

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ama gitme, Lavinia

ELİF
ÖNER

Bandolu Geçit

Şubat 2017, Los Angeles

Aylar sonra yeniden bu şehirde fakat bu kez tek başıyaydım. “Korkarım bu akşam tamamen doluyuz ama sizi şimdilik şu köşedeki iki kişilik masaya alabilirim,” dedi sarışın garson. Sesli harflerin tümünü dişlerinin arasında itinayla genişleterek konuşuyordu. “21.00’e kadar başka bir masa açılırsa sizi alacağım. Arzu ederseniz elbette barda da devam edebilirsiniz.” Geniş kalçalarını kırıtarak yol aldığı geniş masaların arasında, bana masama kadar eşlik etti. Yaka iğnesinde gördüğüme göre ismi Stacy’di.

Henüz akşam bile olmamıştı ama loş ışıklar içerisindeki Bar Marmont, zaman mevhumundan bağımsız bir gezegende varlığını sürdürüyor gibi görünüyordu. Koskoca şehirde yemek yiyecek başka yer yokmuşçasına otelin barına indiğim için pişman olmak üzereyken Stacy’nin son sözünü duymadığımı fark ettim.

“Suyunuz gazlı mı olsun gazsız mı?”

“Gazsız lütfen, teşekkürler.”

Gazın G’sine dahi tahammülüm yoktu. 14 saatlik yolculuk ayaklarımı, içi sıcak suyla dolu birer balona dönüştürmüştü. Kafam ise ağrıma evresini çoktan geçmiş, saç diplerimi uyuşturacak derecede zonklamaya başlamıştı.

Çantamdan bir ağrı kesici aldım. Stacy’nin hızlıca getirdiği buzlu suyu, ince bir dilim misket limonu ve birkaç adet nane yaprağının bulunduğu büyük bardağa aceleyle doldurdum ve dişle-

rime yapışan sert yaprağı aldırmadan bir dikişte içtim. *lugh*. En azından içine nar taneleri atılmamıştı ki aslında bu şehirde suya *chia tohumu* katmaya başlamış olmaları bile ihtimal dâhilindeydi ama Sunset Bulvarı üzerinde yükselen Gotik Fransız stiliyle bir Los Angeles kültü olan Chateau Marmont'ın barının, temiz beslenme konusuna kafayı fazlaca takmış Los Angeles mek nlarından tamamen ayrı bir dünyada olduğu da tartışma götürmezdi.

Dişimdeki nane yaprağı ile cebelleşirken, Stacy'nin önüme koyduğu menüyü alıp göz gezdirmeye başladım.

Grilled Branzino. Spiced Lentils with Piquillo & Parsley Relish. Baharatlarla    nilendirilmiş Mercimek Yatağında Izgara Levrek.

Topu topu altı seçenekten oluşan Ana Yemek bölümü değişmemişti. Aslına bakılırsa menünün baskısı bile muhtemelen bir buçuk sene önce elimde tuttuğumun aynısıydı. Benim hayatım o bir buçuk sene içinde tepetaklak olmuştu ama aynı bir buçuk sene Bar Marmont'un menüsüne yedinci bir ana yemek alternatifi bile eklememişti. Ve ben, altüst olan hayatımı bir kez daha silkeleyip düze çıkarmak umuduyla 6.843 mil yol yapıp gerisin geri buraya gelmiştim ama altüst olmadan önce seçtiğim yemeğin bile aynısını söyleyerek şahane bir başlangıca imza atıyordum.

Değişiklikler nadiren bana g reydi ama bu, sorun değildi. Kendimi ancak bir yere kadar değiştirebilirdim ve bunu kendimle barışık kalarak kabul etmeyi öğreneli seneler olmuştu. Başının üstünde kalıcı bir keder haresi ile gezen insanlardan olmadığımın farkındaydım. Bir şekilde mutlu olmayı hep becerebilmiştim. Kendi hâlinde mutlu mesut akıp giden hayatımı bir süreliğine dondurup annemin tabiriyle düpedüz "manyaklık" ederek 18 saat içinde 6.843 mil uzağa uçmaya karar vermiş olınamı, bir istisna saymamayı s rd recektim.

Los Angeles'a geri gelmiştim çünkü dünyam, evren için küçük fakat benim için büyük bir depremle sarsılmıştı.

Zemin sallanmıştı ve içimde bir kez yerinden oynayan eşyaları daha iyi nasıl yerleştirebileceğimi bulmak için buraya dönmem şarttı.

Aşağı yukarı 5,5 6 şiddetindeki bu depremin merkez üssü 6.843 mil uzakta diye kendime olan bu sorumluluktan kaçacak değildim.

Kaçmamıştım.

Bu düşüncelerin ve yarın gitmeyi planladığım yerlerin haritadaki konumlarının arasında kaybolmuş vaziyette, ayaklarımı masanın altından karşıya doğru uzattım. Büzüşen balonlar gibi şişlikleri inen ayaklarıma giydiğim su yeşili spor ayakkabılar, Bar Marmont için fazla rahattı belki ama günün yorgunluğunu daha fazla taşıyamayan ayak tabanlarım için kesinlikle yeterince rahat değildi. Baştan aşağı ne köy ne kasaba olacak kılık kıyafet seçimim için kendimi tebrik ederken gözlerim istemsiz bir şekilde bacaklarıma gitti. Eteğimin altından birer parça dil peyniri gibi arzıendam eden bacaklarım, loş bar ışığında bile güneş görmemişlikleriyle göz dolduruyorlardı. Şubat ayı, çıplak bacaklar ve bu etek, yanlış seçimdi. Bu sene hayatımda yapmadığım kadar yaz tatili yapıp neredeyse deri değiştirmiş olabilirdim ama bu şehirde neredeyse on iki ayı plajla iç içe geçiren L.A. sakinlerinin arasında peynir gibi hissetmeye mahkûm olacağım, değiştirilemez bir gerçektir.

Aslında burada, peynir gibi hissetmek konusunda benimle yarışanlar da yok sayılmazdı. Tam karşımdaki barda kızıl, kısa saçlı bir kız ve onun kardeşiymiş gibi görünmesine rağmen kızın belinden tutan kızıl, ince, uzun bir çocuk oturuyordu. Muhtemelen İrlandalıları ama oraların da al yanaklı, bira göbekli, yirmi beşine kalmadan kucaklarına birer tosun bebek alan gençlerinden değillerdi. Beyaz tişört ve *jean*leriyle ikisi de çok sade, hoş ve alımlı görünüyorlardı. Burada oyunculuk yapıyor olabilirlerdi.

Yanlarındaki açık yeşil gömlekli, uzun boylu arkadaşları ise içimizde en peynir gibi hissetmemesi gereken kişiydi. Geniş omuzlarına, yüzünü kapatan koyu renk sakallarına ve akşam vakti kapalı alanda taktığı *güneş gözlüğüne* bakılırsa, kendisini Hollywood değilse de çakma bir Arjantin pembe dizisi ünlüsü zannettiği düşünülebilirdi.

Aramızdaki kısa mesafe sebebiyle sesleri de belli belirsiz masama ulaşan sempatik  ifte ve güneş gözlüklü manyağa kulak kesilmeden edemedim ve fakat barın gürültüsü ve kısık da olsa tam yanımdaki hoparlörden kulağıma dolan caz melodisi, herhangi bir konuşmayı duymamı engelliyordu. Oldukça garip bir    l yd ler. Sevimli kızılar ve yanlarındaki artist, görüntü itibarıyla başka dünyalardan hatta ayrı galaksilerden fırlamış gibi gözükseler de üçünün gayet sıkı dost oldukları beden dillerinden bile anlaşılıyordu. Çok konuşmadan yavaşça içkilerini içiyorlar; ara ara sopa yutmuş gibi oturanın, solundaki ikiliye söylediği şeyler üzerine bir süre g l  yorlar; kız uzanıp ona bir dirsek atıyor, kızıl  ocuk da kalkıp omzuna bir tane geçiriyordu. Sersem,  akma ünlü gibi davranmanın inceliklerinden bahsediyor olsa gerekti.

Saatin dokuza geldiğini, Stacy'nin kocaman gülümsemesiyle masama yaklaşmasından anladım. Baharatlarla  eşnilendirilmiş Mercimek Yatağında Izgara Levrek'im neredeyse bitmişti, çok teşekkürler ama bu saatte otel odasına çekilmek de istemiyordum. Son 24 saat içinde toplamda en fazla 3 saat uyumuştum, baş ağrım henüz tam geçmemişti, ayaklarım hâlâ sızlıyordu ama bir 24 saati daha uykusuz geçirebilecek kadar uykum yoktu; pilim bitmemişti.

  ok  z r dilerim, bu masanın misafirleri geldi. Sizi barda ağırlamamız mümkün mü?" diyen Stacy, kalın parmaklarıyla gözlüklü delinin yanındaki boş yeri işaret etti.

Stacy ile birkaç saniye daha bakıştıktan sonra eşyalarımı toplamaya karar verdim. Madem zihnim, sessiz sedasız karanlık odasına çekilip uyku moduna geçmeyi reddediyordu, o zaman kendisine bu akşam burada biraz daha eğlence çıkacaktı.

Bara oturdum. Uzun saçlı barmen, saniye sektirmeden yanıma geldi. "Hey! Nasılsınız? Ne alırdınız?"

Sessizliğim onu zinhar yıldırmış değildi. "şaraba devam mı veya kokteyl? Ya da daha sert bir şeyler?"

İsminin Martin olduğunu gördüğüm barmen bir seçim yapmak için 10 saniye sürem varmış yoksa  lecekmişim gibi bir ciddiyetle suratıma bakıyordu.

Uzun bir es verdim.

“Ne gibi tatlardan hoşlanırsınız? Acı? Ekşi? Tatlı? Cin bazlı mı olsun? Ya da viski?”

“Eeeeeeee ekşi! Ekşi olsun. Bence siz bana güzel, ekşi bir şey yapın. Ben size bırakayım onu. Sanatçıya sanatında karışmayayım şimdi...”

Acaba ne saçmalıyordum? Martin, muhtemelen şu bar sandalyesine oturan kızların yüzde yetmişi gibi ona asıldığını düşünüyordu. Düşünebilirdi. Neyse neydi.

“Marmont Mule. Sadece buraya özel. Pişman olmayacaksınız.”

Martin önüme bakır bir kadeh koymuştu. İşinde oldukça hızlı olduğu belliydi. “Başka bir arzunuz varsa bana seslenmeniz yeter. İyi eğlenceler,” dedi ve barın diğer ucuna çekildi.

Parmaklarımın arasında döndürdüğüm kadeh sahiden de albenili gözüküyordu. Küçük bir yudum aldım, tadı da şahaneydi. Bundan rahat iki tane içebilirdim. Sonra da üstüne artık bir zahmet uyurdum çünkü fazlaca hafif tadının aksine alkol oranının epey yüksek olduğu belli olan iki Marmont Mule’den sonra bir zahmet artık uykum gelirdi. İkinci yudumu alırken gözüm hafifçe sola kaydı. Kızla çocuk, bir konuda anlaşılamamış gibi kısık sesle didişiyorlardı. Acaba dertleri neydi? Benim yanımda oturan sersem, avucunun içine sakladığı ve göz ucuyla elimdeki aynısı olduğunu fark ettiğim içkisinden bir yudum aldıktan sonra, fısır fısır konuşan ikiliye döndü ve deyim yerindeyse sabrı tükenmişçesine söylendi.

“Tamam oğlum ya! Bunu da İstanbul’da halledersiniz!”

“*Tamam oğlum*” mu?

“*İstanbul’da halledersiniz*” mi?

Yanımdaki Dört Göz, Türk müydü yani? Diğer ikisi de meşhur “içimizdeki İrlandalılar” mı oluyordu? Barın karşısında, fazlaca diktiğim kulaklarımı ve bellettiğim gözlerimi açık edecek bir ayna olmadığına şükrettim zira konu daha da ikircikli olmuştu ve bu, tam meraklı Leyla’nın dişine göre bir eğlenceydi.

“Hakikaten inanmıyorum size,” dedi gözlüklü. “Yani buraya üç beş gün kafa dinlemeye geldim, peşime takıldınız... Ve muhabbet bu mudur yani?”

Sessizlik. Görmüyordum ama yan hizada muhtemelen azıcık utanma ve mahcubiyet olsa gerekti.

“Ben tam da bunlardan kaçıyorum ve siz... Yani Arhan, sence şu muhabbeti dinlemek istesem burada olur muydum?”

Sessizlik devam etti. Konu yoksa bir tür melodrama mı bağlanıyordu? Kulak kabartıp dinlediğim için benim de utanmam gerekir miydi? Çakma ünlü gibi duruyor olabilirdi ama buralara kadar yanındaki muhabbeti dinlemeye gelmediği gibi, bana özel televizyon programı çekmeye de gelmemiş olmalıydı.

“Oğlum, tamam... Değiştir konuyu... Sen ne istersen onu konuşalım,” dedi, ismi Arhan olan kızıl çocuk. Ses tonu mahcup ya da çekingen değildi, belli ki ortada henüz gündüz kuşağına bağlanmayı gerektirecek kadar ciddi bir mesele yoktu. “Berrak, şu yarınki mağazada üç gibi biter işimiz, değil mi? Uçak, biliyorsun, altı buçukta. Geçen seferki gibi koşturmayalım.”

“Biter, biter. Bakacağım iki şey kaldı,” diye cevap verdi Berrak. Hafifçe yerinde kıpırdandı ve içkisinden bir yudum aldı.

“Başıma ağrı girdi şu gözlükten de!” dedi yanlarındaki Huysuz. Evet, kendisinin de ismini öğrenene kadar yeni lakabı buydu zira şimdi de gözlüğünden şikâyet etmeye başlamıştı. Kendimi içimden *kapalı mekânda takmayabilirsin mesela!* diye söylenirken buldum. Bana ne oluyordu, belli değildi.

“Neyse, üşenmeyeceğim, gidip alacağım arabadan,” deyip ayağa kalktı. “Siz de ben gelene kadar bitiriverin soğuk savaşınızı bari!”

Huysuz gittikten sonra arada açılan boşluğa göz ucuyla bir bakış attığımda, Berrak yanağından makas alan Arhan’a hafifçe dirsek atarak, “Tamam, bir şey demiyorum, tamam,” diyordu. “Yine de gitmeyelim şu açılışa Arhan ya, içimi kıyıyor o kız ve sevgilisi.”

“Gitmeyiz, hayatım.”

Garezleri herhâlde yanlarındaki gıcığaydı. Şimdi de çocuk kızın elini tutmuş, dudaklarının üstünde gezdiriyordu.

"Bir şey diyeceğim, Arhan. Barışmayacak bunlar galiba."

"Bir şey diyeceğim, Berrak. Barışmasalar mı? Affedersin de boku çıkmadı mı sence de?"

"Neyse, biz ağzımızı açmayalım da... Kendi meseleleri. Bak-sana, lafını bile ettirmiyor. Sokma adamı iyice bunalıma, valla içim bayıldı!"

"Neye için bayıldı, Berrakçığım?" diyerek sandalyesine geçti Dört Göz. Keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu ve o çok değerli ismi tarafıma hâlâ bahşedilmemiş de olsa kendisine taktığım isimlerden biri on ikiden isabet etmişti. Arabadan üşenmeyip gidip aldığı şey, kahverengi, kemik çerçeveli gözlüğünden başka bir şey değildi.

Barın arkasında ayna olmadığı için şükür mü etmiştim az önce? O şükürü geri alabilir miydik? Peki, barın arkasına bir ayna koyabilir miydik? Benim, yanımdaki sersemin gözlerini görmem gerekiyordu. Hemen şimdi.

Fakat ayna yoktu. Sanırım bu nokta, şansımıza küseceğimiz yerdı. Bir süredir varlığını unuttuğum içkime dönüp büyük bir yudum aldım. Bu sırada varlığını bir süredir unuttuğum diğer şey de gözüme ilişti. Ben yanımdaki çakma Arjantin dizisiyle ilgilenirken, telefonumun ekranının kısa sürede nasıl bir şenliğe dönüştüğünü fark etmemiştim. Beş ayrı gruptan gelmiş yetmiş sekiz adet Whatsapp mesajı. Bir bankanın mesaisi asla bitmeyen kurumsal pazarlama departmanında çalışmanın şeceresi olarak altı cevapsız arama ve sonuncusu "Posta kutunuz dolmak üzere" başlıklı yirmi bir adet e-posta. Ve son olarak annemden gelen beş adet SMS.

Anneme otele vardığımı haber vermeyi unutmuştum ve otele varmamın üzerinden yaklaşık dört saat geçmişti. Uçağa binmemin üzerinden geçen ise aşağı yukarı on altı saat olmalıydı. Otuzu devirip bunu hâlâ neden yapmam gerektiğini ise sorgulamayı bırakmışım. Otuz sene geçse bile insan öğrenemediği şeyi öğrenemiyordu. *Annemi meraklan delirtme*. Aslında çok da basit gibiydi.

Fıldır fıldır yanıp sönerek birbirinin üste çıkmayı sürdüren Whatsapp gruplarını sessize aldım. E-postaları okundu olarak işaretledim. Annemin beş SMS'inden sonuncusuna daha fazla vakit kaybetmeden cevap verdim: "Otele vardım. İyiymi. Yolculuk da iyiydi. Her şey yolunda. Milleti dikizliyorum."

Son cümleyi yazmadım tabii.

Zaten milleti dikizleyemiyordum da. Karşımda olması gereken ayna yoktu, bu Bar Marmont haddinden fazla karanlık ve izbeydi, neden burayı birkaç sene evvel yenilerlerken biraz daha modern bir tasarım düşünmemişlerdi, anlamak mümkün değildi.

Kızılar ve Bay Sopa bir süredir sessiz sedasız oturuyordu. Sanırım bu telefona gömülme işi babamın dediği gibi bulaşıcıydı. Yine de insan kapalı ekrana gömülmezdi, dolayısıyla yanımdaki Sırık'ın telefonundan ziyade düşüncelerine gömüldüğü anlaşılyordu. Biri şunun ismini biraz daha söylemezse, kelime dağarcığım bitecekti, sınırdaydım.

"Tamam, Arhan ya... Sana söyleyende kabahat!" diyen ve sesi dalga dalga yükselen kızılı duyduğumda bir süredir sessizce yaptıkları şeyin oturmak değil, didişmek olduğunu fark ettim. Berrak'ın telefonunu çantasına tıkıp bardan çıkması otuz saniye aldı almadı. Yanımdakine *neyse görüşürüz abicim* dercesine bir el işareti yapıp peşinden fırlayan Arhan'ın gözden kaybolması ise en fazla on beş saniye. Ters görüş elde etmem söz konusu olmamıştı tabii; bunların hepsini, bayağı bayağı kafamı çevirip izlemiştim. Zira asabi kızılıımızın sandalyesini devirip, "Ben gidiyorum ya!" diye bağırarak bardan çıkışı, etraftaki neredeyse herkesin başının dönmesine sebep olan bir hadiseydi.

O an suratıma nasıl bir ifadenin yapışıp kaldığını ise muhtemelen senelerce merak edecektim zira fark etmeden sandalyesine doğru eğildiğim yakışıklı, bir süredir o ifadeyi izlemekteydi.

Evet, lakabını nihayet değiştirebilirdim. Yakışıklı. Nokta. Yakışıklı.

Ve fakat muhtemelen daha uzun senelerce, bundan daha fazla merak edeceğim şey *neydi*: Gözlerimizin bulunduğu o milisaniye içinde aldığım kararı nasıl alabildiğim.

Ben, oyunbaz bir insan sayılmazdım. Oyunbaz olmayı bırak-
kın, konuşkan bile değildim. Yakın arkadaşlarımdan çenesi düşük
bir muhabbet kuşuna benzeteceği ben, ilk intibada daha ziya-
de gudubet bir kukumav kuşunu andırırdım. Fakat o akşam, o
şehrin o barının o sandalyesinin üstünde illa bir doğa harikası
olmam gerekiyorsa, bu, muhabbet ya da kukumav kuşu değil,
bildiğimiz bukalemundu.

*Bukalemun. Sürüngenler sınıfının Chamaeleonidae familyasın-
dan, belli etmek istediği duygulara göre renk değiştirebilen omurgalı
hayvanların ortak adı. Sık renk değiştirme yeteneğiyle bilinen bu-
kalemunun 80'den fazla türü vardır. Zaman zaman zarar verebil-
dikleri bilinir.¹*

Hangi türe ait olduğumu bilmiyordum. Zaman zaman zarar
veren türden olmadığımı umuyordum. Omurgalı olup olmadı-
ğım, daha sonra açılması gereken bir tartışma konusuydu. Hay-
vanlar âleminde ayrı bir yerimin olduğu ise kesindi.

Türümün tek örneği bile olabilirdim.

Rengine hangi kuytuların gölgesinin bulaştığına karar vere-
mediğim yeşil gözlerinden, kahverenginin en alelade tonundaki
gözlerimi çekip önüme döndüm. Hâlâ kapatamamış olduğum
ağızma bir yudum Marmont Mule çok yakıştırdı. Bir süredir açık
kalmaktan kuruyan dudaklarımdan arasından, haddinden büyük
bir yudum geçti. Şu duruma yakışan sıradaki şey devasa bir ök-
sürük kriziydi ama altmış saniyeden kısa bir zamana ancak bu
kadar rezillik kotası ayrılıyor olsa gerekti ki içkiyi herhangi bir
krize yol açmadan boğazımdan aşağı yollamayı başarmıştım.

¹ Kaynak: tr.wikipedia.org

Başardığım diğ r Şey için ise altmış saniyeye ihtiyacım olmayacaktı hatta bir saniyeye bile ihtiyacım yoktu zira tam Şu an yanımdaki dumanlı yeşile doğru dönmüş, gözlerimi büyük büyük açarak, “Hey!” diyordum.

Hey! demek de mi nereden çıkmıştı? Türkçede insanlar birbirlerine *hey!* diye mi selam verirdi?

Hayır, ama zaten ben de Türkçe konuşmuyordum.

“Hey,” diye cevap verdi yanımdaki. Biraz şaşırmış gibiydi.

“Senin tayfa gitti galiba,” dedim. Tayfa! Direkt ortaokul İngilizceme dönmüş olmam ne kadar harikaydı.

“Yaa... öyle,” gibi bir laf geveledi. Türkçe konuşuyor olsa, “Ne yaparlarsa yapsınlar, bana ne!” diyecek gibi bir hâli vardı.

Ama kusura bakmayacaktı. Bir süre Türkçe konuşamayacaktı. Madem her Şeyden bıkmıştı, madem kaçtığı her ne ise araya 6.843 mil sokma ihtiyacıyla kendini buraya atmıştı; o zaman benimle burada “*Merhaba, yabancı!*”, “*Sana da merhaba, yabancı!*” oyununu oynamaya razı olacaktı.

Böyle bir oyun yok muydu? Elbette yoktu        onu oracıkta, o milisaniye içinde ben uydurmuştum.

“Bazı sorunların daha yumuşak bir zeminde     lesi vardır,” gibi bir Şey dedim, neredeyse kendi kendime. İ  sesimin *ne diyorum ben acaba?* diye esefle kınayacağı ilk cümleydi bu.

Sonuncusu ise kesinlikle değıldi.

Belli belirsiz demenin hafif kalacağı bir Şekilde güldü zira suratında bayağı belli belirli bir neşe peyda olmuştu. “Bu epey açık sözlü oldu... Adın ne?”

Demek *açık sözlü* bulunmuştum... Kendimi dımdızlak, hayatımda daha önce adım dahi atmadığım türden bir sahnede bulmuştum ve artık burada olduğuma göre belki de sahiden kaybedecek bir Şeyim yoktu.

Yanımdaki, bir an kalakaldığımı görünce kibarlık edip önce kendini tanıtması gerektiğini d    nerek elini uzattı ve “Ben,” diye söze başladı.

Araya girdim. “Lavinia.”

Gözlerinden belli belirsiz bir duman geçti. Kirpiklerini araladı ve dudaklarındaki gülümsemeye gözlerinin de eşlik etmesine izin verdi: “Lavinia?”

Açık, dumanlı yeşil.

“İlginçmiş.”

İlginçti tabii. 0,5 milisaniyede bulmuştum.

“İsminin hikâyesini biliyor musun? Bizde bir hikâyesi var.”

Bana gerçekten Lavinia’nın hikayesini mi anlatmak istiyordu?

Sana gitme demeyeceğim,

Ama gitme, Lavinia.

Adını gizleyeceğim,

Sen de bilme, Lavinia.²

Veya...

Adımı gizleyeceğim, o yüzden sen şöyle bil: Lavinia.

Yani benim aşağı yukarı bir fikrim vardı... Ama onun?

Barmenin önüne yenisini koyduğu içkisinden bir yudum alırken, benim için de bir tane işaret etti. İçkimin bittiğini yeni fark ediyordum ve evet, benim yenisine ondan daha fazla ihtiyacım vardı.

“Eskiden liselerde, üniversitelerde, tiyatro salonlarında şiir matineleri yapılırmış. Zamanının çok rağbet gören edebiyat toplantıları gibi düşün... Bu matinelerin yıldızları olurmuş; sesiyle, varlığıyla, kelimelerinin gücüyle herkesi büyüleyen büyük şairler... Bu matinelerden birinde bir şair, tam şiirine başlayacakken genç bir kız ayağa kalkmış, çıkışa doğru yürümeye başlamış. Topuk sesleri tak tak çınlamış sessizliğin içinde. Şair, şiirin adıyla başlamak yerine, ‘Sana gitme demeyeceğim’ diye bağırarak mikrofondan. Bunun kendisine söylendiğini sanan kız, çakılmış kalmış olduğu yerde. Garip bir sessizlik sarmış ortalığı. Şair, devam etmiş sonra, ‘Ama gitme, Lavinia,’ diyerek. Şiir bitene kadar o koca salon da kız da pürdikkat dinlemişler Özdemir Asaf’ı. ‘Lavinia.’ Bizim dilimizde yazılmış en güzel aşk şiirlerinden birisidir.”

² “Lavinia”, Özdemir Asaf’a ait şiir. (e.n.)

Aralanan dudaklarımdan kaçan nefes, bir süre yerini bulamadı. Kuruyan boğazım yüzünden öksürmeye başlamamak için el yordamıyla barın üstündeki kadehe uzandım. El yordamıyla uzanmıştım çünkü gözlerim, adını bahsettirmediğim için kendisine nasıl seslenmem gerektiğini bilmediğim adamda kalmıştı. Suratındaki ifadenin ilk karışlaştığımız andakinden bile daha aptal olduğu kesindi ve olur da bakışlarını bir an dalıp gittiğ  uzaklardan çekip bana yöneltirse, bunu umarım sadece hikâyenin h zn ne yorardı. Kendisi için çakma bir Arjantin pembe dizisi ünlüsü dediğim bu Manyak, Deli, Sersem, Huysuz, Sırık, Dört G z; dünya üzerindeki en güzel dillerden birinde yazılmış en güzel aşk dizelerinden birini, bana, benim bile tam bilmediğim bir hik yeyle anlatıyordu.

Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim,

* incinirsin.*³

Söyle elbet... Sen ancak yalanlar söyle... Aferin, Lavinia!

“ ok güzelmiş,” dedim. “Benim annem ise mitolojiden almış. Bir Yunan tanrıçasının ismiymiş galiba. Fonetiğini beğenmiş ama gerçek bir anlamı var mı, bilmiyorum.”

Uydurmuyordum. Nereden kaldığını bilmiyorum ama bu bilgi aklımda kalmıştı.

“Bizim dilimizde ‘ l m  i eğ ’ anlamına da geliyor.”

Ana Britanica mıydı acaba? Ya da *Wikipedia*... Otuz yaşımda k suratını ortaya çıkarmak şimdilik gereksizdi.

“Yalnız konu giderek ağırlaşıyor...  smime bu kadar acı yükleyen o dil nereye ait, merak ettim,” dedim. Oyunculukta sandığımdan daha iyi çıkmıştım.  şin ger eğ , sol tarafımda ağırlaşan havayı dağıtmak istiyordum.

“Beni yoran bir yerlere...” diye cevap verdi. Onu yoran yerlere gitmiş görünüyordu. Gözlerini karşısındaki viski şişelerine sabitlemişti. Gözlerini sabitlediğ  viski şişelerinden, o olmak istemediğ  şehre sanki bir kapı açılmıştı. Kendisini gürültüyle kapanan o kapının ardındaki boşlukta bulmuş, orada görmeye hazır olmadığı birilerini görüyordu belki.

³ “*Lavinia*”,  zdemir Asaf’a ait şiir. (e.n.)

“Neyse. Kusura bakma. İsmim...”

Elimi kaldırdım. Parmaklarım yanlışıyla parmaklarına değdi.

“Bak ne diyeceğim, boş ver ismini, geldiğin yeri... Seni bu kadar yoruyorsa anlatma. Aslına bakarsan, benim de anlatasım yok. Yani ben de buraya... Silmeye geldim. Birkaç saatliğine silelim gitsin.”

Gözlerimi çekinerek yeniden ona çevirdiğimde, karşımda kısıldığı için yeşili koyulaşan gözlerini buldum. O gözler bu kez viski şişelerine değil, bana dikiliydi.

Hayır, anlatamazdı. Bu adam, kalp ağrısını dinlemek istediğim adam değildi.

“Adını boş ver, yabancı,” diye devam ettim. Nereden peyda olduğunu bilmediğim ama artık sorgulamayacağım bir rahatlık yerleşmişti sesime. “Ne diyelim sana, onu söyle...”

Bir süre durdu. Sonra bana döndü ve ifadesizce, “Kurt,” dedi.

Kurt mu? Uydur dediysem de saçmala dememiştim. Kurt diye isim mi olurdu? Yine de şaşırmış görünecek lüksüm yoktu. “İlginçmiş,” dedim. “Yani kulağa ilginç geliyor. Ne anlama geldiğini sormayacağım ama! Oradan iyi şeyler çıkmıyor çünkü.”

Yüzüme arsızca yerleşip kalan gülümsemeye inşallah üç vakte alışırdım.

“Pek de bir anlamı yok,” dedi, dudağını bükerek.

Hafifçe, muzipçe yukarı mı bükülmüştü o dudak?

Sanırım bakmasam daha iyi olacaktı.

“Eee, neler kapsam dışı?” dedi gülümseyerek. Bu kez sesi de sanki gülümsemişti. “İsim cisim söylemiyoruz. Nereden geldiğimiz, yok. Meslek, iş güç, tahminen yasaklı... Eee, neden buradayız, onu konuşalım bari. Neden Los Angeles? Hollywood’un altın çağları falan mı? Malum, gösterişli Chateau Marmont’un bar sandalyelerini işgal ediyoruz şu an...” Şatoya hafif abartılı bir Fransız aksanı kattığı dikkatimi çekmişti.

“Hımmm...”

Burası, bu otel de *benim* yasaklı b lgem miydi yoksa? Zihnimin, üstüne tıg gibi işlediği birtakım duyguları yenileriyle değiştirmek üzere binlerce mil yol katederek geldiği *sakıncalı bölgeler*den biri...

“Aslına bakarsan... Anılarımı değiştirmeye geldim.”

Lavinia olup yalanlar mı söylüyordum, hayatımda ilk kez incinmeden, korkmadan, hatta düşünmeden doğruları mı, ben de bilmiyordum.

“Anılarını değiştirmeye mi?” dedi yanımdaki yabancı, dudaklarından küçük, istemsiz bir kahkaha kaçırarak. Yabancıydı tabii. Ona Kurt diyecek değildim. Gevelediğim şeye inanamaması da beni zaten  a ırtmıyordu. “* yi o zaman, inşallah iade alıyorlardır,*” demesini beklemiyordum.

“Yenilerini eklesen daha iyi olmaz mı?” diyordu ve fakat, hafifçe ama çok hafifçe benim tarafıma dönerek. “ imdi...  u bar sandalyesinde oturup durumu çok fazla dramatikle tirmek istemem ama anılarımız en değerli hazinemiz olabilir. Bir gün muhakkak i e yararlar.”

“Kusura bakma da  u dediğini fazla dramatikle tirmeden söylemenin yolu yok galiba, dostum!”

Dostum mu? Aptal gibi gülüyor olmamayı diledim. Yani güldüğüm kesindi ama inşallah çok aptal görünmüyordum. İkinci kadehin sonuna mı gelmi tim ben?  u gev ekliği borçlu olduğum bir şey olmalıydı. Hem ayrıca, *sonuna mı?* Onu hangi ara ba armı tım?

“  e yaramak ile ne kastettiğini anlıyorum aslında,” diye devam ettim. “Mesela... Mesela oturup onlardan bir hikâye çıkarsam... Belki senelerdir aklımda olan ama nereye kadar bekleyeceğimi bilmeden içimde birikmesini beklediğim o romanı yazsam... Mesela bir gün uyansam ve bu hikâye o hikâye desem, artık yazabilirsin desem, korkma, sadece ba la desem... Belki anlatılmaya değer olan, yaşayıp ya ayacağın en değişik, en sıra dışı şey budur desem... Kır ının üstüne oturup yazmak için uzaylılar tarafından ka ırılmayı beklemeye gerek yok desem...   e yarar belki anılarım o zaman.”

Lavinia beni şaşırtmıştı. İçinde saklı cevherler, hayret vericiydi. Bunlardan bir roman değilse de bir öykücük çıkardı belki.

"Sen... Yazmak mı istiyorsun?"

Gözlerinin yeşil gölgeli sokaklarında, sert sessizlerin bandolu geçit törenini gördüm. Sesinde edatlar, zamirler, devrik cümleler, mecazımürseller uçuştı. Sesi içimde, belirsiz bir tamlamayı belirli yapıyordu sanki. Gidip onlarca kalem, defter, silgi almak istedim.

Ya da daha muhtemel olan, alkol eşiğimin sınırına geldiğimdi.

"Bir tane daha alabilir miyim?"

Martin, yüzünde gömülüymüş gibi duran geniş, çapkın gülümsemesiyle yanıma yaklaştı. Kendinden son derece memnun bir tavırla göz kırptı ve "Pişman olmayacağınızı söylemiştim," dedi. Önüme üçüncüsünü koyduğu Marmont Mule'dan bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı.

Kendime kaçınılmaz soruyu sormakta ise kurtlu aklım bir saniye gecikmiyordu.

Bakalım bunu bu akşam olacak her şey için de söyleyebilecek miyiz... Lavinia?

Martin'in bıraktığı kadehi aldım ve pipeti çıkarıp dudaklarıma götürdüm. Neredeyse sarhoştum, saat 11 bile değildi. İki gün evvel evde kek çırparken 5 6 saat önce kendimi 6.843 mil uzakta bulmuştum ve az evvel adını bile bilmediği bir adama daha önce kendim dâhil kimseye itiraf etmediğim şeyler söylemiştim.

Pipetle içki içmek de neyin nesiydi?

Merhaba, Alkol Eşiği! Herkeste aynı hızda değildin sen, değil mi? Ben muhtemelen birazdan yere kapaklanacağım ve fakat dibindeki şahsiyet cin gibi duruyor da...

Sessizlik... Sessizliğinizi evet olarak kabul ettim, Eşik Bey.

Kendi kendime konuşmanın hayra alamet olmadığı ortadaydı. Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Temiz havaya daha çok ihtiyacım olduğu kesindi. Çare tezattaydı. İçime biraz oksijen, biraz da zehir çekmek üzere yerimden kalktım.

“Eee... Ben bir sigara  ceceğim.”

“ ok iyi dedin. Ben de eşlik ederim.”

“HmMMM.  hmMMM. Owwww... Okey!”

Bildiğim İngilizceyi de unutmadan biraz hava alsam gerçekten iyi olacaktı. Neyse ki yazmak konusunda zırvaladıklarım hariç neredeyse hiçbir şey söylememiştim. Ortada hatırlamam icap eden pek bir yalan olmaması şansımıydı zira olsaydı, kafamın içinde olmaları gereken yerde şimdiden yeller esiyordu.

Bir dakika... “Sen yazmak mı istiyorsun?” demişti bana.

Sert sessizler. Bandolu geçit. Yeşil gözler. İyelik ekleri. Belirtisiz isim tamlamaları. Yeşil gözler.

Bana bunu sormuştu ve ben, bana bütün akşam, belki de ilk kez gerçekten merak ederek içtenlikle sorduğu o tek soruya hiçbir cevap vermediğim gibi; o andan beri tam bir geri zek lı gibi davranmıştım.

Pardon. Tam bir geri zek lı olsaydım içkinin değil, kendisinin beni sarhoş ettiğine de kanaat getirirdim.

“İyisin, değil mi?”

Kapının önüne çıkıp duvara yaslanmıştım. Başım yerdeydi çünkü...   nk s  yoktu, kaldıramayacağım kadar ağırlaşmıştı. “İyiyim, iyiyim,” dedim. “Bak mesela... ‘İki kadehte kafayı bulan sersem kız.’ Bu da yazmak için harika bir klişe, değil mi?”

Konuyu çevirmeye çalışma bi imim kadar olmasa da epey klişe olduğu doğruyd .

“Böyle baktığında klişe olmayan şey yoktur,” dedi. Boyu mu uzamıştı yoksa ben mi kalitesiz penyeler gibi durduğum yerde çekiyordum? “Mühim olan o *klişe* dediğin şeyi nasıl ele aldığın, nasıl i ini doldurduğundur. Aşk, en büyük klişe ona bakarsan. O zaman onu da kimse yazmasın.”

“Yazmasın bence de! şahsen bence yazmayabilir!” diye atılıverdim. “Zaten kesin yeterince yazılmıştır. Kaldı mı yazılmadık tarafı? Yani ben mesela... Aşkı yazmak istesem... Bak gerçekten istesem ama... Yazabileceğime inansam...    kelime yazıp kendime burun kıvırmayacağımı bilsem... Aşkın bitişini yazmak is-

terim. Aşkın kendisinden daha gerçek olan tarafı bitişi çünkü. Yok oluşu. Yavaş yavaş elini eteğini çekmesi. Varmış yanılması yaşatması. İnsanın üstüne sis gibi çökerttiği o his. Hani uzaktan baktığında göz gözü görmez ya... O siste bir adım atmak, yürümek, akmak, ilerlemek imkânsız gibi durur... Ama sisin içine bir kez girince belli belirsiz görüyormuş, yolunu yordamını seçiyormuş gibi hissedersin. Ezberden görürsün çünkü. Ezberin tamamlar yolu, öyle yürürsün. Öyle akarsın. Kilometrelerce de yürürsün bak bu şekilde! Hayatının en büyük yanılmasıdır. Ezberden mutlu olmak. O meşhur 'Happily Ever After'ın diğer tarafı yani... Böyle nasıl denir... Happily Never After tarafı belki..."

Allah'ım... Korkunç espriler raddesine de gelmiştim. Biri beni susturmalıydı.

Ama susturmuyordu biri beni. Onun yerine biri beni, neden olduğunu anlamadığım bir merakla dinlemeye devam ediyordu.

"Yani işte... Yazarım belki bir gün..." dedim. Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Bu da hayatımın bir fındık kabuğuna sığan özet," deyip sustum. Kelimem kalmamıştı.

Sigarasından son bir nefes aldı. Sigarasından son bir nefes alışını izledim. Kısacık kalmış dalda nefesiyle tutuşan tütünlerin her birinin biraz sonra âdeta boğazıma doluşup beni soluksuz bırakacağını, sonra da kalbime inip orayı da yangın yerine çevireceğini bilseydim mısır patlatıp izlerdim.

"Sana benden tavsiye," dedi. Yanıma yaklaştı ve duvara yaslandı. "Ne tavsiyesi diye sorma. Tavsiyenin ederine de nasılsa alan karar verir. Bir: Yaşadıklarını, ne yaşarsan yaşa, hafife alma. İki: Kendini hafife alma, kim olursan ol... Hele bu sensen, hiç. Senin şu *sarhoş kafanla* söylediklerini bırak anlamayı, milyonlarca insan belki aklına bile getirmeden yaşayıp gidiyor. Bir yerlerde okuyor belki bir gün. Bir filmde izliyor. 'Vay be!' diyor, 'Hiç böyle düşünmemiştim!' Rüyasına giriyor belki sonra. Uyandığında aklına düşüyor. Düşünmeye başlıyor ve çıkıyor belki kendi sisinden... Ya da kalıyor ama gözleri daha az kör olarak. O yüzden sana diyeceğim şu: Otur, yaz. Uzaylılar gelmeyecek."

Belki de gelmişti uzaylılar. Belki benim bahtıma düşen uzaylının derisi değil, gözleri yeşildi ve belki bir gece yarısı gökyüzünden inip beni yatağımdan kaçırmak yerine, bir başka gece yarısı yine gökyüzünden inip beni kendi bilincimden kaçırıyor-
du. Uzaylı denen şeyi gören, bilen mi vardı ki onun bu ikincisi olmadığına dair bir kanıt söz konusuydu?

“Geçelim mi içeri?” dedi Uzaylı.

Evet, artık bir ismi daha vardı.

Bara geçtiğimizde, uzun boylu, kırklı yaşlarının sonlarındaki bir adamla fotoğraf çektiren iki kadına rastladık. Chateau Marmont ve meşhur barı, Hollywood ş hretlerinin belki elli altmış senelik kalesi olarak nam salmış bir Los Angeles mek nıydı ve buranın sınırları dâhilinde böyle manzaralara rastlamak olasıydı.

“Hadi, itiraf et, Lavinia,” dedi, ismime fazlaca lakayt bir vurguyla bastırarak. Acaba yalanlarımı sezmeye mi başlıyordu? Zaten giriştiğim bu saçma oyunu ya pişmanlıktan ya da düpedüz sarhoşluktan yüzüme gözüme bulaştırmak üzereydim, beni fazla zorlamasa iyi olurdu.

“Buraya daha önce de bir cumartesi akşamı   beş ünlü görürüm diye gelmiştin, değil mi? Silmek istediğin anılardan biri buysa bak, bunu anlarım.”

Dudaklarına yerleşen yaramaz gülüş, yüzüme yapışmış allak bulak ifadeyi değiştirmeye çalıştığını düşündürüyordu. Aksi takdirde cevap olarak benden buz gibi bir bakış alacak kadar aptal bir soruydu bu. Oysaki kendisine ne derse desin buz gibi bir bakış atmam mümkün değildi. Yine de bunu şimdilik bilmemesi en iyisiydi.

“şimdi sen tabii burayı Hollywood skandalların merkezi yaptın. Haksız da sayılmazsın. En son kim yerleşmişti buraya? Bir yerde okumuştum. Heh! Lindsay Lohan. Sonra Led Zeppelin  yeleri var ... Motorlarıyla lobiye dalmışlar. Jim Morrison, The Doors filmindeki gibi borudan sarkacağım derken düşüp yaranmış. Burada uyururucudan gidenleri saymıyorum bile. Tabii, bir dolu ünlünün bu otelde yaptığı kaamaklar da cabası... Clark

Gable'la Jean Harlow'dan tut, Johnny Depp ve Winona Ryder'a kadar... Neler neler... Haklısın yani."

Genç adam, gerekli gereksiz bilgiler konusunda kafasının içi çifti çarşısından hâllice olan Leyla'nın dünyasına hoş geliyordu. Hoş, o, Lavinia'ninkine hoş gelmekteydi ama onunki de zaten Leyla'ninkinden farksızdı.

O bir de yalancıydı üstelik.

"Meraklı mıyız?" dedi, yüzünde belli belirsiz bir merakla.

Meraklıydık. Pek tabii meraklıydık. Ben ve pek meraklı öz benliğim, birkaç saat önce şu arkadaki masaya çöküp burayı önce göz hapsine almıştık. Sonra dünyanın bir ucunda kimsenin ruhunun duymayacağını sandığınız bütün muhabbetinize salça olmuştuk. Ama yetmemişti; saatlerdir de ayaküstü on bin tane yalan söylüyorduk. Aslında düpedüz "rezil"dik ama "meraklı" ile yetinebilecekse o da olurdu. İtiraz etmezdim.

"Evet... Fazlaca. Ama ben bilgi arsızı demeyi tercih ediyorum," dedim gülerek.

"Bilgi arsızı olmak iyidir," dedi. Garipsemesini beklediğim hiçbir şeyi garipse miyordu. Ya da alnıma çoktan görünmez bir "gecenin sarhoşu" damgası yapıştırmış ve beni öyle kabul etmişti.

"Ama asıl söyleyeceğimi unuttum ben tabii..." dedim. Hâlâ zırvalamadığım bir konu kalmış olması benim için bile şaşırtıcıydı. "F.Scott Fitzgerald da kalmış burada. Yazdıklarının bir kısmını burada yazdığı söyleniyor. *Acaba Gatsby'yi⁴ de mi burada yazdı* diye düşünmeden edememiştim bunu öğrendiğimde. Düşünse ne... Burada, belki bu sandalyede oturmuş ve Daisy'nin imkânsız aşkını kaleme almış. Var olmayan aşkın dayanılmaz hafifliği!"

"Fitzgerald'ın kemiklerini sızlattın yalnız!" dedi. Aşırı doz votkadan beynim bulanmadıysa veya görüş açım düpedüz kaymadıysa bu sefer gözlüğünü de çıkarmış vaziyette bana bakıyordu.

"Ne dedim canım şimdi!?" dedim, isyan edercesine. "Var olan aşk, o bencil, sığ kalpli Daisy'nin aşkıysa, aşk bana uzak olsun!"

⁴ Muhteşem Gatsby (*The Great Gatsby*), Amerikalı yazar F. Scott Fitzgerald'ın 1920'lerde kaleme aldığı romanı. (c.n.)

Sesim, rahat olmaya çalışırken yay gibi gerilen ses tellerimi titretmişti. Aramızdaki kemikten çerçeve kalkınca içimi, dolayısıyla çevirdiğim dalavereyi görebildiği hissine kapılmıştım. Ürpeliyordum veya ürpermeme griye çalan yeşil gözlerini çıplak gözle ilk kez görmemin daha çok ilgisi vardı, bilemiyordum. Bilmek isteyip istemediğimi de bilmiyordum.

“Sahi, sen şu kapalı yerde neden güneş gözlüğüyle oturuyordun?” deyiverdim.

Dervişin fikriyle zikri arasındaki bağa ne taraftan lanet okuyorduk?

“Numaralı gözlük,” dedi. “Arabada unutmuştum. Gözlüksüz başım ağrıyor. Sahi, sen şu şüphelerini bir kenara bırakıp neden yazmıyordun?”

“Sen beni dinlemedin galiba!” dedim. “Ben yazmasına yazarım da birinin kıcımı toplaması lazım. O bahtsız nereden bulurum, işte onu bilmiyorum.”

Dudaklarını önce mükemmel bir açıyla büzdü, ardından onları mükemmel genişlikte bir boşluk bırakarak araladı. Kalbim bir anlığına, kapıda beliren Mükremin'i gören Feriştah'ın⁵ kalbi oldu.

Allah'ım, bir insan dudaklarını ancak bu kadar aralayabilirdi.

Dudaklarını nihayet kapadığında, beynimdeki emir komuta zincirinin şalteri de atmıştı.

“Siz... Sanırım dönüyorsunuz,” dedim. İflas bayrağını çeken emir komuta zincirinin hüznü vedasına dertlenemeyecek kadar bitik ve yorgundum.

“Yarın,” dedi. An, en başından beri kendisini dinlediğim yabancının bunu anlayıp anlamadığını sorgulayamayacağım kadar bitmişlik doluydu.

“Kalkalım.”

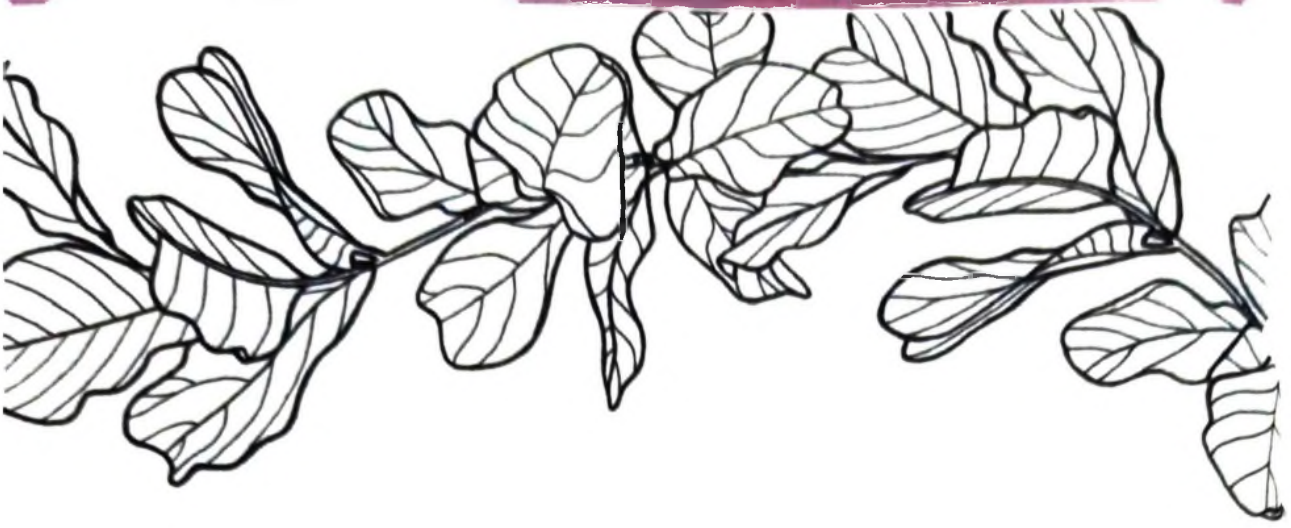
“Kalkalım.”

⁵ İlk kez 1995 yılında, televizyonda yayımlanan “Bir Demet Tiyatro” adlı tiyatro oyununda yer alan Yılmaz Erdoğan'ın canlandığı Mükremin karakteri ile Demet Akbağ'ın canlandığı Feriştah karakterine atıfta bulunulmuştur. (e.n.)

O, bir süredir parmaklarının arasında çevirdiği 3a numaralı odasının anahtarlığını cebine koyarken, ben de saatlerdir çekiştir çekiştir püsküllerini sökmüş olabileceğim 3e numaralı odanın anahtarlığını çantama attım.

Asansör kapısının, sessizliği yaran bir gürültüyle açılarak bizi bıraktığı Chataeu Marmont'un üçüncü katının koridorunda birbirimize baktık ve tek kelime etmeden, sırat köprüsünün yanında daha sağlam kalacağı koridorun sağ ve sol ucuna yollandık.

Çünkü Chataeu Marmont'un üçüncü katının koridorunda bundan daha farklı bir son, sadece filmlerde olurdu. Belki Clark Gable'la Jean Harlow'un oynadığı filmlerde.

Big Bang

Ağustos 2017, İstanbul

“Kızım! Sen buna mı darmadağın diyorsun? Bu, bayağı iyi! Bayağı! Sen bunu yazabiliyorsan ne demeye filmmiş oyunmuş eleştiriymiş falanı filanı yazmakla uğraşıyorsun? Sen bildiğin kendi romanını yazmışsın işte?!”

Gözde yine en sevdiği işi yapıyor, yani abartıyordu.

Gözde mi kimdi? Neden mi bahsediyordu?

Araya giren yaklaşık altı aylık zaman içinde araya giren çok şey vardı. Altı aylık, hatta bir ömür artı altı aylık malzeme.

Los Angeles’tan geldikten ve anneme toplam yirmi sekiz saatlik yolu, topu topu üç gün, yani yetmiş iki saat için gitmiş olma gaflet ve dalaletini açıklamaya çalıştıktan sonra, normal hayatıma dönmüş gibi yaptım. Anneme konuyu elbette açıklayamamıştım ve konuya ilişkin “gaflet ve dalalet” tabirini de bütünüyle kendisine borçluydum. İnsanın yetmiş iki saat içinde başına milyon tane şey gelebilirdi; hatta bırakınız yetmiş iki saati, yetmiş iki saniyede bile kökünden değişebilirdi hayatı. O yetmiş iki saatin belki milyonlarcasına bölünmüş anlarından birinde de benim hayatım değişmişti işte... Büyük bir patlama olmuştu. O yetmiş iki saatin hangi dakikasının hangi saniyesinde gerçekleştiğini bilmesem de galaksimin hallaç pamuğuna döndüğünü biliyordum.

Ve insan bir kere öğrendiğini unutamıyordu.

Geri dönmüş gibi yaptığım hayatım, onu bıraktığım yerde beni bekliyordu. Yetmiş iki saatin yetmiş ikinci saati bile dolmadan geri dönmüştüm ve her şey yerli yerinde duruyordu. Ben durmuyordum.

Ben bıraktığım yere dönemiyordum.

Yazmaya başladım. Önce havadan sudan, yazılır yazılmaz kendilerini imha etmek isteyen cümleler geldi. Zaten senelerdir sürüklediğim yer, hep burası olmuştu. Bu kez sürüklenmeye niyetim yoktu.

Sevdiğim, sevmediğim şeyler hakkında yazmaya başladım. İzlediğim filmler, okuduğum kitaplar, gittiğim oyunlar... Yazdıkça tiyatro salonlarından, sinema koltuklarından kalkmaz oldum. Bir kitap bitmeden elime en az üç ötekisini alıyor, sırf bitsin de yazayım diye her gün birinin başında sabahlıyordum. İşe mi? Pek tabii ki benim yerime hayaletim gidiyor, ortalama beş karış yukarıda seyreden aklımı kriz anlarında başıma çağırıyor, 7 8 senedir gözü kapalı yaptığım işleri, kafamda dönen çok daha mühim işlerin arasında, öyle veya böyle hallediyordum.

Giderek daha az boğmak ister hâle geldim kelimeleri. Bir süre sonra ise onlardan oluşan söz öbeklerinin, benden başka birileri için de anlamlı birer varlık teşkil edebileceği ihtimalini düşünmeye başladım. Ufak ufak açtım insanlara bu yeni dünyamı. Fakat o da neydi? Senelerce, “yanında şifre çözücü isteyen, karmakarışık Leyla Dili”ni sökmeye çalışan en yakın çocukluk arkadaşlarım bile yazdıklarımı anlar olmuştu. Sadeleşip anlaşılır hâle gelmek için demek ki zamana ihtiyaç vardı.

Zaten hiç kimse olmasa Nisan vardı. Kimse okumazsa Nisan okurdu ve Nisan okuduktan sonra çevresindeki herkesin okuyacağı muhakkaktı. Beni her hafta o atölye senin bu salon benim oradan oraya taşıyan Nisan olmasa yazdıklarımın yarısını yazar mıydım, her filminden her oyundan sonra başımın etini yemese yazı yazmayı düzene sokabilir miydim, açıkçası bilmiyordum.

Bir akşam Nisan kapıya damladığında, beni çoğu pazartesi yaptığı gibi bir oyuna sürükleyeceğine emindim. Onu beklerken küçük defterimi çantama atmış, giyeceğim montu kapıya çıkarmıştım.

Fakat o pazartesi Nisan'ın planı başkaydı.

Doğrudan yukarı çıkmış, salondaki geniş koltuğa yerleşmişti. “Sana bir blog mu açsak, Leyla?” dedi heyecanlı heyecanlı. “Böyle web sitesi falan gibi bir şey kursak. Bu yazdıklarını orada yayımlasan. Bizim gibi üç beş kişi değil, herkes okusa. Biliyorsun, çok basit artık böyle şeyler.”

Bir es dahi vermiyordu.

“Reklam da alırız. Benim ajanslardan arkadaşlarım var, hallerderler tasarım işini de. Zaten bence böyle bir sitenin tasarımı çok sade olmalı, neticede öne çıkarılması gereken şey oyunun, filmin ya da her neyse, kendisi değil, eleştirisi.”

“Nereden çıktı bu Nisan şimdi?” diye söylendim.

“Çılgın şapkacının şapkasından çıktı! Sanki çok saçma bir şey diyorum!” Aklına koymuştu. Aklına koyduğu her şeyde olduğu gibi bu konuda da sınırı zorlamadan bırakmayacaktı. “Şu an yaptığından farklı hiçbir şey yapmayacaksın ki! Sadece sen, ben, o değil; Hale, Jale ve tüm mahalle okusun diyorum!”

Blog yazmakla aram yoktu. Kaç tanesini açıp ortada bıraktığımı bilmiyordum. Ama Nisan bununla da ikna olacak gibi değildi. Nisan'dan bahsediyorduk.

“Sen bir e-postanı aç bak bakayım, son bir ayda bana kaç tane yazı attın? Gece gündüz yazıyorsun, Leyla, farkında değil misin? Bir ayda bu kadar proje çıkardın mı işte mesela, bilmiyorum,” dedi iğneleyici bir tavırla. Aynı zamanda da yanıma gelmiş, ciddi ciddi açıp bakalım diye bilgisayarımın ekranını işaret ediyordu.

“Bir de *istifa et* de, tam olsun!” dedim gülerek. Bilgisayarımı gerçekten açıp baksak, boş yer kalmayan masaüstümden bile onun haklı olduğu anlaşılacaktı ama dalgaya vurmak şimdilik seçeneklerin daha kolay olanıydı.

“Şu an için o kadar uzun vadeli bir gelir projeksiyonu yapmıyorum ama kısmetse ileride o da olur, canım çünkü neden olmasın?” diye cevap verdi Nisan. Bunu söylerken son derece ciddiydi. Nisan gibi akademik kariyer yolundan gidip kurumsal

iş hayatının paslı çarkları içinde döne döne kendini kaybetmeyen insanlar için dünya herhâlde gerçekten de Alice'in Harikalar Diyarı gibi bir yer olarak kalıyordu.

Harikalar Diyarı fikri karşısında sessiz kaldığımı gören Nisan, ikna turuna kaldığı yerden devam etmeye koyuldu. "Ne kaybedersin peki? Açalım işte, yazabildikçe yazarsın, yazamazsan bırakırsın. Sana cezai yaptırım olan kontrat mı imzalatıyorum?"

Arkama yaslandım ve sıkıntılı bir nefes verdim. "Hadi diyelim açtık, yine sen ben okuyacağız. Nereden ulaşacak ki bu insanlara? Hem ayrıca eminim böyle tonlarcası vardır."

"Şekerim, iyi içeriği parlatmak düşündüğün kadar imkânsız değil! Hatta hiç değil. Sen kulaktan kulağa denen şeyin gücünü unutuyorsun galiba! Ay, sen kaç yaşındasın, Leyla? Annemle konuşuyor gibi hissediyorum bazen! Kızım sosyal medyayı kullanırsınız, işte Twitter açarız, Instagram açarız. Duyurmanın bir sürü yolu var. Sen yeter ki kendine bunu bir iş edin ve yazmaya devam et, onu okuyacak insan, gör bak, mıknatıs gibi çekilir."

Önce kendi kendime bir şeyler karalamak, sonra yakın çevremdeki birkaç eksik tahtalıya benimle beraber okumaları için bir şeyler yazmakla başlayan bu yazma hevesi o kendine has küçük, derme çatma dünyasından işte tam da bu şekilde gerçek dünyaya açılıyordu.

Ama esas açıldığı yer burası değildi. Gerçek kelimelerim, kapağı aralanan kumbaramdan gerçek dünyaya sızmaya başlıyordu.

İnsanın bilinçli olarak belki hiçbir zaman oturup düşünmediği veya plan yapmadığı fakat bilinçaltına yerleşip kalan ve hayatının eksenini olduğu gibi değiştiren şeyler vardı. Çok yakınlarınızdan birinin ölümü böyleydi mesela... İlk başta sizde bıraktığı iz çok acıdığı, çok ağrıdığı, çok kanadığı için kimselere açılmazdınız. Sonrasında ise içinize sadece sizin anlayabileceğiniz bir şekilde kazılı kaldığı için o izi anlatamaz; isterseniz de onun anlaşılmasını sağlayamazdınız. Sonunda öyle bir yere gelirdiniz ki anlaşılmasını istemezsiniz de. Acısı bile sadece size kalsın isterdiniz ve size özel olmasını sevdiğiniz o ince sızıyı kendi içinizde yaşardınız.

Bir de güzel, gerçekten mutlu anlara bulaşırdı bu bencilliğın aynısı... İnsanın cam bir kumbaraya kilitleyip saklamak isteyeceğı anları vardı. Öyle anlar vardı ki onları insanlardan, zamanlardan, mek nlerden hatta kendilerinden bile koruyup sakınmak gerekirdi. Yeterince güzel bir an yaşıadığınızda, aklınız bir cama üfleyip kendi camdan kumbarasını kendisi yapardı ve siz, bir gün o cam kumbarayı avucunuzun içinde bulurdunuz. Derhâl yastığınızın altına saklamak isterdiniz kumbaranızı; kaybolmayacağı, kırılmayacağı, başka kimselerin gözüne uğramayacağı en mahrem yere...

Benim de camdan bir kumbaram vardı bir süredir, yastığımın altında duruyordu.

Camdan kumbaram sızdırmaya başlamıştı ve içinden rüyalarıma cümleler dökülüyordu.

Kadehler görüyordum r yalarımnda; içinde buzdan değıl, kelimelerden kalıplar olan kadehler görüyordum. Bir asansör aynası görüyordum, üzerine durmadan bir şeyler yazıyordum. Kapılar görüyordum sonra, üstünde boydan boya ismimin ama sadece bir geceliğine kullandığım ismimin yazılı olduğı. Kapılar sabah ayazında bir açılıp bir kapanıyordu ve kafamda durmak bilmez bir cereyan eserken uyanıyordum.

O rüyalardan birinden daha, sert bir sabah ayazında uyanıdım. Gökle yer arasında bir yerlerde, zemine 45 derece uzaklıktaydım. Ne düşmeyi başarmıştım ne kalkmayı başarmıştım. Cennete çıkamamış, cehennemde yanamamıştım.

Araf 45 dereceyi gösteriyordu ve bana “artık zamanı” diyordu.

Yazmaya başlamanın zamanı.

İşte öylece başladı hikâye. Bir sabah kalktım ve önce asla yazmam dediğim, aylar önce yazabileceğime ikna olduğum ve ilk kez o sabah artık gerçekten yazabileceğimi idrak ettiğim kendi hikâyemi karalamaya başladım.

Ve şimdi, aylar sonra, o hikâyenin birkaç sayfasını, o araflara d şmeseydim asla tanımayacağım birisi okuyordu.

Ve şöyle diyordu Gözde, ikinci kez bile durup düşünmeden:

"Bu bende, Leyla! Bırak istediği kadar darmadağın olsun. Sen yeter ki bu kitabı bitir. Onu derleyip toparlayacak doğru insanı tanıyorum!"

Bir şeyler çok fena darmadağın olmuştu fakat o, kitap değil; bizzat bendim.

Gözde'yle bu konuşmayı yapmamızın üzerinden haftalar geçmişti. Bu süre içinde bir türlü iyileşmeyi becerememiş, toplam üç kez üst üste hasta düşmeyi başarmış, arkadaşlarımdan birinin düğününe katılamamış, uzaktan gözü kapalı halledebildiğimi sandığım işlerin bile gerisinde kalmıştım. Uzaktan kumanda edemediği beceriksiz kızının hayatına yerinde müdahale etmeye karar verdiğinden beri doğal yaşam alanım hâline gelen yatak başımdan ayrılmayan annem de dâhil olmak üzere her şey, üstüme üstüme geliyordu.

Günlerdir evdeydim. Boş olsam sabahtan akşama kadar yapacağıma emin olduğum şeylerin hiçbirine elim gitmiyor, açtığım filmleri yarısını getiremeden sıkılıp kapatıyor, okunmak üzere ayırdığım kitaplar üzerinde *üç beş sayfa okuyup yarım bırakma rekoru* denemeleri yapıyordum. Her gece saat on iki sularında bir şeyler yazma isteğiyle bilgisayar başına oturup boş ekranı izlemek, en az aksattığım rutinim olmuştu.

Sanki bedenim ufuktaki uzun, upuzun ve fazlasıyla yorucu bir maratonun bitkinliğini önden yaşıyor; yeterince yorgun ve harap düşerse vicdan azabı çekmeden yarışı bırakabileceğine kendini ikna etmeye uğraşıyordu.

Yarışı bırakmak mı? Leyla Koç, yaşam koçunu unutuyor olmalıydı.

"Hadi, hazırlan. Gidiyoruz. Gerekirse seni vinçle aldırırım kızım şu evden, bu kez kaçışın yok."

Beni evden vinçle ald rmakla tehdit eden, elbette Nisan'dan başkası olamazdı. Cuma ak şamıydı. Yaşam ko um şimdilik vinçle değil, asansörle gelmiş; içeri dalmı , yüksek dolgu topukluları ve siyah, tek kollu elbisesiyle kendisini kanepeye atmı tı.

Onu iyile emedi imi söyleyerek başımdan atmaya  alı tıysam da etkili olmadı.

“Kızım, sen otuz be  ya ında falan mısın? Birinin nik hı, kınası, doğum günü olmadıkça çıkmıyor musun artık?” dedi bıkkınlıkla.

Nisan da benim fabrika ayarlarımın b kt rarak y ld rmaya programlı olduğunu unutuyordu.

“Bir: Otuz be e çok da uzak değilim, hem otuz beşte ne varmış? Dört... Pardon    buçuk. Ayrıca sen lise kaçtın, pardon? K   l de bak bakalım cebime sığabiliyor musun?! İki: Benim kınaya gittiği mi hangi dünyada gördün? Birinci derece yakınlarındaki hariç doğum günlerine bile iştirak etmiyorum, bildiğin gibi,” dedim sırtta sırtta.

“Tamam, sus, gıcık! Ben anlamam. Bu ak şam k  ını kaldırıp benimle geliyorsun.”

Beni şimdiden yormu tu. “Ne var dedim bu ak şam, Nisan?”

“Ne var da ne var! İlla bir şey olması mı lazım, canım? Eğer yoğun programınızı çok aksatmayacaksa Leyla Hanım, bu gece pineklemek yerine iki insan içine çıkalım, bir şeyler içelim, boş boş takılalım diyordum!”

Gözlerini, bütün çabasına rağmen yüzüne bombo  bir ifadeyle bakmaktan vazgeçmeyen gözlerime dikti. Tavır falan yapmıyordum, sadece   şeniyordum.

“Aurora tadilattaydı ya, bitmiş geçen hafta, a mı lar. Gidip bir iki bir şey içelim, hem senin de kafan da ılsın.”

Nisan'a direnmek vakit kaybıydı.  st me bir şeyler geçirip on dakika içinde hazırlandım. Aslında günlerdir aynı odada, aynı yatakta, aynı pijama takımlarının arasında pineklemekten kayan fa amın gerçek anlamda düzelmesi en a a ı iki saat alırdı ama tipimi insan içine çıkılacak asgari seviyeden bir nebze yukarı taşıyacak enerjiyi içimde ta ımıyordum.

Nisan şu vaziyette üşenmeyip onunla çıktığıma şükretse iyi olurdu.

Aurora'ya vardığımızda saat on buçuktu. Bara oturup birer içki söyledik. Daha doğrusu içkileri söyleyen, bezginlikten bu işi bile sırtına yıktığım Nisan'dı.

"Memo, bize ne hazırlayacaksın bugün? Şu gıcığı iki buçuk hafta sonra evden ilk kez çıkarıyorum. Bu şerefe yakışan bir şeyler olsun!" Bana doğru dönüp hafifçe elimi çimdikledi. Yine sevecenliğinin üzerinde olduğu bir akşamdaydık.

"Sade bir şeyler iyidir, Nisancığım," dedi Memo, "hani olur da kafana geçirirse, fazla leke yapmasın, ceketine yazık."

Memo'yu acayip severdik, çok kafa çocuğu.

"Ekşi bir şey yap sen, Memo..." dedim. "Biliyorsun, çok tatlı olunca içemiyorum. Şu kokteyl menüsünün yarısını ziyan ettim, sen bildiğinden git."

Memo, "Sana Moscow Mule içirdim mi ben hiç?" diye sordu. İçirmemişti.

İçirmese iyi olurdu.

Ben yeterince içmiştim ona çok benzer bir şey. Bir hayatlık stoğum vardı.

"Yok Memo, yok. Onu yapma sen bana, Whiskey Sour ver, bir şey ver... Mojito yap... Ne bileyim. Yapma onu," dedim. Geveliyordum.

"Kızım, ne diyorsun?" dedi Nisan. Garipliğimi fark etmişti.

"Hiiiiç. İçmem diyorum. İçmem. Olmaz yani. A-alerjim var."

"Neye?"

"İşte, ona..."

"İçmediğin kokteyle mi alerjin var? Bu da iyiymiş!"

"İçmedim değil, içtim!" Bu konuya gerçekten gelmek istiyor muydum? "Los Angeles'tayken içmiştim." Belli ki konu gelmek istiyordu.

"Ee, içtin de zehirlendin mi? Ne oldu?" diye sordu Nisan merakla.

“Zehirlenmedim de...” Nasıl devam etsem, bilmiyordum.

“O ne demek Şimdi? Kızım, bir dökül. Ne geveliyorsun?”

 ıkma  bir sokaĝa dalıp orada kalakalmıŐtımdı. “Yok bir Şey!”

“Leyla, bir baksana sen bana,” dedi Nisan, sözde tehditk r bir ses tonuyla. “Bir koÇu bakkala gider gibi Los Angeles’a gittiĝin, gittiĝin gibi de geri d nd ĝ n ama asla konuŐmadıĝın o zamanı konuşmanın vakti gelmiŐtir belki, hı?”

“Gittim geldim işte...” dedim. Sesimin de kastettiĝim kadar alelade çıkmış olmasını temenni ediyordum.

“Gittin geldin işte mi?” dedi hayretle. “Haspama bak!” Gülüyordu. “Tamam benim de kartımda bilmem kaç yüz bin mil olsa ve haftalarca iznim olsa ben de gidip gelmek konusunda daha rahat olurum ama kaç saat yol gitmekten bahsediyorsun. Aĝva mı bu?”

Orada olanı biteni Nisan’a anlatmak istemiyordum. Kimseye anlatmak istemiyordum ve anlatmak istemediĝim kısım, yirmi senelik arkadaşım Nisan’a bile okutmayıp neredeyse hiç tanımadıĝım birisine okuttuĝum sayfaları da kapsıyordu ki bundan da gurur duymuyordum. Yazdıklarımın ardını arkasını bir bakışta gün gibi görecek birinden ziyade, beni pek de tanımayan bir tanıdıĝa o satırları okutmak daha doĝru gelmişti. Başım bunun utancıyla hafifçe  ne düşmüş olacaktı ki Nisan elini çeneme götürüp başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

Bu sefer gerçekten Şaşkın hatta endiŐeli görünüyordu.

“Bir Şey olmuş.”

Memo muhabbetimizi bölmeden Whiskey Sour’u önüme koymuş, yakıt ikmalimi yapmıştı.

“Hayır... Gerçekten... Bir Şey olmadı.”  kna edici olduĝumu umuyordum.

Belli ki deĝildim.

“Neden gittin oraya, Leyla? Yani Őubatın ortasında pat diye durup dururken, tek başına?  stersen oradan baŐlayabilirsin bak.”

Çok zorlamanın anlamı yoktu, ben neticede oturup yaŐadıklarımın üzerine yazmayı düşünüyordum. Hatta yazmıŐtımdı da... Kitabın turŐusunu kurmayacaktım.

“Evren’le var mı alakası?” deyiverdi Nisan, ben nereden başlasam diye düşünürken.

Evren. Gök cisimlerini barındıran uzay ve uzayda yer alan her şeyin toplamı. Sıfır hacimli ve çok yüksek bir enerji potansiyeline sahip, sıkışmış bir noktanın patlamasıyla oluşup oluşmadığı yüzyıllardır merak edilen; 13 14 milyar yıl önce doğmuş ve bir kara delik üzerinden başka bir alana aktarılmak suretiyle yok olacağı rivayet edilen sonsuzluğun, hiçliğin adı.

Veya evlenmek üzereyken ayrıldığım eski sevgilimin adı.

Dolayısıyla evet, alakası vardı. Sadece ben ikincisiyle alakası olduğunu düşünürken kader ilkiyle de alakası olduğunu bana göstermişti.

Evrenle alakası vardı çünkü kutupsal basınçlar sonucu evren hâlen genişlemekteydi.

Evrenle alakası vardı çünkü evren hâlâ genişlemekte; cisimler birbirlerinin çekim kuvvetine kapıldıklarında ya da ortak bir çekim kuvvetinin etkisine girdiklerinde, aralarındaki mesafe birbirleriyle veya ortak çekimi altına girdikleri cisimle birleşene kadar, kısacası her an, azalmaktaydı.

Benim bildiğim bir Evren’le aramızda artık ancak ışık yılı ile ölçülebilecek bir mesafe vardı ama bir başka zaman boyutunda, içinde küçücük bir nokta olduğum bambaşka bir evren, beni binlerce ışık yılı uzağa savururken aynı anda tanımlayamadığım bir çekim kuvvetiyle sonunu göremediğim bir karadeliğin içine atmıştı.

Daha bir yudum bile içmemişken acaba bu neyin kafasıydı?

“Leyla? Daldın yine, ne oluyor?”

Evrenler çarpışıyordu. *Ne oluyor?* yanlış soruydu.

“Kızım! Korkutma insanı! Bir sorun mu var?”

Keşfedebildiğimiz evrende 400 milyardan fazla galaksi ve 300 seksilyon (3×10^{21}) yıldız olduğu tahmin ediliyordu. Tek bir sorun, çok muydu?

“Evren diyorum, Leyla. Bir şey mi oldu... Orada? Yoksa tekrardan mı?”

“Evrendeki enerji, Nisan,” dedim, bahtıma düşecek deli muamelesine kendimi hazırlamaya dahi çalışmadan, “var edilemez, yok da edilemez. Ama muhakkak bir gün şekil değiştirir. Bir şekilden diğerine dönüşür ve asla aynı kalmaz, bu yüzden geri dönüşü de yoktur.”

“Bir şey diyeceğim, Leyla. Sen, ben gelmeden içmeye başlamadığına emin misin?”

Biraz hava alırken birer sigara yakmak için dışarı çıktık. Kafamda sanki bir milyon yıldız geziyordu. Kafamda bir milyon yıldızla gezmek için saat henüz fazla erken, damarlarımdaki alkol seviyesi ise fazla düşüktü ama bunun son sürat saçmalamama engel olmadığını az evvel pek güzel kanıtlamıştım.

“İçeri girince sana bir şey göstereceğim,” dedim Nisan’a. Artık can sıkıcı bir çapraz bulmaca gibi her biri birbirinden anlamsız ipuçları vermeyi bırakacaktım çünkü yorulmuştum. Huzura kavuşmanın sırrı, belki de kafamın içinde haftalardır susmayan sesleri kendi mütevazı güneş sistemimden dışarı çıkarmaktı.

O an, kendi mütevazı güneş sistemimde birkaç seksilyon yeni yıldız doğurmasa da küçük çaplı bir patlama etkisi yaratan sesi duydum.

Enerji var edilemez, yok edilemez ve asla aynı kalmazdı ama ben bu sesin aynısını aylar önce duymuştum.

“Yok, oğlum. Ekip yalan oldu. Bizim adamların hepsi ıskartaya çıkmış. Kızlardan da sadece Sinem’le Ceylan burada. Evet, evet, biz Berrak’layız. Hakan turnede. Kaan’ın zaten provası var. Aslında Sarp da İstanbul’da ama bilmiyorum. Meriç son anda sattı, Baran zaten gelmez, Can da arabanın ön camını patlatmış. Öküz de ondan, neden olacak. Yok, yok, bir şeyi yok, iyi... O zaman iş çıkışı bir sahil yapalım abi. Konuşuruz. Hadi eyvallah.”

Sağıma döndüğüm an bir tutam kıvılcık saçla karşılaşacağımı biliyordum, dönmeme gerek bile yoktu.

İçimizdeki bir İrlandalıyı 6.843 mil uzaktaki bir barda bulmayı bir kez başardığıma göre onu bu kez gayet içimizdeki bir barda yeniden bulmama çok şaşırmama gerek de yoktu.

Ve fakat şaşırdığım şöyle bir şey vardı; ve evet, buna utanmadan, ayarsızca şaşırabiliyordum: 13,5'tan 14 milyar yıl yaşındaki evrenin 6 milyar küsur nüfusunun içinde ve on binlerce şehrin yüz binlerce barından birinin kapısının önünde bir tane İrlandalı olmayan İrlandalıyı bulabiliyordum ama onun sıraladığı bir avuç ismin içinde hangi ismi bulmayı umduğumu bilmiyordum.

Çünkü lanet olası bir *ismi* bile bilmiyordum.

Çünkü ben, enerjinin var da edilemediği yok da edilemediği kahrolası evrende, enerjiyi görmezden gelmeyi seçmiş bir ahmaktım.

İçimde Big Bang patlasa ne olurdu?

“Eeee... Bir şey söylemedin, hayırdır?”

Rolleri bir anda 180 derece değiştirdiğimize Nisan da şaşırmış olacaktı ki bir süre ne diyeceğine karar veremeyerek bana baktı.

“Leylacığım...”

“-cığım” ekini, insanı duyduğuna pişman edecek tatsızlıkta bir şey söylemek istemedikçe kullanmazdı.

“Heh! -cığım’ımız da geldi. Ne oldu, Nisan?”

“Bir şey diyeceğim ama kızacaksın diye korkuyorum. Yani kızdırmadan söylemenin yolunu bir düşüneyim, izin ver.”

“Allah Allah! Ne zaman, neye o kadar kızdığımı gördün ki?”

Asabi, hırçın veya fevri bir insan sayılmazdım. Hayatını yanlış anlamalar üzerine kurmaktan gizli, hatta mazoşist bir zevk alan *acıların kadını* hiç değildim. Olayları, söylenenleri, tavırları, insan doğasının müsaade ettiği ölçüde kişisel algılamamayı başardığımı düşünürdüm. Yapış yapış bir mutsuzluk ve huzursuzluk hissi içinde yaşamamanın en önemli sırlarından biri, bana göre buydu.

Kısacası kızmazdım.

Benim kendi d   ncelerimle ba  ba a kaldığım süre artık ne kadar uzadıysa Nisan sözün kendisine geçtiğine ikna olmu casına bana baktı. “Bunu yazmak istediğine emin misin?”

Lafa girmek için kızmayacağım yol olarak bunu mu bulmuştu? Kızmıyordum ama  a kındım. Hatta anlamıyordum.

“Nasıl yani?” dedim.

Yazdığımın yazılacak tarafı mı yoktu? Yazdığım şeyi bu şekilde yazmamı mı yanlış bulmuştu? Veya az önce telefon ekranında okuduğu birkaç sayfa, ona göre hayatında okuduğu en saçma satırlar mıydı?

“Yani... Her şeyi olduğu gibi herkese açmak istediğine emin misin, demek istiyorum. Bunu sadece kendine yazıyorsan, ayrı... Ama bunu sadece kendine saklarsan da kafanı kırarım çünkü çok güzel yazmışsın! Ama bu hâli ile yayımlayabilir misin sen? Yani bir gün tutup da oku...”

“Bilmiyorum,” dedim. Gerçek epey basitti; evrenin akıl sırdırilemeyen bir ton gizemi vardı ama bu sorunun cevabı, bildiğimiz *bilmiyordumdu*.

Yazdığım şeyi sadece yazmak istediğimi biliyordum; sonrasına adamakıllı kafa yormayı hep daha ileriye atmıştım. Çok aptalcaydı ama durum buydu.

“Peki, bunu o Gözde midir nedir o kıza gösterdim dedin. Zaten ona da ayrıca a  olsun yani, iki gündür tanıdığın kıza okutmuşsun... Neyse...”

“Ya Nisan... İşte tam olarak *bu* konuşma zor geldiği için göstermedim zaten sana, neden göstermedim sanıyorsun? Hiç bil-meyen birine gösterip  n yargısız birinin ne düşündüğünü duy-mak istedim.”

“Ve o sana bunu sahiden *yayımlatabiliriz*, dedi, öyle mi?”

Öyle diyordu.

“Canım o zaman o düşünmek, konuşmak istemediğın şeyleri düşünmeye, konuşmaya ba lamanın zamanı gelmiş sanki. Sence de öyle değıl mi? Leylacığım?” Nisan kopkoyu kahverengi g zle-rinden yüzüme ı ınladığı bakışlarıyla âdeta suratımı iğneliyordu.

Haklıydı. Vermem gereken büyük, hatta devasa kararlar vardı.

“Olacağından değil de, bir gün sahiden bu iş rast giderse ve bu gerçekten basılırsa herhâlde başka bir isimle yazarım,” dedim. Kulağıma bile hiç gerçekçi gelmiyordu ama illa *gerçekçi* konuşmak gerekiyorsa söyleyebileceğim tek şey buydu.

“Bunu ben yazdım demekten vazgeçebileceksin yani, öyle mi?” dedi Nisan bu kez de.

“Şöyle göğsünü gere gere eşine dostuna, bazıları cidden deli güzel olan şu satırların sana ait olduğunu asla söylemeyecek olmaya tamamsın, doğru mu?”

“Belki bir gün, bir tanıdığının elinde mesela bu kitabı gördüğünde, ‘Bu arada onu yazan da benim!’ demek istemeyeceğine güveniyorsun yani?”

“Olur da bu kitap bir gün *bestseller* olursa şöyle bir yutkunup iç çekmeyeceğine de eminsin yani?”

Hiçbirinden emin değildim. Ama bunlar gecelerce üstüne uyuyup verdiğim, daha doğrusu veremediğin kararlardan çok; zaten hiç ihtimal vermediğim için sorgulamadığım, dolayısıyla da bilmediğim konulardı.

“Uçuyorsun,” dedim.

“Hiç de uçmuyorum, her ihtimali düşünmen lazım,” dedi.

“Sen sadece en iyi ihtimalleri düşünüyorsun ama!” dedim.

“Kötü ihtimalleri nasılsa sen düşünmüşsündür, hiç bulaşmayayım dedim,” dedi.

İşin gerçeği, haklıydı. Annemi karamsar, evhamlı, hatta düpedüz olumsuz düşünen bir insan olduğu için suçlardım ama bunların her birinden küçük birer parça bende de vardı. Nisan’ın dediklerinden çok kendi kehanetlerimin çıkacağına neredeyse emindim.

Bütün bu söylediklerinin gerçek olması imkânsızdı.

Ama düşünmemenin daha konforlu olduğu şeyleri gözüme soktuğu için Nisan’a kızamazdım. Sadece içim sıkılmıştı, gözüm bir yandan durmaksızın kızıl kafa arıyordu, kulaklarımın çevresindeki her bir tüy, duyabileceğim tanıdık bir ses beklentisi içerisinde diken diken olmuştu.

İ ne i ne ruhuma batan d   ncelerimin arasından, Nisan'ın beklenen sorusu sıyrıldı: "Ya Evren'i ne yapacaksın? Sakıncası yoksa bu sakıncalı konuya da geçelim mi artık?"

Ge ebilirdik tabii. Neden ge miyorduk? Sakıncalı konuların d   n  vardı bu ak am, be i bir yerdesini alan geliyordu.

"Kalkıp bunu okuyaca ını d   nm yorsun herhâlde, değil mi Nisan?" dedim. "Hadi diyelim oldu da basıldı. Bir kitapçıda onun belki bir ihtimal önünden y r yece i raflara  ıktı. Evren kim, roman okumak kim?"

"Nereden belli?" dedi Nisan. "O okumaz, bir başkası okur. Bir yerde bir  eyini görür, takılır. Nereden belli asla kesi meyece iniz?"

"Bak Nisan..." dedim, belki saatler sonra ilk defa emin olduğum bir şeyi ifade etmeye  alı acaktım. "Eğer yazdığım şeyi sırf bunun için de i tirmem gerekecekse, hiç yazmam. Ben bunu yazmak istediğim için yazıyorum zaten, anlamadın mı? Bunu sistemimden çıkarmam lazım, bununla... Belki bilmiyorum... Yazarak y zle mem gerekiyor. Artık adına ne dersen de... Bunu yapmayacaksam zaten ne anlamı var?"

Nisan'ın yüzüne bir gölge d  m  t . Suratımda beliren bütün memnuniyetsiz ifadelere sabırla katlanmak suretiyle, duymaya bayılmadı ımı bildiği bir sürü şeyi sıralarken zerre kadar bozulmayan ifadesi; makineden sa ından solundan çekmiş vaziyette çıkan bir triko gibi şeklini kaybetmiş, b z  m  , yamulmu tu.

"Senelerce evlenme teklif etsin diye bekledi in adamı, nihayet o teklifi ettiğinde bıraktığını yazarak mı sisteminden çıkaracaksınız?"

Nisan'ın beni kırmak istemediğini biliyordum. Bu bar tezgahının önüne iki kurusıkı tabanca gibi dizilmi tik ve bu konu defalarca üstüne kurşun sıklı ımız hedef tahtasında on ikide duran konuydu. Ama Nisan'ın attığı kurşun bu kez kurusıkı değildi ve söylediği şey hedefini değil, bu kez beni delik deşik ediyordu.

"Bu cümleyi ben kurmayı tercih ederdim," dedim. "Tam da benim kendi kafama sıkma tarzıma uygun."

"Leyla, bak, canını acıtmak için söylemiyorum. Ama i te..."

“*Gerçekler acıdır*, diyorsun ve gerçekleri illa söylemek, hatta cilt cilt basıp bütün ülkeye dağıtmak şart mı diyorsun... Değil mi?”

Nisan'ın dudaklarından, kendisinin de beklemediği bir tebesüm döküldü. Ortada iğnelenecek bir şahıs, verilecek bir ayar varsa o işi ben yapardım. Benden iyi bana laf sokacak kişi dünyaya geldiyse de henüz yanıma uğramamıştı.

Nisan bacağıma minik cüssesinden beklenmeyecek ağırlıkta bir şaplak indirdikten sonra bana sarıldı. “Memo, şu sersemle bana birer tekila shot yollasana!”

Sersem...

Burada bir sersem yoktu. Sersem burada değildi ama bu başka bir konuydu.

Ve Nisan'la biz böyleydik. Birbirimize karşı fazlaca dürüst ve açık ve de hangi dilde konuşuyor olursak olalım, birbirimizi anlayamamamızı imkânsız kılacak kadar fazla aynı kafadandık.

“Haklısın belki,” dedim.

Ortada bırakın onun beni, benim bile kendimi suçlayacağım bir durum olmadığı gerçeğiyle aslında en içimde barışıktım.

“Haklısın ama ben de mahkeme celbi doldurmuyorum. Yazdığım sadece bir roman.”

Yaklaşık üç buçuk kokteyl ve bir buçuk saat sonra, nihayet Aurora'dan kalkıyorduk. Cin gibiydim ve ben bu hâle gelirken uyuklamaya başlayan Nisan'ı toparlamak bana kalmıştı. Onu evine bırakmaya uğraşmayacaktım; benim evdeki adına misafir odası dediğim ama daha çok Nisan odası olan odadaki yatağında uyumaya devam edebilirdi.

Aurora'ya arabayla gelmek gibi bir gafflette bulunmamıştık ama cuma gecesi saat 12'ye gelirken taksi bulmak için de akla karayı seçeceğimiz ortadaydı. Çıkmadan tuvalete gitmek isteyen Nisan'ı beklerken barın kapısından fazlaca uzaklaşmamaya çalışarak taksi kovalamaya başladım. Dakikalar geçti ama ne Nisan

ne taksi geliyordu. Bu vaziyette ne kadar g l n   g r nd   m  d    n rken kolumun altındaki çanta nihayet kaçınılmaz kadeni ni yaşamak üzere asfaltla bulu tu. Nar gibi da ılıveren çantanın içinden etrafa saçılan ıvır zıvırı çantama soku turmaya çalışırken, taksinin birinin  n kapısının kapanıp önümden boş şekilde ilerlediğini fark ettim.

Allah'ın sevgili kulu olma kotam, yeni g nle beraber açılmış olmalıydı.

Taksici sesimi duymuş, birkaç metre ileride durmuştu. O arada arkama baktım ve Nisan'ın dışarı çıktığını gördüm. Bana doğru geliyordu ama bakışları her nedense barın kapısında kalmıştı.

Biraz daha kalalım derse korkarım onu sırtıma alacaktım.

“Nisaaaaan! Hadi ko , taksi buldum!”

Nisan, kanındaki alkol seviyesiyle fazlaca uyumlu  ap al bir gülümsemeyle yanıma zıpladı. “Kızım, adamı görmedin, değil mi? Tam senin tipindi be!”

Bilim insanları, binlerce yıl boyunca kesin olarak tahmin edilmesi mümkün olmayan geleceği anlamlandırmak için sayısız bilimsel model geli tirmi ti.

Gezenlerin ve yıldı ların nasıl  ekillendi ini, etkileşim içine girdiğini ve s nd   n  ortaya çıkaran *astrofizik*...

Maddenin en küçük yapısını inceleyen *parçacık fiziği*...

Kıtaların yüzyıllar boyunca nasıl hareket ettiklerini inceleyen *levha hareketleri*...

Bundan sekiz bin yıl sonrasına, hatta daha da uzak bir zaman dilimine uzanan soruları yanıtlayan *uzak geleceğin zaman  izelgesi*...

Fakat binlerce yıldır, evrenin on binlerce bilinmeyen sorusuna cevap arayan yüz binlerce bilim insanının hiçbiri, Leyla'nın minicik güneş sistemindeki iki yıldı ı, bir gece bir barın kapısında yeniden  arpı maktan alıkoyan evrenin en tanımsız kuvvetini açıklamak için bir çizik dahi atmamı tı.

Bilim insanları çok gaddardı.

Nisan takside elbette, Allah'ın emri gibi bir şey olduğundan. uyuyakalmıştı. Onu asansöre sürüklediğim sırada hâlâ yarı uyur vaziyette bir pelte gibi üstüme abanmaktaydı.

Eve girer girmez küçük sarhoşa bendeki pijamalarını giydirip onu odasına yatırdım. Uykum çoktan bin kez kaçmıştı, o yüzden kendi yatağımı pas geçip salondaki koltuğa kuruldum. Bilgisayarı açtım. Acil bir durum olmadığı sürece hafta sonları işle alakalı e-postalara bile bakmazdım ben; gecenin bu saatinde, ağzına kadar önemsiz mesajla dolu şahsi e-posta kutuma neden bakıyordum, hiçbir fikrim yoktu.

Yoktu ama sonradan fikrim olacaktı.

Meğer nadiren, çok nadiren de olsa e-posta kutuma önemsiz olmayan şeyler de düşebiliyordu.

Mesaj beni çağırıyordu.

Ya da en azından o sıradaki sarhoş kafamın düşünmeyi romantik bulduğu şey buydu.

Gönderen: Gözde Tansel

Alıcı: Leyla Koç

Tarih: 18 Ağustos Cuma 23.28

Konu: Heyooooo!

Leloo! Müjdemo isterim, az evvel sana editörlerin en kal-lavisinden görüşmeyi kaptım! Evet evet senin verdiğin o ilk taslağı okuttum. Şu ara programı biraz yoğun ama buluşturuyorum sizil Yarın akşamüstü dörtte başka sözün olmasın :) Kartviziti aşağıya ekledim, adres vs. hepsi var. Bulamazsan beni ara, ben de orada olacağım zaten. Provam üç gibi bitiyor, konuşuruz!

Mucuk!

“Kızım süper i te, ne geriliyorsun? Milletin arayıp bulamadığı fırsat! Tam bitmediyse bitmedi, taslaksa taslak. Ne olacak? Kervan yolda d z l rm   ! Ayrıca demek ki d        n kadar anlaşılmaz da de ilmi  bak. Ne diyordun sen? Birileri okumuş ve cidden o potansiyeli görmüş.”

Nisan nihayet soluk alması gerektiğini hatırladı. Son bir saat-tir beni kahvaltı sofrasında aklınca gev etmeye çalışıyordu.

Ben ise tam olarak gergin sayılmazdım. Tam olarak ne olduğumu tanımlayabiliyor da sayılmazdım. Yine de bu durumun bir *yazar aday * için ne kadar umut verici olduğuna kafa yorup keyfi-mi de ka ırmayacaktım. Bugün ka ırmayacaktım.

      bugün mutluydum.

Ama daha çok  a kındım.

Bunun başıma gelmesinden ötürü  a kındım. Ba ıma gelen şey, fazlaca pozitif mizaçlı insanların “mucizevi” olarak adlandıraca ı bir şeydi ve ben fazlaca pozitif mizaçlı sayılmazdım. Hatta hiç sayılmazdım. Ba ıma gelen çok iyi şeyleri normal insanlar gibi s k netle, kendinden emin bir vakarla değil; içimde bir türlü olgunla mak bilmeyen bir  a kınlıkla kar ılırdım. Bu, zamanla edinilmiş bir tutum değil; bir tür karakter marazıydı. “* yi i  a ır rsan iyi gelir,*” diyenlere inanırdım ama iyi, içeride bir yerlerden  a ır lmalıydı. Öyle alenen, bas bas bağırarak çağırmak, iyiye emrivaki yapmaktan farksızdı.

“Hem ne diyeceğim, sana kızmaktan da vazgeçtim! İyi ki g ndermi sin o Gözde’ye kitab ,” dedi Nisan. Kendi kendime dal p gitti imi görmüştü ve bana masada yalnız olmadığımı hatırlatma ihtiyacı hissediyordu. “Yoksa biz kendimiz  ark teriden mi sardıracaktık 250 gram editör? Biraz kendini be enmi , laubali falan duruyor ama aferin, esaslı kızmı .”

Gözde bir tiyatro oyuncusuydu. Bol sıfırl  rakamlarla çalışan, beraber tek bir kare fotoğraf çektirmek uğruna hayranlarının arkasında kuyruklar oluşturduğu,   hreti Orta Doğu ve Arap halklarına kadar uzanan yerli yıldızlarımızdan sayılmazdı. Olmaya niyeti var mıydı, zaten o da tartı ılırdı.   hretin değil, kendisinin

sınırlarını zorlamayı sevdiğini söylemişti bir keresinde. Bununla beraber, ya da belki bütün bunların kaçınılmaz bir sonucu olarak, dev bir egosu vardı Gözde'nin. Biraz snop, burnu havada ve yerine göre beklenmedik ölçüde mesafeliydi ama aynı zamanda teklifsiz ve rahattı. Yirmi senelik arkadaşlarım bile bana isim takmazken, sadece birkaç aydır tanıdığım ve arkadaşım olup olmadığını bile bilmediğim Gözde bana *Leloo* diyordu. Enerjisi kuvvetli ve çevresindekilerin enerjisini yükselten insanlardandı; çalışkandı, yetenekliydi ve fıkır fıkırdı. Ayrıca insanları dinlerdi; eleştiriden korkmaz, hatta hoşlanırdı.

Sadece oynadığı iki tane oyunu izleyip kendi blogunda PR değeri bile olmayan eleştiri yazıları yazan, gazeteci veya haberci bile olmayan Leyla diye bir kızla arkadaş olup muhabbeti ilerletmesinden, hatta elindeki bir fırsatı değerlendirip ona yardımcı olmasından bile belliydi bu.

Evet, Gözde ile tanışıklığımızın çerçevesi aşağı yukarı buydu ve birkaç ay içinde ahbap olmuştuk. Her hafta düzenli olarak buluşup kahve içen arkadaşlardan değildik ve bu saatten sonra elbette olmayacaktık ama ara ara ya bir gösteride karşılaşır ya bir oyunu veya birinin oyunculuğunu çekiştirir, sinemadan, tiyatrodan konuşurduk. Zamanı ve mekânı asla belli olmayan insanlardandı; haftalarca ortadan kaybolduğu da olurdu, gecenin bir köründe alakasız bir konuda mesaj attığı da... Bana karşı mesafeli de değildi samimiyetsiz de ama şahsi sınırları fazlasıyla keskin ve net bir insandı. Günün sonunda, aslında sadece kendi istediklerini konuştuğunu, konuştuklarını da çoğunlukla o şahsi sınırların içinde tuttuğunu anlardınız.

İşte aynı Gözde şimdi bana âdeta ekrandan göz kırpmıyor, bir sene önce duysam gaipten bir ses olarak algılayacağım o tiz sesiyle, "Leloo! Müjdemo isterim!" diyordu.

Bana otuz küsur senelik çevremdeki kimsenin açmadığı ve belki açma ihtimalinin de olmadığı bir kapı açıyor ve bunu bir iyilik meleği olduğundan değil, doğru zamanda doğru yerde karşıma çıktığından yapıyordu.

Bazen olana bitene bu kadar pragmatik yaklaşmak gerekiyordu. Aslında bazen değil, bunu hep yapmak gerekiyordu. Ama bazen insanın o ıslah edilesi canı, romantik olmak da istiyordu.

Yerimden kalktım ve odama geçtim. Kapıyı kapattım ve çalışma masamın en alt çekmecesini açtım. İçindeki koyu yeşil, büyük kutuyu açtım. Onun içindeki küçük, şeffaf, kare kutuyu açtım. Onun içindeki daha küçük, deri çantayı açtım.

İleri derecede düzenli, tertipli veya sade ve minimalist bir insan olduğumdan değil; sonunda orada olduklarını bile hatırlamayacağım şeyleri saklamayı saçma bulduğumdan masam, hep fazla boş, fazla تنها olurdu. Sadece gerçekten önemli şeyleri saklamanın bir anlamı olduğunu düşünürdüm ve hayatta gerçekten saklanacak kadar önemli az şey vardı.

Masama yaslandım ve kısa bir müddet öylece durdum.

Ben, bu masanın en derin çekmecesindeki büyük, koyu yeşil kutunun içindeki şeffaf, cam kutunun içindeki deri çantanın içinde özel bir eşya saklamazdım.

Ama şimdi saklıyordum.

Deri çantanın fermuarını açtım, iineğine uzunca süre baktım. Çantayı kapattım ve hızlıca hazırlanıp odadan ıktım.

“Leyla! Gel sana sarılayım şöyle bir! Bol şans, bebeğim! Bak, süper geçecek, tamam mı? Böyle kendine güvenini yüksek tut, öyle konuşurken çok ‘ııııı’ deme, bu tipler kendilerinden emin insanlara saygı gösterirler. Sen kendinden eminsindir, ben de senden eminim ama hiç öyle ben zaten yazar değilim, bu işlerden anlamam kafalarına girme, güven kendine!”

Nisan yine nefes almamış, beni de nefessiz bırakmıştı.

Antredeki aynada saçımı düzeltirken arkamdan geldi ve saçlarıma uzandı. “Aaaa, ver bakayım, yeni mi bu gözlük?” dedi merakla.

Can havli iindeymişesine elineğine uzandım.

“YOK! DEğİL! Yani yeni değil... Yani yeni de, ben yeni almadım. Hediye,” dedim, kem k m ederek.

“Hediye mi? Oooo, kimin hediyesiymiş bakayım?” dedi bu sefer gözlerini büyütüp.

“Benim... Kendime hediyem.”

Yalan söylüyor sayılmazdım.

“Hmm... İkinci el o zaman. Öyle gibi...” dedi, elindeki gözlüğü sağa sola çevirirken.

“Yaa... Öyle sayılır,” dedim.

Bu da yalan sayılmazdı.

“O ne demek, kızım? Ne yaptın, birinden mi çarptın yoksa?” dedi gülerek.

Bu bile yalan sayılamıyordu.

Evet, birinden çarpmıştım.

Etki tepkiyi doğurmuş, evrenin dengesi şaşmış, birtakım yıldız kaymış ve ufkunu bilmediğim gökyüzünün karanlığında kaybolmuştu.

Gözlük, o gecenin tek yadigarıydı.

Evden çıkıp yola koyuldum. Saat üçe geliyordu. Hava şurup gibi olduğundan herkes sokaktaydı ve trafik ziyadesiyle sıkışmıştı. Gözde'nin bana yolladığı adrese gidecek taksiyi bulmam imkânsız gibiydi, gitmem gereken mesafe 3 kilometre bile sayılmazdı. Yürümeye başladım, başka çare yoktu.

Saçlarımın arasına yerleştirdiğim gözlük, başımı karıncalandırmaya başlamıştı. Bana, yerini yadırgadığını düşündürüyordu. Onu bugüne kadar hiç gün yüzüne çıkarmamış olsam da bunca zaman sonunda yeni sahibine alışmış olmasını ummuştum.

Yapacak bir şey yoktu, zamanla alışacaktı.

Yaklaşık yarım saatlik bir yürüyüşün ardından Gözde'nin gönderdiği adrese vardım. Yokuşlu sokakları inip çıkmaktan lüzumsuz bir sıcak basmıştı. Üstüme geçirdiğim ve beni ilk başta üşüten ince hırka şimdi fazla geliyordu. Ağustosun, yarısı sonbahar olan ikinci yarısı beni yine sinirlendiriyordu.

Gözde'nin verdiği adres, Arnavutköy sırtlarında üç katlı küçük bir villaydı. Burada yayınevi ne arıyordu? Yoksa burası bir evdi de en üst katı ofis olarak mı kullanılıyordu? Ayrıca söz konusu evin veya ofisin sakinleri, bu tam karşıdaki inşaatın gündüzünde bütün gün ne yapıyordu? Sakin kalabiliyorlar mıydı?

Dış kapı kapalı değildi. Kapı epey ağırdı. Güçlülükle yana itirerek içeri girdim. Acaba haneye tecavüz sayılır mıydı? Her ne sayılıyorsa yapabileceğim pek bir şey yoktu. Burası ne ana caddeye yakındı ne sahile. Tam aradaydı ve herhangi bir tarafa gidip bir yerde oturup beklemeye kalksam geç kalırdım.

Evin arka kısmına geçtim ve dışarıdan varlığı asla belli olmayan büyük bahçesiyle karşılaştım. Ortada genişçe bir oturma grubu, kenarda küçük bir barbekü, sol köşede ise boydan boya süs bitkilerinden oluşan yeşillikler vardı.

Saat 15.40'a gelmişti ve ev, görünüşe göre boştu. Hasır masanın kenarına iliştim ve kapıya arkamı dönerek beklemeye başladım. Yirmi dakika kös kös dikilmekle ve karşı villadaki inşaat işçilerinin balkon korkuluklarının kenarlarına sıva yapmalarını izlemekle geçmezdi. Bir sigara yaktım. Masanın üstünde kocaman bir küllük, yanında da iki tane çakmak duruyordu; belli ki ev sahipleri burada zehirleniyordu.

Elime telefonu alıp zaman öldürülecek en boş aktivitenin hangisi olduğunu düşünmeye dalmıştım ki inşaatın bağlama sesleri yükselmeye başladı. Eyvahlar olmuştu ve son sürat bana doğru geliyordu. İnşallah birazdan karşımda birer küçük açıp soğan da yarmazlardı.

Yükselen sesin bir elektro bağlama sesi olduğunu anladım. Serin bir ağustos akşamüstü, Arnavutköy sırtlarında kime ait olduğunu bile doğru düzgün bilmediğim bir villanın bahçesinde, seneler sonra bir şekilde yazmış bulunduğum bir metnin gerçekten kitap olabilme ihtimalini konuşmak üzere beklerken; bana İbo ya da Müslüm baba değil, Türkçe *psychedelic rock* dinleyen inşaat işçileri eşlik ediyordu ve ben, başıma gelip gelebilecek en garip şeyin bu olduğunu düşünerek hata ediyordum.

Yarıya gelmiş sigarayı küllüğe bıraktım ve yarım topladığım saçlarımın arasından bugün belki onuncu kez kayıp düşmek üzereyken yakaladığım güneş gözlüğünü tekrar kafama sabitlemeye çalıştım.

Bir türlü durmuyordu.

Belki de huzursuz bir mıknatısın kuzey kutbu gibi güney kutbunu arıyordu.

Aylar evvel bir kış gecesi, yıldızların pek de net görünmediği bir gökyüzünün altında, buradan binlerce mil uzakta bir otel odasında bana kutup yıldızını gösterecek bir pusulaymış gibi kendisine sarılmıştım ve beni bugün buraya kadar getirdiğine göre kendince misyonunu sahiden başarıyla tamamlamıştı.

Neticede her ne kadar orada durmayı reddetse de bugün bu yüzden başımdaydı.

O gece, o barda ilk cümlelerini yazdığım romanın macerası buraya kadar uzandıysa o gecenin hatırası bu gözlüğün aylardır saklandığı kara delikten çıkıp yanımda olacağı an da bu andı. Sahibi, kaybettiği gözlüğünün fark etmeden alet olduğu bu ben-cil zafere şahit olsa onu kendisinden çalan kişiye kızmak yerine onunla gurur bile duyardı belki ama üstündeki parmak izleriyle gurur duymayacağı aşikârdı.

İçimdeki tişörtün etekleriyle gözlüğün camlarını silmeye başladığım sırada elektro bağlama solosu bitmiş, arabeskin damarları açılmıştı. Erkin Koray, *"Bir sevda çölünde bıraktın beni / Kanada kırılmış bir kuş gibiyim / Dönüp de bakmadın bir gün hâlime / Sokağa atılmış bir taş gibiyim,"*⁶ diye şarkıya girdiğinde, gözlüğü yeterince ovuşturursam içinden *Alaaddin'in Sihirli Lambası* misali cin de çıkar mı diye düşünmeye başlamıştım. Sahiden tüm zamanların en psychedelic anlarından birinin yaşandığında ikna olmak üzereydim ki ikna olmakta erkenci davrandığımı anladım.

⁶ Erkin Koray'ın 1983 yılında çıkardığı "İllâ ki" albümünde yer alan, sözleri Ahmet Selçuk Ilkan'a, bestesi ise Özer Şenay'a ait *"Sarhoş Gibiyim"* adlı şarkı. (c.n.)

*Işık hızı; ışığın boşluktaki hızı. Özel göreceliliğe göre evrendeki bütün maddelerin hareket edebileceği maksimum hız. Işık ve çekimsel dalgalar gibi bütün kütsüz parçacıkların ve ilgili alanlardaki değişimlerin boşluktaki hareket hızı.*⁷

Veya arkamda açılır açılmaz kapanan kapının, bana doğru yaklaşan ağır adımların ve uzak, çok uzak bir evrende, bir galaksiyi yok edip yenisini yaratan o Big Bang'in kulağıma gelene kadar incele incele kırılan tok sesinin dünyama ulaşma hızı.

*Yüzyıllar boyunca süren ölçümler sonucunda 1975'te ışık hızının 299.792.458 m/s olduğu 4 milyarda birlik bir belirsizlikle hesaplandı. 1983'te "metre"; Uluslararası Ünite Sistemi tarafından, ışığın boşlukta 1/299.792.458 saniyede katettiği mesafe olarak yeniden tanımlandı.*⁸

Fakat ışık hızını, metreyi ve evrenin bilimum lanet olasıca bilinmezini hesaplamak için yüzyıllardır hiçbir çabadan imtina etmeyen bilim insanlarından tek bir tanesi de Leyla'nın bugün burada, Erkin Koray'ın tam "O eski hayalin her an karşımda, gözyaşlarım çağlar her anışımda" dediği esnada, hâlâ fütursuzca camlarını silmekte olduğu gözlüğün sahibini karşısında bulma ihtimalini hesaplamadı.

Leyla bunun şerefine, gönül tasından ayrılık şarabını içmeden sarhoş olmaya vardı.

Acaba sersem de var mıydı?

Sorsa mıydı?

Ne de olsa uzak, çok uzak bir galaksiden Leyla'ya sesleniyor gibi görünüyordu.

"Hoş geldin, Lavinia."

Şubat 2017, Los Angeles

3e numaralı anahtar odamın kapısını açmadığımda elbette şaşır-mamıştım. Anahtarı, deliğine bile sokabilmiş sayılmazdım.

⁷ Kaynak: tr.wikipedia.org

⁸ Kaynak: tr.wikipedia.org

Anahtarı sayamayacağım kadar çok kez yuvasına yerleştirmeye çalışmayı sürdürdüm. Zorladıkça ne yuvasının biçimi değişiyordu ne de anahtarın dişleri. Neye inat ettiğimi bilmiyordum. Odamın kapısından otelin herhangi bir yerine bir adım bile olsun ilerlemek istemiyordum, tek bildiğim buydu.

Ve fakat kapı da açılmıyordu.

Üstünde 3e yazan bu anahtarın tek görevi, üstünde 3e yazan kapıyı açmaktı ve ben tek bir lanet olası işi olan bu anahtarın bu tek lanet olası işini neden yapmadığını anlamıyordum.

Yoksa anlıyor muydum?

Anlıyordum. O kadar da sarhoş sayılmazdım.

Elimdeki anahtar 3e numaralı odamın kapısını açmazdı çünkü 3e'ye ait değildi.

Harikaydı.

Anahtarları karıştırmıştık.

Su.

Bir süredir tek düşünebildiğim buydu. Odanın kapısına çökmüş, oturuyordum ve ne zamandır burada böylece durduğumu bilmiyordum.

Hiç şüphesiz Chateau Marmont koridorları bundan daha aptalca görüntülere şahit olmuştu ama benim de buraya kendimce izimi bırakmadan gitmeyeceğim anlaşılmıştı.

Saate baktım. On beş dakikadır burada oyalanıyor olduğumu kabul etmem gereken andaydık. On beş dakika, Ali Baba ve Kırk Haramiler gibi kapıyı "Açıl susam açıl!" diyerek açamayacağımı kanıtlamak için de yeteri kadar uzun bir zamandı. Yapacak bir şey kalmadığını anladığım ana da gelmiştik. Bunu da kabul etmem gerekiyordu.

3a numaralı odaya gitmek yerine resepsiyona inecektim.

Bana herhâlde kendi odamın anahtarının yedeğini verirlerdi.

Sırat köprüsünden ikinci kez geçme belki gerek kalmazdı.

Asansörden indim ve resepsiyona yöneldim.

Girişin tam karşısındaki deri koltuğa yaslanmış, beni bekliyordu.

Kendi anahtarını bekliyor olması da olasıydı ama evren bana nedense beni beklediğini düşündürüyordu.

Evren zaten hep böyle aptaldı.

“Harika! Bu beyefendinin anahtarı da sizde olmalı, değil mi, matmazel? Siz de yanılmıyorsanız 3’e de kalıyordunuz, otele girişinizde ben yardımcı olmuştum. Yedek anahtarlara da ihtiyacımız kalmadı bu durumda. Hızlıca c z lm ş oldu,” dedi resepsiyondaki yaşlıca adam. Durdu ve bize baktı.

Biraz daha konuşsa olmuyor muydu?

Herhâlde olmuyordu.

“Eeee... Evet,” dedim.

“Teşekkürler,” dedi.

Yaşlı adam h linden memnun biçimde yerine oturdu. “İyi geceler, beyefendi. İyi geceler, hanımefendi. Yapabileceğim başka bir şey olursa ben buradayım.”

Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Onun yapabileceği bir şey yoktu.

Asansöre bindiğimizde başımın döndüğünü düşünmeye başladım. Belki de etkisinin geçtiğini zannettiğim votka esas şimdi c rpıyordu. Belki sadece c k fazla susamıştım. Belki bana bir şeyler oluyordu.

Belki değil, oluyordu.

Yüzümü, arkamızdaki aynaya döndüm. Aynada okuyamadığım kelimeler belirmeye başladı. Sarhoş olmam haricinde, bunun ne demek olduğuna dair açıklamam yoktu.

Muhtemelen, evrenin de yoktu.

“İyi misin?” dedi arkamdaki.

Kıstığım gözlerimi açtım ve aynadan beni izleyen gözleriyle karşılaştım.

Aynada okuyamadığım kelimeler gibi gözlerinde de okuyamadığım bir şeyler vardı. Neye delalet ettiği hakkında ise fikrim yoktu.

Ama o an içime esen ve estiği her yeri darmaduman eden öyle bir his vardı ki bu hissin nereden çıktığı, bilmediğim onca şeyin arasında en bilinmez olanıydı.

Aynada gördüğüm adamın adını bile bilmiyordum ama varlığı beni, ömürlük hasret çektiğim bir sevgiliye seneler sonra kavuşmuşçasına derin ve tarifsiz bir özlemle dolduruyordu.

“Gördüğümüz her şey, görmediğimiz bir başka şeyi gizler,” diye bir sözü vardı Magritte’in. “Ve biz, görmediğimizin ardındaki görmeye çalışır ama başaramayız. Sırrını çok iyi saklayan bir varlıktır insan.”

Burada durmuş, gözlerine bakıyor ve bazı sırların saklanamadıklarını düşünmeye başlıyordum.

Işık, kaynağından bir kez çıktı mı gizlenemiyordu.

Her biri birbirinden yetenekli yüz milyon civarı duyuya sahip insan gözleri, ışık varsa onu muhakkak görüyordu.

Ve sırlarını saklamak konusunda her zaman Magritte’in dediği kadar yetenekli olmayan insanlar, ışık varsa ışığı gördüklerine yemin edebiliyordu.

Aynaya baktım. Işığı gördüm. Işık, gözlerinden gözlerime aktı.

Kamaşan gözlerim, sorduğumun farkında bile olmadığım bir soruyu yanıtladı.

“Gördüğün ışığı gerçekten gördüğüne yemin edebiliriz,” dedi gözlerim. “Ve gördüğün ışığı, onun gördüğüne de yemin edebiliriz.”

Üstelik ikincisini sormayı düşünmemiştim bile.

Sonradan anladım ki sormama gerek de yoktu.

Asansörün kapısı açıldı ve kapandı. Üçüncü katta, 3a numaralı odanın kapısı açıldı ve kapandı. Gözlerimi açtığımda, beni kör edecek kadar parlak bir karanlığın içindeydim. Gözlerimi kapattım ve dudaklarında kayboldum.

Bu ışığın içinde kör olmaya vardım.

Chateau Marmont'un koridorları, sabaha karşı gereğinden fazla karanlıktı.

Geceliğine 550 dolar verirdiniz ama sabahın k r bir vakti, başka bir odadan kendi odanıza dönmeniz gerektiğinde, neredeyse siyah bir koridorla karşılaşırdınız.

Size mesajı netti aslında skandallar kraliçesi şatonun: *"Feneri nerede s nd rd yseniz orada kalınız, kaşmayınız."*

Ama bazen, feneri s nd rd ğ n z yerden topuklarınıza vura vura kaçmak isterdiniz. Fener s n nce dünya da söner gibi geldi. Korkularınız  st n ze bir karabasan gibi çöktüğünde, sizi k r eden, bilmediğ niz bir ışığın içinden çıkıp bildiğ niz zifiri karanlığa gömülmenin daha doğru olduğuna inanırdınız.

Daha doğrusu bunun kaçınılmaz, bunun zorunlu, bunun *ka-*
der olduğuna inanırdınız.

Biteceğ ne inandığınız şeyi, sizin bitirmeniz gerektiğine inanırdınız.

Biteceğ ne inandığım şeyi bitirmekte ustaydım ben; bir evreni yok edip bunu bir kez yapmıştım.

Ve şimdi, sanki kendime ispat etmem şartmışçasına, bunu bir daha yapabileceğ me kendimi inandırırıyordum. İnandığıma göre yapabilirdim de. Ve yapabileceksem yapacaktım.

Gözlerimi açtım. Saat sabaha karşı dört yirmi beşti. Korkup kaçmak için en güzel saatti. Sahte maskesi, sahte isminin her bir harfi gibi yedi parçaya ayrılıp etrafa saçılmış Lavinia'nın, komodin  fırlatır fırlatmaz içinde ne var ne yoksa dökülen küçük çantasını toplaması, odanın içine savurduğ  kıyafetlerini üstüne başına geçirmesi, bir tekini odanın bir köşesine diğ r tekini öteki köşesine attığı su yeşili ayakkabılarını giymesi için daha doğru bir vakit olmazdı. Lavinia'nın bir kez girdiğ  ve bir daha girmeyeceğ , adını bile bilmediğ  bir yabancının 3a numaralı odasına son kez bakması için de en doğru zaman gibiydi bu zaman; masanın üstündeki kalemlerine, gri, lacivert, koyu yeşil, açık kahverengi deri kaplı, inceli

kalınlı defterlerine, sabah saat dört yirmi beş ışığında harfleri bile seçilmeyen gazetelerine, cilt cilt kitaplarına, dergilerine...

Son bir kez arkaya dönmek ve bir daha görmeyeceği o yabancı-nın, ayın gümüşü ışığının altında ince uçlu kalemle çizilmişçesine aydınlanan yüz çizgisine dokunmak için de en iyi saat olabilirdi.

Sabah saat dört yirmi beş, parlak bir karanlığın içinden çıkıp kara bir deliğin içinde kaybolmak için en doğru zamandı.

Odadan çıktım. Saat sabah dördü yirmi sekiz dakika geçiyordu. İçeride bir şeyimi unutup unutmadığımı asla bilmedim. İçeride bir parçamı bıraktığımı ise hayatta hiçbir şeyi bilmediğim kadar iyi biliyordum.

Chateau Marmont'un koridorları, sabaha karşı gereğinden fazla karanlıktı.

Lavinia ise parmaklarının arasında, cennetin kapısının anah-tarıymış gibi sımsıkı sarıldığı bir güneş gözlüğünün camlarında başka bir karanlık tutuyordu.

Kör edecek kadar parlak bir karanlık...

Ağustos 2017, İstanbul

"Bütün dünyada, tüm kentlerdeki tüm barlar arasında, o benim-kine geldi."

Biz, 1942'nin *Casablanca*'sında canını kurtarmak için birtakım yanlış seçimler yapan Rick ile Ilsa⁹ değildik ve burası da bir bar değildi.

Kurgular kusursuz olabilirdi ama gerçek, mantık sınırını aşı-yordu.

"Neyse ki burası bir bar değil," diye cevap verdim.

"Ama baksana, gönül tasında şarabımız varmış, içersen..." dedi.

"İçmeyeyim. Kafam bana lazım," dedim.

⁹ Kazzablanka (*Casablanca*), yönetmenliğini Michael Curtiz'in üstlendiği, Hollywood klasikleri arasında özel bir yere sahip olan 1942, ABD yapımı film. (e.n.)

"O gözlük de kafanı toplaşın diye orada olmalı." dedi.

"Telepatik g  leri olduğunu bilsem takmazdım." dedim.

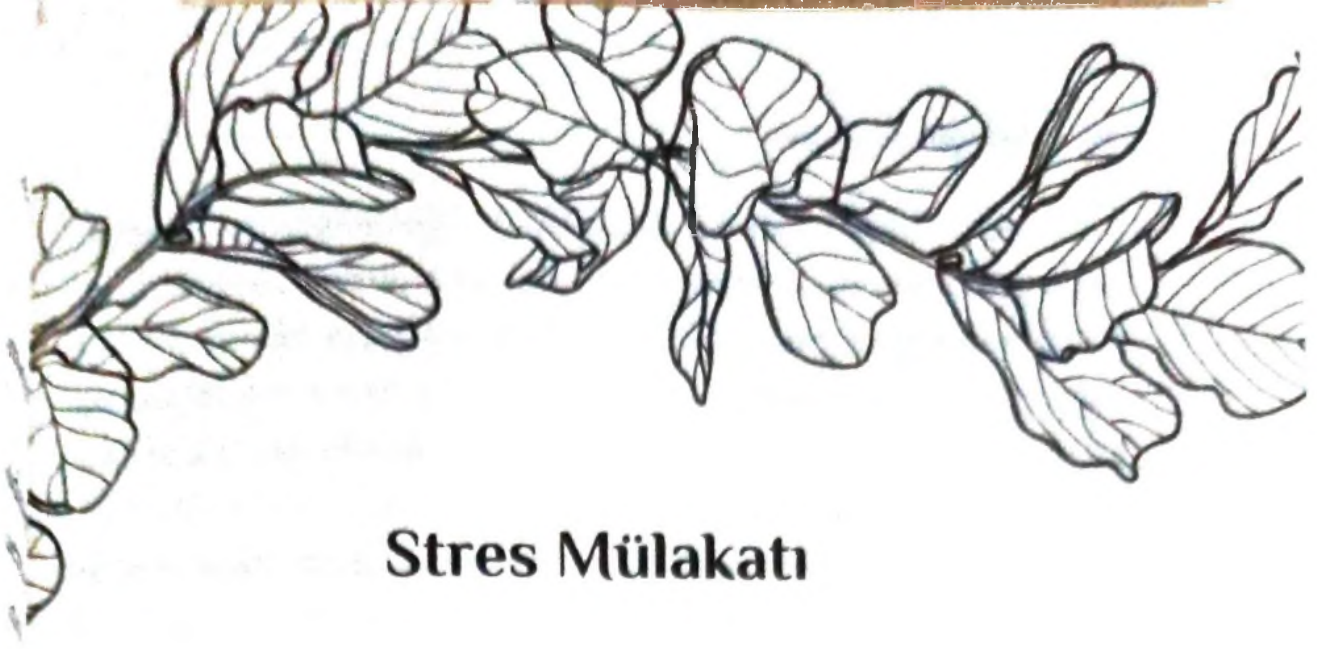
"Sende olduğunu bilsem, aylarca aramazdım." dedi.

"Oooo siz tanıştınız bile!" dedi.

Bunu diyen ben değildim. Adımı bilmeyen, adını bilmediğim yabancı da değildi.

Tanişmanın, yapmakta en başarısız olduğumuz şey olduğunu bilse Gözde muhtemelen bunu demez, hatta şunları da demezdi:

"Eveeet! İşte bu günlerdir bahsettiğim tatlı yazar adayımız Leyla! Bu da a zından girip burnundan çıkararak da olsa ikna ettiğim huysuz editör Baran! Neyse ki kız arkadaş kontenjanımı kullanarak kitabı okuttum. Hadi bakalım, memnun oldunuz, doğru içeri, marş marş!"

Stres Mülakatı

Ağustos 2017, İstanbul

*Acılar çöktü bak sensiz bağrıma
Çoktan hazan erdi gönül bağına
İnanma sen benim yaşadığıma
Sen gittin gideli ölmüş gibiyim.¹⁰*

“Ya Leyla, görüyor musun işte biz de bütün gün bu gürültünün içinde duruyoruz! Valla gidip kapattıracağım artık! Ne bu canım gündüz vakti Arnavutköy’ün ortasında!?”

Gözde’yi anladığımı sanmıyordum. Bilakis, her şey harikaydı. Hatta karşıdaki ustalar buraya birer tane jilet de gönderirlerse tadından yenmez olurdu.

Ya da gitmişken jiletleri Gözde mi alsaydı? Çünkü aylar evvel Los Angeles’ta bir barda, içimizdeki iki İrlandalının “*Barişirler mi? Barişmazlar mı? Barişmasalar mı?*” diye bahisler açtıkları kız, Gözde oluyordu.

Ya da pardon, ona acaba *kız arkadaş kontenjanı* mı demem gerekiyordu?

Dememeliydim elbette. Zaten de demiyordum. Bütün bunlar bugün, dışımdan söyleyemeyeceğimden ötürü içimdeki uçurumda yankılanacak cümlelerin sadece birkaçıydı.

¹⁰ Erkin Koray’ın 1983 yılında çıkardığı “İllâ ki” albümünde yer alan, sözleri Ahmet Selçuk İlkan’a, bestesi ise Özer Şenay’a ait “Sarhoş Gibiyim” adlı şarkı. (e.n.)

"Leloo, hoş geldin tatlım bu arada!" dedi Gözde. Kendimi kaşla göz arasında kollarında bulmuştum. Ardından aynı hızla benden ayrılıp kapıya yöneldi. "Hadi, siz geçin yukarı. Baran, bak, ben de geleceğim ilk toplantınıza. Hiç öyle mesleki sınırlar falan diye şey yapma, ne de olsa yakın gelecekteki spesifik mesleki başarınızın mimarı benim."

Yakın gelecekteki spesifik bireysel harakirimim mimarı kim oluyordu?

Gözde, bahçe kapısından geçip gözden kayboldu. Benim de herhangi bir şey yapmama gerek kalmadan gözden kaybolmamın, yok olmamın, gaz veya toz bulutu olup havaya karışmamın veya en kötü ihtimalle yerin dibini boylamamın bir yolu acaba var mıydı?

Galiba yoktu. Buraya mihlanmıştım. Benden yaklaşık 20 santimetre daha uzun boyu, ayın gümüşü ışığı yerine alçalan güneşin ışığı altında daha da koyu görünen saçları ve bana çivilediği dumanlı, yeşil gözleriyle karşımda duran *yabancı*nın önünde dikiyordum.

Pardon, Baran'ın.

Ne de olsa artık bir adı vardı.

O an pek çok şey söyleyebilirdim.

"Merhaba," diyebilirdim mesela.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyebilirdim.

"Eviniz/ofisiniz güzelmiş," diyebilirdim.

Hatta "*Bahçeye de öylece girdim, inşallah münasebetsizlik etmedim,*" diyebilirdim.

Ama bunların hepsi, normal bir adamla normal bir kadının normal bir biçimde tanışmaları hâlinde söylenebilecek cümleler olurdu.

Biz ise normal bir biçimde tanışmamıştık. Haddinden erken tanışmıştık veya haddinden geç. Hangisi olduğuna karar veremsem de her iki türüsünü de batırdığımız aşikârdı.

Diyebileceğim tek bir şey vardı.

"Gitsem iyi olacak galiba."

Galibanın içine sığınmış olacaktı çünkü kolumu tutuyordu. Dümdüz bir “*Gitsem iyi olacak!*” bile diyemiyordum ve o, kolumu tutuyordu. “*Bir yere gitmiyorsun,*” bile demiyordu, sadece kolumu tutuyordu.

“Bu... Kaç gündür elimde, biliyor musun?”

Elindeki şeye baktım. Elinde incecik bir cilt tutuyordu. Beyin hücrelerimin yarısı, az evvel işleyemediği kadar çok yeni bilgiyle boğulup su yüzüne vurmasaydı, belki ne olduğunu daha hızlı anlardım.

Onun yerine uzunca bir süre, üstünden galon galon eblehlik akan ifademle yüzüne baktım.

Bana hâlihazırda çektiğimden daha çok işkence etmek istemiş olacak ki daha fazla beklemeden devam etti: “Üç haftadır.”

Az önce suratımdan galon galon eblehlik aktığını mı söylemiştim? Doğrusu varil varil olmalıydı ve varil varil akmasının etkisiyle olacak, üzerimdeki ahmaklık biraz gitmiş; elinde tuttuğu şeyin kitabım olduğunu anlamıştım.

“Ben... Bunun sana geleceğini bilmiyordum,” dedim.

“Ben de,” dedi. “Ama işte, buradayız. Yani çok da abartı değil aslına bakarsan... Bütün dünyadaki, tüm kentlerdeki, tüm barlar arasında...”

“Galiba bu kadar dramatik hâle getirmemeliyiz,” dedim.

“Galiba getirmemeli miyiz? Getirmemeli miyiz?” dedi.

“Özür dilerim,” dedim.

“Neden özür diliyorsun?” dedi.

“Bilmiyorum, işte onu biraz düşünmem lazım,” dedim.

“O kadar vaktin yok, bak, müziğin sesi kesildi,” dedi.

“Galiba gitmeliyim,” dedim. “Galibası yok. Gitmeliyim!”

“Bir yere gitmiyorsun,” dedi.

“Siz hâlâ içeri geçmediniz mi?” dedi. Bunu diyen biz değildik. Gözdeydi.

“Bir sigara da ben içeyim dedim,” dedi, Gözde’nin sevgilisi Baran, ince uzun parmaklarıyla cebindeki sigara paketine davranırken.

"Hadi, zehirlen de başlayalım," dedi Gözde. "Bir saate  ık mam lazım."

"Leyla Hanım, bakın," diye başladı. Baran. Baran *Bey*. Evin  n katında, toplantı veya çalışma odası gibi kullandıklarını tahmin ettiğim genişçe bir odaya çıkmıştık. Buradan az da olsa Boğaz Köprüsü görünüyordu. Durum çok kötüye giderse intihar planlarım için bakıp bakıp ilham alabileceğim bir manzaraydı.

"Baran," dedi Gözde. "Hanımı bırak şimdi, burada biz bizyiz."

"Gözde, daha ikinci kelimedede keseceksen..." dedi Baran. Devamını getirmedi. "Leyla Hanım," dedi bir kez daha. Bana baktı.

"Leyla iyidir, sorun yok," dedim. "Leyla daha iyi."

Eş zamanlı olarak intihar seçeneğini değerlendiren bir insan için az sayılmazdım.

Gözlerime saniyelik, sadece bir saniyelik delici bir bakış atıp dilini damağına haddinden fazla uzun süre değdirerek çıkardığı "L" sesinden sonra devam etti: "Leyla. Peki, Leyla."

Leyla. Peki, Leyla. Bunu ben de kendime söyleyebiliyor muydum?

"Bu ilk taslağı okudum. Öyle diyorum... Çünkü üstüne yaklaşık... Hımmm... 26 punto harflerle ' LK  LK  LK TASLAK' yazmışsın.    tane  nlem. G l c k. Sarı ile boyalı. Altı  izili."

Acaba bu evde ne taraftan yerin dibine giriliyordu? Bu benim kitabı Gözde'ye alelacele yollarken -yani yaklaşık iki hafta, dört gün, yirmi bir saat önce- öyle çok da fazla ciddiye almasın diye yazdığım bir şeydi. Kendimi hâlihazırda düştüğüm çukurda iyice boka batırayım diye değil.

"şimdi ilk olarak şunu söylemeliyim ki..." diye devam etti. Kendinden son derece emin ifadesini yüzüne yerleştirmiş, bana bakıyordu. "Yazdığın şeyi herhangi bir şekilde *gere celendirmeye* gerek duymamalısın. Yazdığın hiçbir şeyi... 'Henüz iyi değildir. Henüz tamam değildir. Henüz yeterli değildir...' Yani bir nevi    r

diliyorsun, parlak sarı harflerle... Oysaki her yazdığımızın kendi zamanı var. Kendi hududu, kendi miadı. Henüz onu tamamlamadı diye özür dilememelisin. Bir yazar asla özür dilememeli."

Sözlerini bitirmişti ama gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Dudaklarını da birbirinden ayırmıyordu ama tek bir ses bile çıkmayan dudaklarının aslında ne söylediğini ben anlıyordum: *"Bir yerden gittiğin yok, özür dileyip kaçacak yerin yok. Sen yazacaksın, ben düzenleyeceğim ve ötesini berisini beraber toplayacağız."*

"Bak ya!" dedi Gözde birden hayıflanarak. Telefonuna seri kurşun gibi yağın mesajları takip etmeye çalışıyordu. "Bizim okuma provasını öne almışlar! Ama dur, Leyla şu bizim çılgın tanışma hikâyemizi Baran'a çıkmadan anlatmam lazım." Gözde telefonunu bıraktı. Önce bana, sonra Baran'a dönerek heyecanla anlatmaya başladı.

"Bizim geçen sezonki oyun için; 'Saklı Kalp', bir gün bir yazı gördüm internette. Bir eleştiri yazısı. Birileri *twit*lemiş miydi, bana mesaj mı atmıştı, neyse... Sherry karakterinin en sondaki çıkış sahnesi var ya, oraya öyle bir şey yazmış ki -şu an kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ve uydurup da saygısızlık etmeyeyim ama- ayrılık hakkında bir şey yazmış, daha doğrusu gitmek hakkında, bayıldım. Yani ekran görüntüsü aldım, bizimkilere attım, o derece..."

Benim bile ilk kez duyduğum detaylardı bunlar.

"O sırada da Şiir Mevsimi'nin de metnini bitiriyoruz, biliyorsun, o dönemler... Dedim ki, bu bizim tam da ikinci perdenin başına ihtiyacımız olan türden bir giriş, değil mi? Yani bunu buradan alıp genişletemez miyiz? Neyse, öyle bir kapı açtı bize o gün Leyla'nın cümleleri. Fakat sorun şu ki biz cümleleri biliyoruz da Leyla'yı bilmiyoruz! Kızımızın bir blogu var, orada da mahlasla yazıyor, ismi cismi yok. Baktık, bir e-posta adresi var sitede, e-posta attık, dönen yok. Bizim oyununun davetiyelerinden yolladık e-postasına. Belki gelir, tanışırız falan diye... Cevap yok. Okundu

bilgisi bile gelmiyor. Neyse, oyun günü geldi. Çıkışta bir baktım bir mesaj. 'G rmemiştim, kusura bakmayın.' yazmış. 'Bu arada ben geldim aslında, yani oyundayım.' yazmış bir de. Kendi kendine kalkmış gelmiş yani. Nihayet aranan Leyla  yle bulundu işte!"

"Leyla'dan geçme faslında, Mevla'yı bulmamışsınız, iyi bari," dedi Baran.

Dönüp Baran'a baktım. Bunu deyip devam etmemiş, son söz buymuş gibi son sözü söyleyip susmuştu. Oysaki ben durup ifadesizce bütün hikâyeyi dinlemesini bekliyordum. Yüzüne ifadenin l'sini uğratmadan; ince, yuvarlak, kemik çerçevelerinin ardında gizlediği gözlerinden bana ne düşündüğünü hissettirmeden, Gözde'ye ne düşündüğünü hissettirmeden, h letiruhiyesi hakkında en ufak bir kopya olsun vermeden, oturup Gözde'nin bu yüzlerce kelimelik nefessiz maratonunu dinleyeceğini düşüyordum.

Ve fakat adam bunu diyordu.

Dalga mı geçiyordu, niyeti beni sinirlendirmek veya denemek niydi, yoksa dikenli çalılıkların arasındaki yuvasından, sadece  akte kokusu aldığı an iğnelerini çıkaran Baransı hayvanı mı dışarı çıkartıyordu?

Tanışmakta eksik kaldığım ikinci kişiyle de herhâlde böyle-tanışıyordum. Kış uykusuna yatmayan, dört mevsim enerjik, gece görüşü keskin, sivri iğneli Baransı hayvan.

Memnun olmuştum, ben de Leyla'ydım. Bukalemun olamayan Leyla. Hiçbir şey olamayan Leyla. Sadece, dümdüz Leyla.

Bu arada Gözde devam ediyordu. Konuştuğu sürece dünya Gözde'ye güzeldi. Anlatacak bir hikâyesi varsa Gözde etrafta ne olup bittiğine aldırılmaz, devam ederdi.

"Dedik böyle böyle... Kullanmak istiyoruz biz senin yazdıklarını. Bak, ismini bile ekletmedi k nyeye. Çünkü derdi ismiyle falan değil. Sadece yazmayı seviyor. Ve cidden seviyor. Sonra bir gün kendine yazdığı bir hikâyeden bahsetti. Tutturdum göster de göster diye.. Çünkü iyi bir şeyler çıkacağını tahmin ediyordum.

Olmadı, bitmedi, beğenmedim dedi dedi, en sonunda gönderdi bir gün. Okudum, aynen düşündüğüm gibi! Dokunaklı, hatta acıklı ama bir yandan da eğlenceli, sürükleyici, dâbîne kadar şahsına münhasır Leyla... Sonrası... Sonrası da malum işte!"

Gözde tanışma hikâyemizi anlatırken o güne ait sahneler gözümün önünden bir film şeridi gibi geçmiyordu. Kaderin meşhur ağları, doğrudan beynimin içinde örülüyordu.

Bir: Leyla, Baran'la tanışır.

Pardon, aslında tanışmaz.

Ne ağdır ama! İlk ilmeği bile defoludur!

Leyla Baran'la *tanışmaz*, çünkü Leyla düşünür ki kaçaklarla tanışılmıyordur. Leyla sanır ki Baran'ın fellik fellik kaçtığı diyarlardan geldiğini söylerse Baran ondan da kaçacaktır. Önce ismini çalar Leyla, Baran'dan. Kimliğini çalar. O gecesini çalar, olduğu gibi. Gözlüğünü bile çalar adamın. Hırsızdır Leyla çünkü gerçeği çalmıştır. Daha ilk ilmekten, ipin ucunu kaçırmıştır.

İki: Leyla, seneler seneler sonra yeniden *yazmakla* tanışır. Baran sayesinde olmuştur. Bir şubat gecesini, bir bar sandalyesinin tepesine oturmayı beklemiştir, yazacağı kitabın o en zor cümlelerini, *ilk cümlelerini* bulmak için.

Üç: Leyla, Gözde'yle tanışır. Başka birkaç devrik cümle sayesinde olmuştur.

Dört: Leyla, Baran'la tanışır, Gözde sayesinde olmuştur.

Gerçek ismini bile duymayı reddettiği bir adamın, varlığını da yokluğunu da bilmeyi aynı şekilde reddettiği sevgilisi, *barışsa mı barışmasa mı hükmü verilemeyen kız arkadaş kontenjanı* Gözde sayesinde...

Bu ağa takılıp kalmış bir örümcektir Leyla; kaderin ilk ilmekten itibaren yamuk yumuk ördüğü ağa, bacaklarının her biri ayrı ayrı dolaşan minik, çaresiz bir örümcek...

Ve ağ, şeker kamışındandır.

Ve Leyla, şekere bağımlıdır.

Gözerim, bana fark ettirmeden ince, şeffaf camların ardındaki gri gölgeli gözlere gitti. "Gelin bunya!" desem, geri gelir miydi o gözlere? "Hop! Onlar da size dikili olabilir ama misafirsiniz burada siz, çukurlarınızda uslu uslu oturun!" diye kızsam? Bilmiyordum. Aylar sonra yeniden gözlere söz geçiremiyordum.

"Ya, öyle işte!" dedi Gözde. Yerinden kalkmış, bir yandan çantasını topluyordu. "Ama senin kadar Baran da antikadır tabii. Leyla! Bak, iki hafta mı oldu, üç hafta mı, bilmiyorum. Senin kitabı verdim. 'Bak bana güven, mutlaka birkaç saatini ayır, oku, çok begeneceksin,' dedim. O gün bu gündür oyalıyor beni. Vaktim yok. Gözde. Şu an bakamam, Gözde. Beni kendi zamanıma mı bıraksan acaba, Gözde? Neyse ki, nasıl kırılmışsa kırılmış inadı, geçen cuma akşamı baktım. 'Tamamdır, görüşelim,' diyor..."

İki hafta, dört gün, yirmi bir saat sonra.

"Efendim?" dedi Gözde.

İki hafta, dört gün, yirmi bir saat.

Elbette iki hafta, dört gün, yirmi bir saati Gözde duymayacaktı. Duymamalıydı.

"Neyse, bugünkü dünya için küçük, edebiyat dünyası için büyük adımımı attığıma göre ben artık kaçabilirim! Hadi, mucuk mucuk!"

Gözde elbette "mucuk mucuk"u da sözde bırakmayacaktı çünkü kendisi sözlerin değil, temsillerin insanıydı. Canlandırır, gösterirdi, gözler önüne sererdi, sunardı.

Canlandığı, gösterdiği, gözler önüne serdiği, sunduğu bana yetmişti.

Beni öpmese de olurdu.

Gözde, Baran'ın yanından ayrılıp, çantasını alarak bana yaklaştığında ben de yerimden kalktım çünkü gitmek istiyordum.

Gitmek. Öylece. Pat diye.

Medeniyet görmüş insanların bir yerden giderken söyledikleri "Hoşça kalın", "Görüşürüz", "Hadi, eyvallah" hatta "Ben gidiyorum" gibi veda sözlerinin birini bile söylemeyi düşünmeden.

Gitmek değil, *kaçmak*.

Hep yaptığımı gibi.

Yapmayı pek sevdiğim gibi.

Fakat bazen, insanın alışkanlıklarından feragat etmesi gerekebiliyordu. Sevdiği şeylerden vazgeçmesi, rahatını bozması, konfor alanını çiğnemesi.

Korkunca kaçmamayı öğrenmesi gerekebiliyordu.

Bazen bunu kendi kendine öğreniyordu insan. Ama çoğu zaman bir başkası öğretiyordu.

Arkamı dönüp kapıya yöneldiğimde, Baran'ın, "Sen nereye, Leyla?" diyen sesini duydum.

İğne iğne, diken diken... Sana öğretecek insan *benim* diyordu.

"Neden?" dedim.

Yüzüme baktı.

"*Ne demek neden?*" diye cevap verebilirdi buna pekâlâ.

"*Ne anlamda neden?*"

"*Hangi konuda neden?*"

"*Nedenin bir öznesi yok mu? Ya da bir tamlayanı?*"

Hatta...

"*Senin bu soruyu sorma hakkın var mı?*"

Ama ben öylece ortaya bırakmayı seçmiştim *nedenimi*. Kaçak olduğum kadar kolaycıydım da, ki bunlar genelde aynı ikili paket içinde gelirdi.

"Neden kabul ettin bu işi, Baran?" dedim.

"Yazar bile değilim ben. Neden uğraşasın ki?"

"Akıllıca mı yani? Kârlı mı ya da? Beklentin nedir?"

"Aynı anda kaç işe bakabilirsin hem?"

"Madem o kadar yoğunsun, zamanın da olmamalı..."

"Sabrın var mı esas? Sabır gerektiren bir insanım çünkü ben! Stres topuyum!"

"Eminim, elinde bekleyen bir sürü başka kitap da vardır."

"Ve o elinde tuttuğunun Gözde'nin abarttığı kadar iyi olmadığına da eminim. Buna daha çok eminim hatta!"

"Neden ya gerçekten?! Pardon... Sormuştum bunu! Ama cevabını duymadım. Anlamıyorum. NEDEN?"

Ses yoktu. Seda yoktu. Çehresinin bütün limanları terk edilmişti. Kıpırtısız, rüzgârsız, hareketsiz...

Sütliman derdim yelkenleri suya indirmekten korkmasam. Bu bir yazı olsaydı mesela ve ben sadece kalem oynatıyor olsaydım -kendi hayatımla oynamak yerine- bunu derdim.

Kasırganın ortasında duran çehresi sütliman. Hortum kopmuş geliyor yıka döke ama gri gökyüzünün altında yeşile çalan kıyıları alabildiğine sessiz...

Ama korkuyordum. Başıma gelen her şey başıma korkmaktan gelmemişçesine korkuyordum. Ya da belki en başta korkmuş olsaydım yeterince, en başta o fırtınalı denizlere hiç dalmamış olsaydım, bunların belki hiçbirisi başıma gelmemiş de olurdu.

Gelmezdi de muhtemelen ama buradaydım.

Korkunun ecele mi faydası yoktu? Leyla'ya daha da az faydası olduğu ortadaydı.

"Peki..." dedim.

Yelkenlere rüzgâr doluyordu.

"İngilizce mi devam edeyim?"

Rüzgâr mı? Fırtına.

Lavinia mı mikrofona geçsin?"

Kasırga.

"Bir araba yalan daha mı söylesin?"

Hortum.

"Sonra da defolup gitmişti bir güzel, yine mi gitsin?"

Girdap.

Denizin dibinin gökle buluşması, milyonlarca metreküp suyun yatağı içinde yer değiştirmesi. Sonrası, yine sessizlik.

"Ben sana bir su getireyim," dedi Baran.

Odadan çıkmıştı. Gerçekten gitmişti.

Getirdiği suda beni boğmayacaksa belki baştan başlardık.

"Baran Kurt. Başeditör, İyon Yayınevi. Burası merkez ofisimiz. Home office daha çok... Görüşmeler için, son taslakların üzerinden geçmek için kullanıyoruz burayı. Yedi sekiz kişiyiz editöryel kadro olarak, bir kısmı yarı zamanlı veya proje bazlı. Genelde genç yazarlarla çalışıyoruz; belli bir alanda özelleşmemeyi bilhassa kasıtlı olarak tercih ediyoruz. *En çok satanlar* yayınevi değiliz. Olmayı düşünmüyoruz. Prensibimiz, çizgimize uygun -ve evet, burada *çizgi*-den kastım, şahsi yazansal zevkimiz oluyor- mevcut yelpazemiz içerisinde sinerji yaratabilecek potansiyeli gösteren isimlerle çalışmak."

"İşin içindeyiz. Yani ben, bizzat içindeyim. Sadece son kontrolleri yapıp, 'editörden not' yazıp matbaaya vermek kafasında bir adam değilim. Okumayı severim. Tekrar, tekrar tekrar okumayı severim. Daha iyi olana kadar didik didik etmeyi, oynamayı, yapıp bozmayı severim. Az ve öz iş alırız. Sevdiğimiz, arkasında durabileceğimiz işleri. Seçiciyiz. Elbette burası Heidi'nin İsviçre Alp-leri'ndeki yemyeşil köyü değil. En kötü kendimiz basar, kendimiz okuruz da demiyoruz. Ama ticari kaygının önüne koyduğumuz ilkeler var. Bir iş yapıyorsak severek yapmak mesela. İyi olduğu ya da iyi olabileceği için yapmak. Sadece para kazanmak için değil."

Az önceki tavrım için kötü hissetmiştim. Hatta kötü bile değil, çocuk gibi. Hatta daha da fenası, aptal gibi. Buraya nihayetinde bir iş görüşmesi için gelmiştim ve o lanet olası ağır kapıyı araladığım andan itibaren bu gerçeği öyle bir unutmuştum ki yazdığım kitaptan önce "unutmanın kitabını" yazsam belki daha iyi olurdu.

"İuu şey, Baran... Baran Bey..." diye gevelemeye başladım.

"Tamam, Heidi'nin köyünde değiliz de devlet dairesinde de değiliz, Leyla. *Beye* neden döndük?"

Bunu öyle bir sesle söylemişti ki sesinde *beyde hiç olmadığımız için beye dönmemizin mümkün olmadığı* imasını da duyuyordum; o sese bir de bunun için utanma dercesine kattığı fazladan neza-keti de...

"Baran... O hâlde," dedim, güçlükle yutkunarak. "Şunu diyecektim aslında başlamadan. Bilmiyorum, ne kadar biliyorsun ya da bahsedildi mi... Ama ben çalışıyorum. Yani her şeyi geride bırakmış, istifa edip yazar olmaya baş koymuş biri değilim tam olarak."

Her şeyi en son ne zaman geride bırakabilmişim ki zaten? Hiç bırakabilmiş miydim? Ya da hayatta böyle bir şey var mıydı?

"İstiyor musun?" diye sordu. "Yazmayı... Gerçekten istiyor musun?"

Başımı salladım.

"O zaman bütün hayatını geride bırakmana gerek yok. Böyle bir şey zaten gerçekçi de değil."

"Yani ben böyle baştan alınca... Sıfıra çekiyoruz diye düşündüm. Ve..."

"Hiç bir şeyi sıfıra çekmiyoruz, Leyla," dedi sözümü bölerek. "Ben sadece temiz bir sayfa açtım. Önceki sayfaları yırtmadım. Onlar duruyor hâlâ orada. Merak etme."

Göz kırptı. Kirpiklerine hafif bir rüzgâr doldu, yeşile çalan sütlüman kıyıları usulca dalgalandı.

Ve ben, o an anladım.

Boğulurdum ben burada. Hortumu bile beklemez, en ufak dalgada boğulurdum.

"Tamam, anne... Çıkmayacağım yarın, vazgeçtim, daha sonra hallederim. Sorun olmaz dedim ya, hafta içi de geç saatlere kadar açık. Yok yok, yetiştirirler. Tamam. Çok fazla yemek getirme, biliyorsun, tükenmiyor. Beni nimet katili yapıyorsun, sonra ben giriyorum günaha! Tamam, hadi benim kapatmam lazım bir gör... Bir arkadaşım bekliyor... Hadi, öptüm, görüşürüz!"

Yarın sabahтан babamla bana geleceklerini söylemek için üç kez üst üste aramasına gerek yoktu aslında ama bunu anneme söyleyemedim. Çünkü bu gibi mızızlanmaların kotasını seneler önce doldurmuştum ve en ufak mırın kırın edişim, azıcık şikâyet

ıçerikli ses tonum zaten yüzünü gördüğümüz yok, bir telefona bile laf ediyorsuna bağlanıyordu. Anneliğin yanmaz yapışmaz teflon tava evresinden, üflenmiş camdan yapılma yüksek hassasiyet evresine geçilmişti artık ve akli başında evlatlar, daha evvel çizilmedikleri şeylere bile kolayca kırılabilen anneleri boş yere kırmamalıydı.

Madem akli başında insanlıkta bütünlemeye kalıyordum, en azından akli başında evlatlıkta durumu toparlamaya çalışmalıyım.

Telefonu kapatıp odaya döndüm. Pencerenin pervazına yaslanmış, siyah kaplı, küçük bir deftere not alıyordu. İçeri girdiğimi duymamış mıydı yoksa yazarken rahatsız edilmeyi mi tercih etmiyordu, anlamamıştım zira ya fark etmemişti ya da ettiyse de istifini bozacak gibi görünmüyordu.

Ben hangisini tercih ederdim, onu da ben bilmiyordum.

O yüzden bambaşka bir şeyi tercih edip izlemeye başladım.

Böylece az önce anneme söylenirken işlediğim günahlar karşılığında, biraz sevap da kazanırdım.

Kurduğum mantık zinciri için kendimi tebrik de etmek üzereydim ki defteri masaya bırakıp gözlüğünü çıkardı ve hafifçe alnını ovuşturup pencereye döndü. Şimdi de paşa gönlü manzarayı izlemek istiyor olmalıydı.

Paşa gönüllerimizin münferit saltanatlarına son vermek için bir iki dakika bekleyebilirdim. Sonra bu garip sessizliği bozup nasıl olacağı hakkında en ufak fikrim olmasa da söze girecektim, elim mahkûmdu.

“Geç otur, Leyla,” dedi arkasına bakmadan. “Bir şey düşünüyordum da, kusura bakma.”

Hâlâ şaşkınlıkla kapıda dikilmeye devam ettiğim sırada bana belli belirsiz bir bakış atıp masanın başına geri geldi ve yavaşça yerine oturdu. Bana ikinci kez baktığında hâlâ kapıda duruyordum. Bu evde orantısız zekâ kullanımı söz konusuydu ve hepsi vin suçuydu.

“Pardon, dört kere arayınca önemli bir şey sandım,” dedim yeme geçerken.

"Sorun değil," dedi. Arkasına yaslandı, gözlerini daldığı hayali kuyulardan çıkardı, bana dikti ve öylece baktı.

Baktı.

Baktı.

Acaba ben de konuşmasam akşama kadar bu vaziyette bakışacak mıydık?

Pek tabii o durumda ben, haddinden uzun süre far gören tavşan misali beyin mıncıklaması geçireceğim için bu senaryo da uzun soluklu olmazdı.

Canımı daha çok sevdiğime kanaat getirince ağzımı açmaya karar verdim. Maalesef açılan, bayramlık ağzım olmuştu.

"E, şey... Bugün kitaptan konuşacak mıyız daha?"

Yüzüne yerleşip kalan gülümsemeye derhâl münasip bir sıfır bulsam iyi olurdu zira aklıma gelenler şu an düşünmek istemediğim türden anlamlar taşıyordu.

"Konuşmayalım mı? Ne konuşmak istersin?" dedi, belli belirsiz tebessüm ederek.

Sesindeki buğuyu reddediyordum. Veto ediyordum. Temyize götürüyordum. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine kadar yolum vardı. Sabah  iği, bahçedeki dut ağacının yaprağına bırakırdı buğuyu. Buğu, arabanın sileceklerinin altında olurdu. Kışın kaloriferin üstündeki pencerenin camında olurdu buğu. Seste olmazdı. Bu seste asla olmamalıydı.

Üstelik daha fena kısmına henüz geliyordum. Söz, bana geçiyordu. Soru işareti söz konusuydu ve bu defa ka ışım yoktu.

Verebileceğim cevapları düşündüm.

Aslında konuşmak istediğim çok şey var.

Bak bak!

Kızgın mısın bana mesela? Böyle abuk sabuk bir oyun oynadığım için. Ya da bir noktada d zeltmediğim için? Ya da... Bir hoş kal bile demeden basıp gittiğim için?

Beni ertesi gün... Hiç aramış olabilir misin? Hoş, otelden bile kaçtım ama...

*Ne zamandır buradasın? Daha doğrusu, o ne zamandır burada?
Yani, Gözde...*

Ya da... Hiç gitmedi mi?

Ben kötü biri miyim?

Yanlış soru. Yanlış muhatap. Geçelim.

Gözde... Bu kitabı sana verince ne düşündün?

Kapağını görür görmez bile anladın, değil mi? Kitabın adını.

"Lavinia."

*Peki, okuyunca ne düşündün? Kendini 'o yabancı' diye okumak
garip geldi mi?*

Yok artık dedin mi?

O cümleleri tanıdın mı? Tanıdın, öyle değil mi?

Beğendin mi gerçekten... Sahiden?

*Bu kitap bu evde nereleri gezdi tam olarak? Baş ucuna uğradı
mı? En sevdiğin kalemle not aldın mı üstüne? Benim kelimelerim,
benim bile gezmediğim hangi odalarına girip çıktı?*

*Ne yaptın üç hafta? İki hafta, dört gün, yirmi bir saat? Neyi
bekledin?*

Beklediğini buldun mu?

Ne buldun diye soramıyorum zaten, söylemeyeceğini biliyorum.

Gözlüğünü... Geri isteyecek misin?

İstemesen olur mu?

*Biraz daha beklemeyi sürdürürsem içimden değil, dışımdan
konuşmaya başlayacağımdan korkuyordum. O yüzden bütün
bunların yerine şunu sordum: "Bıraktığım notu buldun mu?"*

*Yüzüne yerleşmiş olan ve durduğu yere gereğinden fazla yakı-
şan gülümsemesi bir anlığına tutulur gibi oldu. Aynı anda kaşları
çatıldı, kirpikleri birbirine değdi. Bir not olduğunu fark etme-
mişti. Ne yazdığını görmemişti. Artık göremezdi, geçmişti. Sor-
sa söyler miydim, bilemezdi. Belki kendince bildiği şey, sorsa bile
söylemeyecek olduğumdu.*

"Not... Not mu bırakmıştın?" dedi. Yine de.

Sessizlik sırası bendeydi.

"Ben... Görmedim."

Sessizlik. Her gün yeni bir şey öğreniyordu insan. Her saniye. Her an. Dünya saatte 1.670 kilometre hızla kendi eksenini etrafında, 108.000 kilometre hızla güneşin etrafında dönüyordu ve insanı her an, her yeni saniye başka bir gerçeğe çıkartıyordu.

Sessizlik sabırdı. Sessizlik terbiyeydi. Sessizlik, içinde bazen vuslatı bile taşırdı.

"Ne yazmı tın?" dedi sonunda.

Gözleri kısılmı , alnı  izgilenmi ti. G z bebekleri, kaynağını nerede arayacağını bilmediği bir ı ı ın mercekte kırılarak retina üzerinde ters görüntüyü oluşturmasını; beyni, ters görüntüyü düzeltmeyi, netlemeyi ve sonunda anlamayı bekliyordu.

ı ı ı bekliyordu.

ı ı ın kaynağı ise susuyordu. Mumu söndürecek nefesi kalmamıştı.  ine içine yanıyor, sonunda s n p s nmeyece ini ken-e bilmiyordu.

"Be-e-ver," dedim, vakur bir gülümsemeyle.

B-e-vermesem de zaten söyleyemezdim.

Var olmayan bir notta ne yazdığı söylenemezdi.

Var olmayan bir notta ne yazmadı ının, ne yazamadı ının; dünyanın 509.200.000 kilometrekarelik yüzeyindeki bir toz zerresi kadar önemi yoktu.

"Sana biraz süreçten bahsedeyim," dedi.

Bu söz  be ini en son, kabul bile etme ihtimalimin olmadığı bir için mülakatında duymuştum. Kabul bile etmeyece im bir için mülakatına neden gittiğim sorusunun yanıtı ise basitti; çoğunlukla burnunun dikine giden bir insan olsam da bazı durumlarda hayır demeyi bilmiyordum.

Bu görüşmeye neden geldi imi ise çok iyi biliyordum. Bilmedi im şey, bu kapıdan çıkarken bildiklerimin yarısını unutup yenileriyle değiştirmek zorunda kalaca ımdı.

“Eyvah! Önce kişilik envanteri, sonra vaka çalışması, en son da stres mülakatı geliyor desene!” dedim gülerek. Kendimi gülmeye, her şeyin normal olduğunu düşünmeye zorlayarak.

Baran yerinde hafifçe kaykıldı ve yüzüne bir tebessüm ilâştirse mi ilâştirmese mi karar veremediği bir ifade takınarak bana döndü. “Pazarlama direktörü aramıyoruz, Leyla. Bunun alıştığın iş görüşmelerinden biraz daha farklı olduğunu anlıyorsundur. En basitinden, o sıkıcı İK mülakatı fazını pas geçtik.”

Cümlesini bitirdiğinde her iki dirseğini de masaya yaslamış, ellerini birbirine kavuşturmuş, bana bakıyordu. Sanki çok ciddi bir demeç veriyordu. Ama evet, gülüyordu.

Madem gülüyordu, belki benim de kaldığı yerden devam etme şansım olurdu. Bunun uzağından yakınından geçmesek de onunla alelade iki insan gibi -bir barda tesadüfen tanışmış iki yabancı gibi- tatlı tatlı atışma ihtiyacıyla kavuruluyordum.

Durum leylaydı.

“Yalnız itiraf et, beni bir kişilik envanterine sokmak istedin şu an, bunu bayağı bayağı aklına soktum,” dedim. Bunu kontrol edebileceğimi sanmıştım ama hayır, sanırım sırtırıyordum.

“İnsanın yazdıklarından daha iyi bir kişilik envanteri mi olur... Leyla?” dedi. Ağır ağır ismimin üstüne bastırıyordu. Dudaklarına baktım. Onlar da aynısını yapıyordu.

İsmim yalvarıyordu. İsmim haykırıyordu. İsmim, “*Beni bu adamın dudaklarından alın, yoksa mevtâ olup toprağa karışacağım ve sen de kendine yeni bir isim bulmak zorunda kalacaksın.*” diyordu. İsmimin de durumu leylaydı.

Üstelik, haklıydı. Kalemimi, beynimin en afili kişilik testlerinin bile giremeyeceği dehlizlere sokmuştum ve test sonucumu elinde tutuyordu.

Gözlerine baktım. İçimden bir şeyler ona doğru aktı. Tam muhteviyatından emin değildim ama bir tüpe doldurup laboratuvara göndersem içinde birkaç birim hayranlıkla neredeyse aynı miktarda ürperti bulunacağını tahmin edebiliyordum. Detaylı analizler, eser miktarda histeri ve coşku da bulurdu.

“Stres m lakatını da saatlerdir yaptığımız Şeye sayıyordum, hâlde, yanılıyor muyum?” dedim.

Buna ise öyle bir güldü ki cevap vermesine gerek kalmamıştı. Yine de eksik etmedi. “Ona hiç bu ismi vermemiştim ama stres mülakatına girmek istemezsin, Leyla.”

Belki benzer bir kimyasal reaksiyon karşı tarafta da oluyordu ama bunu düşünmek benim tüpü ateşe atmaktan farksızdı.

Sanırım susmalıyım.

“Süreç diyorduk,” dedi. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Normalde Şu Şekilde işler: Yazar adayı, yayınevine kitap dosyasını gönderir. Birçok yayınevi, o dosyayı hâlihazırda okunmayı bekleyen bir yığının üstüne koyar. Büyük yayınevlerinde bu rakam senede 300-400 kitaptır. Fakat büyük yayınevlerinde, onlarca editörün, okutmanın çalıştığı o büyük yayınevlerinde bile gerçekten kitap olmaya değer dosyaların sayısı bundan çok çok azdır.”

Bunu söyleyip durdu ve anlamam gereken Şeyi anladığıma emin olmak istercesine suratıma baktı. Gerektiğinden bile ötesini anlıyordum maalesef, bakmayı bırakıp devam etmesi lazımdı.

“Diyelim dosyan o azınlığın içinde... Sıra  apraz okutma denen Şeye gelir. En az iki farklı editöre veya bağımsız, kitabın içerine göre uzmanlığına, birikimine güvenilen okutmanlara okutulur dosya ve nihayetinde, sundukları rapor yayın kurulundan geçerse, sorumlu editörle beraber yazar, kitabın yayına hazırlık sürecinde beraber çalışmaya baŐlarlar.”

Susadığımı hissetmiştim. Ama  n mdeki su kesmezdi çünkü canıma susamıştım.

“Ve biz bütün bu aŐamaları pas geçtik çünkü?”

Evet, bu bir soruydu.

“... Çünkü dosya sana torpille geldi.”

Bu bile bir soruydu ve susamak da yanlış teŐhisti çünkü yaptığım, ateŐlere y r mekti.

“Neydi? Heh... Kız arkadaş kontenjanı.”

Bir süre ifadesizce bana baktı. Bu sessizliğin içinde de bir Şeyler gizliydi ama ne olduğuna karar vermeye korkuyordum.

"Bir torpilinin olduğunu, onun da *bu* olduğunu mu düşünüyorsun, Leyla? Belli ki tahlil yeteneğinin üzerinde çalışmamız lazım."

Herhangi bir şey düşünmeme izin vermeden sözlerine devam etti: "Üzerinde çalışmamız gereken başka şeyler de var ama..." Herhangi bir şey düşünmesinin sakıncalı olduğu ruh hâlime müdahale ediyor çünkü etmesi gerektiğini fark ediyor ve iyi ki de ediyordu. "Bugün kitaba daha fazla girmek istemiyorum. Sadece bir yazar adayı olarak bu gibi süreçlerden en başında haberdar olman gerektiği için anlatıyorum."

"Konuşabiliriz bence," dedim. "Yani girebiliriz detaylara, hatta girelim. Açıkçası merak ediyorum. Yani yazım dili hakkında, kurgu hakkında veya bilemiyorum, ifade netliği ve niteliği hakkında... Şu ana kadar tek duyduğum 'Çok iyi yazıyorsun, Leyla!' 'Bunun üstüne git, Leyla!' vs. vs... Bu beni nereye kadar götürebilir ki?"

Kollarını kavuşturdu ve bana baktı. Aralanan dudakları, dikkatimi ona vermem için yalvarıyor gibiydi.

İyi şeyler olmayacak gibiydi.

"Buraya kadar getirdi."

Bir insana kalbinizi çaldığı için âşık oluyordunuz. Aşkın yüzyıllardır en sevilen tariflerindendi bu.

Peki ya içinizden geçeni tamamlıyor, sizi *sizden* çalıştırıyor?

Galiba leyla oluyordunuz.

Durum, leylaydı.

"Pekâlâ, Leyla," dedi.

Yoksa iç sesimi de mi duyuyordu? Onu neredeyse *kontrol* edebildiğine göre duyması zaten şaşırtıcı olur muydu?

"Pekâlâ..." dedi tekrar. "Yani birkaç yorumda bulunayım. Bugünlük. Kısa kısa... Zaten temelde bunların üzerine çalışacağız. Şimdi... Yazdıklarını on kişiye okutsak yedi sekizinin ilk söyleyeceği şeyi söylüyorum: 'Cümlelerinde kayboluyorum.' Bak, çoğunun fikri olurdu bu. Hakklılığını, haksızlığını düşünme."

"Yoo, düşünüyorum," dedim. "Yani, haklı olduklarını düşünüyorum."

"Bu yine de o uzun cümlelerinin tümünün kısaltılması gerek-
tiğini göstermiyor. Bunu da düşünüyorsunuzdur inşallah."

Sessiz kaldım. Bilmiyordum. Kısaltılmalarının teknik olarak daha doğru olduğunu tahmin edebiliyordum. Beynim, çoğunlukla gün iyiliği için onlara kıyılması gerektiğinin farkındaydı. Gönlüm ise elvermiyordu.

Gönül ile kıymak aynı cümleye bile yakışmıyordu.

“Şimdi... Bu seni sen yapan şeylerden biri. Bunu söylerken farkına varmazlar ama o yedi sekiz kişi aslında o cümleler yüzünden, o cümleler sayesinde seni okuyordur. Dolayısıyla onları kıracağız, ikiye ayıracağız, üçe böleceğiz, sayfalara dağıtacağız diye bir şey yok. Bununla beraber, daha kısa cümlelerle ifade yeteneğin üzerinde çalışacağız. Kısa yazabilmenin üstüne çalışacaksın mesela. Bunun için de öncelikle net ve yalın düşünebilmenin.”

Gülümseyerek ekledi: “Kafandaki o zincirleri, karmakarışık ağlarını görebiliyorum.”

Harika. Acaba şeker kamışından örülme örümcek ağımı da görüyor muydu? Neredeyse bütün bir yol farkında olmadan ona dolana dolana buraya kadar gelmişim de...

“İsterim,” dedim. “Yani çalışmayı...Kısa yazmak, net düşünmek üstüne.”

“Düşünceleri yekpare bir bütünden; monte edilebilir, anlamlı, bütünsel parçalara ayırmak. İşin özü aşağı yukarı bu. Neyse, üzerinde çalışacağız.”

“Peki... Başka?”

“Yazarın kendi kendisinin editörü olması... Bu da bir yazarın hep aklında olması gereken bir şey. Hatta sadece bitirip düzenlerken değil, yazarken de aklında olmalı. Senin en iyi editörün sensindir aslında. En doğru filtreleri koyacak kişi yazarın kendisidir çünkü neyin çalışıp neyin çalışmayacağını farkındadır. Muhakkak bilir ama bazen körleşir, bazen de cesaret edemez kullanmaya.”

Bana baktı, takip edip etmediğimi ölçmeye çalıştı. Devam etmesi için başımı salladım.

“Bazen gerekli bile görünmeyen şeyleri eklemek gerekebilir. Anlam bütünlüğü için. Yazmanın seni sıktığı ya da pek hoşlanmadığın veya büsbütün nefret ettiğin parçalar... Sen kafanda bitmiş bir bulmaca görürsün çünkü. O bulmacadaki en önemli öğeleri; dağı, denizi, güneşi, ağacı görürsün mesela. Resmin bütünü ise aslında zihninin tamamı. Ama senin zihnine sahip olmayan okuyucuya, zihnindeki resmin aynısını göstermek için eklemen gereken sevimsiz parçalar her zaman vardır. Gölgede kalmış vadediler, yamaçlar, çimenlerin güneş görmeyip solmuş, çamurlanmış kısımları...”

“Aynı şekilde, çıkması gereken kısımlar. Ağaçlarda budanması gereken dallar gibi mesela. Süpürülmesi gereken çalılıklar... Bazen çimenleri biçmeden bahçenin ne kadar güzel olduğunu farkına varamazsın. Yalınlık, zannedilenden çok daha önemlidir. Önemli olan işin özünü karşıya kavratmaktır. Özü tutup, fazlalıkları atabilir hâle geldikçe ustalaşırsın.”

“Emin olmadığın şeyi çıkarmayı öğrenmek. Bu da belki sonuncusu. Ama en zoru. Bazen kıyman gerekir. Çok seversin ama işin bütünü için orada olmaması gerekir o cümlelerin veya o parçanın. Bazen, koskoca bir hikâyeye aslında durmaması gereken bir yerde durur. Onu fark etmek, oraya bir neşter atıp oradan almak zordur. İşte, adına editörlük dediğimiz şeyin belki de en zor kısmı.”

Leyla haddinden fazla süredir sessizliğini koruyordu. Sessizliğinin içinde yazdıklarını düşünüyordu. Bitmesi seneler alan bir aşkın hikâyesini anlatırken ona ait olmayan bir *yabancı*nın limanına davetsiz bir gemi gibi yanaşan bir suçlu olduğunu...

Oysaki sessizliğin sabır, sessizliğin terbiye, sessizliğin içinde vuslat taşıdığını söyleyen de aynı Leyla'ydı.

Ama sessizlikler b... fırtına, bazen kasırga, bazen depremler e taşırdı.

Sessiz bir anda sıfır hacimli ve çok yüksek bir enerji potansiyeline sahip, sıkışmış bir noktanın patlamasıyla yıldızlar, galaksiler oluşurdu.

Ve sessiz başka bir anda çapı bir milyar kilometreden daha büyük olan ve sönmekte olan bir yıldız, çekirdeğine doğru büyük yük bir hızla sıkışmaya başlar, parçalarını uzaya saçıp merkezine doğru çöker ve bir kara delik olurdu.

“Anladım,” dedim.

Yüzüm, yakıtı biten bir yıldız gibi içine çöktü.

“Belki benim kitabımda da çıkarmam gereken bir kısım vardır,” dedim.

Hacmim sıfıra yaklaştı, yoğunluğum sonsuza gitti.

“Belki *o yabancı* da yanlış yerde duruyordur. Belki benimkine eğil, bambaşka bir hikâyeye aittir,” dedim.

İşığı bükmüştüm, simsiyah olmuştum.

Söz artık ondaydı.

“Söylediklerimden çıkardığın bu mu, Lavinia?”

“Çıkması gereken kısım sence o mu?”

“Çıkarsa kalacak olan şey aynı olur mu?”

“Ve onu çıkardığında, özü muhafaza edeceğini düşünüyor musun?”

Zaman yavaşlamıştı, hatta durma noktasına yaklaşmıştı.

Yerinden kalktı ve kapıyı açtı.

Sözleri, kapanan kapının ardında bıraktığı kara deliğin hiçliği içinde yankılanıp kayboldu.

“Git, bunun üzerine bir uyu. Çıkarabildiğinde de beni bul.”

Schrödinger'in Kedisi

“G elip baksana, Leyla!” diye bağırdı Nisan. “Kendime mi bakıp duruyorum kızım bir saattir!? Herhâlde senin için araştırıyoruz adamı!”

Araştırmacı kimliğini konuşturan Nisan’a, o bilgisayarın başına oturduğundan beri cevap vermiyordum. Suskunluğum onun hışmından çekinmemle değil, kendimi sessizlikle cezalandırmamla alakalıydı.

“Himmmmmmm... Bak sen...” dedi Nisan, merakımı bu şekilde cezbetmek ister gibi.

Ama ben bakmamalıyım. Bir müddet karşı cinse mensup, otuzlu yaşlarda, gözlüklü, ismi B ile başlayan herhangi bir insana yakından bakmamalıyım. Hatta uzaktan da bakmamalıyım. Hiç bakamayacak olabilirdim bundan sonra, ne kadar erken alışırsam kârdı.

“Ne olduğunu sorabilir miyim?” dedi Nisan. Laptopun başından nihayet kalkmış, pineklediğim koltukta yanıma çökmüştü.

“Ne demek ne oldu? Bir şey olduğu yok.”

“Kızım, son birkaç aydır hayatında hiç olmayan şeyler oluyor. Oturdun, kendi romanını yazdın ve şimdi o, kitap oluyor. Bu mudur yani coşkun? Bu kadar mı ilgilisin ayrıca kitabını düzenleyecek adamlarla?”

“Yok canım,” dedim, “bütün gün görünce... Aşırı doz gibi ol-duysa herhâlde...”

Saçmalıyordum. Üstelik saçmalamakla da kalmıyor, yüzümdeki manasız gülüşü saklayacak bir yer bulamayıp ortalığa döküp saçıyordum.

“Hey! Bir dakika! NE OLUYOR?”

Nisan meraklı bakışlarını yüzüme dikti. Âdeta az önce üstümdeki ince battaniyeye boydan boya yayılan utangaç gülüşün kalıntılarını bulmaya çalışıyordu.

“Dur bakayım, anlattıklarından bir özet yapayım: Kitaptan çok fazla konuşmadınız. Sana yayınevlerindeki işleyiştten, kitapların hazırlık ve yayımlanma sürecinden, editörle yazarın yaptığı çalışmalardan bahsetti ve son olarak genel anlamda yazmayla ilgili tavsiyeler verdi. Sonra da sen çıktın geldin. Ve mevzubahis tip de şu.”

Bu kez bir dergi röportajı için çekildiğini tahmin ettiğim -ve betimlemek için aklımdan geçen sıfatlardan utandığım- bir fotoğrafını gösteriyordu. “Zaten bir yerden hatırlayacağım ama, nereden?” Hayıflanması galiba bitmeyecekti. “Yaklaşık dört saatir bu adamlasın ve magazinsel tek bir detay yok, öyle mi? Sorunca geçiştirmen de cabası!”

“Nisan, yok bir şey işte öyle magazinsel falan! Öyle çok konuşkan, samimi bir adam da değil zaten. Soğuk bir tip! Gerçekten bundan çok farklı bir şey olmadı!”

Ufak atılacak civcivler neredeydi? Bana uğramalıydılar, beslenme vakitleri gelmişti.

“Belli belli,” diye söylendi Nisan. “Gıcık mıdır nedir, bütün hesapları kilitli. Sen bir yayınevinin başeditörüsün, Twitter’ın da mı kapalı olur be adam?”

Hiç şaşırmamıştım. Hatta utanmasam Nisan’ın yeniden gömüldüğü bilgisayardan kafasını kaldırıp güldüğümü görmesi parçasına bir kahkaha patlatırdım. Onunsa vazgeçmeye niyeti yoktu. “Şşşş! Baksana, sen bu Gözde’yle Facebook’tan arkadaş mısın?”

“Galiba,” dedim. Hatırlamıyordum. Hatta keşke Gözde’yi tamamen unutmanın da bir yolu olsaydı. Beynimin, birtakım anıları hatırlayan ama hatırlamamasını tercih ettiğim loblarında

yangın çıkması ve her şeyi kül etmesi gereken andaydık. Canımın sikkınlığına bilmem kaç bin kalorilik dondurma kovasında mı yoksa dünden kalan pizza dilimlerini kemirerek mi çare aramam gerektiğine karar vermek üzere mutfığa yönelmiştim ki Nisan arkamdan bağırdı.

“Bu seninkiler de pek samimi değiller yalnız galiba! Beraber bir fotoğrafları bile yok. Kızın sahne, prova, dans fotoğraflarını görmekten fenalık geçireceğim.”

Acaba Nisan bu kez gerçekten magazin değeri olan bir cevher mi bulmuştu? Yoksa Gözde ile Baran, en bayıldığım ilişki türünü mü yaşıyorlardı?

Adamla kadın sevgilidir. Sonra bilmem kaç kere ayrılıp barışırlar. İlk ayrılıkta, yıllar içinde özene bezene çekilmiş ve bulunabilen her albüme yapıştırılmış bütün o fotoğraflar, mutlu anların ölüm-süzmüşçesine kopyalandığı tüm kareler ortadan kaybolur. Günün sonunda uzatmalı sevgililer barışırlar ama bu artık kitlelerce tespit edilip onaylanan *-beğenilen-* bir “durum bildirimi” olmaktan çıkmıştır. Bu süreci tekrar tekrar tecrübe eden insan beyni sonunda yorulur ve pes eder. Anılar, artık pek de bakılmayan sosyal vitrinlere çıkmaz olur, suratlarda donan gülüşlerden ibaret fotojenik anılar, dijital çerçevelerinin içinde gömüldükleri yerde unutulur.

Temsil ettikleri mutlulukların da aynı zamanın içerisinde erozyona uğrayışına eşlik ederlermiş gibi...

Ben bu ilişkiyi biliyordum.

Ben bu filmi yazmamıştım ama oynamıştım. Serim, düğüm ve çözüm ağlarına bu kadar hâkim olmam bundandı.

Yine de başkasının filmine hikâyeye yazacak hâlim yoktu. Kendi hikâyemi bile yazamıyordum. Hikâyeme ne ait, ne ait değil, onu bile bilmiyordum ve bilmediğim sularda boğuluyordum.

“Oooo... Vay vay vay!”

Nisan’ın sesi bir kez daha beni düşüncelerimden kopardı. Bu düşüncelerden zaten kopmam lazımdı. Merak da etmemem lazımdı ama elimde değildi.

“Ne oldu?” dedim. İradem hayranlık uyandırıcıydı.

“Bu Baran nerede okumuş, biliyor musun?” dedi Nisan. “The New School. Bu hani şu...”

Sessizliği yararcasına çalmaya başlayan Nisan’ın telefonunun sesiyle yerimden sıçradım. Mert arıyordu.

“Benim gitmem lazım!”

Nisan balkona fırlayıp karşıdaki otoparkın önüne yanaşmaya çalışan Mert’e “Geliyorum,” diye bağırdıktan sonra, her tarafa saçılmış eşyalarını sırt çantasına tıktırmaya başladı. “İnşallah bir şey unutmadım,” diye söylene söylene aşağı indi, koşturarak Mert’in arabasına bindi ve kaşla göz arasında karanlık sokakta kayboldu.

Mert iyi çocuktı. Boğaziçi’nde akademisyendi ve Nisan’ın komşusuydu. Evet, insanlar hâlâ gerçekten de komşu olmak bağlantısıyla tanışıp sevgili olabiliyordu. Üst kattaki huysuz amca ve yan dairedaki sürekli kavga edip muhtelif geceler beni zor daldığım uykumdan uyandıran çift hariç, apartmandaki kimseyi tanımadığımı hatırlayarak kendi kendime güldüm. Annem görse “Aferin, kızım. Gül, gül çünkü gülünecek şey” deyip bana kızardı.

Nisan tarayıcıda onlarca sekmeyi olduğu gibi açık bırakıp gitmişti. Bilumum sosyal medya kanalında, beni manzarasına davet eden onlarca pencere söz konusuydu. Bilgisayarın başına oturdum ve ekranı süzmeye başladım. Buradan çıkışım kolay olmayacaktı.

Galatasaray Lisesi, ‘94-‘01.

The New School, BA, Literary Studies with a concentration in Literature, ‘01-‘05.

The New School, MFA, Creative Writing, ‘05-‘07.

The New School, Screenwriting, ‘06.

LinkedIn sağ olsun, Baran Kurt’un tam bir inek olduğu kanıtlanmıştı. Ya da fazla uzatmadan dosdoğru zeki ve çalışkan olduğunu mu kabul etmek gerekiyordu? Bu disiplinle ilgili yapmadığı herhangi bir şey kalmış mıydı? Peki ya Amerika ne alakaydı? O

minik kemik gözlüğüyle Galatasaray'dan New York'a değil, Paris'e gitmesi, kara kaplı defterine notlar alırken Le Petit Château d'Eau'da insanları izleyip kruvasan yemesi gerekmiyor muydu?

Daha fazlası için istemeye istemeye yan sekmedeki Facebook'a kaydım. Facebook arkadaşım sevgili Gözde'nin profili sahiden Nisan'ın dediği kadar kesattı. Eğitimine dair neredeyse hiç bilgi yoktu ve Baran'la New York'ta mı yoksa bambaşka bir yerde mi tanışmışlardı, anlaşılmıyordu. Zaten Nisan'ın dediği gibi beraber fotoğrafları da bulunmuyordu ve var olan birkaç toplu fotoğrafın içinde ikisini bulacağım diye kendime işkence etmeyecektim.

Baran Kurt'un profili ise elbette kapalıydı. Genele açık şekilde paylaşılmış birkaç kitap incelemesi ve söyleşi uzantısı hariç görüntülenebilen bir şey yoktu. Adam 2007'de girdiği Facebook'a topu topu dört tane profil fotoğrafı eklemişti.

Altı üstü dört tane fotoğraftı. Galiba bakmalı ve sistemimden çıkarmalıydım. Dört tane fotoğrafa bakmayacağım diye galakside yoğunlaşan fazla enerjiden dört bin tane yıldızın içine çökmesine gerek yoktu. Tek yapmam gereken, isminin üstüne tıklayıp sayfasını açmak ve orada ortalara doğru duran *Fotoğraflar*'a tıklamaktı.

Hayır.

Arkadaş Olarak Ekle'ye değil... Ne alakaydı?

Fotoğrafların hemen sol üstünde durması, ona tıklamam için yeterli sebep teşkil ediyor olmamalıydı.

Ama tıklamıştım. Durumu tek kelime ile özetlemek mümkündü artık: Harikaydı!

Yaklaşık kırk beş dakikadır, kucağımdaki devasa çikolatalı dondurma kovaıyla mutfak masasının tepesine oturmuş, bacaklarımı sallandırıyordum. Salona dönmek gibi bir niyetim bulunmuyordu. Buraya uçmadan evvel telefonun sesini de kapatmıştım, dolayısıyla bir süre rahatsız edilmeden rezilliğimin 1.250 kalorilik keyfini çıkaracaktım. Çok müstesna bir keyif olduğu ortadaydı.

Yaklaşık bir saatin sonunda pes edip içeri geçtiğimde, gözlerim odanın karanlığının içine sulu bir elma gibi ışığını akıtıyordu. Bilgisayarıma kaydı. Neyse neydi. Olmuşla ölmüşe çare yoktu. Madem önünde sonunda Hanya'yla Konya'yı görecektim, maddi feshadından önce oluverseydi de kurtulsaydım.

Ekрана baktığımda anormal hiçbir şeye rastlamadım. Belki de bir saattir buradan fellik fellik boşuna kaçıyordum. Ben ayda iki üç kez giriyorsam Baran'ın muhtemelen yılda iki üç kez girdiği Facebook hesabında cereyan eden gelişmelerden haberdar olmasını beklemek alıktı. Belki hiç görmezdi! Belki adam bunu görene kadar kitap çıkardı! Umut fakirin ekmeğiydi ve umut etmeye her zaman izin vardı.

Tüm bu lüzumsuz coşku içinde kapatmakla bitmeyen sayısız sekmeyi yok etmeye yaklaşımtım ki tarayıcının sağ üst köşesinden ekrana bir bildirim kaydı.

Allah'ım, bir bildirim insanın hayatına ancak bu kadar ~~kayardı~~
"Baran Kurt arkadaşlık isteğinizi kabul etti."

Arkadaşlıkmış! İsteğimmiş! Kabul etmişmiş!

Bu acaba altı kelimelik, dünyanın en kısa fıkrası mıydı?

Galiba değildi. Üstelik dünyanın en kısa fıkrası olmadığı gibi hayatıma o akşam kayacak tek bildirim de olmayacaktı.

Sıradaki, bu kez sağ alttan açılan bir pencere vasıtasıyla yanın-
da bir “mesaj” ibaresi ile geliyordu:

"Çıkarabildiğinde beni bul derken, tam olarak burayı kastetmemiştim ama... :)"

Uyuz!

Elbette cevap olarak bunu yazmadım.

Onun yerine yazdığım şöyle şeylerdi:

"Daha üstüne uyumadım da zaten"

‘Selam bu arada’

Yanlışlıkla oldu
Bavağı uydurma geliyor kulağa ama gerçekten öyle oldu
kusura bakma "

"Hangisi? Çıkmadan önce söylediklerin mi?"

Belki de "uyuz" sıfatını gerçekten hak ediyordu. Aslında bu konuda haklı olan oydu ama az evvelki salaklığımdan mütevellit tavan yapan sinir katsayımı düşününce haklı olması bir şey değiştirmiyordu.

"Yok. İşte bu Facebook arkadaşlık isteği. Elim kaymış. Eklemişim "

Gerçek bir zekâ küpü gibi konuşuyordum.

"Bana da değişiklik oldu, sorun yok :) Zaten ben girmeyeli sitenin tasarımını tamamen değişmiş sanırım. Mesajları zor buldum."

Bulmasa olmuyor muydu?

"Ya .. Zaten takip et edebilirsen .. "

"Ben de girmiyorum zaten normalde pek "

"Yani facebook'a "

"Anladım. Herhâlde girmeye girmeye kullanmayı unutmuşsun."

Elbette. Bu lafların hepsini hak ediyordum.

"kusura bakma "

"Leyla, ideal cümle yapısında yüklemden başka öğeler de vardır, sen hep unutuyorsun ama... Yoksa her defasında 'ne için?' diye sormamı mı istiyorsun?"

"Hepsi için. Çıkmadan önce söylediklerim için de "

"Pardon, SEN çıkmadan önce "

"Sen de kusura bakma."

"Ben de sorayım mı bu cümlelerin ögesi..."

"Bence anladığın şeyi sormana gerek yok."

Sessizlik. Bu kez çift taraflı.

Yazıyor...

Yazıyor...

"Yarın öğleden sonra vaktin varsa gelmek ister mısın? Devam edelim. Yarım kaldı."

"Tamam. Sabahdan işim var ama öğleden sonrası boş."

"Biliyorum. Yani tamam. İki buçuk?"

Biliyor muydu? Ne biliyordu?

Olur

"Bir şey diyeceğim. Böyle nostaljik bir havası oldu bunun da ama en azından normal mesajlaşmaya mı geçsek, yaşımıza daha uygun?"

Ahaaajaja

"Yani şey... lafı"

"Sende telefonum yoktu değil mi?"

Ayıp ediyordum. Hiç olmaz olur muydu?

3a numaralı odadan topuklarıma vura vura kaçarken bırakmış olmam lazımdı telefonumu!

Hatta birkaç saat önce kendisiyle dalga geçtiğim "olmayan" notta yazan şeydi numaram, yalan mıydı?

Yazıyor...

Yazıyor...

Yazıyor...

Bana nasıl bir laf çarpacağını beklemeye başladım. Zaten yapabileceğim başka bir şey yoktu ve fakat yazamıyordu.

"Yok."

Telefon yoktu. Kinaye yoktu. İğne yoktu.

"Tabii nereden olsun"

"Bende seninki var. Ben mesaj atarım şimdi"

"Yani kartından var"

"kartvizitin vardı masanda. Çıkmadan almıştım"

"Oradan var işte. Telefonun"

"Anladım, Leyla."

"At, bekliyorum."

Galiba en sonunda doğruları söylemeyi öğreniyordum. Aldıysam almıştım, kartvizitin amacı buydu. Daha önce adamdan aldıklarını düşünürsek gelişme bile sayılırdı. Telefonunu ekledim ve Whatsapp'tan mesaj yazdım.

"Selam bir daha buradan da!"

"Facebook'un karmakarışık duvarından çıktığımız iyi oldu"

"Ben daha bir üç ay girmem Facebook'a"

"Bu vukuat bana üç ay yeter!"

"Ayy, bu arada kusura bakma"

"Ben burada korkunç bir dil bilgisiyle yazıyorum"

"Hızlı yazmaktan"

"El alışkanlığı"

"Umarım çok sınırına dokunmuyorumdur."

"Sorun değil :)"

"Bu korkunç Türkçemle sınır katsayımı yükseltiyorum senin muhtemelen ama n'apayım, hiç mesleği dili doğru kullanmak olan biriyle yazışmamıştım bugüne kadar"

"İlk zayıf benim yanı... Neyse, ne demişler,
İlklerin günahı olmaz, Leyla."

Öyle mi demişler, *Baran*?    nk  bizim aramızda söz konusu olan çok fazla "ilk" var ve ben hangi birinin günahı olmuyor, karar veremiyorum da, *Baran*. Ayrıca, o kocaman ellerinin içinde kaybolan telefonun klavyesinde, büyük harfinden noktalı virgülüne, satır ba larından soru işaretlerine kadar kusursuz bir Türkçeyle Whatsapp mesajı yazmaya çalışırken o komik gözlüğünün arkasında hafifçe ama çok hafifçe  atılan ka larının, alnında oluşan o tek ince çizginin, kısılan gözlerinin ve buru turdu un dudaklarının görüntüsü neredeyse eksiksiz biçimde gözlerimin önünde duruyor ve umarım bu g r nt n  çok komik ve eğlenceli bulmama çok kızmıyorsundur, *Baran*.

Neyse ki bu saçma sapan düşüncelerimi bilmene gerek yok, *Baran*.

Hatta  anslıyım ki bilmene imkân da yok, *Baran*.

Umarım ismini taciz ettiğim gerekçesiyle bana dava falan a mazsın, *Baran*.

Ama Leyla'ya da kızmamalısın. Leyla için bu ismi öğrenmek çok, çok zor oldu... *Baran*.

Odanın anlamsız derecede sıcakladığını fark ederek pencereyi açtım. Aralık pencereden karanlık gecenin içine Baran diye haykırmadığım için kendimi tebrik etmeye bir delilik payı uzaklıktaydım.

Telefonu elime aldığımda, ekranda bir tane mesaj vardı.

Bir.

Gülmeden edemedim.

Tabii ki meramını, kaç kelimedenden oluştuğunu artık Allah'ın bildiği tek bir mesaja en düzgün Türkçesi ile sı dırmak için elinden geleni yapmıştı.

"Tamam, ben yavaş yazıyor olablirım ama Whatsapp konuşmalarının ömrü ne kadar, kelebek ömrü kadar falan mı? için acemisi olduğum için soruyorum, yanlış anlama :)"

 mr m kelebek ömrüyle yarışır mıydı, bilmiyordum ama benim bu adamın yanında ateşe çekilen pervane misali yanıp yanıp kül olduğum doğruydu. Yeniden do ana kadar da biraz vakit geçiyordu hâliyle, artık zamanla alı acaktı.

Bir de gülen surat koymuştu.

Galiba bu konuşmayı bitirme zamanıydı çünkü bundan sonra yazacaklarımın zekâ seviyesi konusunda garanti veremeyecektim.

kusura bakma çorba taşıtı da

Şahane. Demek çorbam taşmıştı. Saat 23.30'da acaba ne çorbasıydı?

"Tamam, tamam. Sorun değil :)"

Şu gülen suratı koymayı bırakmak zorundaydı. Telefonun başında mevta olmak için çok gençtim.

"Bir şey soracağım. Sana ara ara okuman için bir şeyler atabilirim. Buradan mı atayım, yoksa e-posta ile mi atayım? Yani telefondan açmak istemezsen..."

"Fark etmez ben zaten Whatsapp Web'den açtığım için her şartta laptoptan okuyabilirim"

"Son olarak, biraz daha ağzınıza sakız olacağız Leyla Hanım muhtemelen ama klavyen mi arıza yapıyor arada yazarken? Anlamsız harfler çıkıyor ara sıra, böyle bitişik, karışık, bir düzeni de yok gibi... Nasıl diyeyim... Sanki klavyenin üstüne oturulmuş gibi..."

"AIDSJHDSJDJHD AJHAJA"

"ÇOK ÇOK ÖZÜR DİLERİM"

"djhdjdjdjdjdjlgfihhdjhd"

"Tam da bunu diyordun, değil mi?"

"Evet. Açıkçası merak ettim. Eğer amacın buysa başardın. Ama bir editör tavsiyesi olarak okuyucuya verdiğin gizemi çözmen gereken nokta aşağı yukarı burası."

"Tamamdır editörüm!"

"Şimdi geliyor!"

"Da da da dan!"

Buna sanal jargonda, ya da adı artık neyse

"Random gülüş" deniyor

"Ahahahah ve hihihihı yazmaktan sıkılan 21 yy insanının
yeni nesil gülme efekti

"Ve tahmin ediyorum senin için profesyonel anlamda
görsel katliam gibi bir şey

"İşte ama benimki de alışkanlık

"Ama tamam

"Senin için

"Her random güleceğimde

"Aklıma bunu getirip

"Onun yerine

"Şunu kullanacağım"

)

"Çok tatlıymış."

Çok mu tatlıymış?

Ne çok tatlıymış?

Ya da... *Kim* çok tatlıymış?

Sorsa mıydım?

Sormamalıydım...

"Ne tatlıymış?"

"Random gülüş :)"

"Ve gördüğün gibi alışmadık... 'klavyede' diyelim, durmuyor... Ben
yine klasik gülen surata gittim."

"O da çok tatlı"

Maşallahım vardı. Herhâlde bir sonraki mesajda da adama
kalp atacaktım. Ama onu da atacaksam "<3" olarak atmalıydım.
Emoji olmazdı.

"Yani gülen surat Çok nostaljik"

"Retro"

"2000'ler"

"Yaşlı diyorsun yani bana."

"Gerçi neden yaşlı da diyorsan... Sadece iki yaş küçüksün."

Bunu nereden biliyordu? Facebook'tan mı? Daha ben taze Facebook arkadaşım Baran Kurt'un profiline bakmamıştım.

"Esağfurullah canım! Bu işte kartlaşmış sayıyorum iste kendimi. Sana iltifat ettim aslında."

"Duyduğum en yaratıcı iltifatlardan :)"

"Yazar olmaya çalışan Leyla için büyük dünya için küçük bir adım olarak kabul ettim bunu."

"Yani 'Yaratıcı' olarak nitelendirilmeyi"

"Artık ne şekilde olabiliyorsam..."

"Şüpheni mi vardı zaten, Leyla?"

"Neden?"

"Yaratıcı olduğundan."

"Ben bilmiyorum"

"Bunu insan kendisi çok değerlendiremiyor galiba"

"Olmasın. Yani şüpheni olmasın. Elbette yaratıcısın. Hoş, bazen ona giden yollar gördüğünden şüpheyi düşünüyorum ama..."

O... Ne demekti şimdi?

Bu kez bana laf çarpmıyordu.

Kinaye yapmıyordu.

Damarıma basmak değildi bu.

Neredeyse...

"Tamam, tamam. Doğrudan sorabilirsin, 'Ne demek istiyorsun sen?' diye. En kibar şekilde ifade etmeye çalışmana gerek yok.

Tabii, bunu çorbanın bir daha taşıp telefonun başından ayrılmadığını varsayarak söylüyorum :)"

Uyuyamıyordum. Yaklaşık bir buçuk saattir yatakta bir sağa bir sola dönmekten kolum tutulmuştu. Uyumayı nasıl beklediğimi zaten bilmiyordum. Gözüm durmaksızın, baş ucumdaki telefona kayıyordu. Gecenin karanlığında ışığı kapalı vaziyette duran telefonu nasıl seçebildiğime ise artık hayret etmiyordum. Bunu yaklaşık bir saat önce bırakmıştım.

Telefonu elime aldım. Kaçınıcı kez, fikrim yoktu. Zaten muhtemelen beşten sonrasının önemi de yoktu. Aynı üç beş cümleyi ister altı kez okuyun, ister altmış altı kez; fark etmiyordu. Aşağı yukarı beşinci tekrarda nur topu gibi bir akıl sağlığı sorununuz oluyordu zaten. Kolay gelsin.

Kolay gelsin.

Baran'ı, ince parmaklarıyla pıtır pıtır dokunduğu telefonunun başından deyim yerindeyse koşarak uzaklaştıran bu iki kelimenin gittiği yeri aslında anlıyordum. Sadece, anlamak istemiyordum. Çünkü anladığım şeyi daha ilk günden anlarsam, onunla bir cümlenin di'li geçmiş zamanla mı yoksa miş'li geçmiş zamanla mı kurulmasının daha etkileyici olacağını tartışacağımız zemine ne olurdu?

Yangın yeri olurdu. Kül olurdu. Duman olurdu.

Uyumam gerekiyordu.

Kurduğum alarma lanet ederek uyandığımda, saat 10.30'u gösteriyordu. Çalan ise telefonumun alarmı değil, kapıydı. Yatarken aklım bir karış değil, 149,6 milyon kilometre havada olduğu için şu an kapı zilimi eskitmekte olan annemle babamın sabahtan geleceği aklımdan tamamen çıkmıştı.

“Kızım, yeni mi kalktın?” dedi annem içeri girer girmez. “Ah ah! Gece yatmak bilmezsin, sabah kalkmak bilmezsin. Kim bilir kaçta uyudun?”

Anneme Gregoryen takvimle ölçülebilecek bir zaman birimi söyleyebileceğimi zannetmiyordum.

“Surata bak, şiş şiş. Ben seni bilirim, yine kesin bütün haftanın uykusunu toplu uyudun, değil mi?”

Toplu uyku uyumak iyi fikirdi. Mümkün olsaydı  n mizdeki haftaların uykusunu peşin peşin alırdım zira birtakım uyku fakiri gecelerin beni beklediğini ufukta görebiliyordum.

‐Biraz sebze yemeği getirdim, koyuyorum dolaba,‑ dedi Eda Sultan. Dolabı açmış, tencereyi yerleştiriyordu.

‐Evde değilim ki, anne, t ketemiyorum!‑ dedim sıkkınlıkla.

‐Zaten bu dışarıda yemelerin...‑ diye bir cevap aldım.

‐Tamam, hadi bak, ileri saralım mı, anneciğim?‑

‐Neyi ileri saralım mı, evladım?‑

‐Dışarıda yemenin zararları, kullanılan kötü yağlar, salataların doğru dürüst yıkanmamış olması. O valizin haftalardır salon girişinde durması. Yerleştirilmemiş kitaplık. Ayakkabılık. Sevinç Hanım’a söylemediğim için    haftadır lekeli kalan mutfak pedesi. Bir buçuk aydır kuru temizlemeye vereceğim diye ortalarda gezdirdiğim siyah elbise. Hâlâ bozuk olan tost makinesinin fişi. Evdeki arızalar aşağı yukarı bu kadar olmalı. Hop, işte bak, hepsini konuştuk, artık dışarı çıkabiliriz! Hava çok güzel, sahile inip biraz yürüyüş yapalım! Baba, sen hiç asma ceketini, direkt inelim. Hiç trafik olmasın!‑

Annemlerle sahil şeridini boydan boya yürüyüp parkta biraz kahve içtikten sonra ayrıldık. Saat neredeyse iki olmuştu ve yarım saat için tepeyi çıkıp tekrar aşağı inmek saçma olacaktı.

Biraz daha oyalandıktan sonra Baran’ın evine yürümeye başladım. Eve vardığımda gözüm yan taraftaki inşaata kaydı. Pazar günü olduğu için çalışma yoktu. Iş iler yoktu, radyo yoktu. Işmeden yıkılıp sarhoş olmakla ilgili bir şarkı bugün aklıma t kilmeyacaktı. Ki zaten hiç sırası değildi, hatta muhtemelen hiç sırası da olmayacaktı.

O inşaatın ışık hızıyla bitmesi lazımdı.

Dış kapıyı itmeye çalıştım. Yine  ılgınlar gibi ağırdı ve yine aralıktı. Her ne kadar esas kilit içerideki kapıda da olsa bu adamdaki rahatlık anlayışı muazzamdı. Aralık da olsa bu kollarla bu kapıyı a amayacağıma kanaat getirmek üzereydim ki ağır kapı

usta bir patenin buz pistinin üstünde süzülüşüyle yarışır bir artistlik ve serilikle ellerimin arasından kaydı.

O şekilde kayan, keşke sadece kapı olsaydı.

"Hoş geldin. Dışarı mı çıksak?"

Saçları ıslaktı. Ceketinin sağ şeridindeki üçüncü düğme, sol şeridindeki dördüncü ilik ile birleşmeye çalışıyordu. Seçtiğim fiillere dikkat etmem gerekiyordu. Saçları ıslaktı ve dibimde duruyordu.

"Hayırdır?" deyip yutkundum.

Sözcük seçimlerimde harikalar yaratıyordum. Üç cümle sonra şüphem yoktu ki yarım gün İstinye-Maslak minibüsü çekip buraya gelmişim sonucu çıkardı.

"Yani hayırdır derken, böyle biraz apar topar çıkmış gibi bir hâlin var da..."

Acaba bir pasta cila ile kurtarır mıydım?

"Eee... evet," dedi duraksayarak. "Evde durmayalım dedim. Şu aşağı sokakta, sahile doğru, bildiğim güzel, sakın bir kafe var. Sık sık giderim oraya, çalışacağım ya da bir şey okuyacağım zaman."

Neden apar topar evin kapısından döndüğümüzü anlayamasam ve mutlak suretle bu soruyu kafama takacak olsam da Baran'la sevimli bir Arnavutköy kafesine gittiğimiz için mutlu olmuştum. Şu an akıl yaşım muhtemelen on dört yoktu ve yol kenarında bir papatya görsem koparıp saçıma takmayacağımdan emin olamıyordum.

Sessiz sessiz ve tam hizamda yürüyordu. Sanırım bir şeyle uğraşıyordu. Başımı çevirmediğim sürece ne yapmaya çalıştığını anlamama imkân yoktu ama galiba ceplerini karıştırıyordu.

"Bir şeyini mi unuttun?" diye sordum.

"Evet, güneş gözlüğümü almamışım," dedi.

Onun olmadığı tarafa doğru kıvrılan dudaklarım hiç ses de çıkarmamıştı oysaki ama kendilerini yine de tabak gibi ele vermiş olmalılardı ki Baran'ın bana baktığını hissediyordum.

"Bakayım," dedi başını bana doğru biraz eğerek, "sen de almamışsın. Gözlüksüz kaldım desene..."

“Ya ama!” diye isyan ettim istemsiz bir şekilde. “Ben sana geri vereyim diyecektim dün gözlüğünü çıkmadan... pardon, SEN öyle bir hisimla çıkmadan.... Sonra da işte, elimde kaldı.”

Yalandan kim ölmüştü? Yalandan ölünse, Leyla'nın esamesi daha aylar öncesinden okunmuyor olurdu.

“Demek elinde kaldı...” dedi.

Gülüyordu.

Eğlenmesine bakacaktı.

O eğlenmesine bakacaktı ve ben de onu izleyecektim. Canıma minnet dediğimiz tâbir, tam da buraya denk geliyor olmalıydı.

“İnşallah elinde kaldı diye öyle yok fiyatına elden çıkarmazsın,” dedi bu kez de.

Ona biçebileceğim bir fiyat olsaydı kendine ancak açık artırmada alıcı bulurdu.

Hem ne satmasından bahsediyordu?

Gözlük benimdi ve öyle kalacaktı.

“Tamam, bir dahaki sefere geri getiririm, tamam...” dedim yine de. Maksat, âdetin yerini bulmasıydı.

“Yok, yok, kalsın sende,” dedi genişçe. Gailesizce, ağır ağır adımladığımız kaldırım taşlarını izliyor ve gülümsüyordu. “Ama yanında da olursa iyi olur. Yani böyle acil durumlarda işimize yarar diye diyorum.”

Buna diyecek bir şey bulamamıştım. Zira rengârenk bir düzine balon gibi göğe yükselen kelimelerinin hangisinin ucundaki ipe tutunup bulutlara uçacağıma karar veremiyordum.

Bu hâletiruhiyedeki bir insanın, gözünün önündeki hiçbir şeyi görmemesi olası, hatta kaçınılmaz sonuçtu. Benim gözümün önünde görmediğim şey ise yamuk döşenmiş bir kaldırım taşı olmuştu. Kaldırım taşlarını izleyemeyecek kadar mutluydum. Belki de meftundum. Sadece sendelemekle kaldığım ve iki seksen yere kapaklanmadığım için ise şanslıydım.

“Eeee... Tamam, tamam. Yok bir şey!”

Belimi aniden sarıveren kolundan aceleyle kurtulmaya çalıştım. Sakarlığım sayesinde kendimizi bir komedi filmi sahnesine sokmuş olmam yetiyordu. Bu kare içinde böylece durup romantik komediye dönüşmesini beklemek çok fazlaydı.

Ben meftun olabilirdim ama biz bir romantik komedi olmazdık.

“Arnavut kaldırımı. Aman dikkat et!” dedi sesinde hâlâ biraz endişeyle.

Yüzümü ekşiterek, “Ben zaten düz ayakkabılarla bile burada yürümekten acizim,” dedim. “O yüzden gece bile buraya inmeyi fazla sevmiyorum.”

“İnmek derken... Sen de mi bu taraflarda oturuyorsun?”

“Eee... Evet. Karşı yamaçta hatta, aslına bakarsan.”

Neredeyse sahile kadar inmiştik, o nedenle karşı yamacı gösteremiyordum. Ama evet, dip dibe oturuyorduk, evlerimiz muhtemelen birbirini görüyordu ve hayat bana, ikimiz konusunda hiç mi hiç yardımcı olmuyordu.

Ben kendi kendime hayıflanırken kafeye gelmiş olmalıydık çünkü Baran yavaşça arkama geçmiş, beni bir kapıya doğru yönlendiriyordu.

“Bu taraftan... Selam, Murat!”

“Oooo, kaçak gelmiş! Nerelerdesin abi kaç günd... Ooh, çok yaşa! Oğlum ne diye böyle çıktın?”

Ben şaşkınlıkla arkama döndüğüm sırada garson kızlardan biri Baran’a bir mendil uzatmıştı bile. Burası sahiden ikinci evi gibi bir yer olmalıydı.

“Abicim, dikkat et. Bugünden sonra bozuyormuş hava,” dedi Murat. Bizi arkadaki geniş masalardan birine aldı.

İkinci hapsirliğini koyuverip vermemek arasında gidip gelen Baran’ın tipine baktım. Şu an gerçekten sokaklarda saatlerce koştu-rup üstüne terli terli su içmiş, hasta olacak çocuklar gibi bakıyordu.

“Sen cidden neden bu şekilde çıktın?” dedim.

“Bu şekilde derken?” dedi, bana dönüp.

“Böyle sa ın ba ın, ıslak...  st ne de ilk buldu un şeyi geçir-mi  gibi...”

Cümlem ve ben, bir süre öylece kalakaldık. Sonra o cümleyle yollarımızı ayırmaya karar verdik çünkü dilimin ucuna kendisinden daha fenas  alacaklı gibi dayanmı tı.

“Ben... Uygunsuz bir zamanda falan mı geldim?”

Bu fikre hangi ara kapıldı ımı kesinlikle bilmiyordum. Aylar önce bana aynen böyle hayret dolu bir ifadeyle bakarken Lavinia ismini bulmam kadar hızlı olmuştu.

“Yani bir şeyi b ld ysem...” diye devam ettim. O bakışın devam  gelsin istiyordum. “Keşke haber verseydin. Erteleyebilirdik.”

O bakışın devam  geldi. Hatta bakış yalnız kalmadı. Alacaklılar  imdi de onun kapısına mı dayanmı tı?

“Ne diyorsun, Leyla, Allah aşkına?”

Bilmem. Ben de açıkçası bilmiyordum. Atları ba layamamı tım, bu gece sürüyorduk.

“Bir şeyi b lmedin, Leyla.”

“Gözde evde değil, eğer bunu kastediyorsan...”

“Biz zaten Gözde’yle birlikte de ya amıyoruz. Kendi evlerimiz var.”

“Gözde yoktu yani...”

“Orada da yoktu Gözde.”

Bir süredir masadaki dergilerin üstünde rahatsızca gezini  duran gözlerini, masadaki dergilerin üstünde rahatsızca gezini  duran gözlerime dikti. Gözlerimiz artık dergilere değil, birbirine bakıyordu. Ona bakılmadı ı an kaybolan Schrödinger’in kedisi gibi dergilerle beraber bütün evren sanki ölüyor, bir kara deliğin içinde yitiyor, anbean yok oluyordu.

“O zaman da yoktu...”

“Hatta sonrasında da yoktu bir süre.”

“Senin... Gözde’yle tanıştı ın oyunda da mesela... Ben yoktum.” Nedensizce durdu. “Biz ayrıydık.”

Bunu mu d  nm  t ? Buna henüz ben bile kafa yormamı tım. Ne oluyordu, neden oluyordu?

“Neden?” dedim o yüzden pat diye.

Nasıl devam ettireceğimi ise bilmiyordum.

Neden şimdi var?

Neden zamanı geri alamıyoruz?

Neden bu kadar zor?

Ama ağzımdan çıkan sadece ve sadece “Neden?” olmuştu.

Ve sonra, ışık hızıyla ölçülebilen bir anın hemen sonunda, bir yörünge açısı değişti, bir başka boyutun kapısı aralandı ve biz, kendimizi bambaşka bir galaksinin içinde bulduk.

“Kurt!”

Yanlış duymuş olmam icap ederdi ama yanlış duymuyordum.

Gözde’nin olmadığı ve sonrasında da bir süre olmamaya devam ettiği bir Los Angeles gecesinde, benim kendisine her türlü ismi takıp her çeşit yalanı söylediğim adamın, bana ismi konusunda bile yalan söylemediğini öğreniyordum.

Birileri ona gerçekten Kurt diyordu.

“Havuza dönülmüş,” dedi, Baran’a Kurt diyen arkadaşı.

“E, gideyim dedim. Fazla savsakladık,” dedi Baran.

“Ben gidemedim. Akşam bayağı içmişiz. Bildiğin ayılamadım,” dedi arkadaş.

“Hayırdır, bir şeyi mi kutluyoruz?” dedi Baran hafif meraklı bir şekilde.

“Ha. Yok ya... Yooo, hatta... Neyse, sonra konuşuruz. Ben böyle konuşmanıza daldım zaten galiba, kusura bakmayın. Merhaba, Burak ben.”

Saçları bir erkek için fazlaca ahenkle dans eden kumral çocuk bana elini uzatıyordu. Biraz daha uzun saçları, biraz daha kısa boyu, biraz daha dar duran bedeni ve rengi biraz daha açık olan tenine rağmen, eğer “Daha ne kaldı?” denmeyecekse, tipi az da olsa Baran’ı andırıyordu.

“Merhaba... Leyla ben de,” dedim.

“Sen de öyle sandın, itiraf et,” dedi Burak.

İçinde ne demek istediğini anladığıma dair herhangi bir belirti bulunmayan ama muhtemelen bulunmasını da beklemediği gözlerine gözlerini dikip devam etti, daha ikinci cümlede senli benli konuşmaya geçen Burak.

"Bizi ilk defa gören insanların bizi kardeş sandıklarına dair bir tezi var da Burak'ın..." dedi Baran. Sesindeki kinayeli tını, söz konusu kanıya pek katılmadığını söylüyordu.

"Oğlum, *niç kışiden ikisi* de sen ona!" diye cevap verdi Burak. Baran'ı umursamamış, kayıtsızca gülüyordu.

"Abartmayı da sever Burak," dedi Baran aynı şekilde gülerek. Sonra arkadaşına döndü ve aba altından sopayı gösteren ama hafif de muzip bir ses tonuyla devam etti: "Serkan 'Bir an önce gelsin, kondisyonu toplayamaz yoksa,' diyor. 'Dönsün boyunun ölçüsünü almadan.' Tam kelimeleri bunlar."

"Ya biliyorum da sen de benim durumu biliyorsun, abicim," dedi Burak. "Bu dönem program iki kat yoğun, dedim ya, iki ders aldım bu sömestir."

"Ayarlayabildiğin kadarıyla gel sen de. Kafanı boşaltırsın. Yoğunken daha da lazım," dedi Baran.

"Oğlum, kafam çok dolu. Fazla dolu şu an. Boşalsın istiyorum, onu bilmiyorum. Böyle konsantrasyonun dağılmasını istersin ya, öyle bir kafadayım şu an. Neyse, bakalım ya! Sende ne var ne yok? Ne yaptın kitabı? Elinde paralandı mı sonunda?" Yine gülüyordu.

"Zevzek zevzek konuşma, abi," dedi Baran. Sanki daha fazla uzatmasını diye kestirip atmaya çalışır gibi bir hâli vardı.

"Zevzekliği mi var, oğlum! Elinde göre göre ben ezberleyecektim lan kitabı telepati yoluyla. Ne oldu, aldın mı işi?" Burak meraklı gözlerini Baran'a dikmişti.

"Konuşuruz, abicim."

O kitabın hangi kitap olduğunu düşünmek istemiyordum. Tahmin ettiğim şeyi de unutmak istiyordum.

"İyi hadi, neyse," dedi Burak pes ederek. "Dikkat et kendine. Gözde'ye de selam söyle. Tanıştığımıza memnun oldum, Leyla."

Burak kapıya doğru sadece birkaç adım atmıştı ki esas söyleyeceği şeyi söylemeyi unuttuğunu fark ederek Baran'ın yanına döndü. "Aaa Baran! Bu 'Yaratıcı Yazarlık' dersi için ayda iki salı meselesini unutma. Onu sallamayacaksın, değil mi? Söz verdin bak. Bir ucundan tutacaksın o projeyi, bozuşuruz."

"Tamam, oğlum," dedi Baran sabırsız bir nefes vererek. "Söz dedik ya..."

Burak gitmişti. Bir kez daha baş başaydık. Rahatsızca sandalyemde kaykıldım. Ne diyeceğime karar veremiyordum.

"Burak," dedi Baran açıklamaya çalışır gibi, "enerji fazlası diyorum ben ona. Yanında pek demiyorum tabii, ki bir de çenesiyle uğraşmayayım. Arkasından..."

"Yakın arkadaşın herhâlde?" dedim.

"Yüksek lisanstan arkadaşım," diye cevap verdi.

"Hımm... Ders veriyor anladığım kadarıyla..." dedim.

"Aynı zamanda yazıyor da," dedi Baran. "Benim gibi editörlük, yayıncılık tarafına kaymadı işin. Ve ders de veriyor, evet."

"Sen... Sen veriyor musun?" dedim.

Dün adamı otuz küsur yaşında bir ergen gibi Facebook'tan eklemek yerine biraz mesleki açıdan araştırıyordum üniversite dergisi için ilk röportajını yapan hazırlık sınıfı öğrencisi gibi bu soruları tek tek sormak zorunda da kalmazdım.

"Düzenli olarak değil," dedi. Arkasına yaslandı.

Hâlâ gülüyordu ve neye gülüyordu, anlaşılmıyordu.

"Ama anladığım kadarıyla..." diye devam ettim. Ne kadar da anlama meraklısıydım. "Burak'ın verdiği bir derse katılacaksın sanırım bu sene?"

"Evet, öyle bir şey var gündemde. Hatta sana da bahsederim bir ara. Derste bir proje üstüne çalışılacak. Kısa ifade yeteneğini geliştirmeye odaklı bir proje."

"Benim de geliştirmem gereken *kısa ifade yeteneği* mi o? Okula mı dönsem ne yapсам?" dedim gülerek. "Tabii, benimki dönmek olmaz. Ben o işin alfabesinin daha A'sındayım. Hatta orada bile değilimdir muhtemelen! Okuldan önce bir hazırlık okumam lazım!"

Elindeki kalemi sağı sola sallayıp zaten darmadağın olan dik-
katimi bir daha dağıttı.

"Yazı yazmak için illa okulunu okumak gerekmiyor, Leyla."

"Ama okumanın bir zararının dokunmayacağı da muhakkak,
Baran."

Çokbilmiş tavrıma sinirlenecekti belki ama zaten amaç buydu.

"Dört sene üniversite, iki sene yüksek lisans yapan herkes de
yazar olmuyor ama, Leyla Hanım. Onu da unutma," dedi göz
kırparak. "Bu, her şeyden daha çok yetenek işi."

"Altı sene en havalı okullarda okuyup bunu söylemen de...
Neyse!" dedim. Öz geçmişini dibine kadar didiklediğimi bu ka-
dar belli etmesem belki daha iyi olurdu ama çok geçti. Hoş, bu-
güne bugün kendisini yemeyip içmeyip Facebook'tan eklemiş bir
insandım ben. Kalan herhangi bir şeyi tartışmasak da olurdu.

Saçlarını karıştırıp ellerini ovuşturdu. Hava soğumuştı ve
tam karşısında oturduğumuz kapı açılıp kapandıkça esen rüzgâr
bize vuruyordu. Ellerini avuçlarımin arasına alma fikrini aklımdan
çıkarmam gerekiyordu. Rüzgâr esiyordu ve galiba üşüyordu.

"Sen... Yüzmeye mi gitmiştin sabah? Yani ben geldiğimde?"
Bugün sorgu günümdü anlaşılan.

"Evet," dedi çok da garipsememiş gibi.

"Düzenli yüzüyorsun herhâlde."

"Evet. Liseden beri."

"Maşallah!"

En azından bunu sesli söylememiş olmalıydım. Ya da en azın-
dan, bağırmamam yeterli olurdu. Ama suratından masaya şarıl
şarıl akan gülüşe bakılırsa her ikisini de yapmıştım.

Uzunca bir süre duraksadıktan sonra, "Teşekkürler," dedi.

"Yani maşallah derken... Kışkandım. Benim böyle düzenli yap-
uşım bir spor hiç olamadı da. Yani denemediğim az şey kaldı ama
birinde de bir düzen tutturamadım. Gerçi sağlam kondisyon, kas
gücü isteyen sporların da hiçbirini denemedim ama..." Kendim-
den sıkılmıştım. Toparlayamıyordum.

O ise aksine benimle eğlenmeye başlamış görünüyordu. "Bir pilatese, yogaya ya da tenise bulaşmışlığım var diyorsun..."

"Yani tenisi tam saymayabiliriz. Ayıp olmasın şimdi. En son babamla ilkokul dörtte oynadım."

"Başla bence. Bir tanesinde karar kıl ve kendini devam etmeye zorla. Hiçbir şey için değilse bile disiplin için."

Garsona işaret etmeye çalışıyor ama kimseyi bulamıyordu.

"Biraz zayıflamaya *hiçbir şey* demezdim ben. Açıkçası birkaç kilo *hiçbir şey* versem bana yeter," dedim sırtarak.

"Ne gerek var canım!" dedi birden. Ya da öylece, demiş bulundu.

"Sporu illa kilo vermek için yapmazsın diyorsun..." dedim, bir kaşımı kaldırarak.

"Elbette. Sağlıklı olmak için yapmalısın. Beden sağlığı. Ruh sağlığı..." Az evvelki çıkışının aksine, sesi bu kez son derece kontrollüydü.

"Benim birkaç kilo *hiçbir şey* vermeme gerek yok yani... Öyle mi?" diye direttim. Karşıdan ne kadar sinir bozucu göründüğümü merak ediyordum.

Dudaklarındaki kibar tebessüm bir milim oynamadı. Belli ki o da diretiyordu. "Kendini nasıl daha iyi hissedeceksen..."

"Bence bu, o kadar da göreceli bir kavram değil. İnsanın birkaç kilo fazlası ya vardır ya yoktur," dedim. Evet, yürek yemiştım. Yüreğin kalori değerine bir ara baksam fena olmazdı. Malum, fazlasını yakmak gerekiyordu.

"Önemli olan sağlık, Leyla!" dedi Baran sanırım sıkılmaya başlayarak. "Tersini söyleyecek bir tip gibi mi duruyorum?"

"Susmam için duymak isteyeceğim şeyi söyleyecek bir tip gibi duruyorsun," dedim masaya doğru eğilip göz kırparak.

Saklamaya çalıştıkça yüzüne daha da yayılan gülümsemesi dudaklarında tarifsiz bir hâl aldı. Kendimi onu izlerken, hatta onun da kendisini izleyebilmesini dilerken buldum. Böylece seneler sonra, alakasız bir anda, o görüntüyü ortak hafızamızdan çıkarıp beraber gülebileceğimiz bir anımız olurdu.

Acaba ben ne diliyordum?

“ ‘Duymak istediğimi söyle de, gerekirse yalan olsun’ mu diyorsun yani?” dedi Baran sonunda dudaklarını birbirine bastırıp

Zaman dondu. Paradokslar birbirine girdi. Schrödinger’in kedisi önce yaşadı, sonra öldü. Evren önce yok oldu, sonra sanki yeniden doğdu.

“Yalan olmasın,” dedim.

Yalan olmasın.

Bunu tekrar tekrar içimden de söyledim.

Sesim, koca evrenin karanlık bir köşesinde, küçücük bir noktadan ibaret olan hayatımın ilk ve son dileğiymişçesine kulaklarımın içinde yankılandı.

Yankılandı ve yankılandı.

Ve en sonunda onun sesine çarptı, kayboldu.

“Bence de olmasın.”

Kalsiyum Fosfat

*B*enim adım Lavinia.

“Ölüm çiçeği” diyorlar adıma. Adıma bakan aldanıyor. Çünkü nasıl “aşk merdiveni”nden aşka çıkılmıyorsa benden de ölüme çıkılmıyor. Kendi ölümüne çıkıyorum yalnızca ama herkesten önce değil, herkesten hızlı değil, herkesten fazla hiç değil.

φ

Aşktan düşmüştüm.

Aylardan mayıstı ama hangi gün, hangi saat, sorsalar, söyleyemezdim. O akşamüstü içtiğim kahveyi bile hatırlamıyordum. Yedi senelik aşktan sonunda düşmüştüm ve erdiğim tek bir gerçek vardı. Her şeyi unutmuştum ama gerçeğin farkındaydım.

Hiç böyle miydi oysaki aşka düştüğüm an? Yedi sene evvel, ılık bir eylül gecesini... Beyoğlu’nun loş bir sokağında, onun beni ilk kez öptüğü gece... O loş sokaktaki eğik sokak lambasının kaç kez yanıp söndüğü dahi hatırlıyordum. Âşıktım.

Ve sonra yedi sene oldu.

Yedi sene oldu ve aşktan düştüğüm an, aşka düştüğüm anı elinden tutup uçurumun karanlığına aldı. Artık ayların da günlerin de saatlerin de birbirinden farkı yoktu. Sokak lambası belki sönmeden yanıyordu artık, belki de patlamıştı ve hiç yanmıyordu. Bilmiyordum. Umursamıyordum.

Mayıs serbestti, akşamüstleri serbestti, içtiğim kahve bile serbestti artık. Hepsinin birer pranga olduğunu o an fark ettim. Prangalar kilitliken pranga olduklarını çok iyi saklıyordu.

Kitabımın girişini okuyorduk. Daha doğrusu Baran okuyor, ben dinliyordum. Henüz yalnızca bir sayfa yol katetmiştik ama ben yazmayı bırakıp ilelebet böyle devam edebileceğimizi düşünmeye başlamıştım. Sesi sanki bu kitaba aitti ya da bu kitap onun sesi-ne... Sanki ayrılmaz, bölünmez bir b t nlerdi.

Baran'ın sustuğunu fark ettim; hatta sadece sustuğunu değil, gözlerini dikip beni izlediğini de. Acaba sadece kitabı değil, düşüncelerimi de mi okuyordu?

“Neden durdun?” diye sordum.

“Okuma yapmıyoruz      , Leyla,” diye cevap verdi.

“Eh, tabii de... Ne yapıyoruz? Ben bilmiyorum       ne yaptığımızı.” Yanlış bir şey yaparken yakalanmış asına bir panik içindeydim.

“Daldın... Ben de      nı bekliyorum.”

Sıcak, akışkan bir      ta şelalesinin içine d ş m ş bir       tanesi gibi sesinin içine kaymıştım. Kaymıştım ve kaybolmuştum.

Dalmakla kastettiğinin bu olduğuna hiç emin olamıyordum.

“Kaymadım, kaymadım... Pardon, yani dalmadım!” dedim mahcupca. “Dinliyorum.”

“Herhâlde bütün kitabı okutacaksın?” dedi bu kez gülerek.

Okursa itirazım olmazdı.

“Tamam o zaman, sıra sende,” dedi şekilden şekle girdikçe muhtemelen g l n leşen suratımı dikkatlice süzerek. “şimdi sen anlatacaksın. İlk işimiz bu.”

Ne anlatmamı bekliyordu?

“Nasıl yani?” dedim. “Ne anlatacağım?”

“Bunun duygusunu. Karakterinin duygu durumunu.”

Anlamayan gözlerle ona baktım.

“şunu demek istiyorum,” diye açıklamaya girişti. “Bana şu kısmı yazarken sahip olduğun motivasyonu ve bunu sana yazdıran temel duyguları anlatmanı istiyorum.”

Bu bir çeşit hileli soru muydu acaba? Ya da... Stres mülakatı bu mu oluyordu?

"Stres mülakatına başladık desene..." diye mırıldandım.

"Hiç sanmam," dedi. Bunu benden bile daha sessiz mırıldanmayı başarmıştı.

"Efendim?" dedim. "İç sesin değildi, bir şey söyledin."

"Değildi elbette. 'Hiç sanmam' dedim," dedi.

"Bu değilse ne, çok merak ediyorum," dedim, belli belirsiz bir imayla.

"Görürsün zamanla," dedi. Kendisi az önceki gibi mırıldanmaya çalışmamıştı bile, pat diye söyleyivermişti.

"Neyse. Top bende mi kaldı yani şimdi?" dedim. Ecel terleri basacaksa basmalıydı, geciktirmenin âlemi yoktu.

"Evet. Bana ne hissettiğini anlat, Leyla," diye üsteliyordu Editör Baran Kurt. "Neden senin bile beklemediğin bir anda oturup bunu yazdığını düşün... O dürtüyü tanımla."

Böyle olduğunu nereden biliyordu?

"Böyle olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hep böyle olur."

Haklıydı muhtemelen. Yazmak bir dürtüydü olsa olsa. Bir içgüdüydü. Bunu iş olarak yapan, yazmaya çözülmesi gereken sayısal bir problem ciddiyetinde yaklaşan insanlar için bile denklemin yadsınamaz parçalarından biri bu olmalıydı; bu dürtü.

Benim gibi sıfırdan, hatta belki sıfırın altından başlayan biri için ise belki sahip olduğu tek şeydi.

"Peki, neden?" dedim.

"Neden?" diye karşılık verdi.

"Evet, neden? Ne işe yarayacak bunu anlatmam? Teknik olarak yani..."

Şahaneydi. Teknik olarak deyince birden profesyonellikte çıkır açmıştım.

"Çünkü Leyla," diyerek söze girdi. Sesi son derece kararlıydı ama üstümdeki etkisi ne yazık ki hâlâ kadifeden farksızdı. "Bana hissini anlatmalısın ki ben de o hissi kelimelerinde doğru şekilde aktarıp aktaramadığını değerlendirebileyim. Yani işimi yapabiliyim. Teknik olarak."

Buna söyleyebileceğim hiçbir Şey yoktu. Tartışabileceğim, r tebileceğim bir tarafı da yoktu.

“Bir rüya,” diye cevap verdim.

“Rüya?” dedi bir açıklama beklercesine.

“Cümleler gördüm. Her yerde kelimeler yazıyordu. Saçma en saçma sapan yerlerde... Bar tezg hlarında, kapılarda, duvarlarda, kadehlerin içindeki buz kalıplarında...”

Yüzüme baktı. Durmak için geç kalmıştım.

“...asansör aynalarında.”

Cümlemi bitirip başımı kaldırdım. Dilim bir mengeneye kışmış gibi acı çekiyordu.

“Evet?” dedi. “Orada bitti mi?”

Aslında, bitmemişti.

“Bitti. Yani rüya bitti,” dedim. “Uyandım.”

“Peki, ne çıkardın r yandan? Neyi anlamış olarak uyandın?”

Bunun cevabı kolaydı. “O rüyanın geçtiği yerde düşündüğüm, konuştuğum, anladığım Şeyleri artık oturup yazmam gerektiğini.”

Ser verip sır vermez bir ifadeyle yüzüme baktı.

Baktı.

Baktı.

Ve “Hâlâ eksiksin, Leyla,” dedi.

 fkeleniyordum.

“Ne demek istiyorsun? Hayır, neyin eksik olduğunu biliyor-muşsun gibi bir hâlin var da!”

Gözlerine delici olmasını temenni ettiğim bakışlarımı diktim ama o dumanlı yeşillerin içinde benim aklımda açtığı türden de-likler a abildiğimi hiç sanmıyordum.

Bir müddet durdu ve başını hafıf e yana eğdi. Gözleri sapa-sağlamdı ve hâlâ g zlerimdeydi. Yine ne düşündüğünü okuyamıyordum ve bu haksızlıktı çünkü benim suratımdaki öfke satır satır okunuyordu. “Duygun eksik,” diye cevap verdi sakince, “bu söylediğin sadece motivasyon olabilir.”

Delik mi istiyordu? Demek delik istiyordu. Açabilirdim, sorun olmazdı.

"Duygum eksik? Öyle mi? Duygum... Tamam!"

"Zaten bildiğin şeyleri duymak istemene de tamam!"

"Seninle o gece, o barda konuştuğumuz şeyleri... Şimdi gelip sana BAŞTAN anlatmamı istemene de tamam!"

"O barda, 'Silmeye geldim.' dediğimde güldüğün anılarımı, o şimdi elinde tuttuğun... Elinde PARALANAN kitapta defalarca okuyup anlamamış gibi yapmana da tamam!"

"'Yenilerini eklesen daha iyi olmaz mı?' dediğin anıları da okuyup onları da anlamamış gibi yapmana da tamam!"

Konudan çıkmıştım. Zivanadan ise daha beter çıkıyordum.

"Hayatımda ilk defa, gerçekten, SANA anlatırken ikna olduğum şeyleri, bana burada oyunmuş gibi tekrar ettirmene de tamam, Baran! HEPSİNE TAMAM, oldu mu?!"

Oldu.

Birden karanlık oldu.

Sesim o karanlığın içinde yok oldu. Yörüngeden saptım, hızla savruldum ve derin bir boşluğun içinde kayboldum.

"Ya da tamam falan değil, tamam mı?" Son nefesim de o soru işaretine takılıp gitmişti. Galiba boğuluyordum.

"Tamam, Leyla," dedi.

Teması algılayacak beyin hücrelerim çoktan uyuşmuştu ama gözlerim, her nasılsa hâlâ görüyordu ve gördükleri eğer doğruysa elimi tutuyordu.

"Stres mülakatınız herhâlde başarıyla tamamlandı, Baran Kurt!" dedim elimi sertçe çekerek. "Birer kahve mi söylesek?"

"Tamam," dedi sanki biraz rahatlamış gibi. "Ama sadece kahveye tamam. Henüz bir şey tamamlamadık."

"Aslında size şarap falan getirmek lazım da Irish Coffee'yle idare edeceksiniz artık, çocuklar," dedi Murat kahveleri bırakırken. Irish Coffee nereden çıkmıştı, bilmiyordum. "Çocuklar" nereden

çıkıyordu, onu hiç bilmiyordum. Ama yirmi metreden fazla olmayan sessiz sakin mekânını az evvel neredeyse bas bas bağırarak inlettığım düşünülürken, bu lafı muhtemelen hak ediyordum. Hatta nefret ettiğim Irish Coffee bile bana müstahak.

Ama sadece bana mı?

“Ben bunu içmem,” dedim, burnumu havaya dikip Baran’a bakarak.

“Bir beş dakika dur. Americano söyleriz,” diye bir yanı aldım.

“Americano istediğimi nereden çıkardın?” dedim tersleyerek.

“Bilmem. Bu seferki tahmin,” dedi gıcık gıcık.

Fakat gıcık, tabii ki bunu da ıskalamamıştı.

“Hemen söyleyelim,” dedim burnumdan soluyarak. “Halâ zayırlıyım.”

“Daha da germesin?” dedi gevrek bir tavırla.

Karşımda “kahkahalarına engel olamıyordu” demek istedin ama engel olmak istiyor gibi bile görünmüyordu. Bana biraz daha güldükten sonra ayağa kalktı, bara gitti, bir şeyler söyledi ve gelip yerine oturdu.

“Standart Baran Kurt tarifesinden mi geçtim?” dedim, en nük-
tedan ses tonumla.

Tek kaşını göstere göstere havaya kaldırdı. “Hımm... Biraz ~~az~~ bakalım, benim paketlerden birine uyuyor mu?”

“Bu sahne... Yazar adaylarınızla yaşadığınız bir ritüelmış gibi geldi de bana. Hani böyle... Yazar adayının damarına bilerek basmak... Yaratıcılığı tetikleme ayağına...”

Bu konuşma kesinlikle çok saçma bir yere gidiyordu.

Gözleri, yersiz bir parlaklıkla gözlerime dikildi. “Ne ~~alaka~~ var, canım...” dedi. Durdu. “Yazın Ice Latte söylüyoruz.”

Demek ki canı gerçekten didişmek istiyordu.

“Tamam, madem!” diyerek arkama yaslandım. İstedigini ~~ala-~~
caktı. “Hodri meydan, sayın editörüm! Yapalım dedigini...”

“Editörüm”e gittiğini tahmin ettiğim geniş ve arsız gülüşünü üzerime boca etti. “Hangisini, Leyla? Bugün çok şey talep ediyorum da üstüne afiyet...”

"*Anlat* talebinizden bahsediyorum, Baran Bey. Müsaadenizle anlatacağım."

Yeniden dağıtılan kartları elinde açmış, poker suratıyla beni izliyordu. "Hımm... Hay hay, Leyla Hanım. Lütfen, buyurun."

"Peki, başlıyorum: Lavinia. Lavinia'nın kelime anlamı 'ölüm çiçeği'. Bir... *tanıdık* söylemişti, bir keresinde."

Kısılmış mıydı mı o gözleri? Evet, biraz... Güzel.

"'Aşk merdiveni.' Bu da bir salon bitkisi, bakınız... Hani bilmiyorsanız... Çünkü bilmeyebilirsiniz. Haklısınız, böyle şeyleri belirtmek lazım. Çünkü okur, eksik kalabilir..."

"Leyla..." diyerek bölmeye çalıştı.

"Aaaa, durun lütfen, Baran Bey, dağıtmayın konsantrasyonumu. Aşktan düşmek... Hani aşka düşeriz ya... Şu meşhur 'fall in love' dediğimiz... Aşktan düşmek de işte onun tam tersi... Bir nevi attan düşmek gibi... Bu arada, bir tarafını kırma ihtimali, attan düşmeye kıyasla çok da düşük değil..."

Ürkütücü bir sessizlikle yüzüme bakıyordu. Devam ettim.

"Mayıs ayı... Hatırlanmayan günler, saatler... Kahve... Şimdi aşktan düşmüştük ya az önce... Bunlar da o anı tasvir etmek üzerine kullandığımız motifler..."

"Leyla, benim kastettiğim bu değil."

Dinlemedim. Dinleme sırası ondaydı. "Sokak lambası... Bu da aşka düşüş anının sembolü. Çocuğun kızı ilk kez öptüğü dar sokaktaki yanıp sönen sokak lambası."

"Tamam, bu kadar yeter."

İfadesi kendi kazdığı kuyuya düşmüş ıslak bir sokak köpeğini andırıyordu. Mağdur ama aynı zamanda mağrur, her an pençelerini çıkaracak ıslak bir kurt köpeği... Ama benim o kuyuya yavgın merdiveni uzatmadan önce yapacağım son bir şey kalmıştı. Madem başlamıştım, bitmesi gereken şekilde bitmek zorundaydı.

"Ölüm..." dedim.

"Leyla, tamam..." dedi.

Bir batağın içindeydik artık. Kozu kupa olan bir bataklık oyununun... Kozu ben belirlemiştim, o ise belki As da dâhil tüm resimleri elinde tutuyordu. Tüm resimler elindeydi ama bunları kullanmıyordu. Kullanamıyordu çünkü beni, rakibini, bunları derhâl kullanamayacak kadar çok...

Çok...?

Fiili bulamıyordum.

Yapabileceğim tek şey devam etmektir.

“Ölmek...”

“Ama son nefesini vermek olan ölmek değil...”

“Ölmek ama farkında olmamak olan...”

“Tükenmek. Bitmek.”

“Düşmek.”

“Bir sisin içinde sürüklenmek.”

“Çoğumuzun yaşadığı.”

“Azımızın bildiği.”

Yanan ve kendisiyle beraber koca bir ormanı yakan kuru bir dal gibiydim. Benden kopan kıvılcım koca bir ormanı kavurmuş, elindeki As dâhil tüm resimleri kül etmişti.

“Anlat dedin, anlattım,” dedim.

“Evet,” dedi.

“Hâlâ duygusu eksik diyecek misin?” dedim.

Hiçbir şey demedi. Gözlerime baktı. Ağır ağır araladığı dudaklarının arasından çıkan sesi, uzun bir maraton koşmuşçasına tükenmiş ve yorgundu. “Eve gidelim mi?”

Eve vardığımızda saat altıya yaklaşmıştı. Vakit nasıl geçmişti, anlamamıştım. Neden kalkıp eve geldiğimizi zaten hiç çözemiyordum. Villaya çıkan hafif yokuşlu sokaklarda dalgın dalgın yürümüştük, aynı yolda aynı yönde yürüyüp birbirini bir türlü tam olarak geçemeyen; nefeslerini, topuk seslerini, yol boyunca birbirlerinin ensesinde hisseden yabancılar gibi...

İki yabancı mıydık, bilmiyordum. Ya da son iki saat içinde daha da yabancılaşmış mıydık? Ya da zaten biz, iki yabancından öte neydik? Ne olmayı başarmıştık?

Bu hikâyenin hem en içinde hem en dışında olan, isimsiz kahraman; *yabancı...*

Ve kahramanını kaybedip yeniden bulurken evrenin kara deliklerinde kaybolan bir başka *yabancı...*

Eve girdik. Ayaklarım, sanki çok iyi bildiği, yıllardır gelip gittiği, hatta belki hiç çıkmadığı bir evde ezberden ilerliyordu. Sadece bir kez geldiğim bu evde yaşadığım tanışıklık hissi, beni ürpertiyordu.

“Leyla?”

Aşağıdan gelen sese dönüp bakabildiğimde merdivenlerin yarısını çoktan çıkmıştım.

“O toplantı yaptığımız kata doğru ben... Şey...” diye geveleyerek aşağı indim.

“Çalışma odam burada,” derken beni evin arkasına doğru yönlendiriyordu.

Dekorasyonu sadece ahşap bir masa, birkaç gazete ve dergi, masa çiçekleri ve boğaz manzarasından ibaret olan toplantı odasından; evin giriş katında, muhtemelen arkaya bakan ve bende daha şimdiden karanlık, hatta kasvetli bir sır odası izlenimi uyandıran “Baran Kurt’un çalışma odası”na giderken tüylerim deyim yerindeyse diken dikendi. Niye gidiyorduk? Toplantı odası tarifsiz bir zemindi, neden orada kalamıyorduk? Bu adamın çalışma odasının mahrem olması gerekmiyor muydu?

Odanın kapısı açıldığında, pencereden sızan akşamüstü güneşi ılık ılık içime aktı. Gözlerim ışığa ve sığağa hapsoldü. İnce, uzun, yüksek tavanlı oda, başka bir evrenden ısınlanmışçasına evin genel mimarisiyle tezatlık gösteriyordu. Evin yüklüğünden ardiyesine kadar her deliğine girip çıkmışçasına yaptığım bu aptalca tespitte dudak bile bükemiyordum zira tek yapabildiğim, şaşkın gözlerle etrafı seyre dalmak olmuştu. Odanın iki tarafına boydan

boya yerleşmiş kütüphanedeki kitaplar, birbirlerine gülümsüyordu. Sol taraftaki kitaplığın önünde duran geniş, ahşap masa onlara gülümsüyordu. Sağ köşedeki toprak saksısında asil bir Afrodit gibi güneşe yükselen *schefflera*, eminim ki bana gülümsüyordu. Kapının tam karşısında tavandan yere kadar uzanan yekpare pencere, yemyeşil bir bahçeye bakıyordu ve akşam güneşi her nereden çıldıysa tam şu anda cenneti bu odaya taşıyordu.

“Akşamüstü güneş çok vuruyor buraya, evet,” dedi Baran, içimi okumuşçasına. Bir kez daha içimi okuyordu. “Ben en iyisi şu jaluziyi biraz indireyim.”

“Yapma! Çok güzelmiş... Güneş. İndirme yani.”

“Rahatsız olmam dersen...”

Rahatsız, bu odada olacağım son şey diye düşünürken gözlerim camın önündeki pencere önü divanına kaydı. Yekpare camın üstüne bir kutu gibi kondurulmuş bu yumuşak zemine yanlamasına oturup sırtımı kütüphanenin bir ucuna, ayaklarımı karşıdaki kütüphanenin diğer ucuna uzatsam dünyanın en mutlu insanı olmakla kalmaz, muhtemelen cennete de ışınlanırdım.

Yumuşak zemin mi?

Yazık ki bu zemin yumuşak değil, ancak kaygan olurdu.

Baran'ın suratımda oluştuğuna emin olduğum anlamsız ifadeye getireceği yorumu beklemeye koyuldum zira gözlerini kısıp bir şey söylemek üzereymiş gibi dudaklarını aralamış, bana bakıyordu.

“Kusura bakma, dağınık biraz.”

Bunu söylediğinde, sanki dakikalarca güneşe baktıktan sonra ilk kez gözlerimi açıyormuşçasına etrafa bakındım. Az evvel muhtemelen gerçekten geçici kör olmuştum zira kütüphanenin aşağı yukarı bir rafına tekabül edecek kadar çok kitabın masaya yığıldığını yeni fark ediyordum. Kapakları açık kitaplar, kapakları kapalı kitaplar, kaldıkları yerlerden karşılıklı birbirlerinin üstüne kapanmış, birbirine dolanıp uyuyakalmış sevgililer misali masada yatan kitaplar...

"Meteor mu düştü buraya?" dedim, neredeyse gayriihtiyari.

"Sayılır," diye mırıldandı. "Kusura bakmayacaksın artık."

"Yok canım, estagfurullah," dedim gülerek. "Bu masada bir editörün bile masasında olması gerekenden birazcık daha fazla kitap var sanırım, o kadar... Hoş, daha önce bir editör masası da görmedim ama..."

"Şu hâli de pek görülmüş bir hâl değil zaten," dedi.

Gülümseyerek odada dolaşmaya başladım. "Böyle bir odada, masa," dedim, camın önüne giderek, "bu pencerenin önünde olmalı sanki diye düşünürdüm ben... Yani ben bir kitap üstünde çalışsam bu manzaraya karşı çalışmak isterdim demek istiyorum."

Burası da onun "sana ne" demesi gereken yerdi sanırım. Demiyordu. "Ben elime o kitabı alıp manzaraya karşı yatmayı tercih ediyorum, Leyla," diyordu onun yerine.

Dememiş olmalıydı.

Şimdi o görüntü gözümün önünden nasıl kalkacaktı?

Çalışma masasının önünde, kendi sandalyesine benzer fakat daha açık bir renkte masif ahşap bir tabure duruyordu. Üstüne oturuluyor mu, hatta hiç oturulmuş muydu şüpheliydim zira üzerinde en az on on beş tane kitap diziliydi ve bunlar odaya yakın zamanda düşen meteorun serpintileri gibi durmuyordu. Sanki belli bir düzene göre sıraya girmişler, aynı apartmanda senelerce aldı üstlü oturan komşular gibi, bu sandalyenin üstünde yaşayıp gidiyorlardı.

Bu odada çalışılmadığı belliydi. Daha doğrusu, ikinci bir kişi doğrudan masaya oturup çalışmıyorsa bu odada *iki kişinin* çalışmadığı anlaşılıyordu. Burası Baran'ın çalışma alanıydı sadece; onun özel alanı, hatta belki onun özel yaşam alanı...

Akşam akşam bunları belki değil, kesinlikle düşünmüyor olmalıydım, orası ayrıydı.

"Dur, sana bir sandalye bulayım," dedi Baran.

Gözüm scheffleranın hemen yanındaki siyah, deri koltu a kaydı.  st ne atılmış battaniyeyi bacaklarıma alıp dev c ssesinin içine g m lsem benden mutlusu olmazdı. Bu odada mutlu olmanın ne çok yolu vardı. Buraya iş yapmaya geldi imi bir türlü hatırlayacak gibi g z km yordum.

“Tamam, onu çekelim buraya,” dedi Baran. Demekle kalmayıp kocaman koltu u kaldırdı ve kendi sandalyesinin yanına aldı. Gerçekten komik görünüyorduk. Bu  alışma odasının bu şekilde kullanılmak için tasarlanmadı ı ortadaydı ama şikayetçi de olmuyordum.

“Burası böyle olmadı galiba...” dedim yine de.

“Neden? Rahatsız mısın?” dedi.

“Yoo, ben çok rahatım da fazla rahatım galiba...” dedim. “şu sandalyenin içinde ciddiyeitim doğrudan yarıya inmiş gibi oldu.”

“Biraz sonra gelir ciddiyeitin geri...” dedi sırtarak.

“Neden? Ne yapacağız ki?” dedim merakla. “Bir stres mülakatı daha olmasın yalnız, yoksa işçi daha işe girmeden mevta olacak, başına dert alacaksın.”

Zaten aldım der gibi yüzüme baktı.

“Neden buraya geldik?” diye sordum. Beni ciddiyeite davet edeceğini söylediği aşamaya geçmeden son bir soru hakkım olmalıydı.

Ama Baran yine öylece yüzüme baktı.

“Kafede de  alışabilirdik sanki. Orada da çalıştığını söylemiştin. Ya da... Buraya geleceksek neden baştan oraya gittik?”

Durdu.

Biraz daha durdu.

“Sabah bu karmaşadan  ıkasım vardı,” dedi sonunda.

“şimdi de karmaşaya geri giresin mi geldi?” dedim gülerek. Adama iki laf ettirmemeye yeminli gibi davranıyordum.

“Dışarıda çalışmayı severim, hatta bu konuda kendimi yıllar içinde e ittim de ama,” dedi duraksayarak, “dışarısının yeri ayrıdır, kovu un yeri ayrıdır.”

Bu söylediğine verecek anlamı denkleştiremediğimi görünce devam etti: “Kovuk, yani kendine ait olan yer. Daha kapalı, daha şahsına münhasır olan yer yani... En azından, ben ona öyle diyorum.”

O hâlde “kovuk”ta benim ne işim vardı?

Boğazımda tuttuğum nefesi bırakmam gerekiyordu. Nefesi yutabileceğimi nereden çıkarıyordum?

“Zaten buranın fazlasıyla sana ait, şahsına münhasır bir yer olduğu çok belli...” dedim, iç çektiğimi belli etmemeye çalışarak. “Burada sadece sen çalışıyorsun, değil mi?”

Bana dönüp bakmadan başını salladı.

“Ve biz buraya geldik çünkü..?” diye devam ettim sorunun ucunu açıkta bırakarak.

“Burada daha rahat çalışıyorum.”

“Ve... Ben buradayım, çünkü?” dedim. Kaçınılmaz soruyu sormayıp ne yapacaktım?

“Bir yazarın her zaman şahsına ait ya da kendini en rahat hissettiği ortamda çalışmak gibi bir lüksü olamaz,” dedi Baran. “O yüzden kendisini sürekli zorlaması gerekir, farklı atmosferlerde, alışılmadık, hatta belki rahatsız koşullarda yazmak konusunda... Gürültüde yazmak, sevmediğin bir ışık altında yazmak mesela... Kalabalıklar içinde yazmak, hatta yolda giderken, durmadan sallanan bir koltukta yazmak.”

“Ben de o yüzden bu koltukta oturuyorum o zaman!” dedim, neşeyle ve tüm kalbimle buna inanıyormuşçasına. “Ama şu an yazı da yazmayacağız... Herhâlde?”

“Neden?” dedi bir kaşını kaldırarak.

“Yazacak mıyım yani?” dedim. Dememiş, galiba biraz bağırmıştım. “Yazamam ki böyle ben!”

“İşte tam da bundan bahsediyorum!” dedi tepkimden tatmin olmuşçasına. “Bambaşka, hiç bilmediğin bir ortam burası... İlk kez geldiğin bir yer. Senin için farklı, alışılmadık. Burada anın yok, seni rahat ettirebilecek geçmişten gelen olumlu hisler henüz oluş-

mamış. Tarafsızsın. Hatta yabancısın. Odada bir sürü obje var dikkatini dağıtabilecek. Kimisini rahatsız edebilecek kadar çok ışık var mesela. Tedirgin hissedebilirsin, yerini yadırgayabilirsin.  şte bu hissiyat içinde yazmayı denemen gerektiğinden bahsediyorum.”

Ben neden bunların hiçbirini hissetmiyordum? İlk kez geldiğim odada yabancı gibi bile hissetmemem neye delaletti? Utanmasam köşedeki scheffleraya masada duran sürahinin dibindeki suyu d kecektim, zaten artık i ilmezdi o, çiçeğin de toprağı biraz kurumuş gibi idi.

Sa malamayı bırakmam yerinde olacaktı.

“O kafeye de ilk defa gitmiştim, Baran. Orası da rahat değildi. Hatta belki daha bile fazla rahatsızdı. Orada da yazabiliyordim... Neden kalkıp buraya geldik? Bak burada ayaklarımı falan uzatıyorum üstelik, birazdan şuraya da yata...”

“Kafeye Gözde gelebilirdi, Leyla.”

Kafeye Gözde gelebilirdi mi? Gözde, beni en başta buraya getiren Gözde değil miydi? Gözde gelse ne olurdu?

Ayrıca Gözde buraya da gelmiyor muydu?

“Eee... Gel...sey....di?” dedim.  lkokulda kelime hecelemeyi öğrendiğim yılları geride bırakmış olmalıyordim. Akıl da yaşta değil başta olmalıydı.

“Bölünmek istemiyorum, Leyla,” diye cevap verdi. “Gözde’yi sen de tanıyorsun sonuçta, az çok...”

Gözde’yi, onu “az çok tanıdığım” gerçeğini ve bu cümlenin kalanını duymak istediğimden emin değildim. Neyin kafasını, neyin rahatlığını yaşıyordum acaba, “gelseydi” derken? Gelmemeliydi. şu konuşma bile devam etmemeliydi. Gözde asla konuşulmamalıydı.

“Buraya da gelmez mi, Baran?” dedim ama. “Gözde senin sevgilin değil mi?” bile dedim.

      ben arızalıyordim. Ortada bir bıçak varsa onun üstüne yürümeli, hatta alt katta bıçaklardan oluşan bir yatak varsa üst kattan onun üstüne atlamalıyordim.

“Gelmez, Leyla. Pazar benim özel günüm.”

Özel günü müydü? Özel günü... Hem neredeydi benim ikinci sorumun cevabı? Kafayı kırıp onu bile sormuştum ben. Bıçak, hatta bıçaklar söz konusuydu.

“Pazar benim bölünmeden çalıştığım günüm... Haftanın tamamen bana ait olan günü. Hafta içi yazar görüşmeleri, değerlendirme toplantıları vs... Öyle bir konsantrasyon yakalamak neredeyse imkânsız. Yani sana her ne kadar rahatsız koşullarda iş yapmaktan bahsediyorsam da o rafine zamana, o korunaklı alana herkesin ihtiyacı olduğu da bir gerçek.”

Bütün bunları renk vermeyen, olumlu ya da olumsuz bir ifade içermeyen bir ses tonuyla söylemişti. Kendiliğinden, doğal olarak mı öyleydi yoksa ifadesizliği özel bir çabanın mı eseri idi, bilmiyordum.

Zaten nasıl bilebilirdim ki? “Özel” günün, “rafine” zamanın, “korunaklı” alanın ortasında, ben ve koskocaman koltuğun içinde bir çocuk gibi yere kavuşmayan bacaklarımın ne aradığını da biliyor sayılmazdım.

“Ve ben buradayım çünkü... Demeyeceğim, Baran çünkü her sorunun hakkı birdir, öyle değil mi?” dedim.

“Doğru düşünmüşsün, Leyla,” dedi.

Gülüyordu.

Gözlerinin için gülüyordu.

Akşam güneşi gözlerinde batıyordu ve ben bu odadan, iki hırçın güneşin teslim olduğu iki yeşil ufuk çizgisini izlemeden bu andan geçip gidersem öleceğimi hissediyordum.

“Eee... Ne yazıyorum?” dedim. Aslında herhangi bir şey yazabilecek durumda değildim ama etrafa bakındım. Burası, her yazarın kendini sınamak için ezbere bildiği alandan çıkıp içine girmesi icap eden o “rahatsız” yer mi oluyordu? Rahatsız olduğunu kabul edemiyordum ama tekinsizdi, korkutucuydu ve ürper-ticiydi, bu kadarı doğrudu.

“Tekrar yazıyorsun,” dedi Baran.

“Neyi?” dedim.

“Kitabının girişini,” dedi.

Benden bunu neden istediğini anlamıyordum. Sabahtan beri bir adım öteye gidememiştik ve bu birkaç paragrafın başıma açtığı derdin hâlâ bitmemesi canımı sıkıyordu.

“Madem *duygu durumunu* anlatmayı beceremiyorsun,” dedim, her tarafından hayal kırıklığı akan sesimle, “otur baştan yaz mı demek oluyor bu?”

“Bunu geçtik sanıyordum, Leyla.”

“Ben de öyle sanıyordum ama demek ge memişiz, Baran.”

Dilinden bir şey d k lm yordu ama inadımı takdir etmeden geçemediğini de gözlerinden okuyabiliyordum.

Dudaklarını b z p azıcık kaymış olan gözlüğünü düzeltti ve uzunca bir es verdikten sonra konuştu.

“Her şeyin ilk taslağı bok gibidir.”

Galiba sinirimin kaç saniyede zıplayacağını test ediyordu.

Dudaklarımın istemsiz bir şekilde büzülüp kaşlarımın çatıldığı an ona yeterli gelmiş olacaktı ki elinde çevirdiği kalemi bırakıp yerinden kalktı, masanın yanına geçti ve tam karşıma gelecek şekilde masanın köşesine oturdu. “Bunu diyen Baran Kurt’a diklenebilirsiniz, Leyla Hanım ama bu söz esasen Ernest Hemingway’e aittir.”

  ine g m ld ğ m sandalyede az evvel ortaokul öğrencisine benziyorsam şimdi taş çatlasa ana sınıfına gidiyordum. Karşımda dev bir anıt gibi dikilen öğretmenimin boyunun beş metre olduğuna ve yerden göge k inatın yaratıcısı olduğuna emin sayılırdım.

“ lk taslağına  şık olmak da bu mesleğin ilk günahlarından biri sayılır bu yüzden. Hepimiz o elmayı dişleyip cennetten atılırız.”

Ben de burayı az önce cennete benzetmiştim. Kendime benzetme yapmamayı hatırlatsam iyi olacaktı.

Masanın köşesinden kalkıp yanımdan geçerken burnuma hafifçe dokunarak, “Hadi bakalım, yazmaya,” dedi. Elleri de en az benim düşüncelerim kadar istemsiz hareket ediyor olmalıydı. Bana siyah, deri kaplı, ince bir defter ve siyah bir kalem uzattı. “Bunlar senin olsun, geldiğinde kullanırsın,” derken gözlerime bakıyordu.

Elimde siyah defterim, siyah kalemim ve siyah deri koltuğuma gömülmüş komik vaziyetimle kovuğunun ortasında kalakalmıştım. Odadan çıkmıştı.

On beş dakika mı geçmişti, yirmi dakika mı bilmiyordum. Defter bana ben deftere haddinden fazla süredir boş boş bakıyorduk, tek bildiğim buydu. İlerleyemiyordum. İlk cümleden öteye geçemiyordum. Bu iş bir “yeniden yazma” işi olduğuna göre yazdıklarımı apayrı bir biçimde aktarmam gerektiği hissi üzerime bir ağırlık gibi çökmüş, beni koltuğun daha da derinine gömmüştü. Bambaşka bir yerinden tutmaya karar vermiştim ve o bambaşka iplerin hepsi sonunda birbirine dolaşmıştı. Üstelik Baran da yoktu. Daha iyi yazar olmak için almam gereken ders, onun *kovuğunda* üstelik bir de yalnız başıma mı kalmaktı?

Bu koltuk fazla rahattı, sorun belki buydu. Ayağa kalkıp ellerimi kollarımı esnettim. Normal şartlarda bu odanın içinde dört dönmüş olurdum ama kendi gerginliğimden, merakım da nasibini almıştı. Pencerenin önündeki divana geldim ve dizlerimi, tam hizasına gelen geniş mindere yasladım. Ayakkabıları kenara fırlatıp divanın başına çıkmam otuz saniye bile almadı. Sırtımı duvara yasladım, minderlerden birini arkama koydum ve ayaklarımı karşıya uzattım.

Güneş bütün turuncusunu üstüme bulaştırarak batıyordu, yeşil bahçe iyice kızaran akşam ışığının altında harika görünüyordu ve bir yazarın “rahatsız koşullar ile kendisini sınaması” kesinlikle bu olmuyordu.

“Bu ışık ne ya?” diye bağırarak uyandığımda en son hatırladığım yerde değil, bildiğimiz dümdüz olan yerde yatıyordum. Görünen o ki uyanmak için yere kapaklanmam gerekmişti. Üstüme dolağan örtü yüzünden doğrulamıyordum; bu, koltukta otururken bacaklarıma aldığım ince battaniye olmalıydı. Şimdi neden üs-

tümdeydi? Daha iyi bir soru vardı: Ben neden yerdeydim? Hatta daha iyisi: Ben kaç saattir burada uyuyordum?

Hızla yerden kalkıp masanın yanına gittim. Telefonum hâlâ çantamda olsa gerekti. Saate baktım. Yanlış olsa gerekti. Yanlış değildi. Saat dokuzdu, hatta dokuz olmakla da yetinmemiş, utanmadan dokuzu kırk beş geçmişti.

Odada hâlâ yalnızdım ve buna ne denmeliydi, hiç bilmiyordum. Bu acaba dayanıklılık testinin hangi evresiydi? *Adım 10: Lanetli tepedeki evde yalnız gece?* Gerçi haksızlık yapmamalıydim. İlk olarak burası bir yamaçtı; ikincisi bu evin "lanetli ev" olması imkânsızdı.

Tabii, laneti nasıl tanımladığınıza bakardı.

Benimle birlikte yere kapaklanan defteri aldım. Koskoca bir boşluk... Odaya baktım. Koskoca başka bir boşluk... Acaba her şey bir eşek şakası mıydı? Ya da her şey bir rüya mıydı? Zihnim, neler yaşadığına dair kanıtları derlemeye girişti. Bir kez daha gözlerimi açsam mesela, kendimi birkaç ay evvel uyandığım, o her yerde kelimelerin uçtuğu rüyadan uyanmış bulur muydum? Şu an bu odanın içinde döndüğümü zannederken aslında kendi yatağımda dört dönüyor olabilir miydim? Ya da gözlerimi ikinci kez açsam kendimi bambaşka bir yatakta bulur muydum? Tam olarak 6.843 mil uzaktaki bir yatakta... Yastığın, çarşafın, hatıra yatağımdaki *hiçbir şeyin* bana ait olmadığı bir yatakta...

Telefonumu aldım, çantamı sırtıma geçirdim ve deftere de kalemle de dönüp bakmadan kendimi önce masanın, sonra odanın ve en son evin dışına sürükleyen ışık hızına bıraktım. Güneş sadece batmıştı fakat aklım kara bir deliğin en karanlık noktasındaydı.

Tek bir engel vardı artık önümde. Önümdeki tek engel ağır kapıydı. Gel gör ki o ağır kapı bu kez sanki her zamankinden daha ağırdı çünkü kapıyı zapt eden kişi, diğer eliyle de benim kolunu zapt ediyordu.

"Hep bunu mu yapacaksın, Lavinia?"

“Ben... Geç olmuş, gideyim, dedim,” dedim.

“*Gören yok, kaçayım dedim* olmasın o?” Bana her zamanki iğnelerini çıkardığını biliyordum ama bu kez galiba gerçekten bozulmuştu.

“Ne kaçması, canım. Baktım, sen de yoktun. Belki uyumuşsundur, dedim. Uyandırmayayım, dedim.”

Söylediklerim o kadar saçmaydı ki Baran karşımda büyüdüğüce büyüyen tepkilerini dizginlemekte zorlanıyordu.

“Uyumuş muyumdur?”

Hâlâ gülüyordu. Sanırım sinirleri felç olmuştu.

“Tamam, kusura bakma. Saçma oldu. Ayıp da oldu galiba, özür dilerim ben öyle... Kaçar gibi gitmek istememiştim.”

Yakalanmadan kaçmayı başarmak, pişmanlık denizinde boğulup bir parça ölmeye benziyordu. Bunu bir kez yaşayıp görmüştüm, bir parçam ölmüştü.

Ama kaçarken yakalanmak... Daha da fenasıydı.

“Yazdınız da mı gidiyorsunuz peki, Leyla Hanım?”

Yüzündeki gerginliği kovalamış, sesini temizlemiş, standart Baran Kurt perdelerini çekmişti sanki. Sesi buz gibiydi.

“İlî şey...”

Soğuk olamazdık biz.

“... ben...”

İğnelerini batırabilir, gözlerinde ışığını bırakan güneşin son demlerini, açacağı deliklerden içeri akıtabilirdi.

Veya onun içindeki volkandan sıçrayan kıvılcımlar girerdi deliklerimden içeri; önce kor, sonra kül ederdi beni.

“...bitiremedim, hocam.”

Yanabilirdik, kavrulabilirdik ama soğuk olamazdık biz.

“Sınıftan kaçan talebelere tek ayak üstünde durma cezası var,” dedi. Kurumuş toprağına yağmurlar yağmış, sesinde çiçekler açmıştı sanki. Gözlerindeki güneş beni duymuş, aramıza incecik bir gökkuşağı şeridi germiş gibiydi.

Bu hiç normal değildi, bu doğru da değildi, bu tekin bile değildi ama ona sarılmak istedim. Bir ağacın kovuğuna varılıp sarmalanmak isteyen bir sarmaşık gibiydim ve ona sarılmazsam yeşil kalamayacak, güneşe uzanamayacak, yaşayamayacak gibiydim. “Ben bir sarmaşığım.” diyemesem de “Dengesizim ben.” diyebilirdim. “Tek ayak üstünde ancak bir kuvvet alarak durabilirim.” diyebilirdim veya “Kuvvetli görünüyorum belki ama değilim” diyebilirdim. Sarılmak dünyanın en güzel şeyiydi ve sarılmaya her bahane yakışabilirdi.

Herkes sarılabilirdi; güçsüzler sarılabilirdi, dengesizler sarılabilirdi, hatta belki pişman olan yalancılar bile sarılabilirdi.

Herkes sarılabilirdi, kaçaklar hariç.

“Ben gideyim...” dedim. Ben sadece bunu diyebilirdim.

“Erken mi kalkman lazım?” dedi. “Doğru, yarın pazartesi, iş gidiyorsun. Ben onu unuttum.”

“Yarın gelebilirim,” dedim.

Hiç gitmeyebilirim ama bunu diyemem, diyemedim.

“Yarın ben yokum, bir işim var,” dedi.

“Salı da dersin var,” dedim.

“Neyse, haberleşelim,” dedi.

“Haberleşelim,” dedim.

Bana kalsa diyeceğim başka şeyler de vardı ve artık dilimin ucunda, beni korkutan bir raddeye ulaşmışlardı. Ağır kapıya yollandım, açamadığım kapıyı açmasına izin verdim ve kendimi sekağa bıraktım.

“İyi geceler,” dedi.

“Tatlı rüyalar,” dedim.

Ben bu gece karabasanlar bekliyordum, benim göremediğim tatlı rüyaları umarım o görebilirdi.

Gece yarısı olmadan giriş kısmını istermiş!

Balkabağı da olur muymuş, göndermezsem?

Başeditör Baran Kurt gece yarısı olmadan giriş kısmını göndermemi söylemişti. Daha doğrusu vazifesiymiş gibi buyurmuştu ki vazifesiydi, gibisi gereksizdi. Elim mahkûm, bilgisayarın başına oturup yazmaya başladım. Bunu itiraf etmek beni üzse de klavyede daha rahat ediyordum. Hâlbuki tersinin doğru olmasını arzu etmiştim hayatım boyunca. Kara kaplı eskice bir defterin üzerinde kayan kalemin sesi, görüntüsü, hissi bambaşka bir şeydi ve yazmayı gerçekten seven kişinin yaratması icap eden dünya, ölçüleri belirli ve şaşmaz, beyaz, parlak ekranlardaki dijital harflerden değil; o eğri büğrü, birbirini bazen tutan bazen tutmayan, kiminin üstü karalanmış, kimi daha keskin darbelerle birbirinden başka başka kâğıtlara dökülmüş harflerden oluşmalıydı.

Yazmak iç dökmekti, yazmak yâd etmekti, yazmak nostaljiydi. Yazmak gitmek, dönmek, hesaplaşmak, itmek ve çekmekti. İçinizde hapsolan *öfke*yle içinizden taşan *özlemi*; hiçbir şartta çapı bile değişmeyen, noktasının çemberine uzaklığı zerre kadar farklılaşmayan, birbirinin aynısı iki “ö” harfi ile sahiden ne kadar iyi anlatabilirdiniz?

Hep bir tarafımın eksik kalacağını düşünüyordum bu yüzden ama bu da bendim. Beni okuyanlardan, “ö” harflerimin değişmeyen mesafelerinin arasına sızan dünyaların nasıl değiştiğini, hatta o mesafelerde hangi evrenlerin yok olup hangi yıldızların kaydığını görmelerini bekleyecektim. Umarım görürlerdi.

Klavyenin başına oturduğumdan beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Bu kez yazıp yazıp silmemiş, yazıp yazıp yazıp bir kenara atmıştım. Hiçbiri içime tam sinmemişti ama hayat da aynen böyle değil miydi? Ben bir *bitişi* anlatıyordum; anlattığım bitişin her anı içime tümüyle sinmiş miydi ki onu anlattığım kelimelerin sinmesini bekliyordum? Bu kelimeleri şimdi içinden çıkaran kişi seneler boyunca bitmiş bir şeyi yaşamaya devam eden kişi değil miydi? *Zorla güzelliği* olduran, bir süre sonra onların güzel olup olmadığını bile sorgulamayı bırakan, sadece öldürüp geçen kişi değil miydi? Bu hikâyenin neresi kusursuzdu ki anlatımı da muhakkak kusursuz olmalıydı?

Klavyenin başına oturduğumdan beri ne kadar zaman geçtiğini hâlâ bilmiyordum. Muhtemelen çoktan uyumuş olmam gereken saatin epey ilerisindeydim. Ekranın sağı üst köşesinde baktığımda 01.28'i gördüm. Uyku d zenimin ne kadar berbat olduğu düşünüldüğünde, yine de durum o kadar vahim sayılmazdı. Yazdıklarını toparlayıp on beş yirmi dakika içinde de uyumayı hedeflersen haftaya muhtemelen zombi gibi başlamazdım.

Yarım bırakırsam dilim şişecekmiş gibi davrandığım o son cümleyi toplamaya çalışırken üstte açık kalmış menülerden birinde bir ışık yandı.

"Leyla, nerelerdesin?!?"

O soru işareti neydi, neden iki taneydi ve neden aralarına bir  nlem sokuvermişlerdi?

"Baran? Buradayım."

 ahane bir cevap olmuşt . Yine de sanırım, yaklaşık bir saat on beş dakika önce sorduğu sorunun cevabı değıldi.

Yerimden kalktım, kapının girişine fırlattığım çantamın dibinden, uzunca bir uğraş sonucu çıkardığım telefonumu aldım ve içeri geçtim.

13 tane Whatsapp mesajı.

Annem (1). Nisan (2). Baran (10).

Bu adam, Nisan'ın bile beş misli mesaj yazmış olmak için ne yaşımtı?

Hiçbir şey yapmadan telefonu masaya bıraktım. Uyumuş olabilir di, telefonunu sessize almamış olabilirdi, uyandırıyor olabilirdim. Uyandırmamalıydım.

"Leyla."

"Selam."

"Uyumadıysan, bir şey göndereceğim."

"Uyandırdıysam da kusura bakma."

"Gerçi yazdıklarında en ufak bir doğruluk payı varsa
Leyla'nın saat 22.30'da uyumaması gerekiyor :)"

"Neyse... Ölüm, yani kitabındaki ölümle ilgili kısım...
Onu bir benzetme olarak ele alış biçimin... Bugün okurken bana
bir şey hatırlattı. Bir kitap aslında... John Berger - Ve Yüzlerimiz,
Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa Ömürlü. Okumuş olabilir misin,
bilmiyorum. Okumadıysan bakmanı isterim."

"Birazdan göndereceğim e-postaya bakabilirsin öncelikle.
Kitap sende yoksa hatırlat, sana benimkini vereyim."

"Ayrıca, yazıyı bekliyorum. Evden kaçabilirsin ama
ödevden kaçamazsın, Leyla Koç."

"Evet... Saat 23.58. Tek ayak üstündeki cezanın iki katına çıkmasına
iki dakikan var. Sen bilirsin :)"

"Leyla?"

Tek bir mesajının içinde dünyalar kadar mesele anlatabilen
Baran Kurt'un karşısında muhatap bulamaması, hâlihazırda fazla
kullanmadığı bir teknolojinin fabrika ayarlarında arıza yaratmış
gibiymiş. Whatsapp ile imtihanı, 00.12'de yazdığı "Leyla?" ile ni-
hayete ermişti.

Bayrağı teslim aldım. Sistem hatasına doğru hızlı ve emin
adımlarla ilerleme sırası şimdi bendeydi.

"Buradayım Baran. Uyumadım. Ama telefona
bakmamışım saatlerdir..."

"Dünyayla ilişkiyi kesip ödev yaptığım için..."

"Bununla beraber belirtmek isterim ki, içime sineni
hâlâ yazamadım, öğretmenim."

"Yanlış cevap yerine boş kâğıt vermek bana daha doğru geliyor.
isterseniz cezam üçe çıksın, hocam."

"Sanırım sizi kaçırdım, artık en uygun zamanda değerlendirmenize
sunacağım. Artık kısmet..."

"Neyse, ben en iyisi e-postaya bakayım... Bu arada hayır okumamıştım
bu kitabını Berger'in."

Tezekkür ederim.

İyi geceler

"Ya da günaydın, sabahı g rceceğini biliyordun."

Bir süre daha boş gözlerle ekrana baktıktan sonra, kendime kızmak için bile yorgun olduğumu fark ettim. Azıcık serinkanlı davransam, azıcık kendime hâkim olabilsem muhtemelen ölürdüm çünkü bu dediğimi asla ve asla yapamamamın tek açıklaması bu gibi görünüyordu. Ne olurdu havalı havalı "Kusura bakma, görmemişim. Daha sonra konuşuruz, iyi geceler," yazsaydım mesele? Uzatmadan, yormadan, gecenin k r nde patlayan bir misket filesi gibi etrafa dökülüp saçılmadan...

Yatağa yatıp bilgisayar önüme aldım ve zaten uyku m çoktan kaçtığı için Baran'ın bana gönderdiği e-postayı açtım. Kitaptan alıntılar vardı.

"Seni algılayışım aynı ya da ayrı yerlerde oluşumuza göre değişiyor. Yani, sen diye tanıdığım iki kişi var. Benden uzakta olduğuunda bile, benim için varsın. Varlığının bu şekli çok biçimli: Sayısız imgeler, geçişler, anlamlar, bildiğimiz şeyler ve yerlerden oluşmakta, ama her şeyin altını çizen şeyse, her yere yayılmış yokluğu."   

Ben diye tanıdığı iki kişi...

Lavinia?

Leyla?

Ve her yere yayılmış yokluğu...

"Sesinin belki de öyle uzun bir yolculuğa çıkması gerekmiyordu, sesinle kulağım arasındaki mesafe sonsuzdu. Gerçeklik hiçbir zaman ölçekle karıştırılmamalı, dereceleri olan yalnızca ölçeklerdir."   

Gecenin bu saatinde gerçekliği düşünmek istemiyordum. Dereceleri olmayan gerçekliği, hiç.

^{  } John Berger, *Ve Yüzlerimiz, Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa  m rl * (İstanbul: Metis Yayınları, 2016), 86. (y.n.)

^{  } John Berger, *Ve Yüzlerimiz, Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa  m rl * (İstanbul: Metis Yayınları, 2016), 59. (y.n.)

***“Gençken bilmediğim şeyse, hiçbir şeyin geçmişi silemeyece-
giydi: Geçmiş insanın etrafına bir ölüm kozası gibi dolandır.”*¹³**

Belki de sayfanın içindeki “ölüm” kelimelerini aramam lazımdı.

***“Kendi ölümümle beni en çok uzlaştıran şey bir düşünce,
senin ve benim kemiklerimin birlikte gömülüp dağıldığı, çı-
rılçıplak kaldığı bir yer düşüncesi. Kemiklerimizin ortalığa
saçılmış darmadağın yattıkları bir yer. Kaburga kemiklerin-
den biri kafatasıma dayalı. Sol el kemiklerimden biri kalça
kemiğinin içine girmiş. Kırık kaburga kemiklerimin üstünde
göğsün bir çiçek gibi. Ayak kemiklerimiz, yüzlercesi darma-
dağın. İç içeliğimizi böyle imgeleyişimin, yalnızca kalsiyum
fosfattan oluşsa da, huzur verici olması garip. Ama öyle. Se-
ninle olduktan sonra, kalsiyum fosfat bile olmanın yeteceği
bir yer düşünüyorum.”*¹⁴**

Devam etme, Leyla.

Kapat, Leyla.

Kapat.

Kapattım. Devam edemedim. Bu paragrafı bir kez daha oku-
madan uyumayı başarırsam şayet, belki birlikte kalsiyum fosfat
olmanın yeteceği bin bir diyarın bin bir rüyasını görmekten kur-
tulabilirdim. Ya da kurtulmayabilirdim ve bu benim makûs ka-
derim olarak tescillenebilirdi.

Bilgisayarı kapatıp sehpaye bıraktım, telefonu ise yanımdaki
şifonyerin çekmecesine attım. Ekranındaki hiçbir şeyi görmeden
yatağın içine girdim ve örtüyü üstüme çektim.

Bu gece burada bitmeliydi.

¹³ John Berger, *Ve Yüzlerimiz, Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa Ömürlü* (İstanbul: Metis Yayınları, 2016), 109. (y.n.)

¹⁴ John Berger, *Ve Yüzlerimiz, Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa Ömürlü* (İstanbul: Metis Yayınları, 2016), 109. (y.n.)

Önyıldız

"Biraz kaysan mı? Göğsüm acıdı da..."

"Hiç romantik değilsin."

"O ne demek ya!?"

*"Yani şurada toprağın üzerine yatmışız, serpilmişiz, güneş ısı-
rümüzde, azıcık tadını çıkaralım... Ama yooooook... Tatlı canın,
bizden kıymetli..."*

"Acıdı amaaaaa!"

*"İşte diyorum ya... Romantik değilsin! Acısını bile hissetmemen
gerekir. Nasıl kız tarafısın sen, anlamadım ki..."*

"Öküz!"

"Kurt olacak, canım. Kurt. Aylar geçti, bir öğrenemedin."

"Yanlış yazmışlar, canım. Nüfus memurundan şikâyetçiyim!"

"Seni bir öpeyim de sus! Ölüler konuşmaz!"

"ÖKÜZ!"

Dıdıdıdıdıdıdıdı. Dıdıdıdıdıdıdıdı. Dıdıdıdıdıdıdıdı.

Alarm acaba bütün apartmanı uyandırmış olabilir miydi? En az iki üç dakikadır çalıyordu ve telefon son sesteydi. Bu ses ince bir camı çatlatabilirdi mesela ya da duvarda eğreti şekilde asılı duran bir tabloyu düşürebilirdi. Bu sesi tarif etmeye çalışmayı belki de bırakmalıydım. Neticede önemli olan sesin desibeli değil, beni dakikalardır uyandıramadığı rüyayla ne yapacağımıydı.

Mesela rüyada kafatasını sevgilisinin kaburga kemiklerine dayayan bir sevgili görmek, büyük olasılıkla hiçbir rüya tabiri

kitabında mealini bulabileceğim bir şey değildi. Ama o meal bulmama gerek de yoktu, o mealin hiç hayra alamet olmadığı ortadaydı.

İşe yetişmek üzere taksiye bindiğimde, telefonumun ajandasına bakmayı akıl ettim. Kafatasımın içinde hâlâ azıcık akıl fikir kalıntısı bulunması sanırım iyiye işaretti. Ama galiba sevinmek bugün bana yasaklanmıştı; ne lanet olası kafatasım buna izin verecek gibi görünüyordu ne de toplantı takvimim. Takvimim dile gelmişti ve birkaç saat sonra genel müdüre bir sunumum olduğunu söylüyordu. Normal şartlarda bu da dert değildi ama bugün dert olmayacağına kafatasımın içindeki şey emin değildi. Kahrolası kaburgalarımın içindeki şey asla emin değildi.

Kafatasım bütün bunları nasıl unutacaktı? Ya kaburgalarım? Onlarca kaburgamdan her biri?

Ofise girdim ve kendime sert bir *espresso* aldım. Kafein komasına girerek ölmek için en şahane gün bugün olmalıydı. Bu şahane gün derhâl başlayıp bitmeliydi.

Halbuki gün bitmeye hiç hazır değildi. Başlamaya bile hazır değildi.

"Günaydın geçerliliğini yitirdi ama tünaydın duruyor."

Cevap vermek zorundaydım. Cevap vermek için iyi akşamlar denecek saati bekleyemezdim.

"Günaydın Baran... Tünaydın... Hatta günler kısalıyor, iyi akşamlar bile diyebiliriz sanırım."

"Doğru dedin, diyebiliriz tabii... Hatta ikinci akşama bile geldiğimize göre bana göndereceğin yazıyı sorabilirim."

Tek derdi bu muydu? Buna neden bu kadar takmıştı ki?

"Gerçekten korkarım ağlayacağım."

"Sen bilirsin ama tavsiye etmem. İş yerinde akan göz makyajıyla uğraşmak zor olur."

"Yazamadım. Bilmiş miydi? Yani, geçerli bahaneler listesinde elimizde kaldı mı hiç yedek yazamadım?"

"Kalmadı. Hatta 'İçime sinmedi' de yeni tükendi."

"Şahane. Ben galiba beceremiyorum oluyor mu?"

"Yeni bir tarifmiş. denedim. tadı fena değil."

"Cık. Mayası fazla gelmiş onun. Acı. Çok kabarmış. İç boş."

"Keşke köpeğim olsaydı. Ödevimi yerdı."

"Tamam tamam."

"Haklısın geciktirdikçe geciktirdim özür dilerim."

"Bu 'yeniden yazma' egzersizinin mantığı bu olmamak."

"Muhakkak bir tanesi olmuştur bunların ama işte ben kendime beğendiremedim."

"Muhtemelen şımarıklık ediyorum, neyime ediyorsam."

Cevap gelmedi. Belki bir köpeği vardı ve yiyecek ödev bulamadığı için dişlerini telefonuna geçiriyordu.

Bilgisayarı kilitleyip terasa çıktım. Yukarıda güneş yakıyor, rüzgâr uçuruyordu. Kısa devre yapmak üzere olan beynime bu iklim keşmekeşi iyi gelmişti. Belki on belki on beş dakika tam karşımdaki çapraşık gökdelen denizini izledim. Bu manzaraya haddinden uzun süre baktığınızda, hareket ettiğine kanaat getirebiliyordunuz. Benim gökdelen denizim de az önce rüzgârda usul usul kıpırdamayı bırakmış, hortum çıkmışçasına girdaplardan girdaplara sürüklenmeye başlamıştı.

Telefonu elime aldım. Tamamdı artık.

"Dün gece yazdıklarımın birini gönderiyordun."

"Dün gece demişken, kılaba da göz gezdirdim."

"Daha doğrusu, gönderdiğin anıtlara."

Çok güzel cümleler var sahiden. Ve bazı cümleleri en azından niyet ettiğin şey olarak kendiminkilere gerçekten benzettim. Ben ancak niyet seviyesinde benzeleyebilirim elbette. Gerçi senin hangilerini kastettiğini merak da etmedim değil.

"Var mı tahminin?"

"Yani... Ölüm... demiştin ama."

"Evet?"

"Berger'in ölümünden yola çıkarak tanıd ettiğin o dünya. Benim düşünmüş, yazmış olup olabileceğimi herhangi bir şeyden çok, çok daha güzel. Fazla güzel. O yüzden... Bilemedim."

":)"

Kara delik birden açılmıştı. Fizik kanunlarına aykırıydı ama içeri ışık sızmıştı.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden bunları gönderdin bana Baran?"

Işık bakalım çıkacak bir delik bulabilecek miydi? Yoksa makûs kaderi sonsuz karanlık tarafından yutulmak mıydı?

Bir süre cevap vermedi. Uzun bir süre cevap vermedi. Yeniden yazmaya başladığında, klavyesinden gelen sesleri hayalimde işitmeye başladığıma kanaat getirmiştım.

"Eh, anlarsın zaman içinde... Yani, yazdıkça."

"Cevabın kaçaklığına bakınız!"

"Sakin, Leyla, sakın :) Bir açıklaması olmadan anlamadığın şeyin belki daha zamanı gelmemiştir, demek istiyordum."

Kara delik çokbilmiş çıkmıştı. İnatçı, hatta küstah... Acaba doğrudan *öküz* mü denmeliydi? Kara delik ışığı bir daha ancak rüyasında görürdü! Rüya...?

"Vay! Şimdi de aptal muamelesi mi?"

"Aptal?! Leyla Hanım'a? Haşa... Bir cevap bulunacaksa, onu en iyi Leyla Hanım'ın kendisi bulur, diyorum, o kadar... Eee, şimdi nerede bakalım yazın?"

Demek bir cevap bulunacaksa onu en iyi Leyla Hanım'ın kendisi bulurdu. İntikam alınacaksa onu da en iyi Leyla Hanım'ın kendisi mi alırdı o zaman? Hodri meydan!

"Yazı en iyi şekilde teslim edilecek, sayın editörüm. Edilecek Ama bana yarın akşama kadar ek süre verir misiniz? Söz Bir kez daha söyletmeyeceğim. Leyla sözü."

"Leyla sözünün garantörü de Leyla Hanım'ın kendisi mi? Yanlış anlamayınız, ederini değerlendirmek için soruyorum. Mesela önceki davranışları mı?"

Demek biraz kirli oynuyorduk.

"Size ne söz verdim de tutmadım... kurt?"

"Doğru. Bir söz de vermediniz asla, Lavinia."

Bu iş giderek karmaşık bir hâl alıyordu. Daha doğrusu ortada bir türlü durmayan, dengesiz bir sarkaç gibi sallandıkça sallanan esas soru belki şuydu: Ne oluyordu?

Sarkacı tutup elimle durduracaktım. Mecburdum. Böyle iş yapamayacağımız ortadaydı. Bunun bana kalması bile saçmaydı ama...

"Dediğim gibi, yarın gönderebileceğim."

"Peki."

"Nasılsa bugün yoksun... Yani işin vardı. Öyle demiştin."

"Doğru. Yokum, evet."

Belki de Baran'ı çaçaron Leyla ile tanıştırmamanın zamanı gelmişti. Belki de Baran'ın peşinde olduğu sözleri tutacak Leyla, bizzat bu Leyla'ydı.

"Yani... Aslında bugün gelip bire bir metnin üstünden geçebilirdik..."

"Bir ara uğrayabilirdim..."

"Nasılsa 10 dakika mesafede oturuyoruz sayılır..."

"Öyle çok da bölmezdim ama..."

"Herhâlde sıkıştırıramıyorsun..."

"E tabii sen de haklısın..."

"Başka işlerin de vardır muhakkak..."

"Benim kitabımı da bayağı güç bela sıkıştırabilmiştin zaten yoğun programına..."

"Neticede bir sosyal hayatın... Bir sevgilin var..."

"Her gün Leyla her gün Leyla nereye kadar..."

"Yani böyle alt alta koyunca biraz rahatsızlık vermişim gibi oldu hakikaten..."

"Kusura bakma."

"Leyla bir dur. Taramalı tüfek gibisin, araya giremiyorum!?"

Şeytan, sıradaki mesajda o mor renkli, sinsî sinsî gülen şeytan emojisini göndermemi söylüyordu ama neyse ki cadaloğ Leyla normal Leyla'nın aksine gerçek bir kontrol abidesiydi.

"Yani ne bileyim... Öyle ben... Şey oldum..."

"Bir şey olma, Leyla. Sadece, bugün olmaz."

Salı da galiba... O arkadaşının verdiği ders olacaktı.

"Evet. 6-10 arası."

"Tamam o zaman sonra konuşuruz Baran"

"Yarın saat altı olmadan elinde olacak. Leyla sözü."

"Şimdi kaçmam lazım. Yetişmem gereken bir yer var da."

"Geç oldu. Hoşça kal"

Müthiş planımı devreye sokma vakti yaklaşıyordu. Tam 47 saat geçmişti ve ben bu salı akşamı, seneler sonra ilk defa bir derse girecek, daha doğrusu davetsiz misafir olarak dalacağım salonun arka kısmına sinsice konuşlanıp sınıfı şenlendirecektim.

Sınıf şenlenecek miydi, bilmiyordum ama birinin en azından gününün şenleneceği kesindi.

Baran Kurt özelindeki "stalking" kariyerime, kendisini yanlışlıkla Facebook'tan eklemek gibi bir şuursuzlukla, yani en dip-ten başladığım için arkadaşı Burak'ın kim olduğunu, bu dönem hangi üniversitede hangi dersi vermekten bahsettiğini bulmam fazla zaman almamıştı. Her şerde olan hayır derken atalarımız muhtemelen bundan bahsediyordu.

Elbette, ciddi bir eğitim kurumunda verilen ciddi bir derse elimi kolunu sallaya sallaya girecek kadar da delirmemiştim. Okulu arayıp ders programı konusunda bilgi aldım. Tek dönemlik bir son sınıf seçmeli dersi idi bu ve yaklaşık 20-30 kişilik sınıf, bir dönem sonu performans projesi üzerine çalışacaktı. Hatta ders, bir tiyatro ile işbirliği içerisinde yürüyecek bir seçmeli ders olduğundan, sadece üniversitenin Dramaturji öğrencilerine değil, eğitim görevlilerinin onayı dâhilinde, dışarıdan katılıma da açıktı. Zaten dönem yeni başlamıştı ve bu hafta programın ikinci haftasıydı. Pek tabii ki misafir öğretim görevlileri ile beraber misafir öğrencilerin de derslerden birine misafir olarak gelmesinde sakınca bulunmuyordu.

Öğretim görevlileri henüz bir misafir öğrencilerinin olduğunu bilmiyorlardı ama sorun değildi. Yeri gelince öğrenirlerdi.

Saat beş buçuk civarında kampüse gittim, bölümü buldum ve yerleşebileceğim bir arka sıra olup olmadığını görmek için dersin verileceği sınıfa daldım. Şanslıydım ki tiyatro salonuna benzeyen sınıfta sadece sahne aydınlıktı ve öğrencilerin oturduğu kısım kapkaranlık değilse de insanların suratlarını tabak gibi ortaya koymayacak kadar loştu. En arkaya doğru geçersem bu iş tamamdı.

İçeride kaç kişi olduğunu sayamasam da sınıf dolu görünüyordu. Zaten burası taş çatlasa 30 35 kişilik bir salondur. İşletme okurken de bankada pazarlamada çalışırken de kısacası bugüne kadar bulunduğum neredeyse her akademik ve profesyonel ortamda olduğu gibi burada da 3 kıza ortalama 1 erkek düşüyordu. Aksi için sanırım makine mühendisliği okuyup fabrikada çalışmak gerekiyordu.

Önümdeki dörtlü kız grubu, yazdan kalma bu ılık, cıvıl cıvıl eylül akşamını bırakıp karanlık salona doluşmanın bünyelerine zerk ettiği hoşnutsuzlukla kendi aralarında fısır fısır konuşmakla meşguldü. Dün akşam izledikleri bir dizi hakkında yaptıkları gıybet, salona “Selam, sınıf!” diye dalan Burak’ın yüksek sesiyle ortadan bölündü.

“Selam, Hocaaaam!”

“Burak Hocam, bugün çok enerjiksınız!”

“Havayı görmediniz mi, Aslı? Şurup gibi şurup!”

Sınıf Burak’a muhtemelen bayılıyordu. Onlar için kuvvetle muhtemel, ders çıkışı buluştukları arkadaşlarına “Çok kafa adam!” diye öve öve bitiremedikleri dalgacı hoca gibi bir şeydi.

“Ya hocam...Geçen sene bu döneminin ilk derslerini müsait oldukça dışarıda, bahçede yaparız demiştiniz ya...”

“Yaparım öyle şeyler. Demişimdir.”

“İşte, bu dersi de mi yapsak acaba... diyorduk... hazır bugün hava da müsait?”

Aslı'nın susması gereken yerdeydik. Aslı'nın planımı bozmayı aklından istemsiz bir şekilde bile geçirmemesi gereken yerdeydik. Bahçede oturmak istiyorsa Aslı'yı tutan yoktu. Benim  st mde etek, topuklu ayakkabı falan vardı, ben Aslı'yla çimenlerde oturacak günümde değildim. Ben kimseyle çimenlerde oturacak günümde değildim.

“Bugün olmaz, çocuklar,” dedi Burak. “Bugün Baran Hoca misafirimiz olacak. Sınıf düzeninde olmamız lazım.”

Baran Hoca mı?

Baran Hoca.

Gülmemek için dişlerimi sıkmam gerekmişti.

Burak önüne birkaç kâğıt çıkarıp düzenlemeye başladığında kızlar da ders öncesi fısıldaşmalarına geri döndü. Saat neredeyse altıya geliyordu. Assolist Baran Hoca hâlâ teşrif etmemişti.

Telefonuma baktım. Ders başlamak üzereydi. Assolistimizin bir an evvel gelmesi gerekiyordu. Derse başlamadan önce okuması icap eden birkaç paragraf vardı. Telefonda hazırladığım e-posta taslağı bozulmasın diye başka menüye dönemiyor, elim *g nder* tuşunun üzerinde, tam bir alık gibi öylece durmuş, bekliyordum.

Canımın sıkıldığı yerdeydik.

Cümleleri belki sekseninci kez tekrar okumaya başladım. Noktaları silip tekrar koyma aşamasındaydım. Biraz daha okursam bu gece de bunun rüyasını g receğime şüphe yoktu.

Sayın Editörüm,

Yazdım, sildim, yazdım, sildim; hiçbirini ‘yeniden yazılan’ bir kitap girişi için yeterince  zg n ve tatmink r bulmadım. Bunu anlamak için epey zaman kaybettim ama olsun, değdi.

Değdi çünkü sonunda doğru cevabı zaten hep bildiğimi anladım.

Galiba siz, bu kitabın girişinde tam da şu satırları görmeden rahat etmeyeceksiniz.

Buyurun lütfen, iyi okumalar.

L.

Adım, Lavinia.

“Ölüm çiçeği” diyorlar adıma. Ve adıma bakan aldanıyor. Çünkü nasıl “aşk merdiveni”nden aşka çıkılmıyorsa ben-den de ölüme çıkılmıyor.

Yine de eğer isterseniz, çok isterseniz, kendi ölümüme çıkıyorum diyebilirim size. Kendi ölümüme çıkıyorum yalnızca ama sizden önce değil, sizden hızlı değil, sizden fazla hiç değil.

Φ

Aşktan düştüm.

Bir mayıs ayının hatırlamadığım bir gününün bilmediğim bir saatinde, bir fincan kahve içerken her şeyin uçup gittiğini izledim. Aşk, belki bir uçurumun dibinde kayboldu, belki bir kara deliğe saplandı, belki de sonsuzluğa uzanıp kendini yok etti.

Ya bunlardan biri oldu ya da hepsi birden oldu. Sonunda, kalan tek bir şey vardı.

Hiç.

Bir ses çarptı duvarıma ve içimde bir şeyler yok oldu. Senelerce varmış yanılsaması yaşıtan o “aşk” elini eteğini çekti, kayboldu. İnsanın üstüne sis gibi çökerttiği o his, dağılmaya başladı. Uzaktan baktığında gözün gözü görmediği; içinde bir adım atmanın, yürümenin, akmanın, ilerlemenin imkânsız gibi geldiği o sis... İçine bir kez girince insana belli belirsiz görüyormuş, yolunu yordamını seçebiliyormuş gibi hissettiren sis... Kayboldu. İçinde önümü ezberden gördüğüm, fark etmeden kilometrelerce yürüdüğüm sis, yoktu artık.

Seneler geçmişti ve ben, bambaşka bir yerdeydim.

Sisin bir pranga olduğunu o an fark ettim. Üzerime çöküp senelerce orada kalan sisin içinde çıplak gölze görülmeyen, kolaylıkla seçilmeyen şeffaf, milyonlarca pranga vardı.

Ve ben onları hiç fark etmemiştim.

Prangalar, kilitliken pranga olduklarını saklamakta çok iyiydi.

Bunu gönderebilirdim. Bir kez daha okumayacağıma, hatta mümkünse buraya bir kez daha dönmeyeceğime emindim.

"Oha!"

"Bu kim ya?"

"Bölüme yeni çocuk mu düşmüş, kızım?"

"Bir şey diyeceğim... Baran Hoca dediği bu olmasın?"

"Ay editör deyince ben gözlüklü, kel, fodul bir amca bekledim yahu! Bu ne?"

"Gözlüğü de var ama yalnız..."

"Böyle gözlüğü olacaksa olsun zaten!"

"Aman sen de sanki yüz tane editör gördün de bugüne kadar..."

"Valla hepsi böyleyse ben sıradan başlamaya varım!"

Bu kızlar ne dediklerini sanıyordu?

Burak'ın sesini duydum. "Şşşş! Hadi, bitirelim kendi aramızda konuşmayı! Birazdan derse geçiyoruz. Üç sayfa çıkarın önünüz. Silmekle alakalı üçer cümle yazın hepsinin başına. Beş dakikaya başlıyoruz."

Önümdeki kızlar Burak Hocalarına şükretselerdi iyi olurdu zira az evvelki konuda tek kelime daha ederlerse yazdıkları üçer cümleyi üzerlerinde uygulamalı olarak denemekte beis görmeyecektim.

Sussam iyi olacak gibiydi.

Dişlerimi birbirine geçirerek bakışlarımı sahneye çevirdim. Benim, ortasında *sis bombası* patlatacağım bambaşka bir muharebem ve onu patlatmak için iki buçuk dakikadan az zamanım vardı. Elimi telefon ekranının sağ üst köşesinin üzerine götürdüm ve gözlerimi Burak'la fısır fısır bir şeyler konuşan Baran'a sabitleyerek "Gönder"e dokundum.

Üzerinde beyaz, keten bir gömlek ve koyu yeşil bir hırka vardı. Masada duran telefonunun ışığı yandı.

Saçı hafifçe sağa ve arkaya mı taranmıştı? Telefonu eline aldı.

Gözündeki gözlük... Dünkü değildi, önceki günkü de... Los Angeles'takine mi benziyordu? E-postayı okumaya başladı.

Lanet olası yüzü sahiden önümdeki kızları haklı çıkaracak kadar yakışıklıydı. Hele şu anki gibi güldüğü için daha da...

Bir dakika... Gülüyordu o, değil mi? Evet, evet. Gülüyordu.

Bir aferini hak etmiştim.

Top ağlarla buluşmuştu.

Şimdi koşma, hatta depar atarak kaleye dönme vaktiydi zira acar forvet başını kaldırmış, sahayı süzüyor; kontrataktan orta sahayı yara yara kaleye yaklaşıyordu.

“Evet, arkadaşlar... Bu dönem tamamızı biliyorsunuz. Şimdi dönem projesi için iki ay kadar zamanımız var, ara dönem notunuzu bu projeden alacaksınız. Duruma göre, ek saatler de koyabiliriz.”

Sınıf pürdikkat ve ilk kez neredeyse hiç ses çıkarmadan Burak'ı dinliyordu.

“ ‘Kısaca Yaratıcılık’. Şimdi, akademik birimle dersin adını programda havalı dursun, öğrenci çeksın diye böyle koymadık tabii... İsmının hakkını verecek bir iş çıkaracağız ortaya. Geçen ders biraz bahsetmişim, bugün temayı ve işleyişi konuşacağız. Burada olmayanlarla da ayrıca üzerinden geçeriz. Biliyorsunuz, geçen dönem hep aşk aşk aşk anlattık...”

“Ama çok güzel anlattık, hocam!” dedi ön sıradan biri.

“Hakkınızı yemeyeceğim, gerçekten kaliteli bir iş çıkardınız. Üniversite salonlarının dışına çıkarabileceğimiz bir iş oldu,” diye cevap verdi Burak. Sanki senelerdir hocalık ediyordu bu sınıfa, aralarında öyle bir ritim oluşmuştu.

“Bu dönemi planlarken, ben de dedim ki.... Baharda aşk anlattık, sonbaharda da ölümü anlatalım.”

Ölüm mü? Ciddi olmamalıydı.

“Hocam, ne yaptınız, çok gençtik!”

“Ölün demiyorum, Burçin. Ölümü yazın. Alın size okkalı imtihan! Mezun oluyorsunuz bu sene, gençler! Ölümü alt etmeden geçebiliriz mi sandınız bu sıraları!”

Sınıf gülüyordu şimdi. Burak'ı bayağı sevdikleri aşikârdı. Kendilerinden biri gibi görüyorlardı onu muhtemelen. Nedenini anlamak çok da zor sayılmazdı.

“Bu interaktif bir ders olacak,” diye devam etti Burak, hafifçe öksürdükten sonra. “Çıkış noktası bireysel olup sonunda birbirine bağlanan bir metin oluşturacağız, teması ölüm olacak. Ve ikinci element de...”

“Tahta!” diye bağırdı ön sıralardan başka bir eleman. O tahta diye bağırırsa ben de kendisine eleman derdim, herhâlde kusura bakacak değildi.

“Tahtayı yazdım, Berk. Bir sonraki egzersizde yarar bu işimi-
ze...” diye mahsustan tehdit eder gibi kafa salladı Burak.

Tepeden gelen ve ikisinin oturduğu masanın tam ortasına vuran ışık, Baran'ın da Burak'ın da yüzlerini gölgede bırakıyordu. Ama Burak konuşurken sürekli sahnenin içinde dolaştığı için en arkada sindiğim karanlık köşemden bile mimiklerini seçebiliyordum. Buna karşılık Baran ise kıpırdamıyor, suratının çoğunu kaplayan gölgeden çıkmıyor, yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi seçebildiğim kadarıyla silmiyor ve beni, nerede bulacağıma dair en ufak fikrim olmadan, koştur koştur dürbün arama isteğiyle dolduruyordu.

“Müzik,” dedi Burak, “konservatuvar son sınıf öğrencilerinden bir grupla çalışacağız ve yazdığımız metin aslında oynanmayacak.” Es verdi ve en ciddi ses tonunu takınarak devam etti: “Arka planına müziği alarak *seslendiriliyor* olacak.”

“Vaaaay!” sesleri yükseldi sınıftan. Kulağa geçekten enteresan geliyordu.

Ama ölüm... Ölüm için de aynısını söyleyebiliyor muydum?

Kafede Burak ı gördüğümüz gün, bu dersin konusu açıldığında “Sana da bir ara bahsederim,” demişti Baran... Acaba sebep bu muydu? Poker suratlı Baran Kurt’tan her şey beklenirdi. Kendince renk vermediğini düşündüğü ifadesinin ardında, bana kıs kıs gülen bir hain kurt olduğuna şüphem yoktu.

“Bu arada!” dedi Burak birdenbire. “Size değerli meslektaşım Baran Kurt’u takdim edeyim. Kendisi İyon Yayınevinin başeditörüdür ve projemize de danışmalık yapmak üzere bazı derslerde aramızda olacak.”

Elbette. Kendisi karşıma, suratında bir milim dahi oynamayan kasları izlemem için oturtulmuş değildi. Ben seve seve yine izlerdim ama buradaki varlık sebebi bu olmamalıydı.

Tabii, birisinin bunu önümde derhâl telefonlarına davranan küçük cadılara da anlatması lazımdı.

“Şşşş Melis, baksana, baksana!”

“Dur kızım, arada bakarız!”

“Kapalı zaten...”

Beni o birisi olmaya mecbur etmeseler iyi ederlerdi.

“Facebook’ta var mıdır?”

Baran’a baktım. Ben önümdeki laubali dörtlüye kulak kesildiğim sırada yerinden kalkmış, masanın önüne geçip kenarına yaslanmış, sınıfla belli belirsiz bir göz teması içine girmişti. Bacağının birini usulca diğerinin önüne atmış, kollarını kenetlemiş, dudaklarını biraz büzmüş, gülümsüyordu. Ciddiyetinin altındaki serinkanlı, hafif umursamaz, hafif muzip tavır, metrelerce mesafeye rağmen fark edilebilir hâldeydi.

Neyse ki onun beni -ve onu izlerken yüzümün aldığı birbirinden saçma her bir şekli- bu karanlıkta görme ihtimali sifıra yakındı.

“Instagram’ı falan da kilitli.”

“Cooluz demek... Ayyyyy daha da hoş!”

Ve fakat önümdeki dört tane kızın saçını başını sırayla yolar sam, o ihtimalin 300 seksilyon (3×10^{21}) katına çıkacağı kesindi.

İnsanı en olmadık anlarda dürtten şeytan beni daha da olmadık anlarda dürtüyordu ve artık elindeydim, kurtuluşum yoktu.

Evet, bu bir mesajdı. Üstelik telepatik olanlardan değil, bir "gönderen" in bir "alıcı" ya dijital bir ekranı kullanarak ilettiklerinden. Konuşmadığımız ya da konuşamadığımız anlarda imdadımıza yetişen, küçük, sevimli metin kutularına sığdırdıklarımızdan.

Ama küçük, sevimli metin kutularının da bir kullanım adabı vardı sonuçta. Konuşmadığımız, konuşamadığımız anlarda kullanılmaları gerektirdi.

Asla konuşmamamız gereken anlarda değil.

Bakmaya niyeti olduğundan değil, alışkanlıktan sol elinde kalmış gibi görünen telefonun ekranı aydınlandı. Benim gördüğümü onun da gördüğü kesindi. Ama kendisi bir tabak -yahut onun için daha ziyade bu tâbiri kullanmak icap ettiğinden- bir *anıt* gibi sınıfın önünde dikildiğinden zerre renk vermemişti.

Gönderilen mesajı geri çekmenin bir yolu var mıydı? Yoksa o telefonuna bakana kadar olduğum yere battıkça batıp görünmez olmayı mı dilemeliydim?

Ama görsün diye atmıştım. Görsün diye... İkimiz de sonunda günümüzü görecektik ve ben, bu kez burada oturacak ve bir değişiklik yaparak, olduğum yerde kalacak, kaçmayacaktım.

Projeyi anlatmayı sürdüren Burak sınıfın sorularına geçtiğinde, Baran tekrar masanın arkasına yürüdü ve yerine oturdu. Burak tüm ışıkları açtığı için yüzü artık bütünüyle aydınlıktaydı ve her hareketi seçiliyordu. Elindeki telefonu masaya bıraktı ve göz ucuyla az evvel dokunduğu ekrana baktı. Ardından başını ekrandan kaldırıp sınıfı, girdiğinden beri hiç yapmadığı şekilde bir göz taramasından geçirdi.

Hâlâ arkadaydım ve hâlâ karanlıktaydım. Ama paşa gönlüm isterse elimdeki telefonun ışığıyla yüzümü aydınlatabilir, gecenin içine yükselen bir ay gibi suretimi meydana çıkarabilirdim.

Ve paşa gönlüm bazen, arsız bir anaokulu çocuğuymuşçasına her şeyi hesapsızca isterdi.

"Gözlüğün iyi bir savunma kalkanı değil Baran kurt"

"Gözlerinin nasıl kısıldığını ta buradan görebiliyorum!"

"Bu arada lazer ışını falan saçmıyordun, değil mi? Hamı savunmasız geldim de, kask mask yok yanımda."

Kıstığı gözlerini benden çektiği aralarda, dönüp dönüp ekranında beliren mesajları okuduğunu görüyordum.

"Hadi bakalım, o zaman!"

Durmadan telefonuna kayan gözlerini benden saklayamasa da sinsi gülüşünü büzdüğü dudaklarının arasına kilitlemeyi beceriyordu.

"Artık yazdıklarınızı okumaya başlayalım."

Burak konuşmaya devam etmeliydi. Sınıf da yazdıklarını derhâl okumaya başlamalıydı. Aksi takdirde üç vakte, ruhuma Fatiha okumaları gerekecekti.

"Yok mu gönüllü olan? Hayırdır, ne oldu? Paslandınız mı, gençler?" dedi Burak. Herkes elindeki kâğıtlara gömülmüş, yazdıklarına son bir kez bakma derdine düşmüştü. Bense neden olduğunu bilmediğim şekilde rahatlamıştım ve rehabetin tatlı hissi içinde yüzüyordum.

Sonra o ses duyuldu.

"Burak Hocam, bence Leyla başlayabilir."

"Yayınevimizin yeni yazlarından Leyla da bugün aramızda. Mısır öğrenciniz olarak... Ama herhâlde çekindiği için kendisini en arkaya atmış. Göster kendini, Leyla..."

Burak, duymayı beklediği ilk ve en normal şey buymuş gibi anında şenlenivermişti. "Biz çekingenleri sevmeyiz ama, Leyla! Çık bakalım ortaya!"

Çık bakalım ortaya mı? Baran'ı anlayabilirdim ama Burak'ın benimle derdi neydi?

"Burada bir yazar varsa onu duyacağız, kaçır yolun yok!" diye devam etti Burak. Gözleri beni bulmuştu. Şu ana kadar eğlenerek ders yaptığından mı bahsetmiştim? Yüzündeki ifade, âdeta esas eğlencenin şimdi başladığını ilan ediyordu.

Baran ve Burak'ın bakışlarının çizdiği rotayı izleyen onlarca bakış, suratıma tek tek iğnelenmeye başladı. Yağmur yağsa sünger gibi su çekerdim, o derece delik deşik edilmiştim.

"Ssss... Selaamm.... Herkese!" dedim, tırmalamayı geçip doğrudan kulak zarına kasteden çirkin, tiz bir sesle. "Ben... böyle biraz habersiz daldım gibi oldu aranızda ama..."

"Sorun değil, Leyla. Biz misafir öğrencileri severiz burada. Her zaman da bekleriz. Hatta şu an milletin öcü gibi kaçtığı semaya da bir el atarsan, daha da sık bekleriz, hatta hiç bırakmayız seni. Ne diyeceksin bize bakalım?"

Baran'ı öldürebilirdim. Ya da belki doğrudan kendimi öldürmeliydim, böylece sorun da kökünden çözülmüş olurdu.

Ben bu müthiş mantıklı düşünce zincirlerime tutunmuş, uçağımın bir kıyısından ötekine atlamaya hazırlanırken Baran yerinden kalktı ve Burak'ın arkasına gelip masaya yaslandı. İfadesi, Şampiyonlar Ligi finalinde altın golü doksana çakmış futbolcunununkinden farksızdı. Ya da rekortmen yüzücümüz 100 metre kelekte dünya rekoru kırıp altın madalyaya uzanmış, coşkuyla suları ımrukluyordu. Fakat unuttuğu bir şey vardı. O kelebekse ben de arıydım ve en savunmasız anında onu sokmakta beis görmezdim.

Tabii, an itibarıyla sadece bir sinektim.

"Şey... Ben pek bir şey... Yazmadım aslında..."

En azından sesim öyle söylüyordu.

"Bilakis, Leyla farkında olmadan torpilli bile sayılır, Burak Hocam!" dedi Baran. Uğraşacağı belliydi. *Burada bir arı varsa o da benim*, diyordu belki. "Çünkü Leyla'nın tam bu konuda, bizzat üstüne çalıştığımız bir metni var."

Ya da belki, isminden çekinmem gerektiğini hatırlatıyordu bana... *Kurt kuzuyu yer*, diyordu. Peki, kurt koçu yiyebilir miydi? Sanki pekâlâ mideye indirmişti.

Baran gözlerini bana çevirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Tek gözünü çapkınca kırptığında, milyonlarca toplu iğne gibi beynimi delip geçen bakışları aklımı bin parçaya ayırdı, kalkanlarımı paramparça etti.

"Hadi bakalım, Leyla, seni dinliyoruz."

Taksi gelmiyordu. Taksinin işi bu değil miydi? Taksinin işi gelmek değilse neydi? O taksi beni delirtmemeli ve derhâl buraya gelmeliydi.

Kampüs, akşamüzeri buraya geldiğim sırada çok hareketliydi. Şimdi ise sanki bana inle cinin top oynamasını izletiyordu. Hafif de bir yağmur başladığı için muhtemelen çevrede rastlama ihtimalim olan birkaç taksi de yok olmuştu. Telefonumdaki taksi çağırma uygulaması bir türlü internete bağlanamadığım için açılmıyordu, zamanım iyice daralıyordu.

Saat 22.30'a gelmişti ve benim yakalanmadan toz olmam giderek zorlaşıyordu.

"Çok saçma, Leyla, bayağı saçma..."

O tanıdık, tok fakat yumuşak, içinde erimeyi tercih etsem de beni delik deşik eden ve "lanet olası" diye nitelersem ayıp edeceğim sesini duydum. Tabii ki çok saçmaydı. Sabahın köründen beri saçmalamaya doyamayan Leyla'ya tespitlerin en müthişi lütfediliyordu. Acaba *tam olarak* hangi saçmalıktan bahsediyordu?

"Taksiye atlarım dedim, hızlıca gitmem lazım da... Siz de içerde konuşuyordunuz."

"Sen de içerde konuşuyordun, Leyla... Kaşla göz arasında yok olmadan evvel."

Yanıma gelmişti ve sanki benimle bomboş yolda bir türlü belirmeyen taksiyi bekler gibi öylece duruyordu. İkimizin yanında da şemsiye bir kenara dursun şapka veya kapüşonlu herhangi bir şey bile olmadığından, durduğumuz yol kenarında ufak ufak nemleniyorduk.

"Hadi artık, ikna olduysan gidelim."

"Neye?"

"Buradan taksinin falan geçmeyeceğine, Leyla!" Sanırım sabırsızlanıyordu.

“Yoo,” dedim gereksizce uzatarak. “Ge meyeceği ne m l m? Hem birazdan şu internet bağlanırsa uygulamadan çağıracağım.”

Bana dönüp ıslak bir sıçan misali alnıma yapışmaya başlayan saçlarıma baktı. Bir saniyeden bile daha uzun sürmediğine, dola-
yısıyla gerçek bile olmayabileceğine yemin edeceğim türden bir
gülücük atıp gözlerini benden çekti ve sağ taraftaki geniş, açık
otoparka doğru yürümeye başladı.

Ve kaşla göz arasında ortadan kayboldu.

“Baran..?”

*Bir yildızın oluşumu, moleküler bir bulutun içinde oluşan ve sıklıkla bir üst novanın ya da iki gök adanın çarpışmasından mey-
dana gelen şok dalgalarının tetiklediği, kütleçekimsel bir kararsız-
lıkla başlar.*¹⁵

Leyla’nın seçimlerini ise aylardır etkisinden çıkamadığı bir  e-
kimin basit ama tutarsız şok dalgaları, yildız veya herhangi bir gök
cismi oluşturmayan ama artık söz de geçiremediği, beynini yakan,
aklını allak bullak eden bir kararsızlıklar zinciri başlatıyor gibidir.

*Bulut   kt k e, yoğun toz ile gazdan oluşan ayrıık kümelenmeler
oluşur; yoğunluk arttıkça kütleçekimsel erke ısıya dönüşür ve sıcak-
lık artar.*¹⁶

Kafasının içinde oluşan gaz ve toz bulutuyla ne yapacağını
bilemeyen Leyla, gözünün önünden aniden yörüngesinden  ık-
mış asına yok olan cismi takip etmeye koyulur. Avuçları ısınır,
parmak uçları soğur.

*Bulut, hidrostatik açıdan dengeli bir duruma yaklaştığında bu-
lutun merkezinde bir “ nyildız” oluşur.*¹⁷

Veya “ nyildız”; k r noktada kaybolan bir cismin, fizik ka-
nunlarına tamamen aykırı olmasına rağmen uzaklaştıkça artan
 ekim kuvvetine kapılan ve sadece saniyeler sonra kendisini
onun dudaklarında bulan Leyla’nın kalbinde de oluşmuş olabilir.
Burası biraz karışıktır.

¹⁵ Kaynak: tr.wikipedia.org

¹⁶ Kaynak: tr.wikipedia.org

¹⁷ Kaynak: tr.wikipedia.org

Kütleçekimsel büzülme dönemi 10 15 milyon yıl kadar sürer. Yıldızların çoğunun 1 milyar ile 10 milyar yıl arasında yaşadığı bilinir. Daha fazla kütleçekimi kuvveti, "zaman genişmesi" demektir; genişleyen zaman, daha yavaş akmaktadır.¹⁸

Ya da akmamaktadır. Evrenin bazı sırları bir türlü aydınlanamamaktadır. Astrofiziğin binlerce yıldır yazıp çizdiği yüzlerce ölçü biriminin hiçbirisiyle ölçülememiştir mesela: Baran, Leyla'yı öperken kaç gök ada çökmüş, kaç kara delik çarpışmış, kaç yıldız sistemi sıfırdan doğmuştur?

¹⁸ Kaynak: tr.wikipedia.org

Virgüller

“Pul biberi uzatsana!”

“Mideni ağrıtmayın gece gece.”

“Gece mi? Gece, Baran Bey, benim mide saatime göre 02.00 sularında başlıyor.”

“Yazdığınızdan da betermişsiniz o zaman, Leyla Hanım. Ama dikkat edin, böyle gençliğinizi yakarsınız.”

Köfte ekmek yiyorduk. Çünkü çok açtık. Çünkü bu saatte açık başka dükkân bulmaya uğraşamamıştık. Çünkü kırk yılın başında bir hatıra için anne köftesi bile ağzıma sürmeyen ben, başka bir kırk yılın başında, gecenin kör bir vaktinde, seyyar bir sokak köftecisinin yarım ekmek tükürük köftesine isot basıp yiyebiliyordum.

Adamı yarı yoldan döndürüp köfteciye getirmiştim ve elimde yarım ekmek köfte, sırtımda suratına bakıyordum. O da benim suratıma bakıyordu ve muhtemelen alengirli ve tekinsiz bir mahlûk olduğumu düşünüyordu.

Tezgâhın üzerinde duran, ağzı günlerdir açık kala kala kurumuş pul biber kavanozuna uzandı; sadece on sekiz dakika evvel aynı koluyla beni karanlık bir otoparkın izbe bir köşesine savurmamış gibi.

Elindeki kavanozun kenarından bir tutam pul biberi köftesinin üstüne serpti; sanki o ellerle on yedi dakika elli saniye kadar evvel saçlarımı, boynumu kavramamışçasına.

Yarısı çoktan bitmiş olan köfte ekmek, parmaklarının arasından dudaklarına doğru bir yolculuğa çıktı; sanki o dudaklar aşağı yukarı on yedi dakika kırk saniye önce benim dudaklarımla buluşmamış, on yedi dakika...

Ellerimi dudaklarıma götürdüm. Galiba “zaman” dediğimiz mevhum, tam olarak burada kayboluyordu.

“Dudakların yandı değil mi o kadar acıdan?” Gözleriyle acıyı tarayabilmesine imkân varmış gibi parmaklarımla istemsiz bir şekilde dokunduğu dudaklarıma da bakıyor olabilirdi, bana öyle geliyor da olabilirdi, her şey mümkündü.

“Yooooo, gayet iyiler,” dedim, hatta belki de bağırdım; ne dediğimi ve kesinlikle neden bağırdığımı bilmeden. *“On bilmem kaç dakikadır keyiflerine diyecek yok, hatta bu kadar iyi olmamaları gerektiğini hatırlatmak için onlara biber sürüyorum.”* diyecek hâlim yoktu.

Zaten bunu demezdim de. Böyle düşünmüyor, böyle düşünmem gerektiğini de hissetmiyordum.

Karşılıklı oturmuş, köfte ekmek yiyorduk. Henüz bir fincan kahveyi bile didişmeden içmişliğimiz yoktu ama yarın kendisini kokoreççiye de götürebilirdim ki ben kokoreç de yemezdim. On dakikalık yol boyunca imla hatalarımdan konuşmuştuk. Ben tüm öğleden sonramı ajanslara dert anlatmakla geçirdiğimden bahsederken, o cümlelerimin içinde “ve”den önce kullanmayı bir türlü bırakamadığım virgülleri temizlediğini anlatmıştı. Tam 133 tane yapmıştım bu hatadan. “Yüzden sonrası Leyla jargonuna girer ama, hocam!” dediysem de kabul ettirememiştim ve fakat suratında, iki saniyeliğine de olsa peyda olan tebessümle karışık tereddüt bana, orada bir şans kapısı olabileceğini düşündürmüştü. Karşı villadaki tadilatın hâlâ bitmediğini, bugün de bütün gün ustalarla beraber Müslüm Gürses dinlediğini söylemişti. Ben de bozulan mutfak musluğunu 2,5 aydır değiştirmediyimi çünkü ustalarla uğraşım olmadığını anlatmıştım. Ufacık bir işe yarım saat bile ayırmaya üşendiğim için vazife insanı Baran Kurt

tarafından esefle kınanmışım. Sonra tam E5'ten bizim tarafa bağlanacakken, benim canım köfte ekmek çekti diye kendisini seyyar köftecinin standına getirmiştim ve şimdi köfteyle ayrılan mı yoksa şalgamın mı daha iyi gittiğini tartışıyorduk.

Ve bana öyle geliyordu ki turşunun iyisi limonla mı sirkeyle mi yapılır, onu da tartışabilecek noktadaydık.

Çünkü normal insanlar bunu yapardı. Adamla kadın öpüştüğünde “Ne yaptık biz?” diye muhabbet olmazdı. “Turşu suyunun hası sirkeyle olur,”¹⁹ diye muhabbet olurdu. Adam kadını öptü diye özür dilemezdi. “Limonsuz bir şeye benzemez,” derdi, olsa olsa. Bugün sabah kalktığınızda her gün olduğu gibi ilk iş su içtiğinizden bahsetmezsiniz. Her sabah kahvenizi aldığınız yerden yine kahvenizi alıp yine işe gittiğinizi anlatmazdınız. Aynı yoldan eve dönüp arabanızı size ayrılan aynı yere çektiğinizi belirtmezsiniz.

Bugün ortalama yirmi üç bin kez nefes aldığınızı, gözünüzü aşağı yukarı yirmi sekiz bin kez kırptığınızı, kalbinizin yaklaşık yüz bin kez çarptığını söylemezsiniz; bunları düşünmezsiniz bile. Nefes alırdınız, gözünüzü kırpardınız, kalbiniz atardı. Yaşardınız.

Ve öpüşürdünüz bazen.

Soluk borunuzdan geçen yirmi üç bin nefesten, alt kirpiğinzin üsttekiyle yirmi sekiz bin kez buluşmasından veya kalbinizin yüz bin kez atışından farklı sayılmazdı öpüşmek.

Konuşmadık o yüzden. Konuşmayacaktık. Yirmi üç bin nefesin, yirmi sekiz bin göz kırpsının, yüz binin üstündeki kalp atışının her birini konuşamazdık.

“Ne düşünüyorsun acaba tam şu an?” dedi Baran gülerek. Daldığımı fark etmiş olmalıydı. Koyu kırmızı dudakları kadife, ağır bir sahne perdesi gibi aralanmış; otuz iki inci tanesi, salondaki yegâne seyircinin bakışlarının önünde hezeyanlara sürükleyen bir reveransa başlamıştı.

Tam da *buyur buradan yak* dedirten bir manzaraydı.

¹⁹ Başrollerinde Adile Nağıt ve Münir Özkul'un yer aldığı, 1978 yapımı “*Neçeli Günleri*” filmindeki bir sahneye atıfta bulunulmuştur. (e.n.)

"Hiiiiç. Günde yirmi sekiz bin kez gözümüzü kırptıyormuşuz da... Onu düşünüyordum," dedim ve bir süre öylece bakakaldım. Ben bugün aşağı yukarı yirmi yedi bin dokuz yüz doksan kez kırpacaktım muhtemelen.

"Kaç kez yutkunuyormuşuz, onu da saydın mı?" dedi boğuk boğuk.

"Ne sayması canım!? Ne alaka ayrıca?"

"Hayır, ağzındakini yutsan iyi olur da, o yüzden diyorum." Haylazca göz kırptıyordu.

"Günde yirmi sekiz bin kez diyorum ya... Hani gözümüzü kırptıyormuşuz... İşte seni de herhâlde dünya ortalamasını arttır falan diye gönderdiler. Öyle sağa sola, her yere ateşliyor maşallah seninkiler!"

Laflarının nereye gittiği hakkında en ufak fikri olmayan Leyla ile dünya turu başlamıştı demek. Hakkımızda hayırlısıydı.

"Bir dakika... Kabahatim gülmekti diye hatırlıyorum," diye yapıştırıverdi cevabı. "Göz kırpmak için de ayrı bir mesaj çekseydiniz Leyla Hanım keşke," diye de ekledi iç çekermiş gibi havalı havalı arkasına yaslanırken.

Tam bu sırada küçük masanın üstünde, tam aramızda duran telefonunun ekranı aydınlandı.

"Al al... Yeni arkadaşların oldu," diyerek telefonu önüne ittim. Karın ağrısı Leyla'ya Giriş: 101. Sınıfın çömezi Baran Kurt, ilk derse hoş geliyordu.

"Ne arkadaş, Leyla?" dedi ilgisizce. Telefonuna bakmadı.

"Gülüştüne yakından bakmak isteyen arkadaş adayların zannımca," dedim ve arkama yaslandım aynı ilgisizlikle.

Sınıfın çömezi olmayı reddeden Baran Kurt karşımda bir süre daha boş boş oturmaya devam ettikten sonra nihayet rahatını bozdu, yaslandığı yerde doğrulup masaya eğildi ve gözlüğünü gözüne iyice yerleştirerek Instagram'dan gelen üç bildirime bakmaya başladı.

"Kim ki bunlar?" dedi ardından gözlerini bana dikerek.

"Hale, Jale ve tüm mahalle!" dedim. Nisan'ın "dayak isteyen" olarak adlandırdığı ses tonuyla. Bu ses tonu aslında repertuvarın en alt perdeden çıkan tonlarından biriydi ama sanıyorum ki duymuştu çünkü karşımda birisi lanet boynunu gıdıklamış gibi keyifle gülüyordu.

"Bunlar derste önünde oturan kızlar mı?" dedi bir kaşı havaya kalkmış, ciddi, düşünen Baransı hayvan tavrını takınarak.

Düşünen Baransı hayvan, iğneli Baransı hayvanla aynı familyadan olmalıydı.

"Valla bilmiyorum! Al işte, tanışırsın. O kadar derslerine danışmanlık edeceksin!" dedim terslenerek.

"Sen de sınıf arkadaşları olacaksın, Leyla," deyiverdi ifadesiz bir sesle. "Baksana, okula dönesin varmış."

Alkışı hak ediyordu. İbreyi 180 derece bana çevirmeyi başarmıştı.

"Devam edecek misin derse gerçekten?" diye açtı cümlesini. Karşı atağı beklememişti bu kez.

Bu akşamüzeri Leyla'nın davetsizce daldığı, bir süre sinsi sinsi arka sıradan kürsüyü izleyip dalga geçtiği, sonra beklenmedik bir anda afişe olup spotları üzerinde bulduğu ve ilk çalışma için yazdığı -veya yazamadığı- cümleleri okuması ile başlayan ders nispeten olaysız devam etmiş ve çıkışta Burak'ın Leyla'yı derslerin devamına davet etmesiyle son bulmuştu.

Daha doğrusu *davet*, Baran'ın konu hakkındaki çıkarımıydı. Benim fikrimce bu daha ziyade kibarlıktan söylenmiş, gelişigüzel bir laftı.

"Bilmiyorum ki... Bir saat öncesine kadar böyle bir düşüncem bile yoktu. Ama..."

"Ama sonra birden bir *uğrayasın* geldi..." dedi Baran dudağının kıyısından, muzipçe. "Şimdi, tabii bu bir ders, düzenli katılım gerektiriyor." Ciddileşmişti. "Disiplin, fedakârlık..."

"Ben sevdiğim şeyler için fedakarlıkta bulunmaktan imtina etmem!" diye çıktım. "Hayır, öyle bir vurguluyorsun ki sanki üniversitede bütün derslerimden çaktığıma eminsin! Ben bölümümü birincilikle bitirdim bir kere, Baran Bey!"

“Ona şüphem yok, Leyla Hanım. Muhakkak işinizde de gayet disiplinlisinizdir,” diye karşılık verdi sakince.

Bense hâlâ bir cevap bekliyordum. “Yani?” dedim, pek de sakın çıkmayan sesimle.

“Yanisi... Kulağına şimdi çok güzel, çekici, hatta belki de basit gelen o kendini adayabilme, yoğunlaşabilme hâli... Sevdiğin her şey için aynı anda gösterilemez.”

Senin zaten bir tane işin, bir tane de işin olmayan işin var demeye mi getiriyordu? Şu aşamada kitabına ve sadece kitabına odaklanmalısın mı diyordu? Bu konuda haklı bile olabilirdi ama haklılığıyla beni örselemesine gerek yoktu.

“İnsan birden fazla şeye aynı anda yoğunlaşabilir bence,” dedim sesime bulabildiğim her tonda kinayeyi giydirerek.

“İstiyorsun yani... Yoğunlaşmak ona da?” dedi aheste aheste ama merakla.

“Ona da derken?” Yakasını kolay kolay bırakmayacaktım.

“Ciddi ciddi sergilenecek, hazırlığı epey zaman, çaba gerektirecek bir ödev hazırlıyorlar, Leyla...” dedi kasvetli mi kasvetli bir tavırla. Acaba kendisini hastaya kötü haber veren hekim falan mı sanıyordu?

“Çocuk oyuncağı değil, diyorsun. Otur elindekiyle oyna, diyorsun,” dedim soğuk soğuk.

Soğuk soğuk dediğimi sandım.

Bunu soğuk soğuk demenin mümkün olduğunu düşündüm.

Ben de artık ne dediğimi şaşırmış olmalıydım.

“Esağfurullah,” dedi, beni es geçerek ve sanki mümkünmüş gibi biraz daha ciddileşerek. “İstediğin şeyi yapabilirsin tabii ki. Sana mâni olmak asla istemem. Dahası, elbette faydası da olacaktır. Neticede bu işin eğitimini almak her zaman kıymetli... Burak zeki adamdır. Zorlar, farklı yönlerden bakmaya, düşünmeye sevk eder. Kapacağın bir sürü şey olacaktır, muhakkak...” Başeditör Baran Kurt olmuştu bütünüyle. Çantamdan bir kitabını çıkarıp imza isteyebilirdim.

“Sahi...” dedim araya girerek, “sen bir Şeyler yazmıyor musun? Yani kendin...”

Şaşırmış gibiydi. Daha doğrusu gafil avlanmış gibi. Bu soruyu tahminen beklemiyordu.

“Tam... Tam olarak yazıyorum sayılmaz.”

M kemm l açıklamaydı. Herhâlde terziye kendi söküğünü dikip dikemediğini soramıyorduk. Kendi konuma döndüm. “Evet, aslına bakarsan haftada iki gün böyle bir zamanı yaratabilir miyim, ben de bilmiyorum, d ő nm m lazım. Bir Şeye el atayım derken başka Şeyleri... baltalamak istemem.”

Sanırım dramaturji son sınıf seçmeli dersini boş verip bildiğimiz ilkokul    dil bilgisi dersine d nm m gereken yerdeydim. Kulağa saçma sapan çađrıŐımlar yapmayan iki    fiil öğrenip gelmem gereken yer de burası olmalıydı.

“Git, Leyla, git,” dedi Baran, tepkisinden pişman olmuşçasına. Acaba ilkokul dil bilgisi dersi için mi demişti? “Yani çok büyük bir engelin yoksa ka ırmaman en doğrusu...” Hâlâ ciddiye. Bu ciddiyete ancak ansiklopedi imzalatılırdı.

Hâlâ aramızda duran telefonunun ekranı aydınlandı. Sanırım buna ő kredebilirdim. Hale, Jale ve hatta baŐlamıŐken tüm mahalle mesaj atmış olsa da masanın üstüne   ken lüzumsuz ciddiyet dağılsa hepimiz için en iyisiydi.

Ve fakat mesaj, tüm mahalleden değildi. Mahalleden değil, pembe panjurlu evden geliyordu.

Gözde, sevgilisine “KonuŐabilir miyiz?” diyordu.

“Bakmayacak mısın?” dedim. Hâlbuki bana neydi.

Kadının sevgilisini  pm Őt m ve *bana ne* diyordum.

“Hayır,” dedi, dümdüz bir sesle. Galiba k ftecinin en alt tezgâha dizdiği ayranları saymaya başlamıştı.

“En azından ‘sonra’ falan yazsaydın...”

“Leyla?” dedi ayranları rahat bırakarak.

Ne dediğimi şaşırmış olmalıydım. Yazarlığı becermiş, yazmış bitirmiş, şimdi de ilişki terapistliğine mi başlamıştım? Denek seçimim de harikaydı.

Baran ise suratıma şaşkın şaşkın bakıyordu bile diyemezdim zira konuyu şaşkınlık gibi bir tepkiyle dahi uzatmak istemiyor gibiydi. Ekranı kararttı ve telefonu cebine koydu.

“Kalkalım mı?”

Kalkmalıydık tabii. Evimize gidip uyumalıydık. Uyuyabilirsem, rüyamda katlı otoparkta seyyar köfte ekmek sırasına girdiğimi veya köfteler bir türlü gelmediği için çekicinin arabamı çektiğini görebilirdim. Rüyalarla aklımı meşgul etmek kesinlikle daha iyi bir fikirdi.

Baran'ın arabası ise sapasağlam yerinde duruyordu ve neyse ki çekicilerin radarında değildi zira bu akşam bir gösteriyi daha kaldıracakmışım sanmıyordum. Saat on bir buçuğa geliyordu, başım sanki beş tane içmişim gibi dönüyordu ve hiç benlik olmamasına rağmen eve gidip kafamı koyar koymaz uyumak istiyordum.

Fakat avuç avuç pul bibere boğulan ve hâliyle biberden değilse de miktarından ötürü bir tür anafilaktik şoka giren midemin niyeti aynı değildi. Belki de kitabımdaki imla hatalarına benim de oturup baştan sona bakmam gereken akşam bu akşamdı. Her şeyi devletten bekleyemezdik.

“Baran...”

İnsanın bazen, çok nadir olarak da olsa ismine yabancılaşması söz konusu olabiliyordu. Mesela yüzlerce kez üst üste Leyla diyerek ismimi anlamsızlaştırabilir, Leyla kim, hatta Leyla ne diye düşünmeye başlayabilirdim. Ama Baran, ismine yabancılaştığı için ona seslendiğimi algılamıyor değildi. O kadar dalgındı ki seslendiğimi duymuyordu.

Yan gözle bakmayı bırakıp başımı doğruca kendisine çevirdiğimde, bunu da görmediğini anlamam çok zaman almadı. Düm-düz önüne bakıyordu. Acaba önüne de bakıyor muydu? Birden arabayı bu vaziyette kullandığını idrak ettim. Acaba Etiler'e değil, tahtalıköye mi sürüyordu?

"BARAN!!!"

Neyse ki anladığım kadarıyla -ki bundan çok az anlardım- iyi bir şofördü. Kulağının dibinde çığlığı basmama rağmen direksiyonu herhangi bir yere savurmamış, hatta frene dahi basmamıştı. Sanıyorum vaziyeti için gönül rahatlığıyla "istifini bozmamak" tabirini kullanabilirdik.

"Leyla, ne oluyor?"

"Panikledim! Daldın gittin sandım öyle... Hızlı da gidiyoruz."

"Hızlı falan gitmiyoruz, Leyla. Yol da boş."

Bu bağırış çığırış içinde âdeta uçarak Etiler sapağına kadar gelmiş, ara yola girmiş ve mecburen yavaşlamıştık.

"Ama dalmıştın!" dedim, biraz mahcup.

"Yoo..." dedi her zamanki rahat tavrıyla.

"Sana ne dediğimi duymadın, alooo!" diye bağırdım.

Başını çevirip gözlerini kıstı. "Ne dedin ki?"

"Baran... dedim," dedim.

"Ama anladığım kadarıyla bir devamı yoktu," dedi imalı imalı.

"Ödümü koparmasaydın olacaktı!" Galiba pul biber bün-yemde asabiyet yapmıştı.

"Bak, yine başa döndük. Neyse artık korkmadığına göre söyle istersen," dedi gülererek. Benim çemkirmemden korktuğundan mıydı, bilinmez, gözünü dikkatlice yola dikmiş, önünden ayırmıyordu.

"Dönmemiz lazım!" dedim, sesimin tonunu güç bela ayarlayarak. Korkarım arabadan inmemi beklemeden beni sessize alacaktı hepten kafası atıp oturumu kapatmaz ise. Ama benim de bu arabadan inmem için dönmemiz gerekiyordu.

"Efendim?" dedi şaşkınlıkla.

"Şu sağdan girmemiz lazım hana gitmek için!"

Bana gitmek için mi?

"Benim eve doğru gitmek için... Beni bırakman için yani!" diye toparlamaya çalıştım.

"Anladım, Leyla," dedi sırtarak. Son anda dönüşü kaçırma-dan sağa girmeyi başarmıştı.

Caddenin tüm ışıklarını yeşilde geçmeyi de başararak evime yap-
ılabilecek en süratli yolculuğu tamamlamak üzereydik. Tabakhane-
ye bok yetiştiriyor olsak çok rahat yetiştirmiş, hatta erken varmıştık.

“Şuradan sola girelim, ben de ikinci apartmanın önünde ine-
yim.”

Durup dörtlüleri yaktı.

“Karşı yamaç...”

Fil hafızası da vardı demek.

“Geçen gün geldiğinde demiştin, karşı yamaçta oturuyorum
diye...”

Ya da belki de hatırlanırdı, bilemiyordum.

“Bu arada şimdi aklıma geldi,” dedim, konuyu değiştirmeye
çalıştığımı belli etmemeye çalışarak.

“Bana sendeki son hâlini gönderebilir misin, kitabın?”

“Sendeki de son hâli olmalı aslında, Leyla. Biliyorsun, üzerinde
bir değişiklik yapmadık, dediğim gibi ben sadece... Bir dakika...
Yoksa virgüllerini mi geri koyacaksın?” Âdeta kahkaha atmıştı.
Virgüllerim onu çok eğlendiriyor olmalıydı.

“Ben de bakayım diyecektim tekrar... Hem ayrıca virgülleri-
mi seviyorum ben, evet! Hepsini neden silmek zorundayız?”

Evet, virgüllerimi seviyordum. Onlar benim imzam gibi bir
şeydi. Ne doktorlar, avukatlar, öğretmenler, arkadaşlar, yönetici-
ler istemişti de sildirememişti bana “ve”lerden önce kullanmaya
bayıldığım virgüllerimi.

“Şuraya çeksem yol kapanmaz, değil mi?” dedi. Muhteme-
len benden ziyade kendi kendine konuşuyordu. Park hâlindeki
arabaların arkasına yanlamasına yanaştı ve bana dönüp, “Caesar
non supra grammaticos,” dedi. Ya da öyle bir şey dedi zira hâliyle
ben ancak bu kadarını anlamıştım.

“Ne?”

“Roma İmparatoru Sigismund, bir konseyde Latince ‘schis-
ma’ kelimesini kullanırken, karıştırıp nötr olması gerekirken dişi
olarak kullanıyor. Hatasını söylediklerinde de çok öfkeleniyor ve

imparator o olduğu için sözcük nötr olsa bile bundan böyle fennin olacağını ilan ediyor. Bunun  zerine kons ldekilerden biri ‘Caesar non supra grammaticos,’ diyor. Yani ‘İmparator, gramerin üzerinde değildir.’ Bu cümle daha sonraları iyi bir dil bilgisi ve imlaya sahip olmanın önemini vurgulamak için kullanılmaya devam ediyor i te...”

“Anca sizin gibiler tarafından herhâlde...” dedim dudak b ke rek ve sessizce, gerçekten sessizce.

Velh sıl duymuştu. “Leyla, burada günlük yazmıyoruz, kitap çıkarıyoruz,” demişti. “Bizim gibilerle için olan bir yer varsa o da herhâlde burası.” Sesi kızgınmı  gibi gelse de hâlâ eğlendiğine   phem yoktu.

“Virg llerimi seviyorum ama!” dedim,  ımarık bir  ocuk gibi. Hâlbuki makul, ikna edici sebeplerim vardı ama şu an kendimi ifade edemeyecek kadar beynim sulanmı tı.

“Ama hatalı, Leyla,” dedi.

Bir süredir beni rahat bırakan  eytanı duydum bir anda. Yine beni d rt yordu.

“Hata olan her şeyi silmek mi lazım, Baran?” dedim. Benim  yle bir söylemiştim ki hâlâ virgüllerden bahsettiğimi düşünmesi için bırakın safı, düşük zek lı olması lazımdı.

Saf değildi elbette. Düşük zek lı da değildi. Aksine finansal zek sına kadar ma allahı vardı; mesela kontağı kapatmı tı.

“Bir sigara?” dedi. “Be  dakikan daha varsa?”

Elbette vardı. Kovalayan varmış gibi k fteciden apar topu kalkmı tık. Hâlbuki gecenin bir k r nde mideye alelacele indirilen yarım ekmek bol acılı köftenin üstüne istenecek ilk şey, belki bir çay ve bir sigaraydı. Bu gecenin üstüne istenecek yegâne şey sigara ya da çay da değildi ama benim şahsi isteklerim şu an konu dı ıydı.

  inde küçük bir bomba patlamış gibi görünen  antamda sigara paketini bulayım diye bir süre arabanın içinde oyalandıktan sonra bitmiş paketinin   p yle aşağı indim.

"Konuyu açmadan şuraya kadar gelmek bile bir başarıydı aslında, ne dersin?" dedi bana elindeki paketten bir dal uzatırken. Bakmamıştı bile.

"Hangi konuyu diye sorayım mı?"

"Sor sor... Bir süre daha oyalanınız."

Sigaramı yakıp derhâl önüne dönmüş, dudaklarını büzmüş, manzarayı seyre dalmıştı. Bir tepede duruyor sayılırdık; buradan boğaz değilse de boğaza inen yollar, yollardaki sokak lambaları ve evlerin ışıkları görölüyordu. Yağmur dinmişti, gökyüzü açıktı ve yedi tepeli şehrin üstüne daimi olarak çöreklenmiş o pis ve puslu havayla kıyasla bol yıldızlı bir geceydi. Evlerin karanlık yamacına yayılmış irili ufaklı ışıkları, ayın suya çizdiği mehtap hissi uyandırıyor. Evde olsam pencereyi açıp bir süre melül melül izleyebileceğim türden bir manzaraydı.

"Beni öptün diye tokadı basıp olay çıkarmamı falan mı bekledin, Baran?" dedim fütursuzca. Önümdeki huzurlu manzarayı melül melül izlemek yerine konuya böyle kafa göz dalmayı tercih ettiğim için kendimi daha sonra kınardım. Şimdilik pek bilinçli bir tercih olmadığını düşünüp karşı atağı beklemekle yetinecektim.

"Ben mi öptüm?" olmuştu, karşı atağı.

Ve bunu söylerken yüzünde büyük, hatta ciddi bir şaşkınlık oluşmuştu.

"Yüz kişiye sorsak öyle derdi ama o futbol sahası kadar geniş, ıslıl ıslıl otoparkta karanlık ve izbe bir köşeyi bulmayı başardığınız için yüz kişi bulamadık, Baran Bey!" dedim. Hayretimi üste çıkarak gizlemeye çalışıyordum ama sanırım boşunaydı.

"Suça teşvik diye bir şey duydunuz mu, Leyla Hanım? Hani azmettirmek falan? Hukukçu değilsiniz ama bir İşletme Hukuku okumuş olmanız lazım."

Sesi değişmişti. Tavrı da değişmişti. Muzipçe suratıma bakmıyordu artık. Muzipçe yan gözle kendisini kesip kesmediğime bakıyordu.

“Bireyler hür iradeleriyle gerçekleştirdikleri eylemlerinin sorumluluğunu almakla yükümlüdürler, Baran Bey!” dedim. Bu dava mahkeme koridorlarında aylarca sürünürdü. İddiasını kanıtlamak için gayet sağlam delilleri de vardı üstelik ama daimi bir kaçış yolu bulmak da benim uzmanlık alanımdı.

“Hayır yani... Şunu aylar önce o otelde, asansörde tutup seni öptüğüm gece için söylesen yine anlayacağım da...” dedi sonra. Öylece. Pat diye. DeLorean’a²⁰ atlayıp 5 Kasım 1955’i tuşlamam kadar basit olmuştu.

Demek zaman yolculuğunun ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu bilmiyordu. Kanıtlanabilir fizik kuralları dâhilinde zamanda geri gidemezsiniz. Fakat bunun, binlerce farklı paradoksu türemesine yol açan *teorisine* göre; zamanda geri giderek bildiğiniz bir evreni yok da etmeniz mümkündü, alternatif evrenler yaratmanız da, hiçbir şeyin değişmediğine şahit olmanız da...

Gerçek ise farklıydı. Zamanda geri gidemez, geçmişteki bir anı tutup geri getiremezsiniz. Ama nostaljik bir varlık olan insanlığın, insanlık tarihi boyunca en fazla yaptığı zaman yolculuğunu yapabiliydiniz: Geçmişi yâd etmek.

“Orada seni tutup öpen bendim bir kere!” deyiverdim bir saniye bile düşünmeden. Bir saniye düşünsem bunu asla söylemezdim. Yarım saniye düşünsem bile olurdu. Ama düşünmüyordum. Yanında düşünemiyordum.

“Saçmalama,” dedi. Bu düşünememe hâli belli ki bulaşıcıydı.

Bir süre birbirimize bakakaldık. Beynimizdeki yüz milyar nöronun oluşturduğu trilyonlarca sinaps ağı, sonunda bir sinaptan diğerine mesajı iletmeyi başardı. İdrak ettiğimiz mesajın şokuyla kalakaldık. Bu şoku galiba karşılıklı yaşayamayacaklık.

“O zaman ben gideyim,” dedim.

Mehtabın en küçük ışığı olan sigaramın ucundaki alevi söndürüp karanlık gecenin içine karıştırdım.

²⁰ 1985 yapımı bilim kurgu, macera ve komedi türündeki Geleceğe Dönüş (*Back to the Future*) filminde kullanılan fütüristik otomobil. (e.n.)

²¹ Geleceğe Dönüş filminde ışınlanılan yıl. (e.n.)

Bir "Hoşça kal." bile demeden kaçtım.
Lavinia'ya da bu yakıştırdı.

"Günaydın"

Sabahın köründe Baran'a mesaj atmıştım. Belki de uyandı-
rıyordum ama uykuyu abartmamak lazımdı. Misal, benim gö-
züme dün gece bir damlası ya girmiş ya girmemişti ama şikâyet
etmiyordum. Dermansız dertlerden şikâyet etmek boşunaydı.

**"Bak, bunlarda iyisin. Öğleden sonrası için kullanılanların
üzerinde çalışmamız gerek :)"**

Gülerek dediğini düşünebilirdim çünkü sonuna bir :) iliştimişti.

"Kusura bakma bu arada uyandırdıysam."

"Yoo... Yüzüp geldim bile ben."

Yüzüp gelmiş miydi? Harikaydı. Uykular alınmış, doğan güne
ayılmış, havuzlara gidilmiş, şu an muhtemelen verandada kah-
valtı ediliyordu. Greyfurt suyu bile olmalıydı o kahvaltıda. May-
danoz, limon, taze zencefilli yeşil çay...

"Amma hızlı başlıyor senin evrende gün yalnız!
Zaman hızlı mı akıyor orada acaba nedir?"

**"Leyla, aramızda birkaç kilometre var yok.
Pencereden baksan el sallayabileceksin neredeyse."**

Gayriihtiyari camdan dışarı baktım. Burnuma dün gece bu
manzaranın karşısında içtiğimiz son sigaranın dumanı geldi. Bu
kokuyu ancak sert bir kahve bastırırdı. Ayağa kalktım ve pence-
renin önünden geçerek mutfığa yöneldim.

Ve yolda kalakaldım.

Mecazen söylemiyordu.

Pencereye gittim ve aradan çekilen şeffaf cam, orada olmayan birkaç evi daha görüş alanına sokacakmış gibi pencereyi açtım. Ağır kapılı gri ev, karşıdaki yamacın aşağı kıyısında, küçük, mütevazı bir yıldız sisteminin minik kuyruğu gibi ortaya çıktı. Ruhsal işkence atlasının kayıp şehirlerinden biri daha âdeta haritadaki yerini alıyordu. Yakında bu atlası ayaklı bir yerküreye dönüştürebilir, canım sıkıldıkça döndürüp kendime işkence yapacak yerler seçebilirdim.

Tasvirimi abartılı bulanlar, bir insanın salonunun penceresinden bakınca rüyalarından bile zor çıkan adamın evini görmesinin nasıl bir psikoloji olduğunu bana anlatmalılardı. Hatta bu psikolojiyle başa çıkabiliyorlarsa bunu nasıl becerdiklerini kesinlikle öğretmelilerdi.

Yeniden mutfığa gittim. Bu kadar erken kalktığıma göre sabah kahvemi de evde içebilirdim. Bu kadar erken kalkmama sebep olan şey konusunda ise ne yapacağımı bilmiyordum.

"kusura bakma diyecektim. Dün gece için."

"Dün akşam bir ara o virgül meselesini konuşurken, '100 taneden sonrası Leyla jargonu sayılır,' diye tutturdun ya... Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum da. onun sendeki karşılığının 'tutturmak' olduğunu hatırlamıyormuşum... Sağ ol söylediğin için. Benim de bilgim olsun bundan sonra daha az tuttururum."

"Dur bir saniye, ben onu mu diyorum?"

"Yalla bilmiyorum artık ne diyorsun! kesin arkamdan yine şımarıyor falan da diyorsundur sen."

"Kendi kendine kurdun, gidiyorsun bakıyorum. Bir dinleyecek misin?"

"Buyurunuz dinliyorum. Baran Bey. Başka ne zevzekliği çıkacak acaba?"

"Leyla!"

Bir süre telefonun başında durup kös kös beni ve paşa gönlümün keyfini bekleyecekti. Tutturmakmış! Çocuk muydum ben? Bu konuda biraz çocukluk ettiğim doğrudu ama birisi bana çocuk diyecekse o kişi de yine bendim.

Bekledim. Kahve oldu. Giyindim. Makyaj yaptım.

Cevap yazdığım sırada taksiye binmiş, işe gidiyordum.

"Tamam Dinliyorum"

O da en azından işe varana kadar beni bekletir diye düşünürken cevap geldi. Kendisi için hızlı bile sayılabilirdi. Üstelik bombalıyordu. Hatta dahası, çarşaf gibi tek bir mesaj yazıp göndermek için hazırda tutmamıştı. Izgaraya taze taze atıyordu.

"Hmm... Oradasın."

"Koçmamışsın. Gerçi aradan geçen zaman haddinden belki de yine koçmuş saymalıyız seni. Bilemedim..."

"Diyecektim ki Leyla, senin bir jargonun varsa o da olsa koçmak olabilir. Virgüller konusunda hâlâ ne kadar anlaşılabiriz, bilmiyorum ama kaçmalarına artık alıştım."

"Özür dilemene gerek yok."

"Bunu diyecektim yani sen o kadar parlamadan önce."

Durmuştu. Bir cevap vermem gerekiyordu ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben ne diyeceğimi bilemezken taksici de hangi yoldan gidileceğini bilememişti. İstanbul'un en işlek yerlerinden birindeki koskocaman bir plazaya gitmesi gerekiyordu ama bunu bile beceremeyen bir taksici elbette bana denk geliyordu.

Her sabah kafadan koyduğum on beş yirmi dakikalık gecikme payına bir on beş yirmi dakika daha eklemiş olarak işe vardım. Ne kadar anlatsam da kimseyi bugün aslında neredeyse 1,5 saat erken uyandığıma inandıramayacağıma emindim. Zaten bu hikâyeyi burada birilerine anlatmaya kalksam, nereden başlayacağımı Allah bilirdi. Birilerine bir şey anlatmak için avuçlarım

kaşınıyordu artık ama bu birilerinin iş arkadaşlarım olma ihtimali şimdilik yoktu. O an aklıma iki gün önce konuşuruz dediğim ve hâlâ aramadığım Nisan geldi. Daha geçen hafta, bu akşam buluşmak üzere sözleşmiştik ve ekersem beni öldürürdü zira cumartesi akşamından beri kendisini geçiştirmekteydim.

Nisan'a mesaj atmak için telefonu elime aldığımda, savsakladığım diğer konu aklıma geldi. Hayret ki birkaç saniye kadar aklımdan çıkmayı başarmıştı. Yerime oturdum, tarayıcıyı açtım ve daha on gün öncesine kadar bu teknolojiden haberi bile olmayan adamdan yarattığım canavara baktım. Çevrim içi çevrim içi karşımda durmuş, beni bekliyordu. Hatta battı balık yan gider diye düşündüğünden olsa gerek, beklemiyor, *yazıyordu*.

"Aışım der demez kaçacaksan bir daha mı düşünsem acaba?"

"Bu sefer gerçekten kaçmadım. Taksici yolu kaçırdı."

"İşe ancak geldim."

"Malum, biz kurumsal balıklar her gün şirketi kurtarmazsak olmaz."

"Biliyorum, biliyorum. O kısımları gayet güzel anlatmışsın. Oralarda virgül hataları bile azdı bak..."

"Allah'ım, nedir benim bu virgüllerden çektiğim?"

"Tamam, tamam. Takılıyorum sana sadece. Tutmayayım seni, hadi. İşine dön."

İşime dönesim yoktu, hatta ancak bu kadar olmayabilirdi.

"Bir soru: Şimdi sen tahminen yarın derse gideceksin..."

Bilmiyordum. Hâlâ karar vermemiştim. Düşünememiştım bile.

"Gidecek misin?"

Karar mı ver diyordu? Bir dursa mıydı? Dün gece oturup bunu mu düşünecektim? Dün gece... Sıcak bastı. Saat on bile değildi, bugün güneş dahi yoktu ama benim şimdiden tepem kaynamaya başlamıştı. Şahaneydi.

En iyisi konuya geri dönmekti belki. En azından sadece gevelerdim ki bu da alışık olmadığı bir şey sayılmazdı.

"Gidebilirim, evet "

"Yani, muhtemelen "

"Bilmiyorum aslında, tam karar da vermedim "

"Vaktin varsa bugün kitap üstünde çalışmaya devam edelim diyecektim."

Bugün olmazdı. Bugün ekersem Nisan beni öldürürdü.

"Bugün olmaz maalesef. Bir arkadaşşıma sözüm var, ekersem öldürür "

"Tamam canım, arkadaş cınnetine gerek yok, hafta sonu yaparız."

Hafta sonu da yapamazdık! Melis'i nişanlıyorduk, Bodrum'a gidecektik.

"Hafta sonu da olmaz Yokum. Bir arkadaşımı nişanlıyoruz "

"Tamam. O zaman ben senin asistanınla bir görüşeyim, eylül ayı içinde uygun birkaç gün ve saat çıkarsın bana :)"

Herhâlde laf sokmadığını belirtmek için gülücük atıyordu. Ama ben gülmüyordum. Bodrum'a gitmek falan istemiyordum. Ne çok arkadaşım vardı. Ya biri doğuruyor ya biri evleniyor ya biri nişanlanıyordu. Bu insanlar durmadan bana mı nişanlanıyordu? Bana neydi?

"Böyle denli geldi işte... Hay Allah "

"Tamam, derd değil. O zaman sonra konuşuruz. Ben kendi notlarımı çıkarmaya devam ediyorum."

Gözümün önüne, çalışma odasında, her tarafı kitaplarla kaplı masasının ucunda oturup not alışı geldi. Akşam güneş alıyorsa sabah hafif loş oluyor olmalıydı orası; *koruk*. Belki yağmur yağardı, kendine bir kahve koyardı ve masaya değil, pencere  n  divanına uzanırdı. Acaba basılı kopyanın üstüne mi not alıyordu? Ya da doğrudan bilgisayarda mı çalışıyordu? Belki o deri koltuğa otururdu, o durumda herhâlde elinde küçük, siyah defterlerden de olurdu. Ama orası yazı yazmak için uygun muydu? Ben yazmamıştım ama pek tabii o benim genel dikkat fukaralığımın bir sonucuydu.

şu anda da bir benzerini yaşadığım dikkat fukaralığının... Benim an itibarıyla iş planı yapıyor olmam gerekiyordu, bir hal sinyasyondan ötekine s r klenmem değil.

"Haberleşiniz" yazıp ekranı kapattım.

Benim beynimin benden bağımsız telepati yoluyla ona tonlarca tek yönlü mesaj göndermeye çalışacağı kesindi ama gerisini şimdilik düşünmesem daha iyi olacaktı.

"Ortaya başlangıç mı söylesek, Leyla, çok a ım!"

Nisan, kendi evime beş dakika uzaklıktaki yere bile vaktinde gelmeyi beceremediğim için beni bir ağız dolusu azarladıktan sonra menüyü evirip çevirip ne yemek istediğine karar vermeye çalışıyordu. Her zamanki gibi bana  emkirmek, iştahını daha kabartmıştı.

"*Guac'la flatbread* alsak mı? Sonra olmadı salata söyleriz."

"Bana uyar."

"O zaman ortaya şu flatbreadlerden alalım. Füme somonlu." Nisan yanımıza gelmiş olan garsona sipariş veriyordu. "Birer tane de Rose. Rose, değil mi Leyla? Yoksa kırmızı mı içersin?"

"Yoo, sana uyarım."

"Allah'ım, ne kadar da uyumlu bir Leyla! Hayırdır, Leyla? Ne bu m layimlik? Tamam, söylendim, sinirim geçti. Artık süt dökmüş kedi modundan çıkabilirsin."

Aslında sadece dalgındım. Cümlelerini bile neredeyse ancak sonundan yakalayabildiğimi mi duymak istiyordu?

"Yorgunum da biraz. Ondan. Bir şeyim yok," dedim. Ayakkabılarımın arkasını gevşetmiş, ayaklarımı çimenlere uzatmıştım. Hava güzeldi ve dışarıda, bahçe kısmında oturuyorduk.

Nisan masaya gelen ekmekleri kemirmeye başladı. "Hımmm... Sen kesin çok uyumuşsundur. Hani sen altı saatten fazla uyuyunca bünyende kafa yapıyor ya. Erken mi yattın?"

Tabii. Erken yatıp erken kalkmıştım. Arada uyuduğum uykunun kalitesi de zaten evlere şenlikti.

"Tam tersine, erken uyandım ve uyuyamadım, ondan biraz leyle gibiyim sanırım."

"Eeeee... Anlat bakalım, nasıl gidiyor o zaman... Leyla?"

"Ne nasıl gidiyor?"

"Kitap tabii ki! Ya neyi soracağım?" Şaraplar gelmişti ve Nisan kadehinden bir yudum alıp sorgusuna devam ediyordu. "Favori gündem maddemiz bu, değil mi? 7/24 uğraştığın şey!"

"Bilmem... Yani daha çok az şey yapabildik. Bir yere gidebildik mi, emin değilim."

"Yok artık!"

"Kızım ne olsun daha? Dün bir, bugün iki?"

"Dün bir, bugün iki, şu an iki buçuk! Arkana bak arkana!"

Nisan haklıydı. Bu kadarı da olmazdı. Olamazdı.

Gözünde küçük, siyah gözlüğü, elinde spor çantası, geniş sweatshirtünün kapüşonunun altından alnına inen ıslak saçlarıyla, bahçeye çıkan merdivenlerde bir adet Baran Kurt belirmiş, bize bakıyordu.

Serim Düğüm Düğüm

Nisan'a elini uzatıp, "Merhaba, Baran ben," diye kendini tanıtmadan önce "Güzel, hayattayız," mı demişti bana o?

"Merhaba! Ben de Nisan! Ay ne güzel tesadüf oldu böyle, ben de şimdi Leyla'ya kitabını soruyordum."

Nisan'dan korkmak istemiyordum ama tehlike arz ettiği doğrudu. Resmî olarak az evvel tanışmış olması icap eden adamı, beş gün önce bütün internette arattığını açık etmeyeceğini umarak inşallah saflık etmiyordum.

"Sanırım spordan çıkmışsınız ama... Oturmaz mısınız?" dedi Nisan zevkle. "Biz de daha yeni bir şeyler söylemiştik. Hava da güzel, böyle bahçe falan. Malum, yazın son güzel günleri..."

Nisan belli ki yine yürek yemişti. Kalkıp bir ızgara dolusu yürek yiyip buraya gelmişti ve *aç aç beni beklettin* diye benim başımın etini yiyordu. Bunun hesabını bir ara elbet öderdi.

"Rahatsız etmiş olmayayım?" dedi Baran, önce Nisan'a, sonra bana bakarak. Tipi sahiden komik görünüyordu.

Yani ben aslında tipine gülüyordum. Yanlış anlamasa iyi olurdu.

"Vaktin varsa otur tabii, estağfurullah," dedim. Servis peçetesi veya masa çiçeği olmadığımı göre, ağzımı açıp iki kelam etmemiş olmam acayip kaçmaya başlamıştı.

Baran kıstığı gözlerini birkaç saniye suratıma dikti. "Vaktim var," dedi dudaklarını büzerek, "Bugüne bir program koymuştum ama karşı taraf iptal etti."

"Ne ayıp..." diye karşılık verdim. Nisan'ın yediği yürekte ben de yemiş olmalıydım. Belki o başlangıçları da hiç söylememiş olmalıydık ve fakat söz konusu başlangıçlar, cınlattığım bütün kulluklarıyla beraber tam o an sofraya fiyakalı bir çıkartma yapmıştı.

Garsondan bir servis daha isteyen Nisan, Baran'a döndü. "Biz şarap söylemiştik ama siz?"

"Olur... Size eşlik ederim."

"Aaaa, o zaman keşke şişe açıtsaydık!"

Herhâlde pes demem gereken yere gelmiştik.

Garson gittikten sonra birkaç saniye herkes yüzlerine yerleşen garip gülümsemeye birbirine baktı. Ben dururdum, bence Baran da dururdu ama Nisan böyle kibar sessizliklerle durdurulamayacak insanlardandı.

"Spora buraya geliyorsunuz herhâlde," dedi, başıyla önümüzdeki ağaçlıkların gerisinde kalan salonu göstererek. "Ben de bir ara Leyla'yı az ikna etmeye çalışmadım *biz de mi gitsek* diye ama kızımız pek istikrarlı sayılmaz... Ama tabii, yanlış anlamayın! Her konuda öyle değil, yani mesela işini gücünü hiç aksatmaz, sevdiği şeyler konusunda son derece özenlidir! Mesela şimdi kitabı! Günlerdir iki kelime bile edemedik, artık nasıl kapandıysa üstüne!"

Ben bu Nisan'ı sonunda öldürürdüm. Baran'ın henüz saatler önce söz ettiği arkadaş cinneti, ters şekilde olsa da bu akşam tecelli edecek gibi duruyordu.

"Evet. Burası açıldığından beri de geliyorum aslında," dedi Baran, başındaki kapüşonu çıkarırken. Güneş battığı için gözlüğünü de çıkarmıştı.

Çıkarmasa olmuyor muydu?

"Spor iyidir tabii... İşte biz de Leyla'yla bu çevredeki her yere bir *uğrayıp çıktık*. Spor anlayışımız maalesef ancak bu fiille tanımlanabiliyor. Öyle değil mi, Leyloş? Bak, bunları hiç yazmamışsın kitabında aslında. Hâlbuki hayatında onca detay var. Spor, çok başarılı olduğun bir faaliyet olmadığı için herhâlde!" Marifetmiş gibi gülüyordu.

“Sanki kitap çok başarılı olduğum faaliyetleri anlatıyor da Nisan, sen de!” dedim.

Yapacak bir şey yoktu, mecbur edilmiştim.

Ve fakat Nisancığımın vokal ayarları bozulmuştu zaten bir kere. Korkarım, bu masadan kalkana kadar hayatımın yerli yersiz tüm detaylarını Baran’a anlatmış olacaktı. Misafirliğe gittiği evde sonradan şımaran çocuklar gibiydi. Üstelik canım arkadaşımın bir *sonradan* kavramı bile yoktu, misafiri görür görmez şımarıyordu. Misafirden yüz bulduğundan mıydı acaba? Bu konuda Nisan’ı suçlayamazdım. Baran Bey, kendisi için daha ilk günden “*konuşkan, samimi bir adam değil, soğuk bir tip*” şeklinde çizdiğim profili, davet edilir edilmez ikiletmeden aramıza geçip oturma-sıyla yerle yeksan etmişti.

“Başarılı olmadığı faaliyetleri de iyi anlatıyor, Leyla.  nemli olan da bu,” dedi göz kırparak. Bugün acaba kaçıncı kez buluşuyordu o alt kirpikle üst kirpik? Akşam olmuştu. Yirmi iki bin civarı? Ben zihnime kontrolsüzce  ş şen imgeleri defetmeye  ğraşırken Baran, Nisan’a dönmüştü bile. “Sen ne işle  ğraşıyorsun, Nisan? Bu arada lütfen ‘Baran’ de. Öyle sizli bizli hitaplara gerek yok.”

“Ben akademisyenim. Leyla’yla kepleri beraber attık ama ben okulda kaldım, ayrılamadım manzaradan!” dedi Nisan nüktedan kahkahasıyla. Nisan kurumsal hayatın çarklarının arasına atılmadığı için kendisiyle i ten içe övünür ama bir yandan da bu seçimi konusunda özellikle başkalarının yanında kendisini tiye alması gerektiğini düşünürdü. Yaptığı işi seven mutlu azınlıktan olmanın özrünü diler gibiydi yaptığı işi sevmeyen mutsuz çoğunluktan.

“Sizin okulun manzarasından insan ayrılmak istemez tabii,” dedi Baran.

Nisan, “Tabii ya! Boğaziçi bırakılır mı?” diye karşılık verdi. Yorumuna şaşırmamıştı. Baran’la bunlardan konuştuğumuzu düşünüyor olmalıydı. Konuşmamıştık. Ben hâlâ şaşırabilirdim.

“Bu arada bir şey yer misin? Biz yemek de söylemiştik,” dedi Nisan, Baran’a dönüp.

"Yoo, aç değilim. Yani yemeyeyim. Böyle iyi," dedi Baran şarabını yudumlarken.

Nisan yine de bahçeye bir türlü bakmayan garsonu kovalama derdine düştü ve sonunda Mehmet'i yakaladı. Mehmet, buranın müdürüydü ve senelerdir buraya gelip gittiğimiz için bizi tanırdı.

"Oooo, haftalardır nerelerdesiniz, Nisan Hanımlar, Leyla Hanımlar?" dedi Mehmet, bizim masaya doğru gelirken. "Gecikti mi servis, ne ol- aaa... Baran?"

Yine neler oluyordu?

"Mehmet, naber abi?" dedi Baran.

"İyidir, seni sormalı, Barancığım ya!" dedi Mehmet. "Sen de yoksun ne zamandır, hayırdır, yoksa yüzmeyi de mi ektin?"

İkisi de kırk değildi ama muhabbetleri kırk yıllık arkadaş gibiydi.

"Yoğunluk var biraz," dedi Baran. "Sabah aksatmıyorum yine ama akşam zor oluyor."

"Doğrudur, abi. Bizim burası da öyle... Var mı bir isteğiniz? Nisan?" dedi Mehmet.

"Peynir tabağı alalım diyecektim Mehmetciğim ya... Yakalayamıyorum sizinkileri, bakmıyorlar buraya," dedi Nisan. Bir peynir tabağımız eksikti tabii. Henüz dünyaları yiyememiştik, bu sofraya bir yıldız takımının daha gelmesi şarttı.

Mehmet'in acilen içeri kaçması gerektiğini ama siparişlerimizi derhâl yollayacağını söyleyerek çalılıkların ardında kaybolmasından sonra, "Demek siz de buranın müdavimisiniz," dedi Baran, önce Nisan'a sonra bana bakarak. Bir insanda en fazla dikkat ettiğim, en mühim sosyal nezaket kurallarından birine uyduğunu fark ediyordum: Konuştuğu herkesle göz teması kurmaya dikkat ediyordu. Topluluk içinde konuşurken bana bir kez bile bakmayan insandan da, sadece bana bakarak konuşan insandan da hazzetmezdim. Baran ikisi de değildi.

İkisi de değildi çünkü o, başka bir şeydi. Herhangi bir şey söylerken ilk olarak Nisan'da misafir ettiği gözlerini benim gözlerime çevirince oraya kilitliyordu. O bana belki sadece bir saniye daha fazla bakıyordu ama ben, dünyaya ortalama 2,4 bebeğin

geldiği, 6 yıldırımın düştüğü, bir arının 200 kez kanat  ırttığı o tek bir saniyenin içinde, başka hiçbir anahtarın a amayacağı kilit sesleri duyuyordum.

“Leyla!”

Bunu aslında Baran da söyleyebilirdi ama hayaller âlemine dalıp giden Leyla’yı oradan çekip çıkarma i ini belli ki en yakın arkadaşına bırakmıştı. Ve Nisan, hangi münasebet fakiri lafın döküleceğini ancak Allah’ın bildiği bayramlık ağzını açmak  ze-reydi ki okuldan olduğunu tahmin ettiğim bir arkadaşını görüp ayağa fırladı.

Nisan’ın arkadaşıyla ayaküstü yaptığı ama hiç bitmeyecekmi  gibi duran ho be i ilelebet izleyemezdim. Bir noktada ba  ba a kaldığım adama dönmem gerekiyordu. Ba ımı ona doğru usulca çevirdiğim an, saçımın hiç de küçük olmayan bir tutamı ensem-den kopup gitmek istermi  esine sa  derimle amansız bir kavgaya tutu tu. Boynumdaki kolyenin klipsi, en olmadık yerden sa ıma takılmı tı. Elimi acıyla sa ıma götürdüm. Bir kısmıyla belki de bu ak am bu restoranın bahçesinde vedala mam gerekecekti. Bu düğüm hangi ara bu hâle gelmişti, hiçbir fikrim yoktu.

“Dur, dur. D n bana. Leyla dur!” Defalarca tekrar ettiği ko-mutuna tepki alamayan Baran, sonunda sandalyesini yanıma  ek-kip sa ıma uzandı.

Acıyla kıvranıyordum. “Ayyyyy, yavaş ol!”

“Daha hiçbir şey yapmadım, Leyla!”

“  te yavaş yap! Acıyor!”

“Tamam. Sakin ol sen. Elini de  ek bir bakayım.”

Saçımın ucuna bir kilo ta  bağlanmış gibiydi.

“ kimiz birden  eki tirmeyelim istersen, Leyla, aaaaa!” diye terslendi bu kez. Ne kadar da sabırsızdı.

“Tamam yaaa, off! Dikkat et!”

Ellerimi dudaklarıma götürüp tırnaklarımı di ledim.

“Oluyor mu?”

“Evet, evet. Biraz daha sabret. Küçük bir düğüm kaldı.”

Neyse ki gözlüğü yanındaydı. Ve sanırım elleri de becerikliydi. Saçımın büyük kısmını kurtarabilmişti.

“Leyla, başını öne çekmesene. Boşuna acı çektiyorsun kendine. Germe şu sırtını da bu kadar.”

“Of, ne yapabilirim!”

Birden elimi tuttu ve başımın arkasına getirdi.

“Şurasını birazcık tutar mısın?”

Sandalyesini sandalyemin tam arkasına çekti ve iyice dibime sokularak düğümlü kalmakta inat eden son birkaç teli kurtarmaya koyuldu. Aslında bu üç beş teli kessek de olurdu, hatta bana kalsa komple çekip koparabilirdik zira nefesi enseme yalıyordu ve o nefes, derhâl oradan çekilmek mecburiyetindeydi.

“Eeee şey... Olmuştur, tamam!” dedim bir avazda.

“Dur dur, çok az kaldı... Birkaç saniye daha rahat dur, kopsun mu istiyorsun, anlamadım ki!”

“Ama...”

“Ne ama?”

“Tamam, bekliyorum.”

Acaba neyi bekliyordum?

Nihayet son saç telim de hain kolyemin kıştırdığı kapanın pençelerinden kurtuldu. Düğüm çözüldü. Ve bir düğüm uğruna bir kafenin ortasında giriştiğimiz bu ancak abesle iştigal eden aksiyon, kızgın kumlardan serin sulara atlamış gibi gevşeyen boynumun benden bağımsız olarak başımı arkaya doğru savurmasıyla sona erdi.

Allah’ım, bir insanın başı ancak bu kadar yanlış bir yere savrulabilirdi.

Saçlarım nefesini duyuyordu. Saçlarım burnunu, dudaklarını duyuyordu. Saçlarım, aralarına karışan kirpiklerin her bir telinin kısılcasına sarılmış, özgürlüğünü bir kez daha, bu defa hür iradeyle teslim ediyordu.

Çözülmesi imkânsız gibi görünen bir düğümden kurtulmuştum.

Çözülmesi imkânsız olan düğümden de kurtulabilecek miydim?

Nisan telaşla yanıma geldiği sırada Baran çoktan arkamdan ayrılmıştı ama Nisan'ın ne kadar zamandır bizi izlediğini herhâlde sadece Allah biliyordu.

“şu kolye saıma dolaştı da...” dedim saçımı düzelterek.

“Hmmm,” dedi Nisan, düşünceli düşünceli. Acaba bu kadar abartmasa olmuyor muydu? “Evet, saçının arkası karmakarışık olmuş... Böyle... Ne diyorlardı buna, krepe gibi! Gel şunu bir düzeltelim, gel gel...”

Kolumdan ekiştirmesiyle beni tuvalete sürüklemesi bir oldu.

“Kızım, neydi o?” dedi içeri girer girmez. Bir yandan da aynada saçımı düzeltiyordu.

“Ne neydi?” dedim. Beyhude bir çabaydı bu. Hem aptal gibi davranmaya gerek yoktu hem de tam olarak ne gördüğünü ben de merak ediyordum. “Ne gördün tam olarak?”

Nisan keyifle sırttı. “Kızım, bir çömlek yapmadığınız kalmıştı, öyle diyeyim!”

“Ne diyorsun, Nisan? Ne  mleği!?” Delirmiş miydi?

“Oh, myyyyyy loooooooooooooove, myyyyyy daaaaaaaaaaaring, 've hungered for your tou...”

Nisan'ın susması gereken yerdeydik. şu an piksellenmiş bir adet Demi Moore, bir adet Patrick Swayze, bir adet de dönen çömlek g r nt s ²² gözlerimin önünde istediğim son şeydi.

Ya da konu sahiden buraya geldiyse belki de hayalet olup ortadan yok olmalıydım.

“Sana ne gördün diyende kabahat, Nisan! Resmen senaryo yazmışsın!”

“Tabii tabii, senaryo yazdım. Siz de bayağı güzel oynamışsınız, tebrikler!” dedi en kinayeli tavrıyla.

“Manyak mısın kızım ya! Ayrıca bağırma, bu tuvalet unisex değil miydi?”

²² Başrollerinde Patrick Swayze, Demi Moore, Tony Goldwyn ve Whoopi Goldberg gibi isimlerin yer aldığı, 1990 ABD yapımı Hayalet (*Ghost*) filmindeki meşhur sahneye atıfta bulunulmuştur. (c.n.)

“Valla bence o, ne kaydattığımızı anlamıştır! Kalkıp buraya da gelmez herhâlde! Şu an aşırı eğleniyorum!”

Söylemesine gerek mi vardı?

“Şimdi de ben senin saçını yalayım da gör eğlenmeyi!” diye çıkıştım. “Gerçekten sadece kolyeyi çıkarmaya çalışıyordu. Bak-sana, görmüyor musun, düğüm oldu!”

Hâlâ saçımı göstermeye çalışıyordum. Hâlâ Nisan’a laf anlatabileceğimi düşünüyordum. Laf anlatamadığım belki Nisan değil, bizzat kendimdim. Nisan anlamadığı laflarla zaten mut-luydu. Lavaboya dayanmış, suratına yerleştirdiği arsız ve pişkin gülüşüyle beni izliyor, muhtemelen bir zavallı gibi göründüğü-mü düşünüyor ve zavallılığımдан müstesna bir keyif alıyordu. “Serim düğüm çözüm diyorsun...”

“Çözüm mözüm yok! Bizimkisi sadece serim düğüm düğüm!”

Neden sinirlendiğimi bilmiyordum ama birden altı fazla açıl-mış teflon gibi kızmıştım. Kendim de dâhil olmak üzere burada-ki herkese patlayabilecek hâldeydim.

Nisan ise artık susuyordu. Aynaya dönüp saçlarını açtı. On-ları biraz dağıtıp yeniden topladıktan sonra çantasından bir fırça çıkardı ve bana uzatarak, “Sen de bir tara istersen şu arkasını,” dedi. Tavrı son derece sakın, ses tonu imasızdı.

“Abuk sabuk şeyler ima etme, Nisan. Adamın sevgilisi var. İsmi de ne, biliyor musun? Gözde. Sen de hatırlarsın belki bir yerden!”

Söylemiş ve kurtulmuştum. İnfilak sırası Nisan’daydı.

“Yok artık!” diye bağırdı.

“Emin misin yahu?” diye çemkirdi. “O nasıl iş ya!” diye söylen-di. “Sen anlatsana şunu tam!” derken de kolumu çimdikliyordu.

Belli ki şiddete şiddetle karşılık veriyordu.

“NİSAN!”

“Evet dinliyorum.” Gözlerini fal taşı gibi açmış, dibime gir-mişti. Geri çekilip pencereye yaslandım. Bugün kimsenin dibime girmesine tahammülüm kalmamıştı.

“İşte Gözde meğer Baran’ın sevgilisiymiş, olan bu! Pek de baş-ka bir şey yok... Zaten daha ne olsun?”

Sonundaki ne kadar gerekli bir soruydu, tartişılırdı.

“Sen günlerdir nerelerdesin, Leyla?”

Ama Nisan’ın elbette tam da onu tartışası vardı.

“O ne demek şimdi, Nisan?” dedim.

“Cumartesi gününden beri beni ekip duruyorsun,” dedi.

“Yani... Tam olarak öyle sayılmaz ama...” diye geveledim.

“İşte ben de *tam olarak* ne yapıyorsun diyorum?” Diretecekti.

“Pazar sabahı annemlerleydim. Sonra işte... Kitabın üstünde çalıştık.”

“Baran’la?”

“Evet.”

“Bütün gün?”

Adamın evinde uyuyakalmıştım, dolayısıyla “bütün gün” galiba yanlış bir tabir olmayacaktı.

“E... Evet.”

“Pazartesi?”

“İş... Ev... O uyuz... Sabahtan akşama kadar kesintisiz beynimi yediği için kitabın girişini yeniden yazmaya çalışıyordum!” dedim göz devirerek.

“Hmmmmm,” dedi imalı imalı. “Hangi tabaktan yiyor tam olarak?”

“Ne?”

“*Nereden beynini yiyor öyle sabahtan akşama kadar* diyorum? Durmadan konuşuyormuşsunuz ya hani?”

Galiba gerçekten durmadan konuşuyorduk. Nisan’ın cebime sokuşturduğum telefonu alıp mesajlara girmesine ramak kalmış olabilirdi, dolayısıyla belki de söyleyip kurtulmalıydım.

“İşte  yle... Whatsapp’tan falan...” dedim yarım ağız.

Kahkaha attı.

“Nisan, ne var ya? Annemle bile Whatsapp’tan konuşuyorum artık ben. Yemek tarifi falan atıyor!” Konuşma iyice saçma bir yere gidiyordu.

“Tamam canım, tamam... Salı?”

“Salı ne?”

"Salı günü ne yaptın diyorum!?"

"Of! Şartlı tahliye memuru musun, Nisan? Ne bu böyle?"

"Leylacığım. Devam canım, devam."

"Salı da iş, işte sonra... Derse gittim." Sesim son heceye doğru pencereden kaçıp gitmişti.

"Ne dersi?" dedi Nisan, gözlerini merakla açarak.

"İşte... Baran'ın bir arkadaşı üniversitede ders veriyormuş. Pazar günü kafede karşılaştınca söylemişti."

"Kafe mi? Ne kafesi?"

Bu hikâye iyice sarpa sarıyordu. "İşte pazar günü evde çalışmadan önce Arnavutköy'e inmiştik de..."

"Hmmm, anladım!" Bir kahkaha daha patlattı. "Pekiiiiiii... Devam madem... Ders diyordun." Karşımdaki pencerenin pervazına iyiden iyiye yerleşmişti. Camın önünden geçen garsona seslenip şarapları buraya getirtirse şaşırmayacaktım.

"İşte Baran da o derse katılacakmış belli günlerde, proje danışmanı gibi..."

"Ve seni de derse çağırdı..."

"Yok... Yani... Tam olarak öyle olmadı." Kelimeleri artık ağızda çiğniyor gibiydim.

"Nasıl olmadı? E gittim dedin?"

"Gittim de... Ben kendim gittim." Sesim makûs kaderine sonunda yenik düşmüş, sertleşen akşam rüzgârına karışmıştı.

Nisan bir süre şaşkınlıkla beni izledi. Âdeta, hâlâ şaşıracığı bir şeyler kalmış olmasına şaşıırıyordu. "He kendin daldın yani derse öylece, pat diye? Leyla ya, pes!" Gülmekten kelimeleri bir araya getirmekte güçlük çekiyordu. Sussaydı da bana uyardı ama susacak gibi de görünmüyordu. "Peki, Leyla Hanım.... Niye acaba? Sürpriz mi yapmak istediniz sevgili editörünüze?"

"Yani gittim işte... Sonuçta bana da yazarken faydası olabilecek bir ders. Galiba devam da edeceğim. Dışarıdan öğrenci alıyorlarmış."

"Yuh yani, Leyla!" diye isyan etti Nisan. "Neler oluyor ve en son ben biliyorum!"

Bir de bilmediklerini bilseydi...

Ağzımı açamayıp sustum. Ama Nisan sessizliğimi ortada bırakmaya niyetli değildi.

“Eeeee.... Oradan çıktınız... Akşam, değil mi bu ders?”

“Evet...” dedim. Her saniyesini soracak mıydı?

“Sonra? Eve bıraktı herhâlde? O saatte seni ortada bırakmadı herhâlde?”

Ona, ortada bırakmak diyemezdik ama... Ona, en iyisi pek bir şey dememeliydik.

“İşte sonra sokakta köfte möfte yedik, sonra da eve bıraktı,” diye hızlıca kestirip attım.

Bir kahkaha daha... “Ergenler!”

“Aptal mısın, Nisan?” diye çıkıştım. “Ne ergeni?”

“Tamam tamam, sustum. Neyse... Bugün de Allah acıdı herhâlde, dedi bunlar bir gün görüşmediler, özleşmişlerdir, ben bunları bir karşılaştırayım!”

“Bugün çalışacaktık aslında da...” diye bağırdım. “Seni ekmedim, hanımefendi!”

“Bugün de buluşacaktınız yani?” dedi benden daha fazla bağırarak. Allah’tan kimse tuvalete gelmiyordu.

“Kitap için, Nisan! Kitap kitap!” diye söylenecek oldum.

Herhâlde vakit boşa geçmesin diye bir yandan aynadan beni keserken bir yandan da allığını tazelemeye başlamıştı.

“Yanlış anlama da, Leyla... Bu nasıl kız arkadaşlık acaba? Başka işi de yok herhâlde! Baksana, masaya oturduğunda da ‘Karşı taraf ekte, spora geldim’ dedi adam ya! Sana resmen laf çarptı! İnsan boş vaktinde kız arkadaşını görmez mi?”

“Ne bileyim ben!” dedim. Bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

“Hatırlarsan,” dedi Nisan, sinsi sinsi yanıma yaklaşırken, “tek bir fotoğrafı da yoktu... Olsa benden kaçır mıydı zaten?”

Diyeceğim bir şey kalmamıştı. Aslında biraz daha gerilere gitsen diyeceğim çok şey vardı fakat tüm hikâyeyi anlatmaya kalksam restoranı muhtemelen üstümüze kapatırlardı.

"Valla ben bilmem, Leyla Hanım! Ben gördüğüme bakarım. Duyduğum da gördüğümü destekliyor zaten."

Boş boş yüzüne baktım.

"Demek istediğim şu ki; ne belli o kız arkadaşın hâlâ kız arkadaş diye durduğu?"

"Kız arkadaş kontenjanı..." dedim, neredeyse kendi kendime konuştuğumu sanarak.

Yazık ki kendi kendime konuşmuyordum.

"Efendim?" dedi Nisan, anlamamıştı ama elbette anlayası vardı.

"Gözde, kitabı... Baran'a vereceğini söylerken -yani tabii o zaman onun Baran olduğunu bilmiyordum- kız arkadaş kontenjanından okuttum gibi bir şeyler demişti..."

"Kontenjan mı?" Kocaman bir kahkaha attı. "Kız arkadaş kontenjanı!" Susmuyordu. "Süper lafmış, ben bunu kullanırım!"

"Nisan!"

"Tamam tamam. İşte ben de diyorum ki ne malum o *kontenjanın* boşalmadığı?"

"Neyse ne, Nisan..." dedim. Kendimi üzgün ve yorgun hissediyordum. "Bence abartıyorsun. Bayağı senaryo yazdın, çizdin, kendini inandırdın ama büyük olasılıkla saçmalıyorsun."

"Burada tek saçmalamayan benim bir kere!" diye çıkıştı Nisan. Yine durup dururken celallenmiş görünüyordu. "Eğer bunlar ayrıldıysa saçmalayan sen oluyorsun. Ayrılmadıysa o dümbük saçmalıyor... Tabii, bir de tam ortası var ki o da işte... 'Herkes manyak, herkes deli, Allah kurtarsın' seviyesi."

"Ne diyorsun, kızım?"

Nisan eğlence vaktinin sona erdiğini işaret edercesine, elini omzuma koyup bana yaslandı. "Sen kendi yaşadığına dönüp bir baksana... Siz Evren'le o yüzükleri çıkardığınız gün mü ayrılmıştınız? Haftalardır, hatta aylardır *ayrılmıyor* muydunuz? O yalan olan tatiller.... Birbirini günlerce arayıp sormamalar... Açılmayan telefonlar, cevaplanmayan mesajlar... Ama hâlâ erkek arkadaşındı. Hatta, nişanlındı! Anlatabiliyor muyum?"

Anlatabiliyordu. Anlatabiliyordu da... Bu kadar anlamak ben-
de kafa yapıyordu.

“Neyse, Leyla... Çok durduk burada. Hadi gidelim de senin-
kine ayıp olmasın!” deyip beni tuvaletten çıkardı.

“Nisan!” dedim, tehditk r ama asla ikna edici olamayan bir
tavırla.

“Tamam, Leyla,” dedi arkasına bakarak. A zına görünmez bir
fermuar çekti. “Senin dedi in gibi olsun. Tıp.”

“ alılıkların arasına da yakı mı  yalnız...”

Gülerek beni kolumdan  eki tiren Nisan, sanki kendi başıma
y r yemeyecekmi im gibi beni masaya sürüklüyordu.

“Ne diyorsun, kızım?”

“Bir saattir a a  ettik ya adamı, onu diyorum.”

Dudak büktüm. “Tabii tabii... Salon kakt s . Birazdan batı-
r r i nelerini, görürsün.”

Nisan herhâlde benzetmemi be enmemi ti. “Benim gibi na-
rin sukulente i lemez canım. Esas sen sey...”

Aniden çalılıkların arasına s r klendim.

Aramızda hâlâ onca mesafe olmasına rağmen Baran sanki
konu tuklarımızı duymuş gibi bize dönmüş, Nisan da tam bu
esnada beni tutup çalılıkların içine çekmişti

“Biraz daha mı rezil olalım dedin, Nisan?” diye  ıkı tım.
“Tam bize bakıyordu!”

“ zledi demek canımı!” dedi Nisan kırıta kırıta.

“Bak, yemin ederim, saçlarını yolaca ım, Nisan!” diye tısladım.

“Benimkini düzeltecek bir Baran’ım yok. Yapma, Leylaaa    !”

Sabrımı tüketmek üzereydi. “Nisan... Nisancı ım...”

Söz konusu Nisancı ım ciddile iyordu. “Tamam, bak. Son
bir şey diyeceğim. İlişki dedi in, iki ki iliktir. Bütün ilişkiler. Sen
Gözde’den de hatta Baran’dan da sorumlu değilsin. Araları k r yse
kötüdür, nokta. İki kişinin arasındaki zemin sallanıyorsa bu     nc 

bir kişiden dolayı olmaz yani. Öyle kendine fatura çıkarma. Bir sorunları yoksa yoktur, ayrı konu. Mutluluklar dileriz editörümüze ama varsa da onun esas kaynağı sen değilsindir, unutma bunu.”

Nisan demecini verir vermez hayalî kürsüsünden inerek masaya doğru yürümeye başladı. “Baran, kusura bakma, seni de ağaç ettik burada, çok ayıp oldu!” dedi masaya vardığında.

“Sorun değil. Çözüldü mü bari tamamen?” dedi Baran.

Serim düğüm düğüm. Herhâlde dalga geçiyordu.

Ve fakat Nisan’ın konu hakkındaki kanaati başkaydı. “Çözül-müştü zaten aslında,” diye atlayıverdi, bana fırsat bırakmadan. “İyi iş çıkarmışsın yani... Eee, kaynananla iyi anlaşacaksın demek ki, Baran!” dedi gülerek.

Korkarım Nisan’ın konu hakkındaki kanaatine acil müdahale lazımdı.

“Ne diyorsun, Nisancığım?” dedim dudağıma yapışıp kalan garip gülümsemeyle.

“Halk arasında öyle derler,” diye açıkladı.

Baran.

Açıklayan Baran’dı. “Yani bir düğüm çözebilene öyle derler.”

“Aramızda kitap yazan sensin ama bunları bilmiyorsun, Ley-loş,” dedi Nisan, bu kez beni kınar gibi gözlerini kısarak. Baran’a ise yanlış görmüyorsam söz konusu gözlerinden birini kırptıyordu. “Öyle değil mi ama, sayın editörüm?”

“Neyse ki işinin ehli bir editörle çalışıyorum da böyle mühim eksiklerimi tamamlıyor,” dedim. Bana da göz devirmek kalmıştı.

“Bu arada kusura bakmayın,” diyordu şimdi de sayın editör. “Böyle damladım gibi oldu muhabbetinizin ortasına... Konuşacağınız özel şeyler vardır belki...” Herkesin maşallah kibarlıktan kırılması tutmuştu.

“Yok canım! Biz konuşacaklarımızı konuştuk, değil mi, Ley-la?” dedi Nisan bana garip gülücükler atarak. “İşte kızlar ve meşhur tuvalet muhabbetleri!” Masum masum gülüyordu.

“Senin kız arkadaşın da gelseydi keşke, Baran,” dedi sonra. “Gözde’ydi, değil mi? Leyla anlatmıştı. Kitabı da sana o vermişti sanırım. Yani diyorum ki o da olsaydı şu masada da kadınlar olarak seni iyice azınlığa atsaydık!”

Baran, okuyamadığım bir ifadeyle gözlerime baktı. Bu kez -belki de ilk kez- bana Nisan’dan önce bakmıştı. Ama bakışları bu kez orada kalmamış, sanki kilit tutmamıştı. Anahtar geçmemişti belki, ya ucu kırık ya paslanmıştı ya da sorun başka bir kilide ait olmasıydı. Bakışları bir an, kısa bir an, görünmez bir boşlukta asılı kaldı. Gözleri o boşluğa kelepçelendi; çözemedi onları; hapis kaldığı o ışısız, puslu hücreden kurtaramadı.

Sonra güneşin battığını gördüm. Buzullar eridi, toprak kaydı, bir mevsim bitti, bir diğeri başladı. Ben biraz daha baksam, o biraz daha sussa, belki bir devir bitip başka bir devir bile başlardı.

“Yok,” dedi sonunda.

Yok.

Üç harf.

Tek kelime.

Boşluk.

Hepimizin ortasında bir kara delik misali açılan, hepimizi yutan bir boşluk... *Yok* demişti ve tüm hükümler yok olmuştu. Yapabilir miydi sahi bunu? Nisan’a baktım. Verecek hükmü yoktu. En azından şimdilik yoktu. Dalmış gitmiş gibiydi; bizden ayrı bir dünyada, uzaklara bakıyordu.

Biz diye bir şey yoktu. Olamıyordu. Ve fakat bütün kuvvetiyle dünya hatta evrenin tamamı, bana şimdi sadece ikimizden ibaret geliyordu. Baran’a bakamıyordum. O da bana bakamıyordu. Birbirimize bakamadığımız karanlığın içinde, kullanılmadığı için körelen uzuvlar gibi yavaş yavaş yok oluyorduk. Yüzyıllar almaz mıydı bu? Ölüm bu kadar acımasız, ölmek bu kadar kolay mıydı?

“Oooo, kadehler boşalmış!” dedi tanıdık bir ses. Uzaklarda teneffüs ettiği oksijen, Nisan’ı hayata döndürmüştü besbelli.

“Benimki daha duruyor, Nisan,” dedim. Sesim pütür pütür çıktı.

"Eeee, şimdi fondip yapacaksın ya, bitecek işte!" dedi Nisan meydan okurcasına.

Anında kafaya diktim. Nisan'a da, biraz içip unutmaya da karşı çıkacak gücüm yoktu.

"Şişe mi açsaydık. Gerçekten?" dedi. Baran.

"Oooo, ne yaptın en... sevdiğimiziz... editörümüz Baran Bey? Hafta içi hafta içi... Aramızda akşam eve gidince yüzlerce kâğıt okuyacak olanlarımız var!" diye geveledi Nisan. Kendince saçmaladığını düşünüyor olmalıydı ama bizi kurtardığı cendereden haberi bile olduğunu sanmıyordum.

"Benim de okuyacak yüzlerce sayfam var aslında. Hatta Leyla'nın da var. Değil mi, Leyla?" dedi Baran, şarabından aldığı son yudumun rengi yüzüne yerleşirken.

"Evet, var. Daha yüzlerce virgül düzeltmesi yapacağım. Değil mi, hocam?" dedim Baran'a bakıp.

"Ben temizledim ya o kadar..." dedi Baran bana dönerek.

"Bana söylemediğin bir o kadar daha vardır diye düşünmüştüm," diye mırıldandım.

Güldü. Ben de güldüm. O gülünce dünya sanki daha tatlı bir yer oluyordu.

Nisan'ın da güldüğünü anlayabiliyordum çünkü sesi ancak güldüğü, hatta gizli gizli güldüğü zaman çıktığı gibi çıkmıştı. "Şimdi bu iş tam nasıl oluyor, Baran Hocam? Ayy, böyle çok hocam hocam diyen oluyor mu sana? Kendi adıma benim için iş daha oralara gelmedi ama ben şahsen hiç sevmiyorum hocayı falan. Nasıl alışacaksam... Neyse... Aynı anda kaç tane kitap üstünde çalışılıyor, mesela sen başka kaç kitaba bakıyorsun şu an?"

"Yani aslında... Şu an, baştan sona, tek bir tane," dedi Baran bana bakarak. "Başlangıç aşamasında olanları sıraya aldım, ilerlemiş olanlar devredilebiliyor. Ortak çalışmalar yapılabilir. Yayınevindeki editörlerin toplu okuma yaptığı kitaplar olabiliyor. Bazılarının ben sadece son okumasını yapıyorum. Ama baştan sonra bire bir üzerinde çalıştığım..."

“Sadece benim kitabım mı?” dedim. Demedim hatta, sanırım bağırdım.

“E... Evet, Leyla,” dedi, sanki dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi. Ben bunu bilmiyordum. Ya da biliyor muydum? Bilmeli miydim? Nereden bilebilirdim?

“İşte, sadeleşmek! Ve hatta tek bir şeyde karar kılıp üstüne gitmek! Bak Leyla, bizde olmayan şey! Bundan sürünüyoruz biz kızım!” dedi Nisan. Şu an lafı istediği yerlere çekme kisvesi altında abartıyor muydu yoksa tamamen samimi bir isyan içinde miydi, karar verememiştim.

“Şimdi tam da benzer değil,” diye başlayacak oldum. Belki de hataydı.

“Kendine bak en basitinden! Akşama kadar çalışıyorsun. Akşam oturup yazıyorsun. Şimdi bir derse başladım dedin, iki gün de o! Hayır, şöyle bir temponun normal olup olmadığını tartışmayalım mı?” dedi Nisan.

“Ne alakası var, Nisan?” dedim. “Ben okulda da böyle değil midim? Çift ana dal yaparken dört kur İtalyanca aldım ben, kızım! Yaparım istediğimi ve gayet de iyi yaparım yani, tabii eğer istiyorsam! Senelerdir şu hepsini kıvırabilecek misin safsatasından ben yıldım, siz yılmadınız.”

“Eyvah, tuttu yine Prenses Leialığı!²³ Keşke saçını da toplayaydın iki yandan,” dedi Nisan gülererek. Bir yandan da kabarmış saç uçlarımı yana doğru toplar gibi çekiştiriyordu.

“Saçım şu an pek müsait değil, canım!” dedim gıcık gıcık. Prenses Leia ile bir sorunum yoktu ama çağrıştırdıkları şu an pek lazım sayılmazdı. Acaba Baran’ın da mı uzak, çok uzak bir galaksiye olanlarla bir alıp veremediği vardı? Yanımda yüzü düşmüş vaziyette oturuyordu. Bir süre daha çatık kaşlarını gözlüğünün ardında misafir ettikten sonra, “O zaman kadeh?” diyerek yerinde doğruldu.

²³ Prenses Leia Organa, Yıldız Savaşları (*Star Wars*) serisinde geçen karakterlerden biri. (e.n.)

Nisan'la aynı anda kadehlerini kaldırdıklarında, şaşkın bir kahkaha dudaklarımın arasından kaçırverdi. Aralarındaki uyumu suç ortaklığına benzetecek kadar çivim çıkmıştı.

Belki de çıkmamıştı.

"Bir şey diyeceğim!" diye bağırırverdi Nisan. Telefonunu az önce kadehi kaldırdığı yöne doğru tutuyordu. "Alacakaranlık vaktinde bahçe ışıkları çok güzel görünüyor, bir selfie mi çeksek?"

"Ne selfiesi, Nisan, bırak Allah aşkına!" diye karşı çıktım.

"Keşke selfie çubuğum yanımda olsaydı!" oldu Nisan'ın cevabı. Selfie çubuğu da mı vardı?

Şaraplar gelmişti, Nisan için mizansen tamamlanmıştı. Elindeki telefonu mümkün olan en geniş açıyı alacak şekilde sağına doğru uzattı. "Hadi, eğilin masaya doğru. Bak, Leyla, durma öyle kazulet gibi, en önde tabak gibi çıkan zavallı olmayı da kabul ediyorum, yine iyisiniz!"

Bütün bu saçmalık, fotoğrafı çekmekle de bitmiyordu.

Nisan şimdi de, hepimizin çok güzel çıktığını söyleyerek telefonu aramızda dolaştırmaya başlamıştı.

"Bir kulağın yok, Nisan!" dedim. Bir yanağı da yoktu ama herhâlde bunu da umursamıyordu.

"Güzel çıkmış, evet," dedi Baran.

Herkes gerçekten ayrı bir antikaydı.

"Ben," diye söze girdi Nisan. Korkmaya başlamalı mıydım, bilmiyordum. "Müsaadenizle bunu basacağım!"

"Tişörte mi?" diye dalga geçtim.

"Instagram'a, canım!" dedi. Bana hiç takılmamıştı. Baran'a döndü ve kusura bakıp bakmayacağını sordu.

"Ne gerek var, canım!" diye bağırardım.

"En güzel sen çıkmışsın, Leyla, sus!" diye çemkirdi Nisan. "Fotojenik hatun! Sabahın köründe yataktan kaldırıp çeksen onda bile iyi çıkar bu zilli!" Sırıttıyordu.

"Nisan!"

"Bakmam, bakmam. Yani koyabilirsin, kusura bakmam," dedi Baran, bana bakıp gülerken.

Allah'ım... Yerin dibi ne taraftaydı?

Nisan ise özel uzmanlık alanı olan süt dökmüş kedi ifadesini takınmıştı bile. "Bir saniye... Şurası çok karanlık kalmış, filtre verince de patlıyor. Bir tane daha mı çeksek?"

Masanın mızıkçısı olmaya devam etmekle sadece işkenceyi uzatacağımı anlamıştım. Söylenmek yerine Nisan'a döndüm. Saçımı yüzümün üstüne düşürdüm ve öne doğru eğilip kollarımı masanın altında, bacaklarımın yanında sallandırdım.

Acaba dil de çıkarsa mıydım?

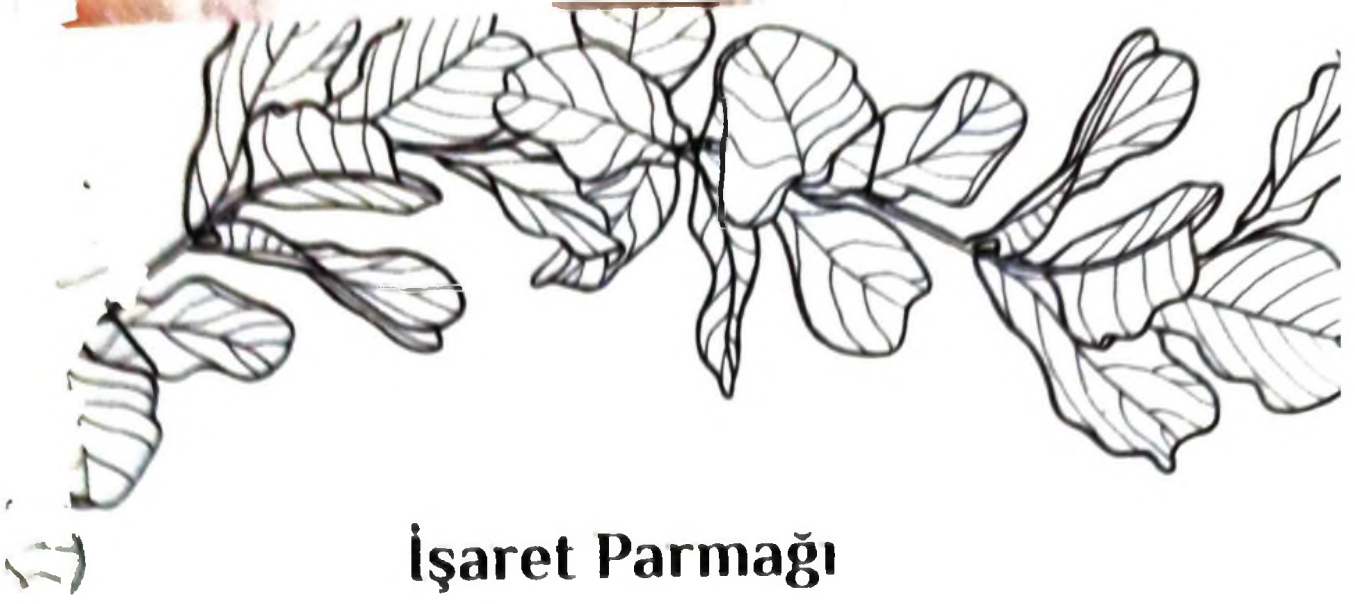
"Leyla, o saçını düzelt, yüzünün yarısı kapalı!" dedi Nisan.

Nisan'ı mı dinleyecektim? İstifimi bozmadım.

Ellerim, parmak uçları buz kesmiş vaziyette bir süre daha bacaklarımın yanında öylece sallanacaktı.

"Oh be! Sağ ol, Barancığım!"

Baran'ın, bütün yüzümü yalarcasına dolaşan parmaklarıyla, alnımın hizasından yavaşça kavrayıp kulaklarımın arkasına, fazlasıyla ağır bir çekimde sıkıştırdığı bir tutam saçımın da epey bir zaman öylece kalacağı gibi.

İşaret Parmağı

Nisan'ın yanımdan ayrılır ayrılmaz, "Al, bu da sende dursun, al, dost kıyağı :)" mesajı eşliğinde telefonuma gönderdiği fotoğrafa esefle kınayan bakışlar atıyordum.

Daha doğrusu fotoğrafı istesem de esefle kınayamıyordum çünkü fotoğrafa bakamıyordum.

Belki eve gidip tüm ışıkları kapatıp üç tane örtüyü de üstüme geçirdikten sonra bakmam mümkün olurdu. Hayır. O zaman da olmazdı. Fotoğraf, bakamayacağım şeyleri gösteriyordu. Ben, istemsiz bir şekilde büzülmüş dudaklarımla kameraya bakıyordum. Nisan, son derece istemli bir şekilde kısılan gözleri ve zaptedemediği için dişlerini geçirdiği gülümsemesiyle Baran'a bakıyordu. Baran ise ince parmaklarının arasına doladığı, on kadının sekizinkisi gibi uçları kırılmış, on kadının dördününkisi kadar elektriklenmiş, on kadının en aşağı altısınınkisi gibi doğal rengi kahverenginin en alelade tonu olan saçlarıma bakıyordu. Belki de bana bakıyordu. Ama söz konusu fotoğrafa bunu bile ayırt edebilecek kadar uzun bakamayacağım için, bilemiyordum.

Telefonun ekranını derhâl karartıp masaya koydum. Nisan gitmişti. *Unuttuğu bir işi çıkmıştı.* Zaten sonrasında da okuması gereken bir yığın sınav kâğıdı vardı. O *Gece Kuşu Leyla* gibi değildi. Baran'ın uyku düzenini bilmiyordu ama onunla da ortak olmadığı nokta; odaklanacağı tek işi seçme lüksüne sahip olan seçkin zümreye mensup olmamasıydı. *Odaklanacağı tek işi seçme lüksüne sahip seçkin zümre* tanımı Baran'ı oldukça eğlendirmişti. Nisan'a keşke

kulağa geldiği kadar doğru olsaydı demiş ama bunu muhakkak bir yerde kullanıp kulaklarını çınlatacağına söz vermişti.

Masadan yanağımdan aldığı makas, kaşla göz arasında bacağıma attığı hınzır çimdik ve Baran'dan kapıldığı kulak çınlatma vızı ile ayrılan Nisan'ın, bize iyi sohbetler dilerken bahsettiği sohbet başlıklarını düşünmeye başladım.

Oysaki Baran düşünmeyi hepten geride bırakmış görünüyordu.

"Siz de geliyorsunuz yani sürekli buraya?"

Arkama yaslanıp rahat bir tavır takınmaya çalıştım.

"Eh... Benim evin dibi sayılır," dedim.

"Evet, tabii..." dedi. "Garip..." diye devam edip sustu. Belki de kendi kendine konuşuyordu.

"Neden ki?" dedim. "Bizim buralarda birkaç tane gidilecek yer var zaten. Öyle değil mi sence de, yani caddedekiler..."

"Ben de hep buralardayım," diye sözümü kesti.

"Tabii... Bebeköy'e geliyorsan, hâliyle... Hatta 'yolunun üstü' anlamı ile tam olarak bu..."

"Ve hiç karşılaşmamışsınız."

Ansızın ağırlaşan sessizlik, aramızda sallandı.

"Belki de karşılaşmışsınızdır."

Dünya üzerinde, her gün kimleri görüp görmeden geçtiğimizi kaydedebilecek kadar geniş bir kolektif hafıza yoktu.

Zamanın hangi bilinmedik noktasında, hangi yıldız sisteminden kopup gelen hangi gök taşının yörüngemize gireceğini tahmin edecek bir tesadüfler haritasının çizilmesi de imkânsızdı.

Ama hayatta tek bilinebilecek, hatta tek emin olunabilecek şey; tesadüflerin daima, *daima* kaçınılmaz olduğuydu.

Kızıl saça, mutasyona uğramış MC1R geni neden olurdu. Dünya nüfusunun %2'sinden daha azında bulunan bu renkten Türk ırkına epey küçük bir pay düşüyordu. Buna rağmen bu resesif fakat inatçı MC1R genine sahip bazı seçilmiş arkadaşların dünyanın en alakasız ucunda karşınıza çıkmasının da, burnunuzun dibinde olmadık anlarda bitmesinin de tek sorumlusu, yine *adana tesadüf*" dediğimiz hadiseler oluyordu.

"Arhan?"

"Baran! Sen ne zamandır akşam geliyordun, oğlum?! Haber verseydin ya!"

Büyük ve çirkin spor çantası, cart kırmızı sweatshirtü ve açık yeşil neon renkli ayakkabılarıyla âdeta hiçliğin içinde arziendamiyleyen Arhan, Baran'a sarılıyordu. Benim ise gözlerim kanıyordu. Bir insan acaba hangi sebepler yüzünden renklerle bu kadar alıp veremiyordu?

"Bu üstündeki ne, lan?" dedi Baran.

İnşallah ağzımdan kaçan küçük kahkahayı duymamıştı.

"Sen kendi ıslak kafana bak!" dedi Arhan, yamuk yamuk sırtarak. Yaşı bizim kadar var ya da yoktu ama *5A sınıfının afacan öğrencisi Arhan* etiketi olduğu gibi üstüne asılıydı. Ki bundan da bir şikâyetim yoktu zira çile beşiği dünyayı ancak şöyle laflar eden adamlar kurtarıyorsa kurtarıyordu. "Duştan mı kovaladılar lan, sıçan kılıklı?!"

"Ayıp oluyor, oğlum!" türünden bir yere çıktığını tahmin ettiğim birtakım Baransız homurtular ve birkaç el kol hareketinden sonra Arhan, arkadaşının omuzlarının üzerinden bana baktı. Belli ki beni yeni fark ediyordu. İrili ufaklı bir soru işareti dizisinin geçişine şahit olduğum gözlerini okuyabildiğimi sanmıyordum. Mütemadiyen sırtıyormuş gibi duran ifadesinin iddialı birer parçası olan gözleri hep biraz kısıktı ve sanki durmadan bir şeylere gülüyordu. Bu, şu an ben de olabilirdim, ıslak saçlı Baran da olabilirdi, az evvel havuzdan çıkarken sataştığı bir başka arkadaşı da pekâlâ olurdu.

"Tanıştırayım sizi," dedi Baran, Arhan bana elini çoktan uzattığı sırada. "Arhan, liseden arkadaşım. Leyla, yeni yazarlarımızdan, yakında kitabı çıkıyor. Üstünde çalışıyoruz."

Küçük bir öksürük boğazıma yapıştı.

"Memnun oldum, Leyla," dedi Arhan.

Benim memnuniyetim ise ağzıma tıkalı kaldı zira onun beynimin ortasına demirden bir ok gibi isabet ettirdiği "Tanışıyor olabilir miyiz?" sorusunun daha fazla haber değeri bulunuyordu.

Beni... Tanıyor olabilir miydi? Yaklaşık altı ay öncesinden? Ki burada "tanımak", "tanışıyor olmak" gibi kalıplar kullanmak biraz, hatta epey manidar kaçıyordu, bu da ayrı konuydu.

"Tanışıyor olmamız... imkânsız," dedim, sesimdeki boşluklara asla ama lamadığım bir ima gelip yerleşirken. "Ama belki buralarda karşılaşmış olabiliriz."

Aslında yalan söylemiyordum. Dünya o kadar küçüktü ki Gözde'nin bana kitapla ilgili e-postayı attığı gece Nisan'ın beni zorla götürdüğü barda Arhan'la karşılaştığımız doğruydu. Kendisi dünya nüfusunun %2'sinden daha azında baskın olan bir gen kombinasyonunu taşımakla kalmıyor, aynı dünya üzerinde en olmadık yerlerde de durmaksızın beni buluyordu.

Belki de kadere inanmam gereken noktadaydık.

"Oturmaz mısın?" dedim, neden dediğimi bilmeden.

"Allah Allah, siman da çok tanıdık gibi ama... Neyse," dedi Arhan.  kiletmeden Nisan'ın sandalyesine yerleşti ve çantasını bir kenara attıktan sonra Baran'a döndü: "Cidden programını mı değiştirdin, abi, ne yaptın? Akşam geleceksen süper! Sonrasında da bir şeyler yaparız, ben de haftada iki     kez gelmeye çalışıyorum."

"Yok yok... Bugünlük... Böyle oldu işte... Sabah gelmiştim... Akşam bir daha geldim," dedi Baran. O kadar ese ne gerek vardı? Ayrıca... Akşam bir daha gelmek mi?

"H h! Ne yaptın, babacım?"

"Arhan!? Ses ayarı bir iki!"

Fabrika ayarı ağız dalaşı yapmakmış gibi duran Baran-Arhan ikilisinin bu tatlı muhabbetini, bir arzusu olup olmadığını sormak üzere masaya gelen Mehmet bozmuştu. Dünya galiba bu akşam, k   le k   le cebime sığacaktı.

"Gençlere uyarım!" dedi Arhan.

"K   l de cebime gir," oldu Baran'ın cevabı.

Bu adam i  sesimi sahidenden duyuyor muydu?

"Bir şeyler yersen servis de isteyelim," dedim. Böyle durumlarda neden ana  tavuk gibi davrandığımı ben de bilmiyordum.

"Yok, Leyla, sağ ol. Bu saatte almayayım," dedi Arhan.

Yanımda dalyan gibi figürleri ve tek haneli olduğuna emin olduğum yağ oranları ile beni her durumda tokatlayacak bu iki adamın az önce bilmem kaç kilometre yüzdüğü ve şimdi de hiçbir şey yemediği bu saatte, Nisan'ın önüme bırakıp gittiği bir yağın başlangıcıyla birbirimize bakıyorduk.

Suratımın nasıl bir ifadeye hüründüğü hakkında en ufak fikrim yoktu ama eline aldığı cipsi *guacamole*ye daldırıp muhtemelen yarım avokadoyu midesine yollayan Baran'ın bunu yaparken nedense beni güldürmeye çalıştığını düşünüyordum.

"Üzülme, yardım ederiz, Leyla," dedi göz kırparak.

"Yok canım, ben şimdi sağlıklı beslenme alışkanlığınızı bozmayayım," dedim. Sesimin masaya gelen *sour cream*den daha tatlı çıktığını umuyordum.

"Canım çekti yalnız," dedi Arhan. Cipse uzandı. Avokadonun diğer yarısı da şimdi onun midesine iniyordu.

"Bir tane daha söyleyelim isterseniz," dedim neşeyle.

"Yok yok, bu tamamdır," diye homurdandı Arhan, ikincisini, belki de üçüncüsünü veya dördüncüsünü götürürken. Diyet-ten yemeğe bu adamlarla çıkmak lazımdı. İştahınız ne kadar kabarmış olursa olsun sofradan doymadan kalkacağınız kesindi.

"Eee, Leyla... Demek yazarsın," dedi Arhan. "Her zaman değil ama bazen sizin şu bohem hayata özeniyorum."

Bohem hayata en azından hunharca gülmemeyi başararak, "Tam sayılmaz aslında," dedim. "Ben aslında bankacıyım... Pazarlama alanında çalışıyorum ben gerçi ama her gün o HİÇ bohem olmayan 56 katlı plazaya girip çıkıyor muyum, evet, girip çıkıyorum."

"İşte Leyla da plaza havasında boğulup bizim bohem hayata özenince, 'Bi arkadaşına bakacağım,' deyip girdi, çıkamadı," dedi Baran. Ve ikimize de birer saniye baktıktan veya bakmadıktan sonra önündeki cips kâsesine döndü.

Acaba avokado kafa mı yapıyordu? Yoksa *guacamole*yi değil, kafayı mı yiyordu?

Belki de ben yiyordum.

Sağ elimi masanın altından eciş bücüş bir yumruk yapıp Baran'ın bacağına geçirivermiş olmamın başka bir açıklaması yok gibiydi.

Ve elbette bu yaptığıma pişman olmam da bir saniye bile almayacak gibiydi.

O ince, uzun parmakları hangi ara dudaklarının arasına girmişti, düğü cipsi bırakmıştı da, masanın altından benim yampiri yampiri sallanan yumruğuma uzanmış, işaret parmağımı tutuyordu?

Hiçbir fikrim yoktu.

Benim aslında buna da sıralayacak birtakım dâhiyane laflarım olurdu ama yağlı parmaklarımız masanın altında didişirken konuya odaklanamıyordum.

"Yaaa, tabii tabii!!!" diye bağırdım ama tam bir şapşal gibi. "Yine de hiç özenme, Arhan. O bohem hayatın da dışı seni, içi beni..."

"Bilmez olur muyum?" dedi Arhan, şarabını yudumlarken. "Bak, ben şu yanındakini rahat çeyrek asırdır tanıyorum. İnsana hayatın nerelerini zindan edebilir, fazlasıyla farkındayım."

Bir de neleri farkında olmadığını bilsen, Arhan, diye konuştum içimden. Ya da bilmese acaba daha mı iyiydi? Yüzüme en ufak bir bakış atmadan parmağımı avucunun içinde tutmayı sürdüren yanımdaki, işimi hiç mi hiç kolaylaştırmıyordu. Tam bu sırada masamızın %2'lik seçkin zümreye mensup kızıl saçlı üyesinin, "Gözde yok mu?" dediğini duyar gibi oldum. Evet... Kesinlikle bilmese daha iyi olurdu.

Gözde'nin varlığı, dolar kurunun akıbetinden sonra kulisle rin en merak edilen konusuydu anlaşılan. Hoş, az evvel tanıştığı Baran'a -bizzat tanışmış bile olmadığı- Gözde'yi, Nisan dahi soruyorsa Arhan elbette sorardı. Neticede, aynı Gözde'yle ayrıldıklarında, kendisini altı bin küsur mil uzaklara atan Baran'ın peşine takılan da yine Arhan'dı.

Kafamdaki düşünceleri defetmeye çalıştım. Ama piyasalar bu kadar dalgalı, makroekonomik dengeler bu kadar hassas, dolar da bir türlü gündemden inmezken, bu oldukça zordu.

Aklım -ya da işaret parmağım- sıcak bir avucun içinde hapsolmuş ve *sıkılıyorken*, daha da zordu.

Faizlerin kaç puan arttırılacağını açıklaması beklenen Merkez Bankası Başkanı gibi tüm gözlerin dudaklarına çevrildiği Baran Kurt ise bir kez daha ilgili dudaklarını büzmüş, sessizliğini korumayı seçmişti. Ya da belki o dudaklara çevrilen tüm dünyanın gözleri değil, sadece benimkiler oluyordu, bilemiyordum.

Derhâl, sol elimle önüme çektiğim somonlu flatbreadye odaklandım. Bunu nedense kimse yemiyordu. Süt dökmüş kedi taklidi yapsam yanımdaki yırtıcı etoburlar buna da yardımcı olur muydu? Hamuru da inceydi ve kepekliydi, sağlıklı beslenme düzenlerini bozmazdı. Hem somonlu flatbread gibisi var mıydı?! Doları bile unuttururdu!

“Yok Arhan, yok.”

“Bundan da yesenize, parmaklarınızı yalarsınız!”

Aynı anda konuşmuştuk. Tabii, konuşmuştuk da ne olmuştu, aynı konuydu. “Yok”lar birden ikiye çıkmıştı, somonlu flatbread masada kalmıştı, ağzımdan çıkanı duymayı reddeden kulaklarım ise utanç içinde uğulduyordu.

“Anladım,” dedi Arhan, kadehini bırakıp arkasına yaslanarak. Bu muhtemelen Arhancada *konuyu açmadan kapama* koduydu. Bir dakika sonra telefonuna dalmış, biriken mesajlarının üzerinden geçiyordu. Şu an Gözde’den de, Merkez Bankasından da, parmak yalatan somonlu *flatbreadden* de fikren çok uzak görünüyordu.

Baran ise bana kaçamak bir bakış atıp elimi serbest bırakmış, arkasına yaslanmıştı.

Bundan sonra ne olduysa istemsiz bir şekilde, ne olduysa gayriihtiyari, ne olduysa farkında olmadan oldu. Kuyruğunu kıstıran kapandan kurtulmuş minik bir fare gibi özgür kalmanın sevinciyle ne yapacağını şaşırarak işaret parmağımı, iki dudağımın arasına götürmüştüm. Her şey istemsiz bir şekilde, her şey gayriihtiyari, her şey farkında olmadan oldu. Tam bir saniye sonra yerin dibine ise gayet istemli, son derece ihtiyari ve fazlasıyla farkında

olarak giryordum. Zira yanımda oturan cazibeli esmer bana bakıyordu ve gözlerinin içinde, ne yaptığını iki kere düşünmesi gereken bir ifade duruyordu.

Masanın diğer tarafında oturan kızılın suratında nasıl bir ifadenin durduğunu görmek ise, muhtemelen magma tabakasına inmeyi gerektirecekti. Onun yerine uzay bo lu una ı ınlanmak daha kolaydı.

“Ben bir tuvalete gidip geleyim!”

“Nisan, tamam, kapatır mısın artık? Tamam, ne yaparsan yap, söyledin i te kendin, ben karı mıyorum!”

Kendimi tuvalete attığım sırada, sanki bu anı bekliyormu  gibi arayan Nisan’ın telefonuna yakalanmı tım. Gerçi kendisi bu anı muhtemelen gerçekten bekliyordu çünkü öncesinde de 22 tane cevap alamadığı mesaj yollamı tı. Nisan elimin kolumun ba lı olduğunu elbette bilemezdi. *Sözlük anlamı ile* bağlı olduğunu ise asla.

Aynada görüntümü düzeltmeye çalıştım. Saçlarım bir saat önce yakalandığı yüksek voltajın etkisinden hâlâ  ıkamamı  gibi görünüyordu ya da ben kendimi elektrik prizine girip çıkmış gibi hissetti imden aynadaki görüntüme  atasım vardı.

Masaya dönmem icap ediyordu çünkü biraz daha dönmezsem bu restoranın tuvaletinde restoranın kendisinden daha fazla zaman ge irmı  olacaktım. Masadan kaçarcasına kalkarak  izdi im garip imajı az da olsa düze çıkarmak için de dönmem gerekiyordu çünkü normal bir kadının ortalama tuvalet molasını süre olarak çoktan açmış durumdaydım.

 alılıkların arasından masaya doğru yürürken düşünceli düşünceli birbirlerine bakan Baran ve Arhan’la kar ıla tım. Acaba yakında beklenen ekonomik krizi mi tartı ıyorlardı? Arkamdan neler dendi ini herhâlde bir Allah bilirdi. Zaten bir Allah bilsin, ben bilmeseydim. Bana uyardı.

“Gemiler sağlamdır inşallah,” şeklinde korkunç bir espri yaparak yerime oturdum. Zaten ben kimdi, rahat davranmaya  ar

ışmak kimdi. İnsan kendini bilip bazı konuları zorlamamalıydı. Garip sessizliklerinin içine sinsice sızıp yerime otursam hiç olmazsa daha doğal dururdu.

Zoraki değilse de küçük ve dalgın birer tebessüm geçip gitti ikisinin de suratından. Berbat esprime bir yanıt vermeye çalışmalarımı bile istemediğimden, kaldığım, daha doğrusu kalamadığım yerden devam etmek için ağzımı açtım. Ama gerçekten ne desem bilemiyordum.

Arhan imdada yetişti. “Böyle sizi böldüm galiba, Leyla bu arada. Baran’a da şimdi onu diyordum. Geldim, çöktüm öylece masanıza. Kusura bakma. Hani, çalışacaksınız...”

Gözünü devirip dudaklarını ısırın Baran’ın bu tepkisini bir de kelimelere dökmesini istemediğimden olsa gerek, derhâl söze atladım. “Yok canım, ne çalışması?!”

Harikaydı. Şahken şahbaz olmak acaba bu değilse neydi?

“Yani bugün çalışmıyorduk demek istiyorum. Hatta biz de burada karşılaştık, aslında bakarsan...”

Buraya sahiden de Nisan’la iki kadeh bir şey içmeye gelmiş olmam şu an nasıl yalan duruyordu, belli değildi.

“Senin işler yoğun galiba Arhan bu aralar?” dedi Baran. Amacı tam bu muydu, tartışılırdı ama beni öyle veya böyle durdurduğu iyi olmuştu.

“Sorma! Bakma bugün burada olduğuma. Şu ara feci yoğun. Dokuz dokuz buçuktan önce çıkamıyorum,” diye cevap verdi Arhan puflayarak.

“Eeee, Arhan Bey, kendi tercihiniz! Kenan amcayla çalışsan çoktan devretmişti büroyu sana,” dedi Baran kinayeyle. Sonra da konuya bu kadar Fransız kalmamın uygun olmadığını düşünerek bana döndü ve kısaca açıklamaya çalıştı. “Arhan, avukat. Baba mesleği. Tabii, kendisi *babamın yanında çalışmam* ekolünden olduğu için şimdi şu büyük avukatlık bürolarından birinde sürünü... Neyse, işte üç vakte ortak olmasını bekliyoruz ki haftada 60 saat çalışıp sürmenaj olmasın,” dedi Arhan’a bakıp sırtarak.

"Sen geç dalganı tabii, Baran Paşa! Bana da dedemden alarlarda boğazlarda evler kalsa ben de okurdum öyle sanat manası" diye söylendi Arhan.

"Adama bak! İçinde Picasso yatıyordu da biz mi öldürdük lan?" diye cevap verdi Baran. Şimdi sırtıtmıyor, açık açık gülüyordu. Hadi o gülüyordu da, acaba bana ne oluyordu da ben de gülüyordum? Elimi yumruk yapmış, gülüşüme tıkmıştım. Zaten o yumruk bir süre bende dursa iyi olacaktı. "Ayrıca bir tane en yirmi senedir konuş konuş bitiremedin, ona da pes!"

"Ne evi?" diye sormuş bulundum.

Baran, "Büyükada'da bir ev var da bizim. Onu diyor," diye cevap verdi.

"Evmiş! Konak, lan o! Yalı hatta, yalı!" dedi Arhan, konuşmak için ağzındakini bitirmeye neredeyse gerek duymadan. "Baran, sen bir ara orada çalışıyordun. Leyla, bence orada yapın siz toplantıları."

Biz çalışmayı becermiştik de adadaki evde toplantı yapmak kalmıştı.

Baran ise buna yanıt verir miydi vermez miydi bilinmeyecek zira dikkati masanın üstünde aydınlanan telefonuna kaymıştı.

Ki bir sürü tabak çanak içinde farkında olmadan sırt sırta yaslanmış ve aynı bildirimle aynı anda aydınlanan bir değil, iki telefon söz konusuydu.

Nisan T. sizi bir fotoğrafta etiketledi.

"Nisan sen NE YAPTIŖ"

"Ne yaparsan yap demiştin en son, unuttun mu? Onu yaptımı!"

"Kızım, tamam fotoğrafı koyarım diye kalkın da"

"ETİKETLEMENEDİR"

"Niye, ne oldu?"

"Yoksa kızdı mı seninki?!"

"KIZDI MI?"

"Kızmadı yanı?"

"Bilmiyorum."

"Ne yapıyor? :)))) "

"Ne yapsın işte ev okul, okul ev teyzesi."

"Ne yapabilir, oturuyor işte, Nisan!"

"Verdi mi hiç renk?"

"Bilmiyorum."

"Vermedi galiba."

"Biraz baktı, sonra kapattı."

"Of, kızım ya!"

"Şimdi herkes de görecek, bu kim diyecek..."

"Aman, bir şey olmaz."

"Hem daha iyi, şanın yürüsün."

"Şanımmış!"

"Nereye yürüyor, Nisan, nereye? Uzaya mı?!?"

"Uzaya değil de EVRENE yürüyebilir mesela ;)"

"NİSAAAAAN!"

"Ne gerek vardı, o!"

"Ne nankör şey çıktın be!!!! Ben senin için sosyal medyada açılımlar yapayım, senin dediğine bak! Yazıklar olsun, tü!"

"Açılım derken?"

"İnşallah profilin herkese açık değildir, Nisan!"

"Bir de Gözde görmesin, iyice rezil olmayalım!"

"Ne olur ki görse sanki? Seni o tanıştırmadı mı?"

Nihayet içimizden birisi, dakikalardır zamklanmış gibi telefona yapışmış kalan suratımı oradan kazımak suretiyle kaldıracak sözü söylemişti.

Beni, erkek arkadaşı Baran'la tanıştıran Gözde'ydi.

Ve fakat bunun da sorumlusu, Gözde'nin erkek arkadaşı *olmayan* Baran'la zamanında tanışmayı beceremeyen bendim.

Bu denklemde kendimizi eşitsizliğin ne tarafına atarak sağlamda kalıyorduk, belli değildi. Bize dayatılan saçma düzenlerden birinde üç yanlış bir doğruyu götürebiliyorsa gerçek hayatın çok bilinmeyenli denklemlerinde de “en çok bilinmeyenler” birbirlerini götüremez miydi?

Kafamı kaldırdığım sırada sıklıkla benim sahalara dönmemi bekleyen iki topçu bulacağımı sanıyordum. Fakat her nedense ikisi de boş kaleye şut çekiyor gibi görünüyordu.

“Kusura bakmayın, ben biraz kopmuş olabilirim, bir arkadaşım yazdı da...”

İkisi de başlarını telefonlarından sırayla kaldırarak bana baktı. Arhan suratımdan, kendisini birazdan uykuya yatıracak masalcı teyze intibasını mı edinmişti, bilmiyordum ama sanırım esnemek üzereydi. Baran ise sanki ona gizliden “*Bana bak ama sakın gülme!*” gibi bir mesaj göndermişim de sırf bu yüzden güleceği yoksa bile gülmesine engel olamıyormuş gibi gözlerini oraya buraya kaçırıyordu.

Kulağa çok saçma geldiğinin farkındaydım fakat başka ne sebeple gülüyor olabileceğini açıklayamıyordum.

“Galiba ben müsaade isteyeceğim, gençler,” dedi Arhan. Eşyalarını toplamış, garsona eliyle bir şeyler işaret ediyordu.

“Ne müsaadesi, Arhan, senin gibi işinde gücünde adamı biz bohemler tutmayalım öyle biçimsiz saatlere kadar,” dedi Baran. Bunu söylerken bütün muzipliğiyle bir de bana göz kırptıyordu, sanki ertesi gün saat dokuzdaki toplantıya yetişecek zavallı ben değilmişim gibi.

“Tamam be, oğlum! Cidden birden yorgunluk çöktü. Kaç gündür de gelmiyorum, hamlamışım herhâlde. Yatmadan en son bir Berrak’la konuşurum, sonra benden paydos,” dedi Arhan. “Çok memnun oldum, Leyla. Karşılaşırsız belki yine artık,” diye ekledi.

Bana uzattığı elini sıkarken gülmeden edemedim.

Karşılaşacağımız kesindi. Evrenin dengeleri söz konusuydu.

“Sen üşüdün mü?” dedi Baran, loş cadde ışığında kollarımdaki tüylerin diken diken olup olmadığına bakarken.

“Yok yok, iyiyim... Tabii, havalar biraz dengesizleşti artık ama...”

Aslında tir tir titriyordum. Uykusuz ve yorgundum. Durum aslında tam da annemin *taş mı taşıdın da yoruldu?* diyeceği türden bir durumdu ama şu an yaşadığım zihinsel yorgunluğun kaç kilo hatta kaç ton taşla denk geldiğini anneciğim arzu ediyorsa gelip bana sorabilirdi.

“Senin gibi gece kuşuna da hiç olmuyor bu hâller,” dedi Baran. “Hani, nerede gece ikilere kadar cin gibi dikilen Leyla? Kurgu mu yoksa kendisi?”

Saat gece yarısını geçmişti, dolayısıyla bana artık ertesi günün kotasından laf çarpıyor olmalıydı.

“Tamam tamam,” diye cevap verdim. “Editör Baran Kurt’un değil ama aynı gün içinde İKİ kez yüzmeye gelip pili hâlâ bitmeyen biyonik adam Baran’ın bana bu konuda laf atmasına izin verebilirim sanırım.”

Yine laf atan bendim. Laf atmadan durabileceğimi nereden çıkarmıştım zaten, bilmiyordum. Yine aynı yerdeydik. Yine çapkın bir kahkaha patlatmıştı. Eve gelmek üzereydik. Restoranla evimin arası için “iki adım” diyerek çok abartmış olmayacağım mesafeyi benimle gelmesine gerek de yoktu ama buradaydı.

Huzursuz sessizliği bölmek isteyerek sordum: “Berrak da Arhan’ın kız arkadaşı herhâlde... Yani Los Angeles’ta gördüğüm...”

Suratıma *aferin akıllı bıdık* der gibi bir bakış attı. Veya başka her türlü anlama geliyor olabilirdi. Mesela, *aferin aferin, beni iyi kandırdın...*

Uzatmayıp ciddileşti. “Evet. Berrak endüstriyel tasarımcı. Ev dekorasyonu üstüne çiziyor, üretiyor. Kendine ait bir markası var, sık sık yurt dışına gidiyor, orada da bazı tasarım mağazalarında satılıyor ürünleri. Şimdi de Amerika’da yine...”

Benim binaya gelmiştik. Kapıda öylece duruyorduk.

“Hepiniz okuldan mı arkadaşsınız peki? Yani liseden?”

“Berrak’la üniversiteden, aslına bakarsan... Ben New York’a gittiğimde Arhan buradaydı, hukuk kitaplarının arasında dirsek çürütüyordu. Mezun olduktan sonra New York’a geldi o da, yüksek lisans için. Berrak’la da orada tanıştılar.”

“Ne güzel,” dedim. “New York... Güzel tabii,” deyip sustum. Sanırım New York’tan devam edesim yoktu. Ya da sanmazdım. Emindim.

“Pişman mısın?” dedi.

“Neye?” dedim.

“Gitmediğine,” dedi. “Yazmışsın... Bir sürü fırsatın olmuş.”

“Pişman olacak olsam giderdim,” dedim. “Önüme o kadar fırsat çıkmasına rağmen çıkıp gitmediğime göre...” Bu hissim gerçektir ve tepkisel değildir. Çocuksu bir direniş içermiyordu ama yaşamadan pişman olup olmayacağımı da bilemezdim. Yaşamadığı şeyi kimse bilemiyordu.

“Belki şimdilik değilsin. Ya da öyle sanıyorsun.”

“Bunu bu saatte burada konuşmasak?” Bu seferki sanıyorum tepkiseldi. Bu adamla akşamın bu vakti -veya herhangi bir akşamın herhangi bir vakti- eski sevgilimle gitmeyi reddettiğim şehri konuşmak istemiyordum ve istemeyecektim.

Manyetik alan, hareket eden elektrik yükleri tarafından zamanla değişen elektrik alanlarından veya temel parçacıklar tarafından içsel olarak üretilirdi.

Benim yarattığım evrendeki manyetik alanda ise kafamdan var gücümle itmeye çalıştığım her şey, mıknatısın zıt işaretli lanet kurbu gibi kendini bana çekiyor ve elime yapışıyor.

Elimdeki telefona, Evren'in iki kısa mesajı düşmüştü:

"Selam. N'aber?"

"Uygun yoksa seni bir kahveye çağırırsam?"

Sistem Hatası

Bir süre ekrana baktım. Şeytanın bana yazdırmak istediği cevap “Yok, New York’a çağır!” gibi bir şeydi. Hatta galiba yazdırmak da istemiyor, doğrudan, sesli sesli söyletiyordu.

“Cevapla istersen,” dedi Baran, kestirip atarmış gibi.

Tepkisini yadırgayacak değildim. Cevaplamak gibi bir niyetimin bile olmadığı mesajları gözünün önünde çarşaf gibi açtığım yetmezmiş gibi, sanki okumama ihtimali de kalmasın dercesine yanı başında ekrana aval aval bakmaya devam ediyordum.

Hâlbuki bütün bunlar, sadece şaşkınlıktan oluyordu. O ise muhtemelen bana, sinirinden tersleniyordu.

Neden sinirleniyordu, o da ayrı konuydu.

“Yoo,” dedim, bir tür çaresiz umursamazlıkla.

“Ayıp olmasın?” dedi, çabasız olduğunu sandığı ama fazlasıyla çabalı bir başka umursamazlıkla.

“Saçmalama, Baran!” dedim, kızgınlıkla bu kez. Saklamaya da çalışmıyordum. “Bitmiş gitmiş iş, artık ayıbı mı var?!”

“Belki de o öyle sanmıyordur,” dedi. Bu kez o da sesindeki kinayeyi gizlemeye gerek duymamıştı. Neden bahsettiğini anlamının yolu, aslında önüne bakmak kadar basitti zira inatla aramızdan çekmediğim telefon ekranı kara bir kedinin karanlıkta parlayan gözleri gibi yanıp yanıp sönüyordu:

“Nisan’ın koyduğu fotoğrafı gördüm de... Ben de oralardayım şansa... Bir merhaba demeye uğrayabilirim demişim.”

Mesajı sildim.

“Onun ne sandığını bilemem, Baran. İlgilenmiyorum da!” Bu konuyu açılmadan kapatmaya kararlıyım. “Ben benim ne sanmadığımı biliyorum, önemli olan da bu. Yani bu konuyu geçelim.”

“Sorun değil, Leyla,” dedi ters ters, bakışlarını benden alıp lanet olası evimin hemen karşı yamacında dikilen lanet olası evine doğru çevirerek.

Sorun mu değildi? Elbet değildi! Benim için zaten sorun değildi ama acaba kendi adına yalan konuşmasa mıydı?

“İyi ki de değil! Bir de olsaydı?” diye tısladım. “Şu telefon ekranlarımız sadece yılan oynayacak boyuttayken daha huzurluyduk gerçekten...”

O ise susmuştu. Biraz daha sakın olsam mahcup olduğunu bile görebilirdim belki ama henüz kısmet olmamıştı. Onun yerine aracı uçuruma sürmeye devam etmek de bir seçenektir ve ben tercihim, daima bu tür seçeneklerden yana kullanan bir insandım.

“Hadi o zaman, benimle yeterince eğlendiysek sıra sende!” dedim. Sesimin tınısı kendi kulaklarımı bile tırmalamıştı. “Aç biraz da senin mesajlarını analiz edelim, Baran.”

Gözlerini kırpmadan birkaç saniye bana baktı. Bugün gözlerini muhtemelen yirmi sekiz binden birkaç kez eksik kırpacaktı. Sonra küçük, çok küçük bir soluk verip kibarca gülümsedi.

Dudaklarından geçtiğini gördüğüm en mesafeli şeydi.

Yok etmek istedim. Oysaki gerek yoktu. Sadece birkaç saniye sonra; dünyaya ortalama sekiz on bebeğin geldiği, yirmi yirmi beş yıldırımın düştüğü o birkaç saniyenin ardından, beni işaret parmağımdan sıkıca tutacak, içine gri gölgelerin olduğu dumanlı yeşil gözlerini bana dikecek ve “İyi geceler, Leyla,” deyip uzak, o çok uzak galaksiden gelen tebessümüyle beraber yanımdan gidecekti.

Henüz başlamayı bile beceremeyen günümün kalanını rezil edecek bir baş ağrısıyla uyandım. Bugün iş vardı. Bugün proje toplantıları vardı. Bugün akşam ders vardı. Bugün Baran yoktu.

Hazırlanıp  ıktım. İ e vardığımda ba  ağrım sadece hafifle mi ti. Gün içinde de hafif seviyesinden bir parça olsun aşağı inmeden varlığını sürdürdü. Her bir soluğumda ba ımdaki ağrıyı hissedebiliyordum.

Ak am derse gittim. Dalgın dalgın dersi izledik. Ben ve ba  ağrım. Arada canı sıkıldı, bahçeye  ıktı. Ba  ağrıma ve bana, iki gün önce haklarında her türlü münasebetsiz lafı ettiğim sınıf arkadaşlarım eşlik etti. Aslında ortada bir Baran yokken zararsız, hatta tatlı insanlardı. Fakat ortada bir Baran'ın olmaması, benim ba ımı ağrıtıyordu. En son konu tuğumuzda aramızda esen sert r zg rlar durup durup yeniden esiyor, aklımın dehlizlerine doluyor, beni zehirliyor, boğuyordu. Varlığı değıl, yokluğu da değıl, bunu bana ikisinin arasında sıkışıp kalmışlığı yapıyordu.

Sınıf, dersten sonra hep birlikte bir şeyler içmeye gitmek istedi. Galata'da  ahane bir caz bar açılmıştı, mutlaka herkesin görmesi lazımdı.  st nde biraz çalışsalar da Burak ikna edilememiş, bense "Zaten kendim caz olmuştum" gibi korkunç espriler yapmak suretiyle m saademi istemi tim. Yarın erken kalkmam, bavul hazırlamam gerekiyordu. Saat on olmuştu, ba ım m mk nm   gibi daha da çok ağrımaya başlamıştı.  u hâlde bırakınız caz dinleyip içki içmeyi, Burak'ın muhabbetini bile çekecek durumda sayılmazdım. Geçerken beni eve bırakma teklifini de kibarca reddedip bir taksiye atladım. Genel olarak yaşadığını da kibarca reddetmek istediğim bu gün, artık sonlanmalıydı.

Hava bir eylül akşamı için çok sıcaktı. Sabah tüm pencereleri kapatıp çıktığım için son derece basık ve boğucu hâle gelmiş olan evin havası, beynimin içinde hüküm süren havaya  ahane eşlik ediyordu.

Salona gidip pencereyi açtım. Karşı yamaçtaki gri evin ışıkları ve ben, bir süre birbirimize baktık. Daha doğırusu, bakamadık. Yanmayan ışıklar birbirine bakamazdı. Evde yoktu. Belki de vardı ama ışıkları yanmıyordu. Aynen benim gibiydi. Ben de vardım ama yanmıyordum. Farksızdık.

Ne yapıyordu acaba? Neredeydi? Yalnız mıydı? Arayıp sormamıştı. Hiç aramayacak mıydı? Yalnız mıydı? Düşünmeyi bırakmam lazımdı.

Gururla en ufak alıp veremediğim yoktu hayatta, olmamıştı hiç. Eğer bir şeyi bir insan sırf gururdan yapmıyorsa, yaptığı aptallıktı. Aptallara ve aptallığa tahammülüm yoktu. Aptallık vakit kaybıydı.

"Baran," diye mesaj attım.

Altında, en son ne zaman aktif olduğu bilgisi yazmayan ismi, aydınlanan ekranda hafifçe yukarı kaydı; oradaydı.

Aptal değildim. Ama zaman zaman bir merhabayı bile çok gören, hafif nemrut bir insan olduğum söylenebilirdi.

"Sana da merhaba, Leyla :)"

"Pardon :) Selam... Nasılsın?"

"İyiym, sen?"

"Yoğundun herhâlde bugün... Nasıldı ders?"

"İyi iyi... Evel yoğundum."

"Yorgunum da açıkçası..."

"Başım ağrıyor."

Bunun yoğunlukla da yorgunlukla da ilgisi olduğu tartışmalıydı ama bunu şimdilik tartışmayacaktım.

"Geçmiş olsun... Dinlenirsin artık. Gerçi, yola çıkacaksın şimdi de galiba... Ne zaman gidiyorsun? Yarın akşam mı?"

Unutmamıştı. Neredeyse ben unutacaktım, ruhum o kadar bir yere gitmek istemiyordu.

"Yarın öğlen."

"İyi yolculuklar şimdiden."

"Sağ ol
konuşamadık da
Şimdi de gidiyorun
İşler kaldı

İşler.

"Hallederiz, Leyla. Sıkıntı yok."

En sevmediğim kalıplardan biriydi bu. Sıkıntı yok dendiği
her zaman, sıkıntı vardı.

"Neredesin sen?"

Sorduğum sorunun pek çok cevabı olabilirdi... Mesela "*ne
alaka?*", mesela "*ne yapacaksın?*", hatta mesela "*sana ne?!*". "*Ne-
redesin sen?*" demenin belki ne yeri ne de zamanıydı ama sor-
muştum çünkü başım ağrıyordu, gözlerim yanmaya başlamıştı ve
başımın belası neredeydi, derhâl öğrenmem lazımdı.

"Çalışıyorum."

"İşıkların kapalı"

"Merak etme, Leyla. Lavinia'yı savsaklıyor değilim:)"

"Elim üstünde."

"Yani üstünde çalışıyorum. Şu an."

"Hımm... Benimle de paylaşacak mısın?"

"Benim de yapmam gereken bir şeyler olmalı sanki?"

**"Paylaşacağım elbette. Ama sen bu hafta sonu eğlenmene bak.
Gelince toplu bakanz."**

"Anladım"

"Peki"

"Ama ben sıkılırmım"

"Ayrıca merak da ederim!"

"Atar mısın lütfen beklemeden notlarını?"

"Ya da yaptığın her ne ise?"

"Eyle :))) Sen tatile gitmiyor musun? Ne sıkılması? Sen tatile iş de mi götürüyorsun yoksa? Tamam, muhakkak işine özen gösteren birisin de tatile iş götürenlerden de olma bence. Öyle bir hâlin de yok gerçi ama..."

"Ben buna iş diye mi bakıyorum sence Baran?"

Bana söyletmeye çalıştığı bu muydu yani?

"Baran bana at lütfen Ben de bakmak istiyorum."

"Hem benim işim değil mi bu?"

"İş yaptırmaktan kaçan ilk editörsün belki de!"

"Hani çok editör tanı mı yordun?"

"Hâlâ tanı mı yorum."

"Tanıdığım bir tanesini bile tanı mı yorum besbelli!"

Buna güldüğünü tahmin edebilirdim.

"J"

Yanılmamıştım.

"Tamam, konuşuruz. Sen keyfine bak."

"İyi yolculuklar ve iyi eğlenceler."

"Teşekkür ederim. İyi çalışmalar sana da o zaman."

"Hadi uyu :)"

"Daha bavul yapılacak . . . Yani o işe biraz daha var."

“;)”

“O zaman çabuk toplan, birazcık uyu.”

İtali rüyaları

“Sana da...”

“Haber verirsin.”

Neyi?

“Gitmişinl.”

“Yani gitmişinde...”

“Vardığında haber ver.”

Ağrı kesici denen şey aslında acayıpti. Bazısı ağrınıza yetmez, acınızı kesmezdi. Bazısı ise dokunurdu, başınızı iyileştirirken midenizi hasta ederdi. Bazense o küçük haplardan hiçbirine ihtiyaç duymazdınız çünkü ağrı bir anda içinizden yok olup giderdi.

Baş ağrım gitmişti. Bir bebeğin annesinin usul usul sallanan dizinde bir anda uyuyakalması gibi, oturduğum yerde öylece, üstümle başımla, uykunun ılık koynuna teslim olmuşum.

Hiç şüphesiz, günün en güzel saatiydi.

Uyandım. Koltuktan fırlarcasına kalktığımda, saat yediyi tam yirmi yedi geçiyordu. Uyanır uyanmaz nereye tıktığımı bile hatırlamadığım bavulu bulmaya gittim zira yedi buçukla yedi yirmi yedi arasındaki üç dakika bile bugün bana hiç olmadığı kadar lazımdı.

Bavula koyduğum tişörtleri saymam daha hayırlı olabileceken, ben dakikaları sayıyordum. Nişan için hazırladığım elbiseyi, ayakkabıları ve iki buçuk gün içinde giymeye vakit olup olmayacağını bile doğru dürüst düşünmediğim yaz dolabımın ütülü tüm kıyafetlerini tıktırıp fermuarı çektiğimde, en fazla kırk beş dakika geçmişti. Gün, hatta sabah-öğle-akşam özelinde kombin yapmadan bavul hazırlamayan ben, çıfit çarşısından hâllice bir va-

lı yapmıştım; yani tatilden çok maceraya gittiğimiz şimdiden bel-
liydi. Önemli miydi? Beni *nedime* yapan arkadaşımın nişan töre-
nine, misal, teki olmayan ayakkabıyla katılmasam iyi olacağından,
muhtemelen önemliydi. Ama bu ruh hâliyle elimden de bu kadarı
geliyordu. İnsanlar, iki yüzük takıp geçmeleri gereken nişan tören-
lerinde nedimelik gibi âdetler çıkarmadan önce düşünmelilerdi.

Saat dokuz bile olmamıştı daha, yani gazete veya ekmek da-
ğıtmaya gelen apartman görevlisi olmadığınız sürece, birinin ka-
pısına dayanmak için oldukça erkendi. Bavulu son bir kez açıp
yeniden katlaması işkence olabilecek parçalara dokunmadan bir
eksik ve fazla kontrolü yaptım. Bodrum'u ister sel, isterse de bütün
yaz görmediği kadar sıcak basabilirdi zira tüm meteorolojik senar-
yolar için fazlasıyla donanımlı ve tedarikliydim. Yanımda değil iki
buçuk gün, iki buçuk ay Melislerin ailesinin manevi evladı olarak
yaşamama yetecek kadar eşya vardı. Acaba bunu düşünse miydim?

Şu noktada muhtemelen daha akıllıca olan, elimi yüzümü yı-
kayıp uyku sersemliğini hâlâ alabildiğine üzerinde taşıyan görün-
rümü düzeltmek olabilirdi. Banyoya girdim, aynaya baktım ve
aynadan bana bakan suretime koca bir teessüf ettim. Gerçekten
bu vaziyette mi insan içine çıkmayı düşünüyordum?

Yirmi beş dakika sonra evden çıktığımda kendimi hâlâ esef-
le kınamakla meşguldüm zira akmayan trafiğin içinde gelmeyen
taksinin gelmesini beklerken yapacak daha iyi bir işim yoktu.
Nihayet karşı yönden geçen bir aracı durdurduğumda, sadece
Bodrum yolculuğuna değil, kendisine şimdi vereceğim ve 2 kilo-
metre bile uzakta olmayan adresi duyduğunda taksicinin içinden
edeceği küfürlere bile hazırdım.

Hava dünün aksine rüzgârlı ve serindi. Önce son hız yokuş
aşağı inen taksinin sonuna kadar açık dört camından içeri, sonra
da ıslak saçlarımın arasına dolan sabah ayazı, beni 5 dakika bile
sürmeyecek bu yolculukta çok rahat hasta ederdi. Taksi şoförün-
den camları kapatmasını istedim. Paşa gönlü tüm camları kapa-
tana kadar geleceğimiz yere gelmiştik.

  f r bavulumu, yüzünden d   en bin parça ile beraber ağı kapının ağına bırakıp gitti. Tekerleklerinden birinin aksadığını şimdi fark ettiğim ve üzerinde yürümesi bile yeterince eziyetli olan Arnavut kaldırımında sürüklemekte zorlandığım bavul mu daha ağırdı, kapı mı, karar veremiyordum. Galiba bavul daha  etin cevizdi zira her nasılsa bu kez ağı kapıyı daha rahat a abilmi tim.

Evin dış kapısının neden asla kilitli tutulmadığını sanırım bu eve her geldiğimde merak edecektim. Fakat bu sabah esas merak uyandıran şey, sabahın dokuz buçuğunda bahçeyi sulamaya karar vermiş olan ev sahibinin, neden evin i  kapısını da kilitlememeyi, hatta kapalı bile tutmamayı seçmiş oluydu.

Gözüm bir aralık kapıya, bir bahçeye, bir kapıya, bir bahçeye kaydı. G z bebeklerim, oynadıkları pinpon maçında çok erken havlu atmaya karar vermiş olmalı ki kendimi ka la göz arasında evin içinde buldum. Giri in hemen karşısındaki çalışma odasının kapısını aralamam ise birkaç saniye aldı almadı. Özetle, inanması çok kolay değıldi ama sadece bir dakika önce elindeki koca bavulu g   bela kapının kenarına bırakan ben ve geldiğimi haber dahi vermediğim ev sahibinin kimseleri pek sokmadığı kovuğı ile şimdi biz bizeydik.

Odanın içinde biraz gezindim. En son gelişimde kaçarcasına çıktığım bu odaya, günler sonra ilk kez yine bir kaçak gibi girmeme keşke biraz hayret edebilseydim. Ama ben de böyle bir deliydim i te. Hayret edebilecek olsam muhtemelen zaten girmezdim.

Ak am st  güneşi alan, hatta belki ak am st  g ne inin dünyada en çok yakı tığı yerlerden biri olan bu oda; görünen oydu ki sabahları da lo , gölgeli fakat yine de huzur dolu ve dingin bir yerdi. Bu hâliyle damağımda vakitsiz bir yaz ne esi değılse de ılık bir sonbahar tadı bırakıyordu. Buraya en son geldiğimde odaya d   en meteorun kalıntılarının temizlenmiş olduğunu fark ettim; kitaplar yerlerine yerleştirilmiş, masa bir editör masasına yakı acak o " ık dağınlığına" kavu turulmuş, çalışma düzeni ziyadesiyle muntazam biçimde yeniden tesis edilmişti. Beni tuhaf bir ne e

ve enerjiyle dolduran bu odanın aynı anda bünyeme anormal bir nostalji hissi de zerk etmesi; aklıma yüz senelik, bildiğimi bile bilmediğim kelimeler getirmesi şaşılacak şeydi. Burada kendimi hep sebepsizce mutlu hissediyordum; bu yabancı, hatta belki yadırganması bir histi ama garip olduğu kadar hoştu da, inkâr edemezdim.

Gözümü pencerenin önündeki divana diktim. Dalmış gibiydim. İçim ürperiyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor gibiydi. Gözlerimi açtığımda, tek kişilik geniş ve deri koltuğa yerleşmiş vaziyetteydim. Gözlerimi kapadım ve sessizliği dinlemeye başladım. İnanması güçtü ama sanırım içim geçiyordu. Odaya girerken dikkatlice kapattığım kapının aralanma sesini duyar gibi oldum. Ne kadar zaman geçtiğinin kesinlikle farkında değildim. Beni uyandıran ses, kapının sesi olsa iyi ederdi zira beni uyandıran ses bu değilse Baran'ın tepemde ne zamandır dikildiğini bilemediğim gölgesine uyandırdığıma kanaat getirmem gerekecekti. Tepemde ne zamandır dikildiğini bilmek istemiyordum. Sadece gölgesinin hissiyle beni uyandırabileceğini düşünmeyi ise hiç istemiyordum.

Baran karşımda durmuş, yüzünde anlam veremediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. İşte bu ifade için belki zorlasak, bir insanı uyandırabilecek güçte diyebilirdik. Sanki son bir haftadır haddinden fazla gördüğü Leyla'yı bir kez daha kendi çalışma odasında uyurken değil, bir korku filminde kendisine bıçak çekerken görüyordu.

"Ne oldu?" diye cırlayıverdim. Bu soruyu sorması gereken kişi, evine ve hatta *kovuğuna* hırsız gibi dalıp karşısına zebella gibi diken ben olmamalıydım ama çok geçti. Dudaklarını araladı, bir şey söylemek istedi ama o müstesna aralıktan çıkması gereken ses bir türlü duyulamadı.

"Baran! Ne oldu?"

Dudakları biraz daha aralandı, bu hareket muhtemelen anlamlı bir söz dizisinin oradan dökülmesine yardımcı olmak içindi ve fakat işe yaradığı tek konu, merakımı daha da büyütme olmuştu. Bir kere daha ne oldu diyemezdim zira o sorunun sonunun hiç hayırlı bir yere gitmediği ortadaydı.

“Tatsız bir sürpriz yaptım galiba, kusura bakma!” dedim onun yerine, dümdüz çıkmasına gayret ettiğim bir sesle.

“Yooooo,” dedi.       ki ses telleri hâlâ işlev görüyordu. O ses telleri bizi küçük çaplı bir Bing Bang’den kurtarmış olabilirdi.

Veya olmayabilirdi. Sorular artık kesinlikle bilmediğim yerden geliyordu.

“Yok... Yani... O koltukta öyle görünce birden...” diye gevelmeye başladı.

“Ne?” A zımdan büyük büyük, uzun uzun, afili afili çıkan bu kısacık soru sözcüğü bir karşılık bulamadı.

“Ne olmuş ki... Koltu a?” diye ısrar ettim.

“Hiiiiç...”

“O nasıl bir *hiiiiç*?”

      bir hiç, ancak bu kadar hiç olmayabilirdi.

“Hiçbir  ey, Leyla!” dedi, bu sefer kızarak.

“Ne kızıyorsun, Allah Allah!” O kızıyorsa ben ne diye duruyordum? “Tamam, evine girdim, odana falan daldım özür dilerim ama sen de  c  görmüş gibi davranmasan?! K busuna mı girdim, ne yaptıysam artık!”

“K bus değil de... Rüya,” dedi sonunda. Bana kalırsa daha ziyade a zından ka ırmı tı.

“Ne rüyası?” dedim. Eyvahların ayak seslerini beynimin derinliklerinde hissedebiliyordum. “Beni rüyanda mı gördün?” derken, pek rahat ba ırmı  da olabilirdim. Eyvahlar, ko a ko a, d ke sa a, sa a sola  arpa  arpa olmak  zerelerdi.

Ve fakat cevap yoktu. Tek yapabildiği, ağzını kapamak olmuştu. Ardından pencerenin önüne gidip kısa bir süre dı arıyı izledi, sonra bunun da garip durduğunu fark ederek kütüphanede zaten düzgün olan rafları düzeltmeye başladı.

Ben de küçük bir kız çocuğu gibi cırlamak yerine biraz daha az ısrarcı ve rahat bir tavır takınırsam o bir türlü açılmayan a zından bir laf alabilece ime kanaat getirdim.

"Ne yapıyordum, yoksa rüyanda da odana mı dalmıştım yine?" dedim, lakayt bir tavırla. "Aslında alışkanlığım değildir..." Nedense ses yoktu. "Görüyor musun, adam sonunda içeri almayacak beni!" Anlaşılan şaka yollu hayıflanmalar da para etmiyordu. "Kusura bakma, cidden..." Belki mahcubiyet işe yarardı. "Korkutmak istemedim ama biraz abartmışım galiba..." Yaramadı. Cephane bitiyordu. "Hani içeri girdin, iki seksen koltuklara yatma bari, di mi, sersem Ley..."

"Koltuktaydık, evet," dedi. Sonunda sabrını taşırmıştım ama taşan sabrından dökülecekler hazır mıydım, emin değildim.

Koltukta mı demişti o?

Hatta daha fenasını da demişti. *Koltuktaydık.*

"Nasıl, koltuktaydık? Bu... koltukta... mıydık?" Buraya hiç girmemem gerekirdi ama mantık sınırı bu kadar talan edildiğine göre, hududun sonu da gelebilirdi artık.

Aslında bir cevap da beklemiyordum. Yüzünde beliren garip, özür mü dilese, mahcup mu olsa, gülse mi, utansa mı karar veremeyen ifadesini saymazsak, zaten almış da sayılmazdım.

Bundan sonraki gidişatın garipliğine de peşinen ben katlanmalıydım belki. Belki de artık benim sıramdı. Ve fakat Baran KURT unutmamalıydı ki Leyla Koç bir bedele katlanacaksa, bunu yaparken muğlak ve esrarengiz mimiklere değil, gerçek bir yazar adayına yakışacak netlikte kelimelere başvurmaktan yanaydı.

Mesela *"İlginç..."* derdi. *"Tamam, bu koltuk geniş ama..."* derdi. *"İki kişi nasıl sığmışız... Bir hayal edemedim..."* derdi.

Madem ki hepsini diyebilecek kadar yürek yemiş bir yazar adayıydı, Leyla Koç, tüm kurşunlarını ardı ardına sıkardı.

O yüzden sıkı da.

Baran kitapları bırakıp yanıma geldi. Gözlerini kemik çerçevelerin ardında çok az kıstığı görülüyordu. Onları doğrudan dudaklarıma dikti ve kendi dudaklarından şu sözcükler döküldü: "Bence biraz zorlasan edersin de, neyse..."

Bir saniyeden daha kısa süre birbirimize baktık, sonra karşılıklı olarak gülüp dudaklarımızı dişledik. Bunu yaparken gözlerimizi sağa ve sola devirdiğimiz saniyeler bile eştı; kimsenin birbirine *önce sen toparlan* sinyali göndermesi gerekmemiştı.

Odanın içinde bir süre başı kesik tavuk gibi dolaştıktan sonra "Ben de işte... bir hoşça kal demek için uğramıştım," dedim. "Bir de... bana vermek istediğın notlar vardır belki."

"İyi etmişsin," dedi Baran. Tamamen toparlanmış görünüyordu. "Ama tatile ödev verecek değılım, Leyla. Söylemiştim."

"Peki. Sen bilirsin," dedim, onun gibi rahat bir tavır takınmaya çalışarak. "Ama belki gitmeden birazını gösterirsin?"

Bir süre ifadesizce yüzüme baktıktan sonra aniden kaşları çatıldı. "Leyla, senin gitmen gerekmiyor mu? Uçağın kaçtaydı?"

Çantamdaki telefona uzanırken bile yeterince panik hâlinde değildim, hâlbuki panik çoğı zaman hayat kurtaran hatta hayırlara vesile olan bir duyguydu. Uçağın kalkmasına sadece ve sadece bir saat kırk dakika kalmıştı ve ben hayatta da çoğı kez yaptığım gibi yine çok yanlış bir yerde duruyordum.

Canhıraş bir şekilde kapıya fırlarken Baran'dan bana taksi çağırmasını istedim. Bu odadan kaçmak haricinde bir çıkışımın olmadığı, istatistiki olarak kanıtlanmıştı. İstatistiki olarak kanıtlanmak üzere olan bir başka şey de uçağın yetişemeyeceğimdi.

"Bekle burada," diyerek ceketini giyip kapıyı çeken Baran, şimdi de çektiğı kapıyı kilitliyordu. Demek ki bu kapı sahiden kilitlenebiliyordu. Peki, bu kapı şimdi neden kilitleniyordu? Benim acilen bir taksiye atlayıp gitmem gerekiyordu.

"Taksi buraya inene kadar en az on beş dakika geçer. Ben bırakırım seni," dedi ve anahtarlarını cebine tıktırırken gözden kayboldu. İki dakika içinde dış kapının önüne geldiğinde, ben bavulumu kenara ancak alabilmişim.

"Nasıl bu kadar daldım, gerçekten anlamadım!" diye söylene söylene arabaya bindim. Sadece gözlerimi kapatacakken o odada bir kez daha uyuyakalmıştım. İnanılır tarafı yoktu.

"Bu senin uyku durumuna bir baktırsak mı acaba?" dedi Baran, düpedüz eğlenerek. "Çünkü ayarların bozulmuş olabilir... Kılavuzda uyumak bilmez yazıyordu, paketten çıkanı ise uykulardan kaldıramıyoruz!"

Demek kılavuz. Demek paket...

"Sağ ol ya! Kılavuz bazen sistem hatası verip parça tesirli bomba dönüşebilir diye de yazıyor muydu bari?" diye cırladım. Azıcık fazla bağırılmış da olabilirdim. Cip de olsa daracık bir alanda sayılırdık, bomba derken adamın kulak zarını sahiden patlatmaya gerek yoktu.

"Hımm... Yazıyordu sanırım. Hatta düşünüyorum da..." dedi, sesinin içine uzun, oyunbaz bir es yerleştirerek, "bir sürü yerde de yazıyordu hakikaten... Atlamışım, benim hatam."

Kendisine aynı nüktedanlıkla münasip bir cevap yapıştırmayı becerebilirdim belki, bana dönüp dehşetengiz gülümsemesini savurmasaydı. Ama savurmuştu bir kere ve benim bu şartlar altında ancak on altı yaşında bir kız gibi kıkırdamam mümkündü ve buna engel olmaya çalışmak, hapsirığımı tutmaya çalışmaktan farksızdı.

Başa geldi mi, çekiliyordu.

"Sana da böyle zahmet verdim, gerçekten özür dilerim," diyerek konuyu değiştirdim.

Yanımda pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

Pişmiş kelle demek zorundaydım çünkü tepkilerim zıvanadan çıkıyordu.

"Sorun değil, Leyla. Zahmet olmadı," dedi, bu kez daha ciddi bir tonla.

"Tabii, senin zamanla alıp veremediğin daha az olmalı. Kendi çalışma şartlarını kendin dikte ettiğin için..."

Kimi, niye iğnelediğimi hiç bilmiyordum. Bu adama durmaksızın sataşmak istiyor olmam bence hiç normal değildi ama durumu kontrol edebiliyor gibi de gözükmeyişim için, Allah ne verdiyse yaşayıp görmekten başka çarem yoktu.

“Sen *check-in* yapmıştın, değil mi?” diye sordu, benim aklımın oyalandığı saçma sapan yerlerden çok daha isabetli bir noktaya parmak basarak. “Gerçi bavulun da kabin bagajı değil ama...”

İki buçuk günlük tatile koskocaman valizle gidip havaalanı işini kendim için yok yere zora soktuğum yetmezmiş gibi, neredeyse yetişemeyecek kadar geç kaldığım uçuşa *check-in* yapmayı bile unutmuştum.

Ben galiba Bodrum’a otobüsle gitmeyi hak ediyordum.

“Ben galiba Bodrum’a otobüsle gitmeyi hak ediyorum!” dedim ağlamaklı. Şu an zevzek iç sesimi zapt edemeyecek kadar şahsıma karşı garazle doluydum.

“Unuttun mu?” dedi. Gülmüyordu ya da belki de gülmemeye çalışıyordu. Her şartta, şansını zorlamasa iyi olurdu.

“*Hiç hatırladın mı* daha iyi bir soru olurdu!” diye soludum dişlerimin arasından. “İsmimin hakkını veriyorum bugün anlayacağın... Tam bir LEYLAYIM!”

“Ötekisinin yerine bunun hakkını vermeni tercih ederim tabii...” diye cevap verdi. Sesi, batırdığı iğneye kıyasla dümdüz ve teflon gibi çıkmıştı.

Buna nasıl bir cevap verebileceğimi düşünürken beni fazla zorlamaması gereken bir gün olduğuna karar vermiş olacaktı ki kendi derdine döndü.

Hâlbuki kendi derdi de aramızdaki bambaşka bir konuydu.

“Yine gözlüğü unutmuşum.”

Elimdeki telefondan başımı kaldırıp kendisini bugün ilk kez görüyormuşçasına suratına baktım. Gözlüğü gözünde idi; yani en azından -ben kendisini delirtmezsem- muhtemelen bu arabadan tek parça çıkardık. Kastettiği, gözünün içine giren şımarık öğlen güneşini zapt edebilecek güneş gözlüklerinden biri olmalıydı.

Bir tanesi benim çantamda bulunan güneş gözlüklerinden.

“Bende işine yarayacak bir tane olabilir,” dedim. Sesim, yaz yağmuru yemiş kedi gibi çıkmıştı. Elbette ki bu güllük gülistanlık pastırma yazının içinde sıçana dönmek, benim payına düşen şey olmalıydı.

Vakitlice valiz hazırlamayı, bineceğim uçağa check-in yapmayı, hatta neredeyse o uçağa yetişmeyi bile unutabiliyordum ama söz konusu bir çift siyah güneş gözlüğü olduğunda, en temel yaşam destek ünitesiymiş gibi çantamdaki yeri hazırды.

"Bana ödünç vermek ister misin?" dedi, belli belirsiz gülümseyerek.

Gözlüğü çantamdan çıkarıp camlarını da tişörtümün eteğine sildikten sonra sahibine uzattım.

Sanırım şu an, gözlüğün sahibine çemkirmek için münasip bir yerdi zira kendisi yola bakmak yerine yanında kısa film çekiliyormuşçasına bir kolunu direksiyona dayamış, yüzüne de belli belirsiz olanı değil; aksine son derece belli ve belirgin olan gülüşünü takmış, beni izliyordu. Hatta diğer gözlüğünü de gömleğinin cebine ilistirmiş, beni bekliyordu.

Gözlüğünü taktım. Dudaklarımdan dökülüp saçılan gülüş ortalığı sırlıslıkla etti. Çantamdan sabah pişirdiğim peynirli dereotlu poğaçaları çıkarıp adama yedirmeme ramak vardı. Ve şuna da emindim ki eğer sabah peynirli dereotlu poğaçaya pişirmiş olsaydım, bunu da kesinlikle yapardım.

"Poğaçayı mı alsaydık?" dedim. Durumu derhâl normalleştirmem gerekiyordu.

"Açsın tabii..." diye cevap verdi, gözlüğünü gözüne iyice yerleştirirken. Bunu aslında daha ziyade mırıldanmıştı ama alıcılardan o kadar hassastı ki sesinin her bir tınısını beynimin derinliklerinde hissediyordum. "Eee, ne yapalım, Leyla Hanım? Bir dahaki sefere daha vakitlice gelerseniz havaalanı transferi öncesi kahvaltı servisinden de yararlanabilirsiniz."

Yediğim ve yemediğim bütün peynirli dereotlu poğaçalar boğazıma oturdu. Pencereyi açıp hava almazsam bayılacak durumdaydım. Bu yolculuğun sonu inşallah tahtalıköy değildi.

"Yetiyeceğiz galiba," dedim, sonuna kadar açtığım pencereden kafamı sarkıtarak.

“Yetişiyoruz da o başın sana lazım, Leyla. Ne yapıyorsun?” diye cevap verdi. İçeri girmezsem beni tutup içeri çekiştirecek gibi bir hâli de vardı üstelik. Bir de tutup beni çekiştirmesi eksik kalmıştı, o yüzden uslu bir kız olup başımı içeri soktum ve pencereyi kapattım.

Rötar yoksa -ki şansıma, en lazım olduğu anda kesin olmazdı- kırk beş, elli dakikam kalmıştı. Kocaman bavulum yüzünden çılgın bir bagaj sırası beklemezsem yetişme şansım var gibi duruyordu.

Mukadderattı.

Kapıya geldiğimizde aynı anda arabadan fırladık. Ben önce bavulumu almak için arabanın arkasına koştum, sonra koltukta bıraktığımı fark ettiğim sırt çantamı almak için tekrar arabaya koştum, sonra çantamı alıp bavulu yanıma getiren Baran’ın yanına koştum ve onu öpüp *hoşça kal* dedikten sonra kapıda beni bekleyen kızların yanına doğru ilerledim.

“Leyla!”

Ben... Ne yapmıştım?!

Dehşet içinde ve ağır ağır arkamı döndüm. Ciddi anlamda geç kalıyordum ama bu sahneyi bu şekilde geçemeyecektim.

“Bunu unuttun.”

Bunu söylerken yanıma geldi, işaret parmağımdan tutup elimi eline aldı, avucumu açtı ve gözünden çıkardığı güneş gözlüğünü avucumun içine bıraktı. Yanağıma bir küçük buse de kendisi kondurduktan sonra el sallayıp geri geri arabasına doğru gitti.

“Koş koş! Hadi, iyi yolculuklar! İnincede haber vermeyi unutma!”

Sarı Yaz

“Leyla! Kimdi o, söylesene!?”

Esra son on beş dakikadır başımın etini yiyordu. Zaten günlerdir kendi beynimi yiye yiye oradaki malzemeden epeyce çıkmıştım, Esra da farkında olmadan bu drenaj çalışmasına katılarak hiç iyi yapmıyordu.

“Leyla, çatlatmasana insanı!” diyen bu kez Demet’ti. Hasır sapkası ve parmak arası terlikleriyle havaalanına arzıendam edeli sadece üç dakika olmuştu ve şimdiden sabır taşı çatlıyordu. Anlaşılan, işimiz çoktu.

“Kem dedi, kûm dedi ama ben inanmadım. Bence o adamın ismi kemden de kûmden de daha havalıdır,” dedi Esra sırta sırta. “Tabii, kendi kadar havalı olmasın!”

“Sen gördün mü tam olarak peki?” diye sordu Demet.

“Eveeeeet!” dedi Esra. “Ve bence gördüklerim, duyacakları-
mın teminatı!”

“Leyla, hadi söyle!” diye atıldı Demet. Koluma girmiş, bir adım dahi ilerlemenin mümkün olmadığı tıklım tıkış bagaj kuyruğunda beni sağa sola çekiyordu. “Çifte nişan mı söz konusu?”

“Yuh artık!” diye bağırdım. Benim sabır taşını denemişler, denemişler, denemişler ve sonunda çatlatmışlardı. Her saçma şeyin bile mantık dâhilinde bir sınırı olmalıydı.

“Hah! İyice yarayacağını biliyordum. Madem bayramlık ağzın açıldı, dökül bakalım!” dedi Demet. Koltuklarını kabartmış, kar-

şısında kıvrandıkça kıvranan beni izlerken son derece keyifli görünüyordu.

“Dökülecek bir Şey yok, neden inanmıyorsunuz?” dedim bıkkınlıkla.     günlük bile olmayan tatilin daha T’si başlamadan    yıllık yorulmuş gibi hissediyordum.

“Gözüm dururken sana neden inanayım, Leylacığım?” dedi Esra gülerek.

Katil olacaktım. Ne görmüş olabilir ki?

“Bir arkadaşım, o kadar!” dedim. “Sevgilisi var ayrıca!”

“Hımm... Anladım!” dedi Esra. Gözlerini  yle bir devirmişti ki bowling oynuyor olsak ilk top doğrudan *strike* yapardı. “ yle demek!” diye devam etti, nasıl becerdiyse, daha kısık bir sesle ama son derece imalı bir tonda.

Uzatmak istemesem de anlamayan gözlerle onlara baktım. Anlayan gözlerle bakmak istemiyordum. Ortada anlayacak bir Şey yoktu. Varsa da olmamalıydı, kararlıydım.

Bodrum’daki ilk 24 saat, nişan hazırlıklarının koşturmasıyla geçti. Konu benden uzaklaşmış; gönül meselesi olup olmadığı bile anlaşılmayan meselem onlarca kız arasında örülen devasa dedi-kodu ağının içinde minik bir ilmek olup kaybolmuştu. Unutulması gerektiği kesindi zaten, bu uğurda benimkinden başka her türlü gıybetin gönüllü kulak misafiri olmaya dünden razıydım.

Elbette bu demek değildi ki Esra ve Demet konunun peşini kolaylıkla bırakacaktı. Benden umut kesildikten birkaç saat sonra, son dersini de tamamlayıp Bodrum’a ulaşan Nisan ablukaya alındı, ve fakat Nisan, Orta Doğu ve Balkanların en iyi arkadaşı zırhını kuşanarak Baran’ın B’si konusunda bile ser verip sır vermemeye kararlı görünüyordu. Kendisinin, havaalanında kaçırdığı manzaranın hesabını benden şahsi olarak sormayı tercih edeceği muhakkaktı.

Elbette bu da demek değildi ki bu iki buçuk gün boyunca Baran'ın B'si veya diğer harfleri olduğu gibi rafa kalkmıştı. Aksine zaman, alfabenin her bir harfini, geçen her bir dakika ile şahsına zimmetleyerek aklıma kazıyordu. Bir müddet mesaj bekledim. Sonra e-posta beklemeye başladım. Ertesi günün yarısına geldiğimde, ağlamayan Leyla'ya uğraşacak dert verilmeyeceğini anlamıştım. Neden uğraşacak dert istediğimi bilmiyordum. Cumartesi saat üç gibi, makyaj ve saç modelleri arasında gezinmekten baygınlık geçirip kendimi nişanın yapılacağı otelin önündeki plaja attım ve şezlonglardan birine serilip telefonu Allah'ın iyiliğini vermesi gereken elime aldım.

"Beni unuttun."

Keşke bekleyip bekleyip bekleyip bekleyip aklıma esen ilk şeyi yazmasaydım. Ama dervişin fikriyle zikri ve bunların arasındaki bağ bugün bana ancak bu kadar yardımcı oluyordu. Zaten geri alamayacağım da ortadaydı zira Baran çoktan çevrim içi olmuş, cevap yazıyordu.

"Too. 128. sayfadayım."

İyi ki yalnızdım, iyi ki tüm kızlar saçlarıyla başlarıyla her normal kızın olması gerektiği kadar alakadardı. Çevremde beni pişmiş kelle gibi sırtırken gören kimse yoktu ve mümkünse olmamalıydı.

"Ve bana tek bir notun yok. Öyle mi?"

"küseceğim"

"küsmeye çok yakınlım!"

"Daha önce de dediğim gibi, sana şezlongda yazı yazdıracak değilim, Leyla :)"

"Yok artık! Nereden bıktın?"

"Bana mesaj yazabildiğine göre birbirinizin saçlarıyla ya da masa d zenliyle uğraşmadığınızı tahmin ediyorum."

Tam bir ukala d mbeleğiydi. Aslında gerçekten kızlara veya hazırlıklara yardım etsem iyi olurdu ama beni burada malak gibi yapıp Baran'a gülmekten alıkoyabilecek bir g   de düşünemiyordum.

"Neye kıkırdıyoruz bakalım?"

Tabii ki Nisan'ı ve muazzam ikna gücünü unuttuyordum.

"Hiiiiç," deyip ekranı kararttığım gibi telefonu, içinde bir benim eksik olduğum koca plaj çantasının içine savurdum.

"Anladım, anladım," diyen Nisan, en manidar ifadesiyle göz kıptı ve yanına uzandı. "O vakit yazın son güneşinden azıcık Nisan zavallısı da yararlansın! Kızım, belim koptu ya! O beğenmeyip masanın kenarına fırlattığımız s s   eklerini hazırlamak ne zormuş! Bir daha başımın üstünde taşıyacağım yemin ederim!"

"Sen niye uğraşıyorsun ki? Bir sürü insan yok mu organizasyon şirketinden gelen, Allah aşkına!" diye göz devirdim. Bir yandan da ona çaktırmadan çantamın içine girer girmez kara deliğin içine d ş m ş esine yok olan telefonumu arıyordum.

"Aaaa, ben seviyorum ama! Çok domestik bir insanım bu konularda.    s z  z m Nisan'ın içine kaçmış ev kızının gerçek yüzüyle tanış!"

Küçük bir kahkaha attım. Neyin bu kadar komik olduğunu asla bilmiyordum. "Kusura bakma, evde kaldım, seni de en iyi arkadaşının nişan masasının   eklerini dizmekten mahrum bıraktım."

Nisan şezlongdan kalktı, kendi kendine söylermiş gibi bir lakaytlıkla, "Tabii, tabii... Evde kaldın," diyerek eşyalarımı toplamaya başladı. "Hadi, kalk gidiyoruz. Tamam, umursamazlıktan öleceksin de tuzlu saçlarla nişana gitmek de artık biraz abartı!"

Benim normal şartlarda hiç hazzetmediğim, dolabımda belki tek bir tonu bile bulunmayan ve fakat Melis'in nişanın konsepti olarak belirlediği *sarı yazı* temsil ettiği için giymemiz icap eden sarı elbiselerimizi giymiş, gün batımındaki fotoğraf çekimini bekliyorduk. Gün de nasıl oluyorsa oluyordu, bir türlü batmak bilmiyordu.

“Biz kaytarsak ne olur?” dedim Nisan’a. Her iki bileğine bağladığı iki çiçeğin simetrisini beğenmediği suratından okunan takıntılı arkadaşım, pek oralı olmadı. Yanına oturdum ve eteklerini çekiştirmeye başladım. Hâlâ beni umursamıyordu. Bir ara dünyaya dönmeye karar verirse beni dışarıda bulacağını söyleyerek sigara içmeye bahçeye çıktım.

Güneş batmıyordu ama o yolda emin adımlarla ilerliyordu. Hava tam nişan havasıydı, ya da öyle bir şey olmuyorsa da o kadar sıkılmıştım ki ben olduruyordum. Hâlâ sıcak ve nemliydi; akşam olmak, elbisenin kolları omzumda durmak bilmiyordu ve dayatılmış ritüellerden hoşlanmayan Leyla’nın bir başka mecburiyetle imtihanına daha hoş geliyorduk.

Törenin yapılacağı alana doğru yürümeye başladım. Dekorasyona muazzam özen gösterildiğini inkâr edecek değildim, her şey harika gözüküyordu. Çiçeklerle kuşlarla böceklerle alıp veremediğim elbette yoktu ve bahçenin çevresine yerleştirilmiş saksı çiçeklerinin bazılarını, liseden beri görmediğim ve görmeyerek pek bir şey kaybetmediğim birkaç kızıdan muhtemelen daha fazla seviyordum.

Ardından onu gördüm; çok arayıp hiç bulamadığım o narin bebek karşımda duruyordu. İncecik fakat dik, uzun, sağlam gövdesi üstünde; geniş, taze, damarlı ve parlak yaprakları göğe uzanıyordu. Eğer burada, benden başka biri daha dünyayı umursamıyorsa yüzünü denize dönmüş keman yapraklı kauçuk umursamıyordu.

Telefonun kamerasını açtım, havuz başında selfie çeken kızların yanından geçtim ve asi mi asi fakat güzel mi güzel *figus lyrata*yı çekmeye başladım. Buradan kendisini sırtıma atıp İstanbul’a götüremezdim belki ama en azından telefonumun hafızasında bir iki güzel karesi kaldırdı.

Tam bu sırada Nisan’ı yanı başımda buldum. Uğraşacak mesele kokusu almış gibi dibimde peyda olmuştu.

“Ne yapıyorsun, kızım? Deli misin?” dedi, şaşkın gözleri benimkilere dikili.

“Ben bunu çok seviyorum, Nisan ya!” diye anlatmaya g riştim, heyecanlı heyecanlı. “Eve ilk taşındığım zamanlar bayağı aramıştım da bulamamıştım. İsmi bile güzel. Keman yapraklı kauçuk! Ficus lyrata esas adı. Aslında incir ağacının bir türü.”

“İncir ağacı mı?” diye cevap verdi Nisan, duyduğuna inanmakta güçlük çekiyormuş gibi. “Eve diyecek hâlin yok herhâlde bunu, Leyla! Ne yapacaksın, salondan delik açıp üst komşuyla mı paylaşacaksın!?”

“Salon bitkisi olarak kullanılıyor bu, kızım!” diye açıklamaya koyuldum, oysaki beyhude bir çabaydı bu. “İki dekorasyon dergisi,    beş blog karıştırmış olsan görürdün de, senin de işte hiç o taraklarda bezin yok, ne yapalım.”

“Açıkçası böyle bir konuda bana soktuğun lafı bile ciddiye alamayacağım, canım. Kusura bakmazsın inşallah,” diye güldü Nisan. Bir sigara yakmış, bir tane de bana uzatıyordu. “Hayırdır, kafamızda yazı mı yazıyoruz, ondan mı bu dalgınlık?”

Demek sadede geliyorduk.

“Yoo... Ne dalgınlığımı gördün ki?”

Havuzun  te tarafındaki bara yerleşip denizi izlemeye başladık.

“Ondan mı bir gözün devamlı o telefon ekranında?” Benim inatla bakmadığım telefona manidar bakışlar atıp bana dönen Nisan, cevapları belli ki gözlerimin içinde arıyordu. Oysaki söz konusu telefonun ekranının ışığı, tam olarak bu anı beklemiş esine bir yanıp bir sönüyor, bir yanıp bir sönüyordu.

“Cevap vermeyecek misin?” dedi Nisan. Hatta hızını alamayıp, “ ekinme çekinme...” diye eklemeyi de unutmadı. şansımın telefon aramızdaki masanın tam ortasında duruyordu ve tam kararmak üzereyken ekrana düşüp duran her bir mesaj da ışıl ışıl parıldıyordu.

“Selam...”

“Madem çok ısrar ettin, m saltiesen bir iki şey atıyorum.”

“Ama değilsen, m salfi zamanda bakacaksın, söz?”

“Bak, şaka değil. Söz vermezsən, atmıyorum.”

“  ) ”

Gülen surat itibarıyla Nisan'ın sabrı taşmıştı. Birer kaplan pençesi misali telefona uzanan iştahlı parmaklarına, ahtapot kesilen ellerimi kapattım. Güç bela da olsa telefonumu ele geçirmeyi başarmıştım ama gerisini nasıl halledeceğimi bilmiyordum. Havuz başındaki kızlar, fotoğraflarını çekmemiz için bize sesleniyordu. Tam olarak aradığım kurtuluştı. Yanlarına koştum. Tam altı kişilerdi ve hepsinin birden en güzel, en ısıltılı ve en zayıf çıktığı ideal kareye ulaşmak dakikalar alırdı. Nisan'dan uzak geçecek birkaç dakika bile şu an bana kârdı fakat onun peşimi bırakmaya niyeti yok gibi duruyordu.

"Leylaaa! Baksana bize bir!"

Bize mi bak diyordu? Kime, tam olarak?

Havuz başında pozdan poza girmekten yorulsa da yılmayan altı tane sarı elbiseli kız bana, ben elimde telefonla donakalmış vaziyette Nisan'a, Nisan'ın elindeki telefonumun ekranında her nasılsa belirivermiş olan Baran ise, karşısında bulduğu bu saçmasapan manzaraya bakıyordu.

Yer ne taraftan yarılıyordu? İçine girecek vardı da.

Fotoğrafçılık kariyerimden zorunlu istifamı isteyerek Nisan'a doğru yürümeye başladım. Geleceğim varsa göreceğim de muhakkak vardı ama şu an itibarıyla yapabileceğim bir şey galiba yoktu.

Baran ekrandan gözlerini bana dikmiş, "*N'aber Leyla?*" diye soruyordu.

"*İyi... Baran... Sen?*" diye mırıldandım. Oysaki büyük bir bahçe koltuğunda oturan ve akşam güneşinin yüzüne gözüne bulaştığı Baran Kurt'un buna cevap vermesine bile gerek yoktu; ziyadesiyle iyi görünüyordu. Ardından sağ omzunun altındaki küçücük çerçevenin içindeki köşeye kaçmış kendi görüntüme baktım. Çevremdeki herkes çiçekten taçlı, yapılı saçlarıyla ışıldarken ben gelişigüzel topladığım atkuyruğumla isyankârları oynuyordum. Ne hoştu.

"*İyidir... Aramışsın da duymadım, geri arayayım dedim,*" dedi.

Aramış... mıydım?

"Evet, aramıştık Leyla'yla seni ama öylesine, Baran!" diye cevap verdi Nisan. Şimdi ekrana kocama gülücükler saçıyor olabilirdi ama birazdan canına okuyacaktım, haberi yoktu.

"A-aa, öyle mi olmuş? Olmuş tabii," diye geveledim kenardan. "Biz de işte... Fotoğraf çekimi yapılacak... Onu bekliyoruz."

"İyiymiş... Geç olmadı mı ama? Hava kararıyor," dedi Baran. Bence o hâliyle kalsa da olurdu ama akşam ayazında dağılmış saçını başını düzeltmeye başlamıştı.

"Tam gün batımında çektireceğiz, çok havalı!" dedi Nisan. Şimdi de kendi eksenini etrafında dönerek Baran'a çevreyi göstermeye çalışıyordu.

"Hımm... Çok hoş. Eee, nasıl Bodrum? Gördüğüm kadarıyla hava güzel... Sizden ve sarı elbiselerinizden güzel olmasın." Sesi âdeta papyon takmış, önümüzde eğiliyordu.

"Teveccühünüz, Baran Bey. Çok teşekkür ederiz," dedi Nisan, tekrar yanıma gelip muzip muzip gülerek. Gülecekti elbette doya doya... Son demleriydi ahir ömrünün.

"Gerçi Leyla'yı tam göremiyorum ama..." diye ekledi Baran. Sesinde kinaye mi vardı, merak mı, sadece kibarlık mı ediyordu, anlamamıştım.

Hem ayrıca, beni afişe etmese olmuyor muydu? Şu ekranın köşesinde görüntümün yarısını saklamayı ne güzel başarmıştım?

"Aldım mesajlarını Baran bu arada..." diye söze girdim tereddütle. "Tam yazacakken... Yazamadım... Sen at tabii ki, ben bekliyorum!" Konuyu değiştirmek için şekilden şekle girmiştim. "E-posta atıyorsun, değil mi?"

"Dediğim gibi, atabilirim. Ama şimdi bakmayacaksın. Nisan, iş yapmaya kalkarsa orada engel ol," dedi Baran şakayla karışık.

"O iş bende," dedi Nisan. Zaten canına minnet olmalıydı. "Kartal gibi tepesindeyim, merak etme!"

"Yalnız bizim gitmemiz lazım. Öyle değil mi, Nisancığım?" diyerek araya girdim. Bu muhabbetin balla kesilmesi lazımdı. "Seni de tutmayalım, Baran."

Ve fakat benim tutmayalım dediğim Baran'ı anlaşılan zaten rıtan vardı. Arkasından bir ses yükselmişti. Güçlü, yüksek bir kadın sesiydi. Tanımadığım bir kadın sesi.

"Baran! Gel hadi. Pirzolarları atalım."

"O kimdi sence, Leyla?"

Fotoğraf çekiminin ortasındaydık, dişlerinin arasından konuşuyordu ve birkaç saat içinde Instagram'da çarşaf çarşaf gezecek fotoğraflarda düzgün çıkmaya çalışacağına, hâlâ benimle uğraşıyordu.

"Aman ne bileyim, Nisan! Ayrıca bize ne?" diye çıktım. Yalan söylüyordum. Yalandı ama yapabileceğim bir şey yoktu. Telefonumu küçük el çantasına sokuşturmuş, çantayı da eşya odasına koymuştum. Bizi fotoğraf çekimi için çağırdıklarını söyleyerek Baran'ın yüzüne apar topar kapattığımız telefonu, bir süre daha göresim yoktu.

Çekim bitti, nişan törenine geçtik. Yüzükler takıldı, kurdeleler kesildi, ilk danslar edildi. Yemeklere, içkilere, tatlılara geçildi. Nişan töreni sararmış bir film şeridi gibi gözlerimin önündeki geçir törenini tamamlıyordu. Telefonum çantamda, çantam eşya odasındaydı. Bakmamıştım. Bakmıyordum. Bakmayacaktım.

Pilim nihayet bittiğinde saat on bir buçuk olmuştu. Aslında çok daha fazla durabilmem icap ediyordu ama saatlerce ayakta dikildiğim, doğru dürüst bir şey yemediğim ve gerekli gereksiz koşturduğum için sersem durumdaydım. Odaya çıkıp uyumak için dakika sayıyordum ve tek kişilik odalarda kaldığımız için kimsenin tahmin edemeyeceği derecede mutluydum.

Dibini sıyırdığım enerjimi, odaya çıktığımda ancak üstümü başımı çıkarmaya yetmişti. Kendimi bir külçe gibi yatağa bıraktım. Açmaya bile yeltenemediğim saçımı tepeme tutturan tokalar başıma battığında sinirden kendime pufluyordum.

Saçımı açmak için mecburen kalktığıma göre saatlerdir üvey evlat gibi suratına bakmadığım telefonu da artık çantamdan

 ıkarabilirdim sanırım. Acil bir Şey olurdu, annem babam merak etmiŐ  olurdu. Hiçbir Şey olmasa yarın   ylene kadar uyumamak gerekece inden, alarm kurmak lazım olurdu.

Nasıl bu kadar karıŐtı ına hayret ettiğim k       portf    elime alıp telefonu aramaya koyuldu umda, bu çantayı nasıl olup da hâlâ emekli etmedi imi d Ő  n yordum. Kendisini en son bu kadar karıŐmıŐ buldu umda, saat sabah dördü yirmi sekiz geçiyordu ve ben 6.843 mil uzakta, çok yanlış kararlar veriyordum.

Telefonu nihayet buldum.  ine çökerek s nen bir yıldız gibi çantanın en izbe ve karanlık aralığına sıkışmıştı. Őar ı da bitmişti, kim bilir ne zamandır ucundakine ulaŐılamıyordu. Sa ımdaki tokaların tümünü çıkarıp yatağın başına geldiğimde Őar a taktı ım telefon açılmış, ışıklarını yakmıŐ, Őifresini   zmem gereken ayyaŐ bir dert kasası gibi bana bakıyordu.

Őifresini   zmemle kendisinin gerçek bir ayyaŐ dert kasası olduğunun anlaŐılması bir oldu. Kasanın kapağı açılmış, derdi  ilesi hunharca ortaya saçılmıŐtı.

Muhasebesini yapmak gerekirse zamana göre sıralanmıŐ defter-i kebir aşağı yukarı Şuna benziyordu:

[20.31] Leyla?

[20.31] Kapadınız bİrden.

[20.32] Neyse sonra konuşuruz, İyl eğlenceler...

[21.41] Bu arada, henüz g ndermemiŐtim, Şİmdi gönderiyorum.

[21.41] Sen İylene de sabah bak, tabil... Uçakta okursun.

[21.42] Yanİ tahminen yarın d n yorsundur... Değil mi?

[22.28] Leyla?

[23.54] İeyla ordamsıın? Yoksa telefounu mu kaybetİlin

[23.55] havuza mı dusurudun?

[00.09] niye yazmy,yorsun ki

[00.10] denzi kustu dİyr dalga gec,yor

[00.23] İnsalaah suya dusem,Őİr cynku cok zoroluy

[00.24] gec olmul dben yatıyorusm srn de u

Devam etmediği sanırım iyi olmuştu çünkü kalanını deşifre etmek için Alan Turing²⁴ seviyesinde bir yardım gerekiyordu. Saate baktım. 00.35'i gösteriyordu. Belki de Baran çoktan sızıp kalmıştır diye düşünmek için çok yerine bir saati gösteriyordu.

Düşünmeye gerek yoktu. En fazla yazmazdı. Ben saatlerce yazmamıştım, biraz da o yazmazdı. Sonra ben yazmazdım. Sonra o yazmazdı. Sonra ben. Sonra o. Sonra da ihtiyarlar, ölürdük. Çok muydu?

İçtiğim sadece bir buçuk kadeh içkinin etkisi ekrana baktıkça sırayla ikiye üçe dörde beşe katlanıyordu. Bu formülü kırmak için de Alan Turing'e ihtiyaç var mıydı? Yoktu. Galiba susmam en hayırlısıydı.

"Baran?"

"Orada mısın?"

"Telefonum çantamda kalmış. Kaybetmedim. Havuza da düşmedi."

"Sne iyi mısın?"

"Lyudunmu?"

Ben sarhoş da değildim üstelik ama beynim de ruh hâlim de imla kurallarını düşünecek durumda değildi. Azıcık kalan takatimi, parmağımın ucundaki numaranın üstüne dokunup telefonu kulağıma götürmemek için kendimi zapt etmeye harcıyordum.

Fena hâlde sıkkın, bıkkın ve çökük vaziyette yatağa uzandım ve yastıklara gömüldüm. Sanki aylar boyunca hazırlandığı sınavı batırıp çıkmış bir çocuğun yaşadığı hezimetini yaşıyordum. Bu hissi Baran'la sadece şimdi değil, aslında sürekli yaşıyordum. O, bu gece muhtemelen sadece telefonun üstünde uyuyakalmıştı ama ben mütemadiyen içimde taşıdığım, ona dair her şeyin avucumdan her an kayıp gidebileceği hissini yine kalbimin üstüne yığılı hâlde bulmuştum. İğreti bir kapakla kapanan küçücük bir kutudaydı bu his; en ufak sarsıntıda devriliyor, açılıyor, etrafa saçılıyordu. Bitmek tükenmek bilmez, bulunmaya bir türlü ikna

²⁴ Alan Mathison Turing, İngiliz matematikçi, bilgisayar bilimcisi ve kriptolog. (e.n.)

olmaz o edepsiz kayıp hissi içimde tekrar tekrar sökülen bir yırtığa, bir türlü kapanmayan bir kara deliğe dönüşüyor; kapanacağı yerde her defasında derinleşiyor, genleşiyor, büyüyordu. Hangi fizik kanunu zaten kara deliklerin kapanabildiğini söylüyordu?

Kara delik hâlâ karanlıktı ama birden, sanki görünmez bir el içine düştüğüm kör kuyuya fener tutmuştu. Gözüme bir ışık giriyordu. Parmaklarımın arasından yastığın kenarına kaymış telefonun ışığı yanıp yanıp sönüyor, feri çoktan çukurlarını terk etmiş gözlerimi alıyordu.

"Burdaymı"

Tam teşekküllü değilse de en azından bir kısmı orada gibi duruyordu. Küçük, küçücük bir yıldız, karanlık gökyüzünde parlamaya başlamıştı.

"Oradasın ama galiba biraz sarhoşsun?")))

Bunda bu kadar gülünecek ne vardı, bilmiyordum ama bana şu an hiçbir şey sorulmamalıydı.

"Evet:)))(())"

")))))))"

Bu seviyeyi korursak yarın doğrudan Nickelodeon TV'de çocuk kuşağına çıkardık.

"Telefonum çantamdaydı da... Görmedim o yüzden mesajlarımı."

"Hmmmömmömm"

Yarın onunla bu konuda çok eğleneceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Senin kafa bayagı güzel olmuş anlaşılan"

"EVEET GÜZLEDİ ÇOK. BENC EHEP GİY"

"Ehep? Anladım mı?"

"elbisen güzle olömfüş diyorurm"

"Elbise? Bugünkü elbisem mi? Sarı elbise?"

"eeevel"

"Hım teşekkür ederim)))"

"SACINFNI DA TOPKALAMALISN"

"Ne?"

"sac.nı da toplamalysın"

Demek saçımı toplamalıydım. Peki... Sarhoş Baran ile moda ve stil saatini bakalım hangi konu takip edecekti?

"cpk gyzel"

"Ne?"

"sen"

"nezmana geleceksni"

"gel"

Telefonu bıraktım. Yataktan kalktım ve pencereyi açtım. Yetmedi. Balkona çıktım. Tırabzanlara yaslandım. Hafifçe aşağı sarktım. Benim uykum hangi delikte arayacağımı bilmediğim şekilde kaçmıştı. Sarhoş olamadan ayılmıştım. İstemediğim kadar kendimdeydim. İçeri geçip telefona uzandım ama telefondan önce minibardan bir şişe, komodinden de bir sigara aldım.

İstemediğim kadar kendimdeydim ve şu an kendimde kalamazdım.

Telefonun ışığı ise kararmıştı. Sanki kilometrelerce ötedeki bir başka yıldızın kütleçekim kuvvetine bağlı bir yıldız gibi sönmüş, tekrar içine doğru yanmıştı. Karanlık gecenin içine baktım ve malum gerçeğe yüzleşmek zorunda kaldım. Bu gece uyuyamayacaktım ben. Sönemeyecektim. Genleşecek, uzayacak, belki yörüngeden çıkacak, belki de uzay boşluğunun derinliklerine doğru kayacak, kayacak, kayacak ve kaybolacaktım.

“Leyla? Resepsiyona sordum, çıkış yaptı dediler! Neredesin sen?”

Sabah uyanır uyanmaz, uçağımı erkene alıp otelden çıkmıştım.

“Kızım, delirdin mi, ne çıkışı? Beraber dönmüyor muyduk?”

Nisan da kendince haklı olarak şimdi bana hesap soruyordu. Hâlbuki bence ben, gecenin köründe kalkıp gitmediğim için tebrik ediliyor olmalıydım.

Havaalanından çıkıp Arnavutköy’e doğru ilerlemeye başladığımda bu kadar sabrın sonunun selamet olduğuna kanaat getirmek üzereydim. Buraya gelene kadar Baran’a herhangi bir şekilde haber vermemeyi başarmıştım; hâlâ uyanmamış olabilirdi ve itiraf etmek gerekirse sürprizinin kaçmasını istemiyordum. Şimdi ise saat çoktan öğleni bulmuştu, dolayısıyla uyanmadıysa da artık pekâlâ uyanmalıydı. Bu eve durmadan çat kapı gelmeme alışmadıysa kendi sorunuydu.

Bavulumu ağır dış kapıya dayayıp bu evle alakalı en meşakkatli detayla ilgilenmeye koyuldum. Kaç saat uykuyla durduğunu asla bilmediğim bünyem hepten güçten düşmüş olsa gerekti ki açabildiğim de güç bela açabildiğim bu kapıyı şu an katiyen açamıyordum.

Ve fakat bu kez kapıyı açamamamın benden bağımsız bir nedeni de var gibi duruyordu. Bugüne kadar kapalı bile bulmaya vakıf olamadığım kapı, bu kez kilitliydi. Hatta biraz uzaklaşıp yukarı doğru baktığımda, kapalı camlar ve perdelerden anlaşıyordu ki birileri evde yoktu, hatta fena hâlde yoktu.

Aklım, dün akşama gitti. Baran'ın oturduğu büyük koltuğu ve bahçeyi düşündüm. Sonra aklıma konuşmanın bıçak gibi kesilen sonu geldi. Çağrışımından çağrışıma koşmaya bayılan aklım en son olarak sarhoş Baran'ın giderek birer harf cümbüşüne dönen mesajlarını taradı. Evet, esas şifre şimdi çözülmüştü. Baran burada yoktu. Kim bilir hangi yemyeşil cehennemın en havadar bahçesinde, ismi belirsiz bir kadınla ziyafet sofrasındaydı.

Beynimden dumanlar çıkarmaya başlamadan önce karşı kaldırıma geçtim ve bir taksi çağırdım. Kocaman bavulumla daracık sokağın ortasında dikilirken, bu telefonu şu andan itibaren kötü emellerime alet etmeyeceğime söz veriyordum.

Eve geldiğimde sabır taşım, saatlerce kendini sıkıp sıkıp çatlamamayı başarmanın üstüne bir sınav daha vermiş, dünyanın en sert elmasıyla yarışacak kadar katılaşmıştı. Yine de hiçbir şey olmamış gibi bavulu köşeye bırakıp kızlarla pazar kahvaltısına gidecek hâlde de değildim. Telefonu son kez elime aldım ve birkaç cümleyi geçmemesine özen gösterdiğim, sakın mi sakın teessüflerimi sıralamaya koyuldum.

"Tünaydın, Baran"

"Ve tebrikler!"

"En azından evde yokken dış kapıyı kilitlemen gerektiğini biliyormuşsun"

"Bir de evde yokken insanlara 'gel' dememeyi öğrenirsen, tam olacak"

Ekranın yukarısında, harflerinin üzerine ölü toprağı serilmiş gibi duran ismine bakıp mesaj ekranından çıktım ve telefonu ertesi sabaha kadar açmamak üzere kapattım.

Tarihin en berbat pazartesi sendromlarından birine ev sahipliği yapmasını beklediğim pazartesi, zannettiğim kadar kötü geçmiyordu. Öncelikle evde çalışan bir çalar saat bulmuştum, telefona ihtiyaç duymadan uyanabilmek demek ki mümkündü. Hatta belki bundan böyle hep o çalar saati kurardım, böylelikle baş

ucumda telefonla uyumaktan vazgeçerek ahir ömründe anne-mi bir kez olsun -çok  a ırtmak suretiyle- fazlasıyla mutlu etmiş olurdum. Telefon neticede insanlarla haberle mek gibi elzem ihtiyaçlar içindi ve ben bugün kendisini elzem ihtiyaçlar için bile kullanmayı reddediyordum. Ekranında, kaç farklı insandan olduğu konusunda bir tahmin yürütmekten bile imtina ettiğim 8 cevapsız arama ve 122 tane mesaj vardı ama bir süre daha bunlara bakmamaya kararlıydım.

  len yemek yemek için bile dışarı çıkmaya mecalim yoktu. Saatler sonra midem kazınmaya başladığında, kendimi amaçsızca k  edeki benzincinin marketinde gezinirken buldum. Henüz hiçbir süpermarkette d  memi , piyasaya çıktığını ürün yöneticisinden başka kimsenin muhtemelen bilmediği, üstünde parlak ve neon harflerle “Yeni” yazan her türlü abur cuburu sepete doldururken telefonum çaldı. Ekranı bile bakmadan kula ımdaki kulaklı ın d  mesine dokundum.

“Leyla! Nerelerdesin?”

Sanırım elimdekilerin hepsini bırakıp kendime önce bir su almalıydım zira telefonun ucundaki ses dilimi dama ıma yapı tırmı tı. Ses tellerime kastım varmı  asına kurumu  bo azımı temizledikten sonra cevap verdim.

“  teyim?!”

Sorusunu, dünyanın en saçma sorusunu cevaplar gibi cevaplamı tım. Belki de gerçekten dünyanın en saçma sorusuydu. Pürüzlü seslerimizin arasına, dünyadaki hiçbir pusulanın yönünü tespit edemeyeceği dünyanın en saçma r zg rları da esiyordu.

“Kaç kez aradım, duymadın mı? Gerçi kapalıydı telefonun ama a ınca görmüş olmalısın.”

“Gördüm, gördüm...” dedim. Sakin tavrımı koruyordum. Susacak yer değildi ama umurumda da değildi. Susacaktım.

“Neden haber vermedin eve u rayaca ını, Leyla?”

“Bilmem. Vermem gerektiğini d   nmedim... Baran.”

 z g venime ko mak, hatta ona karşı raftan bana göz kırpan fındıklı gofreti ısmarlamak istiyordum.

"Kapı duvar olacağını beklemedim sanırım!" diye devam ettim. "Gel deyince, evdesindir sandım! Nereden bilebilirim... kimin evinde... barbekü partilerinde olacağını?"

Sabrın sonu selametse, selamet burası mıydı? Bütün sakın tavrımı batırıp çıkarmam üç cümleme bakmıştı ki o üç cümleyi bile adam gibi kurduğum söylenemiyordu. Bozulan sinirlerime, bu market için bile fazla kaçan altı kişilik nutellalı *cheesecake*i ısmarlasam dahi işe yarar mıydı, tartışılırdı.

"Kusura bakma," dedi Baran. Sesi, sanki derin mi derin bir yerden geliyordu. O kadar derinden gelmemesi gerekiyordu çünkü ben o kadar derinde yüzmeyi bilmiyordum.

"Biraz uzaklaşmam gerekiyordu... Şehirden yani. Çok da uzakta değilim. Ama bir süre buradan çalışmam lazım. Ne kadar, bilmiyorum ama bir süre... Merak etme, kitapla alakalı bir aksama olmayacak. Ben notları toparlamaya devam ediyorum. Konuşup haberleşiriz, e-postayla, telefonla... Tabii, sen bunlara bakmaya karar verirsen."

Susmaya devam ettim. Zaten konuşsa da hiçbir şey söylemiyordu. Söylememeye devam etmeliydi.

"Bu arada, kusura bakma, bayağı saçmalamışım gece..."

Saçmalamıştı demek... Buyursun, dinliyordum.

"Yani o yazdığım mesajları deşifre etmek bayağı uğraştırmış olmalı..." Mahcupça olduğunu zannettiğim bir şekilde güldü.

"Onu demek istiyorum..."

Deşifre etmek derken... Neyse, kurcalamayacaktım.

"Yoksa yazdıklarım saçma değildi yani, onu demek istemiyorum," dedi bu kez de.

"İyi, geri almıyorsun yani!" dedim, kalın ama kilometrelerce yokuşu tepip gelmişçesine inişli çıkışlı çıkan bir sesle. Araya girmemi muhtemelen beklemiyordu.

Gafil avlanmışlığını bir kenara koymaya çalışarak devam etti. *"A-almıyorum, tabii! Neden alayım?"* Susmuştu. Nasıl devam edeceğine karar veremiyor gibiydi. Dünküne değil, âdeta bugünkü konuşmaya bir görüntü desteği lazımdı.

"Peki... O zaman... K s müyüz hâlâ? Seni i ten alıkoymak da istemiyorum," dedi sonunda, normal tutmaya gayret ettiği bir ses tonuyla.

"Yoo!" dedim. Aslında bunun için kendime kızmam bile gerekebilirdi ama garip biçimde rahatlamı tım. "İ te değilim ben. Benzincide geziyorum."

"Benzincide mi geziyorsun?" Sesindeki hayreti duyabiliyordum.

Yine de lakaytlı ımı bozmadan cevap verdim: "Evet... Ben market gezmeyi çok severim. Benzinci marketleri de çok e lencelidir. Buraya, daha önce hiçbir yere gelmeyen en saçma sapan ürünler geliyor."

"İyiymi ," diye güldü. Sesi pütür pütür çıkmıştı. Muhtemelen o kadar i kiden sonra bo azı mahvolmu tu. Bir de bahçede uyu-yakaldıysa... Birden, dima ımdan kaybolan görüntüler gözümün önüne     t .   ke ibrem astronomik bir süratle tavan yaptı. Bu konuşma iyi ki görüntülü bir konuşma değildi zira sınırdan  ekil de i tiren suratımın kimseciklere görünmemesi en do rusuydu.

"Neyse ya... Esas ben seni tutmayayım, belki misafirin vardır, için gücün falan vardır!"

"Ne misafiri, Leyla? Yalnızım ben," dedi Baran. Pek de  a ır-mamı tı. Biraz duraksadıktan sonra ekledi. "Adadayım."

"D n yalnız de ildin galiba da, ondan diyorum!" Sesimin nasıl çıktığına dikkat edesim kalmamıştı. S k netimi birkaç dakika bile koruyamadı ım için kendime zaten yeterince kızgındım.

"Sen Deniz'i diyorsun..."

"Bir şey demiyorum. Hadi, ben kapattım. Ho  a kal."

Aramızda denizler vardı. Bir gün açıp gelmeye karar verirse o zaman konu urduk.

"Evet, arkadaşlar... 15 dakika sonra sıni tayız!"

Burak elinde kahvesiyle bahçeye doğru yürürken, ak am g ne inin son demlerini yakalayıp  imlere serilen öğrencilerine sesleniyordu. Günlerden per embeydi, dümdüz, olaysız bir haftanın dümdüz olaysız bir per embesi.

Mesai saatlerinde proje hazırlıklarıyla uğraştığım, akşam saatlerinde Nisan'la klasikleşmiş sonbahar yürüyüşlerimize geri döndüğümüz, son zamanların en tekdüze, en olaysız haftası hızlıca geçmiş, neredeyse geride kalıyordu. Bir öncekinden sadece fiziken değil, ruhen de yorgun çıktığım bu haftanın bu şekilde rölantide geçmesinden memnundum. Evden işe, işten sahile, sahilden eve, oradan uykuya ve işe git gel şeklinde ilerleyen bilindik düzen, kurcalayıp bozmak istemediğim kadar huzur verdiği için kendimi tutmuş, kurcalamamıştım.

Bununla beraber her gece e-postalarımı açıp, orada her gece muhakkak bulduğum notları okuyup uslu bir çocuk gibi ödevimi yapmadan günü de kapatmıyordum. Ama sadece bu kadarını yapıyordum. Bu ödevleri veren, bu notları gönderen şahıs neredeymiş, kimlerle neler yemekte içmekteymiş, ışıkları yanar mıymış yoksa söner miymiş, ilgilenmiyordum.

Evet, Baran'la ilgilenmiyordum. Bu uğurda en azından elimden geleni yapıyordum. Ağır kapısını çekip gittiği evinin ışıklarının yanıp yanmadığına bakmamayı bile öğrenmiştim. Pencerenin etrafında gezmek çok kolay değildi ama biraz çabalayınca yapılabilirdi. Mesajlarının yarısına dönmüyordum. Bir tane telefonunu cevaplıyorsam iki tanesini kaçıırıyordum. Damarına fena hâlde bastığımı da biliyordum. Bir mesaj atacağı, iki kelime yazacağı varsa muhtemelen beş tanesini de siliyordu. Sayemde Whatsapp'tan herhâlde artık nefret ediyordu. Kendime böyle yaptığım için beş misli sinirlensem de kaçmak isteyeniyi kovalamanın anlamı yoktu. Bunu öğrenecek kadar çok kaçmıştım.

Kaçak Leyla'nın kaçmadığı şey ise yazmak olmuştu. Haftada iki akşam sektirmeden geldiğim derse iyice alışmıştım, burada birkaç saat kelimelerle yapboz gibi oynamak hoştu. Ama esas iyi olan, bu birkaç saatin kafamı dağıtıyor ve bana terapi gibi geliyor oluşuydu.

Derse verdiğimiz arayı Burak bu kez uzun tutmuştu: 15 dakika. Bunu fırsat bilip sınıftaki kızlarla bahçenin içindeki kafeye çıkıktık. Onlarla ilgili hunharca atıp tuttuğum o ilk gün sanki yıllar

 ncesinde kalmıştı. Baran'ı unutmuşlardı, dolayısıyla sorun da yoktu. Elimde olsa kendisini belki ben de unutturdum ama bunun elimde olan bir tarafı da kesinlikle yoktu.

Hava hâlâ sıcak ve r zg rsızdı, muhtemelen eylülün son ılık akşamlarından birini yaşıyorduk. Burak dâhil sınıfın neredeyse r m  dışarıdaydı. Kendisi tam arkamdaki küçük ve boş masaya oturmuş, notlar alıyordu. Sonra telefonu çaldı. Hattın ucundaki her kimse, upuzun bir "Hımmmmmm" sesiyle kulağını bir miktar deldikten sonra çok vakti olmadığını ama yanına uğrarsa bir on dakika konuşabileceklerini söyledi. Birazdan gelecek olan kişi, aşağı yukarı on dakikalık vaktin bir dakikasını bu şekilde harcadığı için Burak'a kızs  hakkıydı.

Kız r mıydı, bilinmezdi. Ama ne mutlu bana ki çok merak edersem kalkıp sorardım. Çünkü gelen kişiyi tanıyordum.

Işık hızıyla bahçeyi arşınlayıp seri ve telaşlı adımlarıyla Burak'ın yanında bitiveren, Gözde'den başkası değildi.

Kar Küresi

“Selam! Nerelerdesin sen ya, özlettin kendini!” diyen Burak, beni görmeden sağımdan geçip masasına gelen Gözde’ye -tahminen- sarılıyordu.

“Yoğun be, Burak! Koşturuyorum,” dedi Gözde. Yalan söylemiyordu; sesi çatallaşmıştı, yorgunluğunu sezebiliyordum. “Oyun işte, son günler artık, tamamlıyoruz provaları. Ona kapandık. Onun dışında da... Çıkmıyorum bir yere... İşte, durumlar...”

Durumlar, sanki bir alarm koduymuşçasına, telaffuz edilir edilmez sessizlikten oluşan ağır, yün bir yorgan gibi aralarına serildi.

Arkam dönüktü; görmüyordum, sessizliklerini duymuyordum. Ne konuşmalarının bir parçasıydım ne suskunluklarının ne de yeterince ılık olan bu eylül akşamı yüklükten zamansızca çıkıp üstümüze yığılıp kalan yorganlarının... Ama yünden değildi bu yorgan; sanki ucuz elyaftan yapılmıştı.

Boğuyordu.

Daraltıyordu.

Deliliğe sürüklüyordu.

“...Nedir?” diye sordu Burak. Ya da sormaktan çok, Gözde’nin konuşmak için hazırlanmasını beklemeye başladı.

Peki, ben ne bekliyordum? Şu an buradan neden derhâl gitmiyordum? Gidemiyordum. Yer çekimi kuvveti cisimleri dünya üzerinde olduğu yere sabitliyorsa benim üzerimdeki yer çekimi kuvveti milyonlarca kata çıkıyor, beni oturduğum noktaya sadece sabitlemiyor; âdeta çakıyor, mıhlıyor, hatta gömüyordu.

“Nedir... Yine *ayrılıyorz*dur herhâlde, Burak! Yani kapıdaki *malum* konuşmanın o olduğunu tahmin ediyorum! Hatta kapıda değil, basbayağı içeride! A mıyorum kapıyı ben de o yüzden... Kovuyorum kapıdan... Günlerdir konuşalım deyip duruyor, telefon zır zır zır... Ama olmaz... şu an olmaz yani... Kaldıracak hâlde değilim... Ki zaten ne kadar kendimdeyim, bilmiyorum bile... Bu oyun, en iyi sen biliyorsun, kaç kere konuştuk, sorumluluğu, manevi yükü çok ağır oldu bana... Çok stresliyim... Sonra... Sonrasındaki belirsizlikler, bizim tiyatro grubunun durumu... Gerginim anlayacağın yay gibi... En ufak şeye bile tahammülüm yok... Bilmiyorum... Kumdan kale gibi dikildim kaldım böyle kıyının dibine... Sanki... Sanki...”

“Dalgalar yalayıp duruyor, ha yıktı ha yıkacak...” dedi Burak. Araya kısa, keskin bir sessizlik girmişti. Devam ettiğinde sesi sanki birkaç perde aşağıdan geliyordu: “Bilahare konuşuruz tabii, Gözde. şimdi şu iki arada bir derede değil ama biliyorsun bu konudaki fikrimi.”

“Biliyorum, be adam!” dedi Gözde. “Onu söyle diye gelmedim ben zaten sana... Başka kimseyle konuşasım yok açıkçası. ‘Siktir et her şeyi, herkesten önce insanın kendi iç huzuru gelir’ demekten başka bir şey yapmıyorsun sen de ama yine en gerçek, en dürüst konuşan sensin.”

“‘Zorlamanın bir anlamı yok, kopacaksa kopsun’ da diyorum arada ama...” dedi Burak, Gözde’ye, tepkisini tartarak.

“Tamam, d r st ğ n n ayarı kaçıyor arada! Amaaan, neyse...”

Gözde’nin ses tonu sürekli alçalıp yükseliyordu. Bütün bunları söylerken sadece söylediklerine bakarak bir ruh hâli tahli-li yapabilirdim ama sesinden bunun tutarlılığını  l ebilmem imkânsızdı. Kelimelerinin her birini anlıyor, hatta anlamam gerekenden bile çok fazlasını anlıyordum ama o kelimelerin oluşturduğu bu parçalı bulutlu, gök gürültülü ve sağanak yağışlı hikâye onu üzüyor muydu, kızdırıyor muydu, yoksa hepsine kısır bir mevsim d ng s ym ş esine alışmıştı ve sadece bir alışkanlık ese-

ri olarak havadan mı dert yanıyordu, emin olamıyordum. Hoş, doğru okuyabilsem bile doğru dürüst anlayamayacağım kadar kişiseldi benim için her şey. Okuyamazdım, okusam anlayamazdım, anlasam doğru anladığıma emin olamazdım.

Sadece, beyin ambalesi geçirebilirdim ben. Ve şu an tam bunu yaşıyordum.

“Ne diyeyim, kızım? İkinciz de benim yakın arkadaşımısınız! O da sorsa ona da aynı şeyi derim,” dedi Burak. Bu söylediğinde samimi olduğunu sonuna kadar hissettiriyordu sesi. Samimi ama tavizsiz ve netti.

“Ama sormuyor, değil mi? Ne yapıyor, konuştunuz mu hiç?” diye sordu Gözde. Merakını gizlemeye çalışmamıştı.

“Hayır... Yani en son geçen hafta derse gelmişti. Bugün yok. Ayda iki diye konuştuk,” diye cevap verdi Burak. “Sen... onu görürüm diye mi uğradın yoksa?”

“Yani... Bilmiyorum. ‘Beni şu an doğru dürüst dinlemeyeceksen o zaman uzak duralım, görüşmeyelim’ dedi ve kayboldu ortadan. Evde değil... Basımevine uğramamış. Şurada görüp sıkıştırırsam ne olacak, o da ayrı zaten,” dedi Gözde. Sesi sonunda boğulmuş ve boğazında kaybolmuştu.

“Adada olabilir,” dedi Burak, kısa ve öz.

“Muhtemelen. Ama kalkıp gidecek değilim oraya,” dedi Gözde. Onun kararı da bir o kadar kısa, öz ve net duruyordu.

“Gözde, bırak o zaman. Yani ne diyeyim... Şu şekilde dursun bir süre o zaman. Olmaz mı?” dedi Burak. Sesine sabırsızlık dolmaya başlamıştı. “Daha iyi bir seçenek göremiyorum şu an çünkü. Zaman, diyeceğim ama... Neyse ya... Zaman demişken benim derse geçmem lazım. Ne diyeceğim... Akşam konser var, gelsene? Kafan dağılır.”

Gözde sesli bir nefes verdi ve toplanmaya başladı. “Yok, sağ ol. Şu an kafa dağıtacak durumda değilim. Adamlar haftalarca o performansla hazırlanıyor, karşılarında sebze gibi oturmak istemiyorum.”

Gözde gitmişti. Burak'ın yanından geldiği gibi hızlı adımlarla uzaklaşmıştı. Daha fazla orada duracak gücü kendimde bulamayıp hemen öncesinde yerimden kalktığım için bunu bizzat görmemiştim bile ama görmeme gerek yoktu, tahmin ediyordum.

Tıpkı bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi kalmayacağını tahmin ettiğim gibi.

Burak saat sekize gelirken, dersi erken bitireceğini duyurdu. Bunu söyleyerek beni ne kadar sinirlendirdiği hakkında fikri yoktu zira bence bugün ders erken bitmemeli, hatta belki hiç sonlanmamalıydı. Zira birisinin tepemde dikilip beni, *“şunu yaz”*, *“bunu şöyle tekrar yaz”*, *“az öncekini unut, tamamen baştan yaz”* türünden buyruklarla, kendimi unuttururcasına meşgul etmesi gerekiyordu. Bunu yapabilecek çevremdeki tek insan Burak'tı, bunu yapabilecek diğer insan ise hem yoktu hem de onu tümüyle aklımdan çıkarmak istediğim için olmazdı.

Baran, olmazdı. Bu iş için olmazdı, başka hiçbir şey için de olmazdı. Ben onun, ıssız olmayan adasına düşerken yanına almadığı    şeyden biriydim ve görünen oydu ki almıyordu, almazdı, alamazdı. Bir fiilin tüm olumsuz çekim h llerini yaşıyor gibiydik. Aramıza sanki onlarca ömrü, kıtaları birbirinden ebediyen ayıran azgın suları sokmuştuk. İçim tam olarak neye olduğunu bilmediğim bir öfkeyle doluydu ve tam olarak neye olduğunu bilmediğim için öfkem büyüdükçe büyüyordu.

“Leyla? Duymuyor musun?”

Ben kendi kafamdaki seslerin bile yarısını duyamazken bana kim bilir kaçıncı defadır sesleniyor olan Burak'ı elbette duymuyordum. İnsanlar çoktan toplanıp gitmişlerdi, bense belki de dakikalardır vitrinin boş bir rafına rastgele yerleştirilmiş bir saksı çiçeği gibi olduğum yerde öylece oturuyordum.

“Herkes ka tı, senin bir planın yok herhâlde,” dedi Burak. Meraklı gözlerle beni izliyordu.

"Hi? Yok," dedim. Neye yok dediğimi bile bilmiyordum ama sorduğu her ne ise, onun da bende olmadığı kesindi.

"Yok mu bir planın?" dedi tekrar. Ve benim, ağzımdan çıkması kim bilir kaç saniye daha alacak cevabıma sabrı olmadığından olsa gerek, beklemeden devam etti: "Akşam bir konser var. Gruptakilerden biri arkadaşım. Gelmek ister misin? Biraz kafan dağılsa iyi olacak gibi."

Burak, çaresiz dertlere düşen insanların kafasını dağıtmaktan sorumlu devlet bakanı mıydı? Gözde'yi dağıtamamıştı, bütçesi fazlalık vermişti, şimdi de kamu görevi kapsamında benimkini mi dağıtmak istiyordu?

"Gelirim!" dedim. Boğazımdaki ses tellerinin en ufak düşünmeksizin titreşmesi sonucu ağzımdan bu kelime çıkmıştı. Düşünme eylemi ses tellerine bırakılırsa elbette düşünemez, titreşirlerdi. Birazdan Burak'la, üyelerinden birisi arkadaşı olan bir grubun konserine gidiyorduk ve hepsi düşünmeden titreşen ses tellerimin suçuydu.

Konser, Galata'daydı. Bir caz konseriydi. Burak'ın arkadaşı olan kız, Mine, piyanistti. Burak onu New York'tan tanıyordu. Burak daha önce anlattı mı, bilmiyordum- Baran'ı da New York'tan tanıyordu. Aynı okulda okumuşlardı. Burak üniversiteden sonra yüksek lisans için New York'a gitmişti, Baran ise aynı dönem New York'ta lisansı bitirmişti ve aynı kampüste master yapmışlardı. Burak bütün bunları, herhangi bir konudan bahseder gibi anlatıyordu ve her bir cümlesiyle beni, yağmurdan kaçarken doluya tutulmanın işten bile olmadığına ikna ediyordu.

Yağmurdan ne kadar kaçarsanız tutulduğunuz dolunun kafa yarar cinsten olma ihtimali de o kadar fazlaydı. Ve aslında benim buna daha fazla ikna edilmeme gerek bile yoktu ama anlaşılan oydu ki kader böyle düşünmüyordu. Zira hafızam beni yanıltmıyorsa -ki bunamak için çok gençtim, yanıltmıyor olsa iyi olurdu- konseri beklerken bir şeyler içmeye girdiğimiz küçük barın kapısından içeri Arhan'ın girdiğini görüyordum.

“Oooo, naber abi? Sen geliyor muydun ya? Neden haber vermedin?” dedi Arhan. Burak  ne çıktığı için arkada kalmıştım ve Arhan muhtemelen henüz beni görmüyordu.

“Abi bugün ders var ya, bir duruma bakayım dedim, önden söyleyip satmak istemedim yani... Sonra bir ton konuşuyorsunuz arkamdan, malum!” Burak bunu söylerken geri geri yanıma gelmiş, azıcık kulağıma eğilip, “Aramızda” gibi bir şey fısıldamıştı. “Bu arada tanıştırayım; Leyla, Arhan,” derken ise belimden tutmuş, beni hafifçe  ne itiyordu.

“Leyla!” diye bağırdı Arhan. Ses tonu, onunla konuştuğum topu topu bir iki saat boyunca neredeyse hep normalden yüksek çıktığı için şimdi de öylesine mi bağıriyordu, şaşkınlıktan mı bağıriyordu, emin olamıyordum. “Biz tanışıyoruz ya Leyla’yla!” dedi hemen yanıma ilişerek. “Eee, naber? Nasıl gidiyor kitap?”

“S-selam... Merhaba... Hoş geldin...” dedim. Hoş geldiğinden hiç emin olamıyordum. Bu kadar tesadüfe hoş değil, saçmalığın  l ası gibi bir şey deniyor olmalıydı.

şaşkınlık sırası da Burak’a geçiyor olmalıydı. “Tanışıyorsunuz yani si...”

“Eee evet, bir kere karşılaşmıştık!” dedim hızlı hızlı. Sözünü böldüm çünkü nasıl, nereden tanıştığımızın detaylarına Arhan’ın girmesine hiç gerek yoktu. Beyin h crelerim hazır biraz çalışıyorken durumlar -sanki mümkünmüş gibi- daha da karışmadan müdahale etmem lazımdı. “Yani bir keresinde Baran’la kitabın üstünde çalışıyorduk, o zaman karşılaşmıştık Arhan’la, oradan tanışıyoruz.”

Arhan, tüm o sülalesi rahat, havai tavrı ve ciddiyyetten uzak ifadesi içinde bir saniyeliğine de olsa bana öyle bir bakış attı ki tek bir cümlemin içine kaç tane yalan sığdırabildiğimi hesaplamaya çalıştığına yemin edebilirdim.

O an gözüm kapıya kaydı. Buradan hemen şimdi kaçma düşüncesi bir saniyeliğine de olsa aklıma girip  ıktı. Ve fakat kaçmak diye bir şey yoktu, hatta hiç olmamıştı. Kendimden ka amıyordum, kaderimden ka amadığımsa ayan beyan ortadaydı.

"Allah Allah, bana çok tanıdık geldi yüzün Leyla ya!" dedi Berrak. Son iki dakikadır durmaksızın bunu diyordu. Berrak da aradan çıktığına göre, bu cümleyi bu dünyada duyabileceğim bir kişinin daha kalmamış olmasına artık şükredebilirdim. İkinci bira itibarıyla kafam, bardağın dolu tarafına bakmayı öğreniyordu belki de. Bu da iyi bir kafaydı, yeni geliyordu.

"Bilmem ki," dedim Berrak'a. "İstanbul küçük, belki buralarda bir yerde karşılaşmışsınızdır." Yine aynı şeyleri zırvalayacaktım, neticede eski kafamla da olsa yeni kafamla da olsa söyleyebileceğim aşağı yukarı buydu. *"Siz aylar evvel, buradan kıtalarca uzakta-ki bir barda birbirinize girip kendisini tek başına bırakınca ben de boş durmadım, arkadaşınızı çaldım"* diyemeyeceğime göre...

Buraya sadece bir saatliğine uğramış olmamıza rağmen Burak dolu bir şişeyle daha bana doğru yürüyordu. Bu hangi ara olmuştu, bilmiyordum ama belli ki ikinci biranın sonunu içiyordum. Yüzümün aldığı garip şekli aslında iki biradan daha fazlasına borçluydum ama bunu bilmeyen ve mümkünse bilmemesi gereken Burak dibime girmiş, "Yine ne gülüyorsun?" diye sormaya başlamıştı.

"Hiiiiç," dedim, suratımdaki aptal ifadeyi muhtemelen hiç değiştiremeden.

"Bayağı kendi kafanın içinde yaşıyorsun sen, biliyorsun, değil mi?" dedi. "Garipsin yani... Garip ama tatlı da bu..."

Gülümsedim. Yapabileceğim tek şey buydu. Her şartta şu an bu söylediğinin devamına kafa yorup zaten arapsaçına dönen aklımı daha da karıştırmayacaktım. Bir şey söylemeyip sustum.

"Bak işte, bunu diyorum," dedi, sesini hafif yükselterek. Müziğin sesi artmıştı, kendisini artık güç bela duyuyordum, Burak da mecburen konuşmasına kulağıma eğildikçe eğilerek devam ediyordu. Arhan karşımızda telefonuyla oynuyor, Berrak ise yandaki geniş gruptan bir arkadaşıyla sohbet ediyordu.

“Yani dünyaya karşı böyle... Fabrika ayarlarından falan gelen kayıtsız bir tavrın var gibi...” diye devam etti hafifçe gülerek, biraz da oyunbaz bir sesle. “Kim ne demiş, ne d   nm   sende geçip gidiyor sanki, kayıt altına girmiyor, sen istemedikçe... Ve bunu da isteyerek ya da u ra arak yapmıyorsun. Kafanın içinde olup biten, sanki gerçekte olup bitenden daha enteresan.”

Burak’a söyleyebilecek çok fazla ama çok az  eyim vardı. Misal, onun enteresan dediği şey beni kahrediyor hatta öldürüyordu ama o bunu bilme e de olurdu, hatta hepimizin iyiliği için bilme e çok daha iyi olurdu.

Burak ise söylediklerine bir cevap bekliyor muydu, bilmiyordum ama anla ıldı ı kadarıyla istese de alamayacaktı çünkü saati o kadar fark etmemi tik ki konsere neredeyse geç kalıyorduk.

Salona ge ti imizde koltukların çoktan doldu unu fark ettik, en arkalara geçmekten başka şansımız kalmamıştı. Berrak ve Arhan bir önümüzdeki sıraya yerle irken Burak ve ben sahneyi en az gören ve neredeyse kimsenin geçmeye yana madı ı arka sıraya oturmu tuk. Oturmamızla da konserin ba laması bir oldu.

Ba ımdaki ağrı yüzünden  akaklarımı ovu turdu umda belki bir saat geçmişti, belki iki, bilmiyordum. Gözlerimin yavaş yavaş kapandığını hissediyordum. Bu koltu u sebze gibi oturarak meşgul etmek istemeyen sanatın ve sanatçının kadim dostu Gözde’nin, yerini benim bu vaziyette doldurdu umu görse tepkisi acaba ne olurdu?

Durup dururken -üstelik bir süreliğine de olsa aklıma getir-memeyi ba armı ken- neden yeniden Gözde’yi d   nd   m  bilmiyordum. Kendime sinirleniyordum. Burada oturup sahneyi izleyebilirdim, kendimi melodiye kaptırıp salondaki insanların kafalarını saymaya  alı abilirdim ya da spot ışıklarını, tavanı, üst katın balkonundan ayaklarını sarkıtarak konseri izleyen kızlarla çocukların tatlı h llerini seyredebilirdim. D   nmek istemediğim şeyleri düşünmemek için yapabilece im pek çok şey vardı.

Ya da yoktu. Lanet olsun ki yoktu. Geç kalıp yere oturan kızlarla çocukların ayaklarını sarkıtarak konseri izledikleri balkon tırabzanlarının ucunda dikilip duran Baran beni seyrederken hiçbir şeye imkân yoktu.

Tırabzanların başında durmuş, aşağıya bakıyordu. Aşağıda yetmiş seksen kişi vardı ama o bana bakıyordu. Altı gün olmuştu. Üstünde kahverengi bir deri ceket, lacivert bisiklet yaka ince bir tıko, içinde küçük yakalı açık mavi bir gömlek vardı. *Tam altı gün.* Koyu lacivert cininin paçaları, kahverengi botlarının içine gelişigüzel sokulmuştu. *Altı.* Geniş bahçeli konağının geniş bahçe koltuğunda, eylülün son güneşlerini içine çeken teninin rengi çok hafifçe dönmüş, daha da uzamış sakallarının arasında parlayan minik burnu azıcık, çok azıcık kızarmıştı.

Salon neredeyse kapkaranlıktı, balkon ışık almıyordu. Uzun silüetinin üstüne birkaç saniyede bir, bir yeşil bir mor bir mavi ışık ya vuruyor ya vurmuyordu. Bütün bunları nasıl görebildiği, nasıl seçebildiği, nasıl ayırt edebildiği; tam altı gündür Baran'ı görmeyen, bu altı gün boyunca buna nasıl dayandığını bilmeyen ve karanlık bir balkonda belli belirsiz bir silüet görmesiyle delirdiğine karar veren Leyla'ya sorulmaması, asla sorulmaması gereken bir soruydu.

Hiçbir şey görmüyordum. Sadece gözlerini görüyordum. Bana bakıyordu. Baktığı yer hayat buluyor, kendine ait bir bilinç kazanıyor; kara bir deliğin nefessiz boşluğunda, kaybolup giden tüm renkleri, tüm şekilleri, tüm boşlukları dolduruyordu. Bilincim, nereden kazandığını bilmediği bir ezberden, eksik olduğunu bildiği ve bilmediği her şeyi dolduruyor, birleştiriyor, savaştırıp yeniliştiriyor, tamamlıyordu.

“Leyla?”

Saniyeler mi olmuştu, dakikalar mı, bilmiyordum. Burak'ın, yanında gözü açık vaziyette uyumaya başladığını düşüneceği kadar uzun bir zaman geçmiş olabilirdi, yeni fark ediyordum. Babama hafifçe yana çevirdiğimde gözümün karardığını hissettim.

Kafamdaki paralel evrenler muhtemel  arp şıyor, patlamanın etkisiyle milyonlarca parçaya ayrılan yıldızların tozları gözlerimin içine kaçıyordu.

“İyi misin sen?  ıkalım istersen, su falan alalım?” dedi Burak.

“Yok yok, iyiyim,” dedim nefes nefese. Yere d   en çantamı almış, toplamaya çalışıyordum. Sanki burada birazdan bayılıp kalırsam en azından geride bir şeyleri dökülmüş  a ılm   bırakmamaya çalışıyor gibiydim.  antamın dibindeki telefona uzandım, par alanm   yıldızlardan kayan    ık burayı aydınlatm   olabilir miydi diye merak ediyordum. Yoktu.    ık yoktu. Burası uzayın derinliklerindeki bir kara delik kadar karanlık, sessiz ve bo tu. Ba ımı kaldırdım ve balkona baktım. Balkon, uzayın derinliklerindeki bir kara delikten bile daha karanlık, daha sessiz ve daha bo tu.

Tam bu sırada yanımdaki koltuktan bir ses yükseldi. Bu saatte sonra kimin, hangi delikten geçip salonun en arka sırasındaki en  a ma koltu u bulup oturdu una yoracak kafam kalmamıştı.

“Baran?”

“N’aber?” dedi Baran,  a kınlıkla ona bakan Burak’a.

“İyidir, abi. Senden diyeceğim de... Ma allah son parçaya yetti tin diyeyim bari, daha gerçekçi olsun!” dedi Burak. Fısıldarken  u cümleyi nasıl kurabilmi ti, ben de bilmiyordum.

“Zengin kalkı ından önce zengin girişi yapayım dedim,” diye cevap verdi Baran. Burak gibi o da benim önümden eğilerek yanımdakine doğru fısıldamı tı. “Arhan’la ‘Asilzade, kona ına çekildi’ diye arkamdan konu uyormu sunuz!”

Aslında olası seçenekler arasından yerin dibine girmeyi de seçebilirdim ama onun yerine  u dapdar alanda birbirleriyle espri yarı ına giren bu koca bebelere gülüyordum.

“ lemsin valla. Şimdi mi geldin?” diye sordu Burak.

“Yok, aslında bir süredir yukarıdaydım da...” dedi Baran. Bana hâlâ bakmıyordu. “Sizi görünce yanınıza ineyim dedim.”

Parçalardan biri bitmişti, diğeri ba lamak üzereydi. Salon alkı  sesleriyle dolmuştu. Bunu fırsat bilen Baran, biraz daha ileri kayıp  n çaprazda oturan Arhan’ın omzuna dokundu.

Arhan'ın, arkasını dönmesiyle şaşkıncıdan çok muzip bir gülüş yayılan bayramlık ağzını açması bir oldu: "Oooo, Baran Beyler gelmiş! Denizleri aşmış gelmiş Burak, kurbanı olalım mı, nabalım?" dedi, arkasına biraz daha dönüp Burak'a bakarak.

"Zevzekleşme, lan! Mine hepimizin arkadaşı değil mi? Kızın ilk konseri, gelmek lazım dedim," diye cevap verdi Baran. Arkasına yaslanmış, çenesini yukarı dikmiş, daha fazla konuşacaksanız buyurun külahıma konuşun der gibi bakıyordu.

"Tabii, arkadaşımız da... Ben gelemiyorum, bütün hafta yokum yazmıştın ya hani.... O yüzden diyorum!" dedi Arhan imalı imalı.

"Döndüm. İşler birikti," diye cevap verdi Baran. Daha fazla açıklama yapma gereği duymamıştı.

Hâlbuki civcivler aç kalmıştı. Ufak atmadığı için civcivler yiyemiyordu. Civcivlere yazıktı.

Tam bu sırada salon yeniden karardı ve sıradaki parça başladı. Arkama yaslandım ve sakinliğimi korumaya çalıştım. Zaten ne olmuştu ki? Sadece yanımdaki boş koltuğa bir adam gelmiş, benim yanımda oturan arkadaşlarına bir şeyler söylemiş, şimdi de önüne dönmüş, konseri izlemeye başlamıştı. Şahsıma edilen tek bir kelime olmadığı için ilgilenmem gereken tek bir konu da bulunmuyordu.

Elbette bu, yaratılamayacağını göstermiyordu.

"Neden geldin?" dedim. Koltuğuma yerleşirmiş gibi hafifçe sağıma dönerken ne olacağını beklediğimi bilmiyordum ama döner dönmez gözlerini gözlerime dikili bulmuştum.

"Dedim ya... Arkadaşımız," diye fısıldadı kulağıma, minik burnuyla sahneyi işaret ederken. Arkama yaslanmıştım, aynı hizadaydık.

"Neden geldin, Baran?" dedim, biraz daha sertçe bu kez, gözümü sahneden ayırmadan.

Hizasını bozmadan, yavaş ama çok yavaş hareketlerle sola yaklaştı. "Özlemişimdir belki," derken verdiği soluk saçlarımı, "seninle uğraşmayı..." diyen sesi kulağıma yalıyordu.

K      m   k     , sessiz mi sessiz bir nefes bıraktım. K       olduğuna emindim, t  m  yle sessiz olduğuna da ama g  rm      i te, i itmi ti. Sanki b  t  n duyu organları nefesimle dolup ta mı tı.

Y  z  ndeki ifadeyi açıklamanın başka bir yolu varsa da ben bilmiyordum.

Yeniden sahneye d  nd  m ve kendi duyu organlarımda algıladıklarının hiçbirini algılamamı  gibi yaptım. Lanet olsun ki berbat bir numaracıydım.

“D  nd  m         beni iplemiyorsun.”

Pozisyonunu de i tirmemi , sadece birkaç santim bana doğru yakla mı tı.

“Telefonları a mıyorsun, mesajları sallamıyorsun.”

Birkaç santim daha.

“Yazdıklarına...” Sesi sa  tellerimi g dikliyordu. “Kendini vermiyorsun.”

“Kandırmıyorsun yani beni... Aldatıyorsun.”

Dudaklarım yanıyor, her bir sa  telim ayrı ayrı “Kurtar bizi!” diye ba ırıyordu. Galiba sa ır oluyordum.

Aldatıyor muydum?

Biri koluma y  zlerce toplu i ne batırmı  gibi ani bir hareketle sa ıma d  nd  m. G  zlerimden çıkan ateşin yakın çevreyi aydınlatmadı ını ummaktan başka çarem yoktu. Aslında bu kadar ani ve b  y  k bir tepki vermeme gerek de yoktu. Benim burada d  nya yansa umurunda olmayan bir salatalık gibi arkama yaslanıp kollarımı birbirine kavu turup sahneyi izlemeye devam etmem gerekiyordu zira arkasına yaslanıp kollarını birbirine kavu turdu u rahat oturu una ve sahneden yansıyan ı ı ın ara ara yalayıp geçtiği suratındaki pi kin g l   e bakılırsa buralarda geçer akçe buydu.

Bununla daha sonra u ra acaktık. Rahat salatalık Baran Bey’in sanat ve sanatçı dostu sevgilisinin bile daha fazla haklılık payı vardı. Aklı sahneden başka her yerde gezinen yaprakları gev emi  bir marul değil, oturup d  zg  n d  zg  n konseri izleyen bir salon bitkisi olacaktım.

Salon bitkisi kariyerim, sadece birkaç dakika sonra verilen arayla beraber salonun tüm ışıklarının yanmasıyla sekreye uğradı. Bu bitki, bu kadar ışıktayazayamazdı. Zaten belli ki salondaki diğer canlıların da biraz oksijene ihtiyacı vardı. Ya da karbon monoksit vardı, orasını kestiremiyordum.

“Çıksak mı beş dakika, birer sigara falan içeriz?” dedi Burak, yanımda ayaklanırken. Baran zaten çoktan ayağı kalkmış, ceplerini karıştırıyordu. Burak, Arhan’la Berrak’a da seslenecek oldu ama onlar ön sıradaki başka bir grupla sohbeta dalmışlardı.

Çantamı aldım, arkasına bile doğru dürüst bakmadan kapıya ilerlemiş olan Baran’ın ardından yürüdüm. Burak da benim arkamdan geliyordu. Dışarı akın eden kalabalığın arasına karıştık. Koridor üstüne koridor geçerken tam çıkışa yaklaşmıştık ki Burak’ın arkamdan seslendiğini duydum.

“Telefonu düşürdüm herhâlde. Siz gidin, geliyorum.”

Burak’ın sesine dönmüştüm ama araya insanlar karışmıştı, onu göremiyordum. Tekrar çıkışa yönelmek üzere önüme döndüğümde ise kendimi bambaşka bir kapıdan bambaşka bir evrene çıkmış buldum.

“Baran ne yap...”

Bu evren başka bir evrendi ve ben bu evrene yeni doğmuştum. Buruşuk göz kapaklarımı serin karanlığa aralar aralamaz sönük ciğerlerim havayla dolmuştu. Ciğerlerimi dolduran ilk nefes, benim değildi; demek ki bu evrene borçlu doğmuştum. Kimseye bağlı olmadan, zimmetlenmeden geçen bir ömür sıfırlanmış; o inanmadığım, burun büktüğüm kader çizgisi kararan gözlerimin önünde silinip yeniden var olmuştu. Karanlık, boş, sisler içindeki çöp kokulu bir sokak arasında birisi sizi gecenin bir yarısı soğuk bir duvara yaslayıp öptüğünde belki bunların hiçbirisi olmazdı ama Baran beni saat tam on ikiyi iki geçte acil çıkış kapısının önündeki dar aralıkta öptüğünde evren yarılmış, içinden yeni evrenler doğmuş ve biz her birinin içinden sırayla geçip sonunda sonsuz olmuştuk.

Evet, Leyla. Tamamdır. Leyla. Şimdi sakın ol ve karşındaki aynayı yavaşça rahatsızna bırak.

Son beş, belki on, belki de on beş dakikadır tuvaletteydim. Aksimi izler vaziyette, tuvalet aynasının karşısındaydım. Kendimi can havliyle, nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde buraya atmıştım. Henüz on beş dakika olmamış olmalıydı zira kapının dışındaki uğultular azalmamıştı. Ama bana on beş dakika değil, on beş sene geçti deseler de inanacak kafadaydım. Bu evrende zaman milyonlarca kat yavaş akıyor da diyebilirlerdi pekâlâ, karşı çıkacak kim vardı?

Baran karşı çıkmazdı mesela. Tahminimce çıkmazdı. Çöp bidonunu ayaklarına devirip içeri kaçtığı anın şaşkınlığını, o da muhtemelen üstünden ancak on on beş senede atardı. Yine de buna emin olamıyordum. Baran benim gibi hangi mevsimde yereceğini şaşırان bir ayrık otu değil, fırtına da çıksa güneş de açsa rahatsız bozmayacak bir bostan salatalığıydı.

Kendisiyle botanik üzerine yapmamız gereken kaçınılmaz tartışmayı kafamda tasarlamayı bırakıp buradan çıkmalıydim. Yoksa yüksek bir ihtimal benim -akıl- sağlığımdan şüphe edecek birtakım adamlar, öncü kuvvet olarak tuvalete Berrak'ı yollayacaklardı.

Biraz daha oyalandıktan sonra tuvaletten çıkmayı başardım. Ortalık sessizdi. Kadife perdelerin arasından geçip arka sıraya yöneldiğimde moladan sonraki ilk parça yeni tamamlanmıştı. Burak koltuğuna yaslanıp, bacak bacak üstüne atarken Baran yerini, ardında esen yellere bırakmıştı.

Yaklaşık on beş dakika sonra bir kez daha dışarıdaydım. Baş ağrım artmıştı ve tek bir caz melodisi daha duyarsam infilak edecek noktadaydım. Son parçadan evvel bu gece için çok teşekkür edip affımı istediğimde, Burak itiraz bile edememişti. Bitkinliğin yüzümde yarattığı tahribatı merak dahi etmiyordum.

Az evvel nasıl geçtiğimi hatırlamamayı tercih ettiğim koridorlardan bu kez hızla yürüyüp ana caddeye çıktım. Hava soğumuştu. Taksi çağırmak için etrafa baktım ama bulmaya muvaffak olamadım. Üşüyordum. Çantamdaki hırkayı bulmaya da muvaffak olamadım. Tüm muvaffakiyetler beni terk etmişti. Taksi yoktu. Telefon yoktu. Hırka yoktu. Baran da yoktu.

Sonuncuyu geri almalıydım. Baran vardı.

Koca cipiyle bana doğru gelmeye çalışan taksicinin önünü, koca gülümsemesiyle de aklımın iplerini kesiyordu.

Camı aralayıp, "Hadi gidelim," dedi. Hareket edemediğimi görünce, uzanıp kapıyı da açtı. Biraz daha durursam "*Sıkıldım seni beklerken, bir çıkamadın!*" da diyecek gibiydi ama belli ki tercihini kibarlıktan yana kullanıyordu.

Ayaklarım öne doğru birkaç adım attı. Birkaç adım daha sonra arabadaydım. Dudaklarımdan, "Bu koca cipe binemiyorum ben ya!" isyanı bile döküldü. Görünen o ki ayaklarım ve dudaklarım, ilan ettiği bağımsızlığının keyfine bakıyordu.

Eve varmamız on beş dakikayı buldu bulmadı. Hiç konuşmadık. Sessizliğim karşısında sürüklendiği küçük çaplı dehşeti gördükçe susmalara doyamadım.

"Hoş geldin," dedi ağır kapıyı itip içeri geçmem için tutarken.

"Onu sana demeli!" dedim. Eve daldım.

"Ben yokken eve göz kulak oldun inşallah," dedi. Kapıyı kapattı.

"Biraz savsakladım," dedim. Mutfığa daldım ve bir bardak su aldım. "Kolaçan et, gece kurt inmiş olmasın!"

"İnmişler midir?" dedi. Dibime girmişti. Sadece "*Bana da toyanana,*" demek için olamazdı.

"Sen varken uğramazlar," dedim. Tezgâha yaslandım. Elimdeki yarısı dolu bardağı ona uzattım.

Bardağın kalanını kafasına dikti, boşalan bardağı yeniden doldurdu, işaret parmağımdan çekip avucumu açtı ve bardağı elime tutuşturdu. "Keyfine bak," deyip hızlıca gözden kayboldu.

Sesli olup olmadığını umursamadığım derin bir nefes verip mutfaktan çıktım. Ev karanlık ve soğuktu. Kapkaranlık, buz gibi yerkürenin kor alevden çekirdeği gibi parlayan çalışma odası, beni sıcaklığına davet ediyordu. Masa lambasının aydınlattığı bu oda, lanet olsun ki bu ışıktaki harikulade görünüyordu. Yere attığım çantamı almış, koltuğa koymuştu. Arkamı toplamaya başladığına göre annem mi olmuştu, Nisan mı olmuştu? Tam olarak hangi zaman diliminde bu kadar yakınım olmuştu?

“Galiba hâlâ kırgınsın.” dedi. Uzatmadığımız, kaçmadığımız zaman dilimine girmiş olmalıydık.

“Evet. Ve tam olarak niye, onu da bilmiyorum.”

“Ben...”

Sözünü böldüm. Buna katlanacaktı.

“Evet, sen! Ne yapmaya çalışıyorsun Baran sen? Önce çektin gittin. Bana ‘Gel’ dedin. Belki de demedin! Ama ben yine de geldim! Sonuç: Kapı duvar! Neydi? *Biraz uzaklaşman lazımdı*. Böyle demiştin, değil mi? Senin uzaklaşma anlayışına, gün batımında barbekü keyfi de dâhil ama değil mi, pardon, onu unuttum!”

Beni bölmeye çalıştı.

“Neyse, dur dur, bölme sözümü! Bilmediğin kısımları anlatıyorum şimdi. Sana yeni sayılır. Ya da sayılmaz, artık bilmiyorum. Sana değil, bana yeni aslında. Neticede Gözde senin sevgilin, aranızda geçenleri senin biliyor olman lazım. Bi’ bok bilmeyen, bilmeyen benim! Nerden bileceğim tabii! Zaten niye bileyim, değil mi? Ama bendeki eşek şansıdır, biliyor musun. Nerede bilinmeyecek şey varsa gelir, beni bulur! Senin kız arkadaşın, mesela, bir gün benim dersimin arasında gelir, seninle olan bütün derdini, benim iki karış arkamda oturan arkadaşın Burak’a anlatır. Sen defolup gidersin, ben senden haber alamam ve hangi yerin dibine, neden kaybolduğunu bir gün gelir, kız arkadaşın anlatır!”

Kolumu tuttu.

“BÖLME DEDİM, BARAN! Sen ne yapmaya çalışıyorsun ya? Bölüp de bana bunu mu söyleyeceksin? Çünkü bence söyleyebilecek bir şeyin yok! Söyleyebilecek bir şeyin olsa zaten

kaçmazsın! Sen böyle kaçarak ne başaracaksın, merak ediyorum. Kaçınca ne çözümlüyor, bana söylesene! Bak, altı gün kaçmışsın, kaçta kaç çözüldü? Ya da dur, ben sana söyleyeyim. Ben bir sene kaçtım çünkü... Ya da abartı olmasın, kemiksiz sekiz dokuz ay kaçmışımdır. Ne çözümlüyor, biliyor musun? HİÇBİR BOK! Bok içinde yuvarlanıp duruyorsun!”

Yüzü düşmüş, kaşları çatılmıştı.

“Ne oldu, yüzün ekşidi? Benim gibi cici bir kızın, iyi bir yazar adayının ağzına hiç yakışmıyor böyle sözler, onu mu diyorsun? Senin için *estetize* edeyim hemen, sevgili editörüm. Bak, nasıl kuracağım bu cümleyi, dur dur... ‘Bir sis çöküyor... Göz gözü görmüyor... Ama sen, o sisin içinde kilometrelerce, ezberden boş boş yürüyorsun!’ ”

Bir sis çöktü. Göz gözü görmedi. Ezberden boş boş yürüyüp uzaklaşmak istedim. Uzaklaşamadım. Sis kalkmıyor, görünmez ellerini bedenime geçiriyor, ateşten nefesini yüzüme üflüyor, beni bitiriyordu.

Gökle yer arasında bir yerlerde, zemine 45 derece uzaklıktaydım. Ne düşmeyi ne kalkmayı başarmıştım. Cennete çıkamamış, cehennemde yanamamıştım.

Ben bunu yaşamış, bu rüyayı görmüş, bu rüyadan uyanmamış mıydım?

Araf 90 dereceyi gösterirken birkaç kitabın, üç beş defterin, sırtıma batan bir sürü kalemin üstünde ve birkaç ömürlük ağırlığın altındaydım. Bunu daha önce yaşamamıştım ama emindim. Bu, kaderimdi. Öldürse de öldürecekti. Yaşayacaktım.

Kollarımı tutup başımın üstüne götüren Baran'ın kollarına teslim oldum, başımı çevirdim ve ateşten nefesinin boynumda açacağı yola yer açtım. Ve kararan gözlerimi de kirpiklerimin ardında yolcu etmek üzereydim ki onu gördüm. Hafızamdan bile silinen cisimden yansıyan ışık, mercekte kırıldı, retina üzerinde ters görüntüyü yarattı; beynim, ters görüntüyü düzeltti, netledi, anlamlandırdı.

Beynim, vurulmuşu döndü.

Aylar evvel kaybettiğim o lanet kar küresi, burada, bu evde, gözlerimin önünde ne arıyordu?

“Bunun sende ne işi var?”

Savrulduk. Cehennem dibini teğet geçip kütüphanenin sert sessiz raflarıyla buluştuk. Kitapları benden ilelebet nefret edecekti. Bir hortum gibi üzerlerine esmiş, korkulu rüyaları olmuştum.

“Bu sende ne arıyor, Baran? Söylesene, bu lanet şeyin burada ne işi var?”

“Leyla...”

“Ne Leyla, ne? Bunu nereden buldun ya?”

“Bak...”

Delirmenin eşiğindeydim. Sağlıklı düşünemiyordum. Neden çılgılık çılgılığa bağarmaya başladığımı asla anlamıyordum.

“Bu... Bu, Los Angeles’ta kalmalıydı! Bunu orada bırakmak için altı bin bilmem kaç mil yol gittim ben! Lanet olsun ya, kurtulamayacak mıyım?”

“Leyla, sakın ol.”

“Ne sakın ol, ne sakın ol!? Sen bunu... Nasıl ya? Ne zamandır sende bu? Neden?”

“Bundan neden kurtulmak istiyordun?”

Elinde tuttuğu şey, küçücük bir kar küresiydi. Öfkeyle fırlattığım kürenin paramparça olmasını istemiştim ama o, yalnızca kütüphanenin raflarından birini dağıtmış, üç beş kitabı devirdikten sonra kendini mih gibi Baran’ın avucuna saklamıştı.

Dakikalardır yüzünü terk etmeyen ve etmemesine şaşırmadığım dehşet ifadesi, yerini meraka bırakmıştı. Beni nasıl sakinleştirebileceğini düşünmek yerine, daha fazla nasıl delirtebileceğini düşünüyor olmalıydı. “Neden bundan kurtulmak istedin, Leyla?” dedi tekrar. Kapiya yaslanıp kalmıştım ve bana yaklaşıyordu.

“Altında E & L yazıyor. L... Sensen... E’ye mi bu kadar öfkелisin?”

Cevap vermedim. Donmuş kalmış vaziyette öylece suratına bakıyordum.

"Tatlı da bir şey bu aslında... Belli ki bir hediye. Belli ki özel yaptırılmış. Prenses Leia. Ve Han Solo. O meşhur replik. 'I know- Biliyorum' Ama repliğin sadece bu kadarı... Bunun başında bir 'I love you' olması lazımdı, değil mi? Ama yok... Sanki yaptırılan, söylemeye gerek bile duymamış."

Bu eziyet daha ne kadar sürecekti? Susması lazımdı. Onu sus-türmam lazımdı ama tek bir kelime edemiyordum.

"Anlatacak mısın? Yoksa anladığımla mı kalayım?" dedi. Söy-lemeyi asla istemediği yüzünün her zerresinden okunan o cümle, dudaklarından dökülüp kulaklarıma doldu: "Hoş, HİÇ anlıyor musun diye sorsana..."

Kulaklarım duyduklarına mı yoksa gözlerim gördüklerine mi şaşırsın, bilmiyordum. Beynimdeki nöronlar bu kadar saçmalığı aynı anda algılayıp işleme sokacak sinaps ağını kurmaya yeti-şemiyordu. Her şey arapsacı olmuş, birbirine girmiş, içinden çıkılmaz bir hâl almıştı. Nereden başlayacağımı bilmiyordum, başlamadan bitirsek olmuyor muydu?

Dalıp giden gözlerimi gerçek dünyaya odakladım. Baran karşımda durmuş, masaya hafifçe yaslanmış, gözlerini bile kırp-madan elinde sallayıp durduğu kar küresine bakıyordu. Acaba kendisini bu şekilde hipnotize mi ediyordu? Sorsa mıydım, acaba işe yarıyor muydu? Hayır! O kar küresi ait olduğu çöpün dibini boylamalıydı. Saçmalıyordu.

"Saçmalıyorsun!" dedim. Belki bu kadarı kafamın içinde kal-sa daha iyi olurdu ama çıkmıştı artık, olan olmuştu.

"Ne demek saçmalıyorum? Bir şey mi dedim de saçmaladım? Ben ne biliyorum ki saçmalayayım?"

Buna kahkahalarla güldüğüm için temiz bir beşkardeşi bile hak ediyor olabilirdim ve fakat Baran karşımda durmuş, yalva-ran gözler olarak tabir etmekten imtina etmek istediğim gözlerle bana bakıyordu.

Kahkaham, dudaklarımda dondu. Kar küresini elinde tutup ağır adımlarla bana yaklaştığında kirpiklerim buz kesti, saçları-mın arasında fırtınalar koptu.

“Düşürmüşsün, Leyla. Çantandan... O gece buldum.”

Daha da yaklaşıyordu, cevap gözlerimde değildi, neden yaklaşıyordu?

“Aylarca masamda durdu. Aylarca düşündüm, durdum. İnsan, ayrıldığı sevgilisinin hediyesini... Artık *sevmediği* sevgilisinin hediyesini... ‘Seni seviyorum, biliyorum’ diyen hediyesini neden yanında taşır? Üstelik seni seviyorum demiyordu bile.... Öyle bir hediye ki seni seviyorum demeye bile gerek duymuyor. Ve sen bunu çantanda taşıyorsun.”

“Ama ben onu...”

“Bak sana bir hikâye anlatayım mı, Leyla? Bayağı iyi hikâye... Bir kız... Gecenin bir vakti. Dünyanın bir ucunda. Yanı başımda, âdeta yoktan var oluyor. Başlıyor aşktan falan bahsetmeye... Pardon, aşktan değil, nasıl bittiğinden bahsediyor. Yazmaktan bahsediyor. ‘Adım Lavinia’ diyor. Saatler sonra da yanımda... ‘Lavinia!’ Gitmemiş daha. Adı Lavinia ama gitmemiş! Sonra uyanıyorum. Yanından kalkıyorum. O uyuyor. Dökmüş saçmış her şeyini, uyuyor. Ve uykusunda bile cazgır. ‘Kapasana ışığı yaaaa!’ diye bağıırıyor bana. Bak, ufacık banyo ışığı... Banyonun kapısında ben... Benim elimde bu. Çantasından düşmüş. Yuvarlanmış ta kapının ağzına... ve beni bulmuş! Eşek şans bende de var yani, yalnız değilsin! Bitti demiş kız... Lavinia. Anlatmış da anlatmış... Ama bu... hâlâ çantasında. Seni seviyorum demesine bile gerek olmayan adama, ‘Biliyorum’ diyen Prenses Leia, çantasında! Ben doğru bilmiş miyim, Prenses Leia? Nasıl? Olmuş mu, hikâyeyi doğru anlamış mıyım?”

Az evvel beynimden vurulmuşa dönmemiştim ben çünkü insan her dakika beyninden vurulamazdı.

"Ben..."

Ve beyninden vurulmak buysa şayet, ben şu an vuruluyordum.

"'Kapasana ışığı' mı dedim sana?"

"Ne?" dedi. Bunu beklememişti. Belli ki şaşırmıştı.

"'Kapasana ışığı' mı dedim ben... sana... uykumda?" Aklım fikrim buz olmuştu, yerin dibine girmeye adım sayıyordum.

Derin, yorgun ve teslim olmuş bir nefes bıraktı sonunda dudaklarının arasından: "Evet, Leyla," dedi.

Delirmiş olmalıydım. Ya da o delirmiş olmalıydı. Her şartta bu gece burada henüz delirmediyse birazdan delirmek üzere olmalıydık.

"Nasıl ya?"

"Aynen öyle işte, Leyla. O *yaaayı* da aynen böyle uzatarak söyledin, aynen böyle... KAPASANA IŞIĞI YAAA!"

Baran, sanki yüz yıllık bir sırrı göğsünden söküp atmışçasına rahatlamış, dakikalardır alamadığı nefesi göğsüne çekip pencerenin önüne geçmişti.

Yanına gittim. Neyi, neden yaptığımı artık bilmiyordum. Kafam çalışmıyordu. İçgüdülerimin güdümüne girmiştım ve kendimden korkuyordum.

"Sen bu kadar zamandır... benim... numara yaptığımı... orada sana... oyun oynadığımı... biliyor muydun?"

Keman Yapraklı Kauçuk

Muhtemelen sayıklıyor olsam daha anlaşılır konuşuyor olur-
dum.

“Ne fark eder, Leyla?”

Üzgündü, kızgındı, bıkkındı, tükenmişti. Hepsini aynı anda yaşıyordu.

“Nasıl ne fark eder? Biliyordun ve bana söylemedin mi?”

Bağırıyordum.

“Ne yapsaydım? Uyandırma mıydım? ‘Kalk bakalım. Sen Lavinia değilmişsin. Gerçek adını söyle bana’ mı deseydim?”

Bağırıyordu.

İkimiz de delirmiş gibi bağırıyorduk.

“Biliyordun... Ve söylemedin! Sen de beni kandırdın!” dedim. Deliliğin şakası yoktu ve delirdim derken gerçekten şaka yapmıyordum.

“Ne?” dedi. Şaşkınlığı, ikimizi de boğması işten bile olmayan bir öfke seline dönüşmek üzereydi. “Nasıl yani?”

“Ya... Ne bu o zaman!?” Boğulacaktık. “Senin yaptığın ne?” Canıma susamıştım ve bu sel, bizi boğacaktı. “Biliyormuşsun ve sen de söylememişsin!”

“ÇEKİP GİTMESEYDİN KONUŞACAKTIM, LEYLA! Sabah olacaktı ve konuşacaktık!”

Canım, belki de nihayet teslim olmuştu. Ruhum, bedenimden ağır ağır çıkıyordu. Kesif bir sis gibi yavaşça üstümüze yükselmiş, kurumuş kalmış dikenli bir birkiden farkı kalmayan hareketsiz bedenimi izlemeye başlamıştı.

“Çekip gitmeseydim... şu an belki... bambaşka şeyleri konuşuyor olurduk.”

Sesim, nereden geldiğini bilmediğim, asla anlamadığım ve anlamayacağım bir yerden çıkmıştı. Bu sesi daha önce hiç duymamışım. Dünyanın bütün çaresizliklerini, bütün pişmanlıklarını, bütün ızdıraplarını tek bir cümle taşıyor muydu? Bilmezdim o ana kadar. Artık biliyordum.

Taşırdı.

Dünyanın bütün çaresizlikleri, bütün pişmanlıkları, bütün ızdırapları tek bir sessizlikle kilitlendi. Söylenmeyen bir sözle, acı acı diken diken batan bir bakışla mühürlendi. Çaresizlik, pişmanlık, ızdırıp öyle bir soğudu, öyle bir katılaştı ki içimde erimesi imkânsız. Çözülmesi olanaksız, dünyanın en küçük, en sert taşına dönüştü.

Kalbime oturdu ve oraya hapsoldu.

“Neden gittin, Leyla? Neden kaçtın?”

Çok yerinde bir soruydu. Ve aynı zamanda çok da yersizdi. Bana sorulmaması gereken soruydu. Çünkü ben kaçardım. Hayatım boyunca hep bir şeylerden kaçmıştım. Kaçarak her defasında batırmıştım. Ama hiç bu kadar batırmamıştım. Bu kadar batırmak, benim için bile fazlaydı.

Leyla için bile fazla.

“Leyla...”

“Leyla!”

“Leyla dur!!!”

Arkamda giderek büyüyen karanlık, sesi yuttu. O sevdiğim, çok sevdiğim, içine girer girmez kaybolduğum, önemsizleştiğim, koskoca, mutsuz dünyada, küçücük, mutlu bir toz tanesi olduğum kovuk; ruhumu da içine alarak gecenin kör karanlığında bir kara deliğe dönüştü, sessiz bir haykırışın içine hapsoldu, kayboldu, yok oldu.

Yok oldum.

Bir hafta geçmişti.

Tam bir hafta, yirmi bir saat ve birkaç yerin dibine giresice dakika. Dakikaları sayamamıştım. Zaten bir süredir saymıyordum. Saymayı bırakmak hayrımaydı. Bir işe yaramadığı gibi zaten unutamadığım tonla şeyi daha da unutamamamı sağlıyordu.

Perşembe akşamı eve gider gitmez kendime küçük bir bavul yaptım. Cuma günü işe, işten de doğruca annemlerin yanına gittim. Kendimi iyi hissetmediğimi söylemek yerine, apartmanda sular kesilip durduğu için delirdiğimi ve bir süre onlarda kalacağımı söylemeyi tercih edecektim. Annemin *ah kızım, yalnız başına hayat geçer mi* bakışlarını üzerimde istemiyordum.

O bakışlar olduğu yerde duruyordu aslında, *hayırlısı ile mürrüvetimi görmeden* bir yerlere gidecekleri yoktu. Ama şunu da adım gibi biliyordum ki kapıyı açar açmaz suratımdaki *iyi değilim anne* ifadesiyle boynuna sarılırsam yine muhtemelen evrenden girecek, uzaydan çıkacaktı. Girecekse yine evrenden girip uzaydan çıkmalıydı zaten, annemin kendince beni öyle veya böyle üzdüğünü düşündüğü insanlar listesine bir ismin daha eklenme ihtimali şu an beni parçalardı. Henüz çok erkendi, şu vaziyetteyken çok zordu, olmazdı.

Zaten olamazdı.

Telefonlara çıkmayı, mesajlara dönmeyi bıraktım. O mesajlarda ne yazılmış veya o açılmayan telefonlarda ne söylenecek olursa olsun dile getirilecek herhangi bir kelime, düşen herhangi bir cümle veya gecenin bir yarısı birbirine giren ama bütün kargaşasına rağmen anlaşılacak için yalvaran herhangi bir söz öbeği... Şu saatten sonra işe yaramaz, hiçbir şeye çare olmazdı.

Olamazdı.

En azından, ben böyle düşünüyordum. Ki aslında düşünme eylemini yaptığım bile şüphe götürürdü artık, böyle *hissediyordum*. İkinci gün, yani yaklaşık 58 saat sonra, o saate kadar kapalı olan telefonumu açtım. Daha fazla dayanamayarak Nisan'a her şeyi ama her şeyi, en baştan anlattığımda, üçüncü günün gece yarısındaydım.

Nisan, saçmaladığımı düşünüyordu. Bir bana, bir Baran'a kızıyordu. Ona göre topyekün saçmalıyorduk ama başı ben çekiyordum. "Kim öldü de cenazesini kaldırıyoruz?" diyordu bana. Her şey bitmiş, sonsuza dek kaybedilmiş, bütün şanslar tüketilmiş gibi davranmamı kesinlikle anlamıyordu. Ona göre görünmez bir ağırlığın altında kendimi göz göre göre eziyor, bütün o ağırlığın altına tek başıma girerek de tamamen mazoşistçe ve aptalca kendimi harcıyordum. Bu saçmalığa belki en başta ben sebep olmuşum, ilk domino taşını deviren bendim ve fakat bütün o taşlar hâlâ dayanılmaz bir gürültüyle aklımın dehlizlerini yıkıp dökerek devrilmeye devam ediyorsa bu artık biraz da Baran'ın hiç yardımcı olmamasının suçuymuştu. O güzel parmaklarından tek birini kaldırıp tek bir taşın önüne koymamasının suçu...

O güzel parmaklarını diyen Nisan'dı. Bu tip kelimeler bana yasaktı. En azından insan içinde söylemiyordum. Aklımda ansızın, misal gecenin bir yarısı, yalnızca klavye çıtırtılarının deldiği evin sessizliğinin içinden geçip pencerenin kıyısına oturduğumda veya gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştığımda ama bunu başaramadığımda oluşuveren bu gibi imgeleri kendi marazlı zihnimden de çıkarmaya çalışıyordum ama zordu.

Çok zordu.

Nisan Baran'a bir kızılıyorsa onu on seviyordu. Sekizini bana söylemiyordu ama ben anlıyordum. Galiba "yaşayan favori insanı" Baran olmuştu. Nisan'la aramızda bir oyundu bu; çok sevdiğimiz, saçma sapan bir oyun. Çok seçiciydik, liste başımız olmaya vakıf olmak zordu. Yaşayan favori insanımızın mükemmel olmasını beklemiyorduk. Mükemmel insan yoktu. Ama bir yönüyle parlaması gerekiyordu; zekâsıyla, merhametiyle, kendine olan güveniyle, sevme veya sevgisini gösterme biçimiyle... Bazen de hepsinin bir bütünü olarak sadece kendisi oluşuyla. Baran tam olarak hangi meziyetiyle parlıyordu, bilmiyordum. Bilmeyi ise korkarım istemiyordum.

Kısacası, çıkılmaz bir sokağın içindeydim ve Nisan da dâhil olmak üzere kimsenin söyleyebileceği herhangi bir Şeyin beni bu karanlıktan çıkarma ihtimali yoktu. Yok gibi duruyordu. Nisan bile artık her konuşmanın sonunda rutin olarak önce bana sonra Baran'a teess flerini sıralayıp beni rahat bırakıyordu.  stelemiyor, kızmıyor ya da zorlamıyordu. Usulca k  sesine çekiliyor ve muhtemelen bana acıyordu. Bilemiyordum. Oturup bir de dışarıdan nasıl g z kt ğ m  d Ő nesim yoktu.

Dışarıdan çok da fena g z kmediğimi tahmin ediyordum ama... Ofiste asayiŐ berkemaldi; işe eski Leyla'yı, en azından bedenini ve biraz r lantiyile çalıŐsa da beynini g t rebiliyordum. Mesai arkadaŐlarımı mağdur etmiyordum. Şu an yakın çevremdeki tek mağdur dünyaya yetiyor, artıyordu.

Bunun dışında -yani susuz,  ekirdeksiz, kof bir sera sebzesi gibi oturmak dışında- yaptığım tek Şey, dersteki proje üzerinde çalıŐmaktı. *Uzaktan  alıŐmak...* Derse gitmiyordum; *evden çıkamayacak kadar hasta* olan Leyla'yı azat etmesini rica ettiğim. Burak beni kırmamıŐtı. Üstelik galiba bir yerlerde, ismim *h la* yanlışlıkla *Allah'ın Şanslı kulları* listesinde görünüyor olmalıydı ki bu tarafta bana iş çıkaracak geliŐmeler de söz konusu olmuştu. Hafta ortasına doğru Burak beni aramış ve projenin formatının değiştiğini anlatmıştı. Konservatuvar  ğrencileriyle takvimi uyul turamamıŐlardı. Sınıfın ortak tema dâhilinde beraber yazması gereken metni tamamlayıp sahneye hazır hâle getirecek vakit kalmıyordu. Projenin formatını bu yüzden basitleŐtirip bireyselleŐtireceklerdi. Herkes tek kişilik, kendine ait bir kısa oyun metni üzerinde çalıŐacak, ardından aralarında bir seçme yapacak ve proje sonunda bir tanesi sahneleniyor olacaktı.

Se ilip se ilmemeyi umursamıyordum. Bana sadece, tek başıma üstüne kapanıp çalışacağım bir iş çıktığı için mutluydum. Kafamı Baran'dan uzaklaŐtırabilen her Şey k rdı. Ve fakat günlerdir gözüm ne onu ne de kitabımı görüyor olsa da bu oyun metni bir Şekilde k ğıda döküldükçe oraya bağlanıyordu. Bir yandan giderek daha çok içime sinen, daha samimi bir Şeye dönüŐürken

diğer yandan istediğimden veya belki tercih edeceğimden daha fazla *ben* oluyordu. Boş olduğum her an, yazmaya koşuyordum. Saplantı gibi bir şey olmuştu. Sanki bu kez kendimi en doğru şekilde ifade edebilirsem en mükemmel cümleleri, en düzgün şekilde toparlayabilirsem hayatımın geri kalanını talihsiz bir hayatla ziyan ettiğim gerçeğini unutacaktım.

Evet, hissettiğim buydu. Kendi hayatımı, kaderimi ya da adına her ne diyeceksek onu kendi ellerimle batırmıştım. Mutlu olmak veya en azından bu sefil dünyada bu yönde bir adım atmak için bir şansım olmuştu ve ben, bundan bir cüzzammış gibi kaçmıştım. Bu zaten bir süredir bilmediğim, içselleştirmeye çalışmadığım veya Baran'ı her gördüğümde aklımın arkasına atmaya çalışıp asla başaramadığım bir *acı gerçek* sayılmazdı. Ama şimdi... Şimdi hatamın düşündüğümünden, sandığımdan, sanıp sanabileceğimden bile daha vahim olduğunu öğreniyordum. Neden bir kez olsun lanet olası kontrolü elimden bırakamadığımı düşünüp düşünüp kendimi yiyordum. Onu sevmediğime karar vermiştim en sonunda; onu, yani kendimi. Kendime bir şans dahi verme iyiliğini yapamamıştım. Bana bu iyiliği ben bile yapmazken suçu başkasında aramak anlamsızdı; suçu evrende bile aramak anlamsızdı. Hiçbir şeyi başlatamayarak, başlatmak yerine korkup kaçarak her şeyi ben başlatmıştım ve sonunda bana yalnız kalmak, bana her şeyi kendi elimle kendi yüzüme bulaştırdığım bu vaziyetin içinde acıyla kıvranmak kalmıştı.

Aslında kafa yoracak başka şeyler de yok değildi; konu sadece bana değil, benden başka yerlere de çoktan uzanmıştı ama üstüme örttüğüm bu lanet gazap yorganının altından kafamı kaldırıp onlara bakmıyordum bile. Misal, bana günler önce, hiçbir şey olmamış gibi "*Seni bir kahveye çağırırsam?*" yazan Evren'in, araya birkaç gün sokup mesaj atmaya devam etmesine çok da şaşırمامalıydım; bu, belki kaçınılmaz sonuçtu, hatta sonuçların en kaçınılmaz olanıydı. Ama Evren'in bundan haberi olmasa da şüphem yoktu ki *evrenin* bundan haberi vardı; zamanlaması manidar değilse de ziyadesiyle sinir bozucuydu. "*Bu kadar mı koptuk, Leyla?*" diyor-

du Evren. *“Arkadaş da olduğumuzu sanmıştım.”* Ona *“Ben de öyle sanmıştım, Evren ama değilmişiz, anladım.”* demek istiyordum. Diyemiyordum. Uzatacak hâlim bile yoktu, Evren’e de en az evrene olduğum kadar tepkisizdim. şu an bana hatırlattığı tek şeyin, yıllar evvel dükkanın birinde görüp çok beğendiğim ve onun da ertesini gün, arkasına o meşhur repliğin “Biliyorum” kısmını yazdırıp bana hediye ettiği kar küresi olması Evren’in eseri değildi; evrenin eseriydi. Evren, o meşhur repliğin “Seni seviyorum” kısmını yazdırmamayı ve varsaymayı seçmişti; tıpkı aramızda yıllar evvel taze bir fidan gibi yeşeren aşkın da daima yemyeşil kalacağını varsayması gibi. Bir   l bitkisinin dahi sulanmazsa solup gideceğini unutmuş olması gibi. Çok şey varsaymıştı Evren, misal “Seni seviyorum”un yerindeki boşluğa, söylenmesine gerek bile olmayan bir aşkın geldiğini de varsaydığı kesindi, oysaki kuruyup giden bir   l bitkisine dönmüştüm artık ben; yıllar geçmişti ve sadece dikenlerden ibaret hâle gelmiştim. Yıllar geçmişti ve ben o kar küresini, altı bin bilmem kaç bin mil uzağa götürüp solup giden onlarca diğer anım gibi Los Angeles’ta bırakmaya çalışmıştım. Oysaki o kadar kurumuş, o kadar hissizdim ki artık, yeniden yeşermek istediğimin bile farkına varamamıştım.

Ki zaten yeşerememiştim.

Suluk yapraklarımı savurmuştum sadece. Dikenlerimi batırmıştım. Zarar vermiştim.

Evren’in mesajıyla bile dönüp onu düşünüyordum. Her lanet olasıca kapı, Baran’a çıkıyordu. O kar küresini, ılık bir şubat gecesini ayağının altına uğursuz bir kıymık gibi batan o lanet küreyi aylarca kovuğunda, çalışma masasında tutmuştu. En beklemediği anlarda; misal, bir kitabı okurken, düşük bir cümleyi düzeltmeye çalışırken, aklında bile yokken kendini ona bakarken mi bulmuştu? Bana sorduğu soruları kendine, gerçekten tekrar tekrar sormuş muydu? Her şeyi çok mu saçma bulmuştu? Elbette çok saçma bulmuştu. Sislerin içinde sürüklenmekten, r kenmişliklerden, *biten bir aşkın kitabını yazmaktan* bahseden kız

girmelere doyamayan *Lavinia!*- bittiğini söylediği aşktan arta kalan son parçayı *yanında* mı taşıyordu? Unutamadığı, içinden söküp atamadığı, inkâr etse de kalbinden kopmayan bir parçayı teninden uzak tutamadığı kıymetli bir *yadigar* gibi mi orada, *yanında*, ufacık çantasında taşıyordu? O kar küresini -minicik bir Han Solo'nun minicik bir Prenses Leia'ya "*Biliyorum*" dediği ve altında L & E harflerinin işlenmiş olduğu o lanet küreyi- her salladığında gördüğü resim, tam da bu muydu?

Aynı kız, sanki kendisini bir anlığına döküp saçtıktan sonra, sanki bu gaflet ve dalalet hâlini derhâl unutmak istiyormuş gibi, sanki kopamadığı geçmişine koşa koşa sığınmaya çalışıyormuş gibi kendisini, yalanlarını, pılını pırtını toplayıp bir sabah vakti kucağından kaçmıştı.

Bir sonra gördüğü resim de tam bu olmalıydı.

Bu kız mı söyleyecekti adama, sisin içinde neyin göründüğünü, neyin görünmediğini ya da görünen şeylerden hangisinin gerçek olduğunu? Yalanlar istemediği ama ona sadece yalanlar söyleyen kız mı söyleyecekti? Yine de *sen bilirsin* bile diyemediği ve yine de giden kız mı söyleyecekti? Dönmüştü tabii adam. Sis sin içine geri dönmüştü. Dönmüştü çünkü o kör karanlık sisin içi bile bu kızın hikâyesinden, neresinden tutmaya kalksa elinden dökülen, kuruyup pul pul olan Lavinia'nın hikâyesinden daha netti; daha güvenliydi, daha bilindikti ve daha anlaşılırdı.

Ve Gözde vardı. Barandan bile daha çok düşünmek istemediğim hikâye, onunkisiydi... Onun hikâyesi bitmemişti, bitemiyordu, sırf ben düşünmek istemiyorum diye bitmiyordu. Vardı. Varlığı, varlığıma armağan olmuştu. Vardı ama mutsuzdu. Ben de mutsuzdum. Mutsuzluğu suçum değildi ama mutsuzluğu mutsuzluğumun yardımcısı da olmuyordu.

Günler geçti.

Günler... Tam yedi gün, yirmi bir saat ve birkaç yerin dibine giresice dakika. Hepsi geçti. Hepsi çok zor geçti. Yorgundum. Özlemiştim. Dayanamıyordum.

Bavulumu topladım, annemi öptüm. Taksiye atladığımda saat cuma gece yarısına gelmişti. Taksiciye sahilden gitmesini, hep sahil-den gitmesini, Etiler'e Arnavutköy'den çıkmasını söylediğimde saat cuma gece yarısına biraz daha yakındı. Başımlı kaldırıp bakamadığımı ağır ahşap kapının önünden saniyeler içinde geçtikten sonra eve vardığımda, artık cumartesi olmuşt . Bavulu bir köşeye bıraktım. Çantayı salonun ortasına fırlattım. İçindekilerin yarısı dışarı saçıldı. Yüzümde dünyanın en alaycı, en acı dolu tebessümü oluştu. Pencereye yürüdüm. Bilemedim, belki de koştum. Işıklara baktım. Yanıyordu.

Pencerenin karşısındaki sallanan koltuğ  oturdum. Bu koltuğ  kim bilir ne zamandır oturmuyordum. Oturmuş olsaydım görürdüm. Çünkü koltuk görüyordu. Koltuk belki de kapkaranlık vadinin içindeki tüm ışıkların se ilebildiğ  bir kara delik kapısıydı.

Benim ışığımı seçebiliyordu.

Saatler sonra kirpiklerimi başka bir ışık g dıkladı. Sabah olmuşt  ve güneş doğmuşt . Ev bu kez de aydınlıklar içinde kaybolmuşt . Işığının yanıp yanmadığını görmediğim her an, kutuda olup olmadığına kimselerin karar veremediğ  Schrödinger'in kedisi oluyordu ev. Benim için yaşıyor muydu, benim için nefes alıyor muydu, bilmiyordum. Bilemediğim bir yer oluyordu. Beni korkutan bir yer oluyordu. İçim bir korkuyla doluyordu. Ne olacağını bilememenin korkusuyla doluyordum. Bir anda sanki her şey soğuyor, donuyor, buz gibi oluyordu.

Anlaşılan bu korkuyla baş etmeyi öğrenmeyi biraz ertelemem gerekecekti. Zira bu hangi m nasebetsizin eseriydi, bilmiyordum ama kapı çalıyordu. Bu saatte kapıma dayanan densiz her kimse, bir yakası diğ r yakasından bağımsızlığını ilan etmiş g mleğimle, buruş buruş olmuş eteğimle, bir cadıyı andıran saçlarımla ve koltuğun tepesinde uyurken akan makyajımla karşılaşmayı -kusura bakmasın ama- hak ediyordu.

Düşünmeden kapıyı açtım. Orada duruyordu. Çok arayıp hiç bulamadığım o narin bebek, karşımda duruyordu. İncecik fakat dik, uzun ve sağlam bir gövdenin geniş kollarında; büyük, taze, damarlı ve parlak yaprakların arasında umut, sevinç, mutluluk ve aşk...

... göğre yükseliyordu.

"Evine hoş geldin, Leyla."

Saudade.

Evvel, çok evvel bir zamanda, bir yazıda okumuştum. Sadece tek bir dilde var olan sözcüklerden bahsediyordu yazı, *saudade* gibi. "Var olmayan, sahip olmadığın şeye duyulan özlem" demekti Portekizcede. Tabii eğer, tam olarak çevrilebiliyor olsaydı. Çünkü yazar, "çevrilemez deniyor" demişti bu sözcük için. "Nostalji değil ama melankolik bir özlem. Ama acısız, ağrısız bir özlem. İztıraplı bir keder değil." Hatta "Brezilya'ya yerleşmek gerek belki de anlamak için." de yazmıştı; bunu okuduğumda güldüğümü hatırlıyordum.

Şu an, tam şu yorgun cumartesi sabahının kör vaktinde, olabilecek en paspal hâlimle kapıda dikilirken galiba anlıyordum. Anlamıştım. Brezilya'ya da yerleşmemiştim üstelik. Hâlâ gülebiliyor muydum?

Gülmedim. Ağlamadım da. Her şeyi bilmek, içimde zapt edilemez, ket vurulamaz, yok edilemez bir güç doğurdu. İçimde bir yerlerde, çok istediğim ama sahip olamadığım bir şeyin özlemini taşıdığımı fark etmek gibi olmuştu; çok istediğim ama sahip olamadığım başka bir şeyin özlemini taşıdığımı fark etmek.

"H-hoş... Hoş buldum."

Elim ayağıma dolaştı. Yaşım on üçe indi. Başım döndü ve gözüm karardı. Aç olduğum için olduğunu düşünmek istedim. Ya da susuzluktan.

Ama kendimi kandıramıyordum.

"Kusura bakma... ben... eeee....beklemiyordum da kimseyi... bu saatte... Gelsene içeri?"

İçeri girdi. O şahane yeşillerin geçtiği yerleri sanki tatlı bir meltem yaladı. Gözlerimi kapadım, uğultusu kulaklarımı doldurdu. Uğultusunu bile duyuyordum. Salona yürüdü. Yıldızlar doldu gündüz vakti salonun içine. Sonra kaydı yıldızlar, bıraktığı

ayak izlerinin içine tozları u u tu. Ayak izlerine bastım farkında olmadan. Ayaklarım o tozları istedi belki, bula malarını. Camın önüne geçti; g ne li, ferah bir yere yerleşti. Âdeta yedi krallığın tahtına kavu mu  kayıp bir prenesti.

“Khaleesi²⁵ âdeta,” dedim. Demi  bulundum.

“Efendim?” dedi. Gülüyordu.

“Yok bir şey,” dedim. Ben de gülüyordum. “Sen de hoş gel-
din, Baran.”

“Ho  buldum, Leyla.”

Topra ına baktım. Su istiyordu. Suyu ihtiya ı vardı. Susuz kalmış, kurumu ,  atlamı tı.

Baran’a baktım. Sarılmak istiyordum. Sarılmaya ihtiya ım vardı. Onsuz kalmış, kurumu ,  atlamı tım.

Sarılamadım.

 ylece birbirinde kalakalan gözlerimiz sarıldı.

“Nereden buldun?” dedim.

“Bir kere evine y r m  t k ya beraber, Leyla,” dedi kaşlarını çatarak. “Unuttum demeyeceksin herhâlde...”

Güldüm. O da güldü. Belki küçük bir kız gibi kıkırdamama gülüyordu ama bununla ya ayabilirdim, sorun olmazdı.

“Evi değil... Keman yapraklı kau u u demek istedim aslında,” dedim saksıyı göstererek. “Zamanında çok aramı tım ben de...” Yutkundum. “Hiçbir yerde bulamamı tım.”

“Dağları deldik i te birazcık,” dedi, sanki süratle gözlerini kaçırıp. “Sır,” diye devam etti sonra, “söylenmez  yle, Leyla Hanım.” Hafif  v n  dolu bakışlarını benden kau u a kaydır ı. “Gerçi söylesem de bir ikincisini zaten bulamazsınız...”

“Birincisini de bulmana inanamıyorum ya zaten!” diyerek saksının yanına gittim. “ ok teşekkür ederim gerçekten. Çok... Çok güzel.”

²⁵ 2011 yılında yayımlanmaya ba lanan ABD yapımı fantastik televizyon dizisi Taht Oyunları (*Game of Thrones*)’nda Emilia Clark tarafından canlandırılan karakterin adı. (e.n.)

"Ama biraz yaralı," dedi, yapraklarından birini gösteriyordu. Dört tane yaprağı vardı ve bir tanesi gövdesine tutunduğu yerden çarlamıştı. Şaşırmıştım, bakınca belli oluyordu ama o söylemeden önce farkında bile olmamıştım.

"Bunu... Neyse söylemeyeyim yerini şimdi," dedi gülerek. "Bulduğum fidanlıkta tesadüfen buldum aslında. Böyle kenara atılmış, kim bilir ne kadar zamandır yüzüne bakan yok. Dedim 'Bunu satmıyor musunuz?' 'Satıyoruz ama beğenip alan yok,' dedi adam. İşte zaten dört yaprağı var, biri de kırık diye... Yapraklarını görsen böyle... tozlanmış... bakımsız... kimse yanaşmıyormuş almaya... 'Ama aslında gayet sağlamdır, güçlü ağaçtır bu,' dedi adam. 'Hava-
dar, güneşli bir ortamda, bol suyla, yerini de severse hemen büyür, toplar kendini,' dedi. 'Hatta zapt edemezsiniz bile' dedi." Kendi kendine kauçuğun etrafında dönüyordu.

"Beğenilmeyecek nesi var? İnsanlar gerçekten tuhaf!" diye söyledim, içeriden getirdiğim suyu toprağına usulca dökerken. "Salon öğleden sonra çok iyi güneş alıyor. Balkonun penceresi de yaz kış aralıktır, havayla temasında da sorun olmaz."

"Hatta Leyla..." Dalgın dalgın, bir şeyler arar gibi etrafa bakındı. "Sopa mopa gibi bir şey varsa bu dala destek mi yapsak toprağına dikip?"

"Vardır, bulunur kesin de, salonun ortasında olmayabilir san-ki," dedim muzipçe. Bu nereden geliyordu, bilmiyordum. Sanırım gülsün, hep gülsün, hep burada kalsın ve hep gülsün istiyordum.

Yüzüme *çok bilmiş* der gibi baktıktan sonra, "Nerede varsa getir de ölçüsünü görelim o zaman," dedi.

Gülüyordu.

Mutfaktan ince, uzun, tahta bir sopa getirdim. "Annem bunu oklava diye getirmişti sözde zamanında, artık görünce hamaratlı-ğımla gurur duyar!" dedim, küçük bir kahkaha patlatıp.

"Hamaratlık sadece hamur açmak mı? Kalıpları daraltmaya-lım bence," dedi, küçücük göz kırparak. İnce ve uzun oklavayı aldı, eğik duran kısma destek olacak şekilde toprağına dikti. "Şaka bir yana, sevindim beğenmene," dedi doğrulurken. "Yani bana marazlı hediye almışsın da diyebilirdin pekâlâ."

“Ne marazlısı, canım!” Saçmalıyor olmalıydı çünkü güzelliğini tarif edecek kelimem yoktu. “Hangimiz kusursuzuz ki keman yapraklı kauçuk kusursuz olsun?”

“Düşündüm ki... Bu kadar seviyorsa, Leyla iyileştirir onu.”

Camın önünde, saksının başında duruyorduk. Dikenli bir çöl bitkisine değil, kırık dalına inat yemyeşil kanatlarıyla göğe yükselen bir fidana bakıyorduk. Hayranlık uyandıran bir sanat eserini incelermiş gibi yan yana duran bedenlerimiz, güneşe dönen yapraklar misali farkında olmadan birbirine dönüyordu. Kauçuğun keman yapraklarında dolaşan bakışlarımızı çekinerek ürkek birer kaçak gibi aynı anda birimize değdiriyorduk. Nefesim sıkışıyor, soluğum derinleşiyordu. İçimde bir rüzgar uğulduyordu.

“Ben... biraz toparlanıp geleyim.”

Olmazdı, gözlerimdeki çapaklarla olmazdı, kurumuş kalmış dudaklarımla da olmazdı ve başka birçok sebeple olmazdı.

Bir müddet kendimi kapattığım tuvaletin kapısını yavaşça araladığımda, beni tek karşılayan eski dost sessizlik olmuştu. Koridor sessizdi. Ev sanki sessiz bir surdu. Çıkış, gitmiş miydi? Tuvaletin kapısında bir not vardı. Yeşil üç tane *post-it* üzerine, iri harflerle şöyle yazmıştı:

Kendi
evinden de
kaçmazsın
herhalde...

Ama yine de
dış kapıyı
kilitledim. Leyla
Anahtar da
bende.

Mutfığa gittim. Bir eliyle tezgâha yaslanmış, diğer eliyle üstteki raftan fincan seçiyordu. Kahveyi bulup yapmıştı, hatta müzik bile açmıştı. Tezgâhtaki kutudan üç beş çikolatalı kurabiye çıkarmış, küçük balkon masasına koymuştu çünkü bir şeyler tırtılamak isteyeceğimi biliyordu.

Yavaşça içeri girdim. Arsız bir kedi gibi yamacına yanaştım. Arkasını dönse korkardı. Arkasını dönmeye bile fırsat bırakmadan ona dolanmadığıma şükretmeliydi oysaki. Kapının yanındaki masaya yaslandım ve bir süre orada durdum. Sadece izlesem olur muydu? Olmalıydı.

Sonra bir şeye dokundum fark etmeden. Dokunduğum bir telefondur. Bana ait olmayan bir telefondur. Ekranında bana ait olmayan bir mesaj vardır. Bana görünmemesi gereken bir mesaj, ekranındaydı.

Ama görünmüştü.

Görünmemesi gereken mesajlar zaten hep görünür, hiç ıskalamazlardı.

Gözde: Orası süper olur, eve! Tamamdır. Haberleşiriz tekrar :)

"Ne yaptım dedin, Leyla?"

"Bir şey yaptım DEMEDİM, Nisan! 'Yaptın' senin yorumun! Ben bir şey yapmadım. Gitti işte. Ne var yani? Zaten ne yapacaktı, yatıya mı kalacaktı?"

Lafı getirdiğim yer şahaneydi. Nisan'ın beni dakikalarca paylayacak olması da harikaydı. Bu sabah gözümü açtığımdan beri sergilediğim şahane performansla yılın en aptal insanları listesinde birinciliğe adaydım.

"Anlattığın gibi olmuşsa -ki Allah bilir sen keserek anlatmışsındır- kıymaktan beter etmişsin adamı, Leyla! Ona gitti denmez yani! Fiilleri doğru kullanalım. Bir de yazar olacaksın," diye tısladı telefonun ucunda.

"Saçmalama! Korumadım! Kendi gitti pat diye!" dedim öfkeyle. Öfkem kimeydi, bilmiyordum. Üçümüzden herhangi biri eşit olasılıktaydı.

"İyi... Anlamışsındır madem öyle, pat diye çekip gidince insan nasıl hissediyormuş. Hani, o da sürekli yediğin diğer halt ya... Resmen bana ağzımı bozduruyorsun!"

"Kapatmak üzereyim, Nisan!" dedim, daha da kızgın. Dayanamıyordum.

"Tamam, dur, kapatma. Ayrıca adama bir zahmet lafetme şimdi. Dinlememişsin bile!"

"Ne dinleyeyim, Nisan? Ne sorayım da dinleyeyim? HANGİ HAKLA?" Giderek yükselen sesime hâkim olamıyordum. "Zaten açıklanacak bir durum mu ki? Ne deseýdim? 'Neresi orası?' mı deseýdim? 'Nerede buluşuyorsunuz Gözde'yle?' mi deseýdim? 'Neden, nasıl, ne hakkında konuşmak için, ne yapmak için?' Bunları mı sorsaydım?"

"İyi de sorulacak bir şey yoktu belki zaten! Bambaşka bir konuydu belki. Yeni mi öğrendin Gözde diye birinin olduğunu Leyla sen? Hep yok muydu Gözde? Ayrıca, var mı yok mu o zaten apayrı bir konu. Sen demedin mi, geldi, Burak'la konuştuklarını duydum diye? Kız, ilişki bitemesin diye ilişkiyi dondurmuş yahu, çok normal mi sanki oradaki durumlar? Adam elinde bin dereden su getirip bulunduğu o dev bitkiyle kapına geliyor, sense ne idiği belli bile olmayan bir mesaj için yorganı yakıyorsun! Mantıklı mı yani bu?" Sesi kızgın bile değildi artık sanki. Üzgündü.

Benden üzgün olamazdı.

"Sen söyledin, değil mi? Keman yapraklı kauçuğu yani?" diye mırıldandım. Sesimi yükseltip ne derecede gözyaşı sınırında olduğumu açık etmeye korkuyordum.

"Evet," dedi Nisan, kısa ve öz. Uzatmak bile istemiyor gibiydi. Bana o kadar mı acımıştı?

"Nasıl... oldu ki... tam?"

Deli gibi merak ediyordum. Saatlerce anlatsa saatlerce dinlerdim, bir kez daha anlattırırdım, utanmazdım. Sanki Nisan anlatsa ve ben dinlesem; Nisan yeniden anlatsa ben yeniden dinlesem... Sanki yeterince çok dinlesem ve yeterince kazınsa aklıma, kafamdaki başka tüm sesler ebediyen susacaktı.

"İşte... Sen cevap vermeyince bana mesaj attı bir gün. 'Leyla iyi mi?' diye. 'İyi.' dedim. 'Sadece biraz canı sıkkın, uzaklaşmak istedi, ama iyi.' Sonra bir gün sonra, bir mesaj daha... 'Çok sevdiği bir şey var mı?' diye sordu, 'Görse mutlu olacağı, iyi hissedeceği bir şey. Küçük, basit bir şey de olur.' İşte benim de aklıma o aptal bitkin geldi senin. Millet selfie çekerken senin ünlü görmüş ergen gibi fotoğrafını çektiğin ağaç. Dua et, arkadaşında fil hafızası var he! Adı falan kalmış aklımda. Sonra ona söyledim işte... 'Ama...' dedim, 'yokmuş, bulunmuyormuş hiçbir yerde. Sen normal lale male alsan da olur, Barancığım, canım.' dedim."

"Cıvıma, Nisan!"

"Tamam be! Demedim tabii bunu... Neyse... Sonra seninki... İstanbul'daki bütün fidanlıkları gezdi galiba. Bir yandan da internetten bakıyoruz. Yok lanet ağaç hiçbir yerde! Kıbrıs'ta var bir tek diye yazmış birisi. Ben buna diyorum ki 'Baran, olmadı Kıbrıs'a gider iki rulet çevirir döneriz!' Tam o gün bulmuş bir tane. Çekmiş, göndermiş fotoğrafını, bu mu diye... Baktım biraz süklüm püklüm, kenara atılmış bir saksı. Dedim 'Oteldeki bundan daha havalı bir şeydi tabii ama olsun... elde olan buysa...' 'Seninki iyileştirir bunu,' dedi bana... Yani Baran. 'İnatçıdır hatta arsızdır bu bitki.' demiş bahçıvan da. Bu kısma biraz koptuk biz yalnız Leyla karşılıklı... Açık açık söylüyorum, hiç kızma sonra."

Kızmamalıydım tabii. Kızmamalıydım. Ağlamak üzereyken zaten kızamazdım.

"Neyse... Aldı o ağacı işte. Birkaç gün oluyor. Nasıl, güzel mi bari... kıymetli ağacın?"

"Çok güzel," dedim. Sesim ölesiye titriyordu.

Nisan birden durdu. "Leyla?" Sesinde endişe vardı. "İyi misin? Ağlıyor musun sen yoksa?"

"Yok... İyiyim... Güzel kauçuk... Kauçuk güzel... Yani... Öyle zavallı bir bâli yok... Toplamış bile kendini."

İki gün güzelce bakılınca bile toplamıştı kendini, dalı azıcık kırık keman yapraklı kauçuk.

Ya ben? İki gün bana da baksa ben de kendimi toplar mıydım? Bakar mıydı?

Kovmaktan beter etmiştim, bence bakmazdı.

"Bakmaz bence," dedim.

"Efendim?" dedi Nisan. Aklımın içinde Nisan ne arıyordu?

"Bir şey demedim. Öyle sesli düşünmüşüm," diye mırıldandım.

"Leyla, ne oldu yani şimdi tam? Neden gitti Baran pat diye? Kahve yapmış dedin, sen mesajı görmüştün, aptal gibi tribe girmiştin. Sonra? Ne dedin adama?"

"B... Bir şey demedim," dedim, yarım ağız.

"Ne dedin, Leyla?" diye çıkıştı bir daha. *"Kurulumu mı gelmiş adam senin evine? Neden gitti o zaman hemen?"*

Kurulumu gelmiş insan muamelesi yapmak... Yaptığım şey sahiden bu kadar korkunç muydu?

"Evet... Ne dedin?"

"Hadi, işimize mi baksak..."

"Nasıl yani?" dedi Nisan şaşkınlıkla.

"İşte... 'Çalışalım hadi.' dedim. 'Günlerdir kitaba bakmıyoruz, iyice savsakladık, geldiğin de iyi oldu, sabahdan başlarsak bayağı bir kısmını hallederiz.' falan dedim..."

Nisan susmuştu.

"Ne? Ne Nisan, ne?"

"Hiiiiç... Kelimelerim kifayetsiz kaldı da... Ben senin gibi işini inanılmaz ciddiye alan, örnek alınası bir yazar adayı da değilim, malum. Diycek bir şey bulamadım! Sen yazsana bana da replik, Leyla? Bayağı azimli gördüm seni çünkü. Doldurursun benim diyalogları da!"

"Nisan, keser misin?" dedim. Bana işkence ediyordu ve bunu yaptığının farkında değildi bile diyemiyordum.

"Kesemem, Leyla! Of, tamam ya! Aferin. İyi demişsin. Bir dahaki buluşma saatinizi de sekterinden randevu alarak ayarlamayı öneriyorum, tamam mı? Ha bir de bugünkü kibar jesti karşılığında ona yılbaşında kartvizitlik falan hediye edersin. En yakın resmî hediye tarihi de yılbaşı, o yüzden diyorum. Ama kuryeye ver, elden götürme sakın."

"Kapatıyorum, Nisan. Hoşça kal."

"Leyla! Tamam, Ley..."

Uyandığımda saat altıya geliyordu. Neredeyse beş saattir uyuyordum? Muhtemelen uyuyordum. Bugün hangi yaptığımda bir mantık vardı ki bunda olacaktı?

Telefonun sesine uyanmıştım. Hayatta beni hâlâ umursayan birileri varmış gibi dakikalardır inatla çalışıyordu.

"Merhaba. Size özel faiz oranlarından yaralanmak için..."

Telefonu kanepeye fırlattım.

Telefonun suçu yoktu. Onu kanepeye fırlatmış olmamı hak etmiyordu. İnsan gibi kullanmayı bilmedikten sonra telefonun yapabileceğin bir şey de yoktu.

Telefonu, kanepeden sekerek düştüğü parke zeminden usulca aldım. Neyse ki onu da içim gibi bin parçaya ayırmamıştım. Hâlâ çalışıyordu. Ekranında Nisan'dan gelen beş mesajı bile gösteriyordu. Telefon bana trip atmıyordu.

"Pış! Küs müyüz?"

"Leyla, kızma bana, tamam. Biraz tepene çıkmış olablirilm ama..."

"Özür dilerim :(((((((

"Leyla, ne yaptın? Sınavdan çıkıp geleliyorum da sana!"

"Ses ver kızım yal"

Nisan bir saat sonra, son bir mesaj daha atmıştı.

"Leyla, bir saate sana geliyorum. Doğum günü var akşam.

Çıkartıyorum seni. Hiçbir itiraz istemiyorum.

Oyalanacaksan da şimdiden başla hazırlanmaya."

Saat altı olmuştu. Nisan yolda olmalıydı. Gelecekse gelseydi Hatta beni zorla tutup sürükleyeceği her neresiyse oraya s r kleydi. Bu ev üzerime üzerime geliyordu. Keman yapraklı kauçuk mağrur bir beste  alıyor, evde olmayan M jg n ve ben ağlaşıyorduk.²⁶ Bu kadarı artık bana bile fazlaydı.

Evin yatak hariç her türlü yerinde en biçimsiz uykuları uyu-maktan avare olmuştum. Bedenimdeki her nokta apayrı ağrılarla sızlıyordu. Nisan gelmeden hızlıca bir duş alıp dış cepheyi düzeltmeye niyet ettim. Hava kararmaya başlamıştı. Ben uyurken günün yüzü asılmıştı. Oysaki sabah ne güzeldi hava, güneş vardı. Kim bilir kaç saattir yoktu güneş. Kaç saattir yanıyordu karşı yamacın ışıkları.

Ve bir tanesi, kim bilir kaç saattir yanmıyordu ya da daha kaç saat yanmayacaktı.

Telefonu elime aldım ve düşünmeden kulağıma götürdüm. Mahcubiyetime gösterebileceğim müsamaha ancak bu kadardı. Mahcubiyetim daha fazlasını hak etmiyordu.

Baran telefonu açmadı.

A mazdı.

Leyla'nın hak ettiği bu kadardı.

“Nisan, adam elime evin anahtarını tutuşturdu gitti! Benim evimin anahtarını! Kilitlemişti çünkü!  st m ze kilitlemişti adam kapıyı çünkü kendi evimden bile kaçabilecek bir manyağım ben! Elime tutuşturup gitti! Parmağımı bile tutmadı!”

“Ne?”

  iyordum. Gün nihayet bitiyordu. Yıllardır görmediğim  ni-versite arkadaşımın doğum günü partisinde bara kurulup içerek ve içerken ağlayarak bitirmek için harika olan bu gün, nihayet sona eriyordu.

²⁶ “Mahur Beste”, Atilla İlhan'a ait şiir. (e.n.)

"Bence biraz mola verelim, tatlım. Hadi, azıcık kapıya mı çıksak?" dedi Nisan önümdeki kadehi iterken. Benimle uğraşmaktan sevgilisiyle bile doğru dürüst ilgilenememişti kız. Ya da bilemiyordum. Gözüme davetsiz bir melankoli filtresi inmişti sanki ve herkesi birer drama kraliçesi gibi görüyordum.

Kapıya çıktık. Aynı kapıydı. Haftalar evvel bu kapının önünde yine böylece dururken -üstelik zavallıları oynadığım bu tek kişilik piyesin ilk perdesinin henüz ilk sahnesinde bile değilken- Arhan'ı görmüştüm. Dünyanın bir ucundan binlerce mil öteye bulaşan turuncu bir iz gibi hayatıma bir kez daha bulaşmıştı. Bir sürü isim sıralayıp çıkmış, gitmişti. Ne o isimlerin herhangi biri vardı şimdi ne Arhan vardı ne Baran vardı. Koca bir kara delik yutmuş gitmişti hepsini sanki. Acaba Arhan'ın saydığı onca ismin içinde Baran da var mıydı? Hatırlamaya çalıştım. Bu kafayla nasıl beyhude bir çaba olduğunu tartışmaya gerek yoktu. Zaten hatırlasam ne olurdu? Baran demiş olsa ne olurdu? Yine de hayatımın en büyük gizemiymiş gibi kapının yan kanadına yaslanmış, bu sorunun cevabını düşünüyordum. O cevabı bulursam bütün dertlerim de uçup gidecekmiş gibi bunu düşünüyordum.

"Var mıydı, Nisan???"

"Ne var mıydı, kuzum?"

"Hatırlamıyorum!"

"Neyi?"

"Hatırlamıyorum işteeeee!"

Nisan'la Mert *vah vah* der gibi gözlerini bana dikti. Kafam iyiydi iyi olmasına ama malzeme edildiğimi anlamayacak seviyeyi geçmiş sayılmazdım. Yaslandığım kapıdan kendimi hızlıca kurtardım ve ikisini birden içeri ittim. Ürpermişim. Eylülün sonu gelmişti ve incecik üst başla açık havada dikilme mevsimi geride kalmıştı. Sonbahar, ruhuma şahane eşlik eden bir ritimle en kasvetli günlerine doğru ilerliyordu.

Bu sonbahar bana yakışıyordu.

“Bence biraz mola verelim, tatlım. Hadi, azıcık kapıya mı çıkacak?” dedi Nisan önümdeki kadehi iterken. Benimle uğraşmaktan sevgilisiyle bile doğru dürüst ilgilenememişti kız. Ya da bilemiyordum. Gözüme davetsiz bir melankoli filtresi inmişti sanki ve herkesi birer drama kraliçesi gibi görüyordum.

Kapıya çıktık. Aynı kapıydı. Haftalar evvel bu kapının önünde yine böylece dururken -üstelik zavallıları oynadığım bu tek kişilik piyesin ilk perdesinin henüz ilk sahnesinde bile değilken- Arhan’ı görmüştüm. Dünyanın bir ucundan binlerce mil öteye bulaşan turuncu bir iz gibi hayatıma bir kez daha bulaşmıştı. Bir sürü isim sıralayıp çıkmış, gitmişti. Ne o isimlerin herhangi biri vardı şimdi ne Arhan vardı ne Baran vardı. Koca bir kara delik yutmuş gitmişti hepsini sanki. Acaba Arhan’ın saydığı onca ismin içinde Baran da var mıydı? Hatırlamaya çalıştım. Bu kafayla nasıl beyhude bir çaba olduğunu tartışmaya gerek yoktu. Zaten hatırlasam ne olurdu? Baran demiş olsa ne olurdu? Yine de hayatımın en büyük gizemiymiş gibi kapının yan kanadına yaslanmış, bu sorunun cevabını düşünüyordum. O cevabı bulursam bütün dertlerim de uçup gidecekmiş gibi bunu düşünüyordum.

“Var mıydı, Nisan???”

“Ne var mıydı, kuzum?”

“Hatırlamıyorum!”

“Neyi?”

“Hatırlamıyorum işteeeee!”

Nisan’la Mert *vah vah* der gibi gözlerini bana dikti. Kafam iyiydi iyi olmasına ama malzeme edildiğimi anlamayacak seviyeyi geçmiş sayılmazdım. Yaslandığım kapıdan kendimi hızlıca kurtardım ve ikisini birden içeri ittim. Ürpermişim. Eylülün sonu gelmişti ve incecik üst başla açık havada dikilme mevsimi geride kalmıştı. Sonbahar, ruhuma şahane eşlik eden bir ritimle en kasvetli günlerine doğru ilerliyordu.

Bu sonbahar bana yakışıyordu.

İkisini birden içeri soktuktan sonra dans edenlere katılmaları için onları piste doğru ittim ve bara geçtim. Boş bir sandalyeye oturdum ve *shaker*da kokteyl hazırlamakta olan Memo'ya Nisan'ı boş vermesini, gayet iyi olduğumu, inanmıyorsa gözlerimin içine bakmasını, henüz makyajımın bile akmadığını, *eye liner*ın ucunun bile bozulmadığını, tabii ki de ağlamadığımı, o yüzden bana da hemen bir tane içki hazırlaması gerektiğini söyledim. Ardından, boş boş oturup telefonumla uğra tığım ve ekranın üstündeki koskoca saate rağmen zaman mevhumunu komple kaybettiğim bir kesitine girdim gecenin. Barın arkasında bozuk bir sarkaa gibi bir o yana bir bu yana gidip gelen Memo'nun, hiç içi gücü olmasa bile takip edemeyeceği, ebedi bir kara deliğe d n   en, kendi kendime kim bilir neler konu up neler yaptığım bu saçma günün daha da saçma bir kesitine...

Bu kesitin bitimine dair hatırladığım ilk şey, yine Memo olmuştu. Saati de hatırlıyordum. 23.45 civarıydı. Hatta çalan  arkıyı bile hatırlıyordum çünkü     nc  tekrarına girdiğinde, bana artık sadece su vereceğini söyleyen Memo'ya son ses  u şekilde bağırmaktaydım:

"Yaaa bu ne saçma  arkı, Memo ya! Ne  alıp duruyorlar bunu! Adam kız tavlamak için kulübe değil, bara gidiyormu  da, sonra kızın biri yanına gelip sadece onunla konuşmaya ba lıyormu  da, sonra bunlar geceye devam ediyormuş da! Nasıl  arkı bu ya, kim yazmış bunu,  almasınlar artık!!!"

"Tamam. Söyleriz,  almazlar, Leyla," dedi bir ses. Tam arkamdaydı. Yanımda bile değildi. Benim be  derece sağa kayacak hâlim bile yokken, yüz seksen derece dönüp arkama bakmamı mı bekliyordu?

"Bak, s ylermi .  almazlarmı , Leyla," dedi Memo.  nce arkama, sonra bana bakıp göz kırpmı tı.

"Kime s yleyecekmi iz ya?" diye sızlanmaya devam ettim. Aslında sızlanmıyor, bağırıyordum. "   oldu bu,   ! Ne anlıyorlarsa bu kadar!"

“Yani... Dans etmek için güzel şimdi... Çok da boklama şarkıyı. Gel, biz de dans edelim hatta istersen?”

Ne münasebetti canım!!! Ne dansıydı?

“Ne diyorsun sen be!”

Kendimi içimdeki cadaloz Leyla'nın güdümüne bırakıp, yüz seksen derecenin her birini teker teker katetme zahmetine katlanarak arkamı döndüm.

Yüz seksen derecenin her birine değeceğini bilsem onar onar döner, hatta kendimi ışınlardım.

“Edemem,” dedim.

“Edemem ne?” diye sordu.

“Dans edemem,” dedim.

“Neden?” diye sordu. “Edersin bence. Bak ne güzel sarılmışsın...”

“Kollarım... Şey... Yapışmış galiba öyle... Kusura bakma.”

“Bakmam, bakmam. Yapışsın bence, sorun yok.” Kollarını bana biraz daha doladı.

“Sıkarsam söyle,” dedim. Yüzümü göğsüne gömdüğüm için o muhtemelen artık ne dediğimi bile anlamıyordu ama sorun yoktu.

Ya da belki anlıyordu, o yüzden sorun yoktu.

“Bak bakayım bana,” dedi, yüzümü yuvasından çıkarırken. Çenemden tuttuğu an gevşeyivermiş, kendimi ellerinde bulmuştum.

“Baran...”

“Efendim, Leyla?”

“Bakma...”

“Kusura mı?”

“Bana...”

“Nedenmiş o?”

“Çok... rezilim çünkü ben... rezil ettim her şeyi.”

“Rezil falan değilsin, Leyla.” Daha da yapışmış olabilir miydik acaba, yoksa kalbimin tüm damarları tutkallanıyordu da nefes mi alamıyordum artık?

“O zaman aptalım,” dedim. “Her şeyi mahvettim. Ben mahvettim. İlk günden!”

"Bir Şey mahvetmedin, Leyla," dedi. Beni bırakabilir miydi artık? Kaslarım o kadar kuvvetli değildi, her biri çok zor bir günü geçirmişti ve her an dağılıp gidebilirdi, korkuyordum.

"Ettim. MAHHHHVVVV da ettim MAHHHHFFFFFF da ettim... Hangisi doğruydu yaaa?" Bağırıyordum.

"Leyla..."

"Mahvettim de... mahfettim de... kaybettim de... Kaybettim! Bütün etmekleri yaptım ben!"

"Leyla, tamam artık, yok öyle bir Şey!" dedi. Sabırsızlık girdi sesine. Sesi sanki beni çekmeye başladı.

"Ettim! Kaybettim. Bence i lerinde en kötüsü bu. Sence?"

Kaşları  atıldı. Kız mış mıydı? Onu yine kızdırıyor muydum? Yine çekip gider miydi? Gidemezdi artık. Biraz daha yapıştım. Saçlarımın üstünde dudaklarını hissediyordum.

"Bir Şey kaybetmedin, Leyla! Gidelim mi artık?" dedi. İyi geceler deyiŐi kulağıma doluveren Nisan'a el sallayıp elimden tutmuştu. Parmağımdan tutmuştu. Yürümeye başlamıştık. Bütün ışıklar, bütün renkler, bütün sesler sanki birbirine karıŐıyordu. Sanki bir kez daha onlarca evrenin içinden sırayla geçiyorduk ve ben bu kez de aklımın bir parçasını, her birinde bıraka bıraka ezbere yürüyordum. Bütün evrenler birbirine giriyor, giriyor ve mütemadiyen giriyordu ve sonunda o tanınmadık, bilinmedik, nice zamandır duyulmadık sesle tüm evrenler, birbirinin üstüne   k yordu.

"Leyla?"

Kelepçe

Leyla?" dedi.
Evren dedi. İsmimi söyleyen Evren'di.

O... neden öyleydi?

"Evren? Sen... ne arıyorsun burada?"

Az evvel elimden tutup beni kapıya getiren Baran, şimdi arkamdaydı ve bu nasıl olmuştu, onu da bilmiyordum. Sadece bir adım arkamdaydı ve yüzündeki ifadenin neye benzediği, bilmediğim diğer şeydi. Eli ise belimdeydi ve bundan belki bir fikir edinebilirdim ama o fikir ne olmalıydı, onu hiç bilmiyordum.

"Sen... mesaj attın ya, Leyla?" dedi Evren.

Durum her ne ise sorumu kesinlikle anlamamış olmalıydı.

"Mesaj attın" mı demişti o?

"Ne mesajı?" dedim şaşkınlıkla. "Yoooooooooooo," diye de ekledim. O'larım bitmek bilemedi.

Evren, duyduklarına inanamıyormuşçasına gerilen ifadesini suratından atamadığı için ne mesajı olduğunu da söyleyemedi. Tek diyebildiği, "Nasıl yani?" olmuştu.

"Mesaj falan atmadım ki ben! Ne mesajı? Ben mesaj atmadım. Ne mesajı ki?"

Bu üç beş kelimeyi evirip çevirip daha kaç cümle kurabileceğim belirsizdi. Evren bana bakıyordu, ben cevap olarak gaz ve toz bulutu olup atmosfere dağılmış gibi etrafa bakıyordum, Baran'ı ise bilmiyorduk ve bu konuşmanın hayırlı bir yere gitmediği apaçıktı.

"Benim gitmem gerek!" dedim ve iki yakamı bir araya getirmeye çalıştım, oysaki iki yakam da yerli yerindeydi ama ben dağıldığıma emindim.

Evren de buna emin olmalıydı ki, "Leyla sen iyi değilsin herhâlde, gel, bırakayım seni," diye bir cevap vermeyi uygun bulmuştu.

"Hayır," dedim. Bunu ne kadar sesli söylediğim de bilmediklerim arasına girdi. Baran elimi tutmuştu. Elim, elinin içinde kaybolmuştu. İlerledik. Tok bir ses, arkasına bile bakmadan artık geride kalan gecenin içine, "İyi geceler!" dedi. Tok, sert, tavizsiz ve tek ses, geceyi bitirdi. Bir süredir duyduğum en güven verici ses olabilirdi. Sese tutundum, ses beni çekti ve bizi gecenin içinden kayıp giden bir takımyıldızı gibi görünürden sildi.

Üstüme bir hırka bile almadan incecik bir gömlekle çıkmış olduğuma bakarsak sarhoş olmadan önce bile kafamın iyi olduğu ortadaydı. Ama üşümüyordum. Neden bilmiyordum. Aslında biliyordum. Baran arabayı isterken omuzlarıma ceketini örtmüştü. Bir süre öylece bekledik. Daha doğrusu, kapıdan uzaklaşalım diye onu birkaç metre öteye çekiştirdiğim yerde durduk. Kapıdan uzaklaşmayı akıl edebilmişim, demek ki yavaş yavaş ayılıyordum.

Arabaya binene kadar sabretmeyi başardıktan sonra, koltuğa oturur oturmaz çantamı karıştırmaya başladım. Sondaj başarısız sonuç vermişti. Telefon yoktu. Telefon yine neredeydi? Yoksa içerde mi kalmıştı? İçeri geri mi girecektim? Hiçbir koşulda oraya adım atamazdım. Ve fakat lanet telefon, içinden az evvel dolma kalem bile düşmüş olan lanet çantamın içinde değildi.

"Baran..." dedim.

"Leyla, kemerini takalım, hadi," diye üzerime eğildi.

"Baran, telefon!!" dedim.

"Ne oldu telefona, Leyla?" dedi.

"Galiba içeride unuttum!" dedim. Arkamızdan korna sesleri yükseliyordu.

"Emin misin?" dedi, bir yandan aynadan arkadaki densize delici bakışlar göndererek.

“Yok burada!” diye bağırdım. Kader bana yine acımıyordu.

“Tamam,” dedi ve gaza bastı.

Herhâlde beni az ileriden denize dökecekti.

“Şu kenara çekeceğim, Leyla, bir dur,” dedi, itiraz ettiğimi görünce. Yolun kenarındaki cebe girdik. Dörtlüleri yaktı ve arabadan indi. Ben kara kara içeri nasıl gireceğimi düşünürken açık pencereden içeri uzandı, bana beklememi söyledi ve karşıya geçti. Ben daha ağzımı bile açmadan barın kapısından girmiş, gözden kaybolmuştu.

Bugün acaba daha ne kadar tuhaflaşacaktı?

Baran sadece bir iki dakika sonra kapımı açtığında o kadar dalgındım ki küçük bir çığlık daha atmadan edemedim. Ses tellerim bu geceyi çıkaramayacak gibiydi. Arkadan dolaşıp gelmişti ve iyi halt etmişti.

“Ödümü kopardın!”

“Pardon,” deyip telefonu bana uzattı. Gülmüyorsa da eğleniyor gibiydi.

“Neredeymiş?” dedim, utançtan ekrana bile bakamayarak.

“Barda bırakmışsın, tahmin ettiğim gibi...”

“Öylece orada duruyor muydu yani?”

“Yanımızdaki arkadaşlarından birindeydi. Arkamızdan seslenmişler ama duymamışız.”

Bebek’in cumartesi gece yarısı trafiğinin tam göbeğinde kalmıştık. Baran gülmekle, ben ise sicilim çok parlakmış gibi ona sinirlenmekle meşguldüm.

“Eee...?”

“Eeee derken?”

Huzursuzdum. Yay gibi gergindim. Yan tarafıma dönemiyordum zira yeşil bir türlü yanmıyor, yol bir türlü açılmıyor, Baran gözlerini üzerimden katiyen çekmiyordu.

“Atmış mısın mesaj?” dedi sonunda. Bilinçli miydi, umursamadığından mıydı, kim bilir nedendi ama sesi en ufak renk vermemişti.

Bu konu geçmişte kalamaz mıydı peki? Ne güzel saat gece yarısını geçmiş, yeni bir gün başlamıştı. O günün de daha ilk saniyesinden Allah iyiliğini vermek mecburiyetinde miydi?

“Aman canım. Atmamışımdır. Yani neden atayım ki?” dedim. Bir yandan da o asla hatırlamadığım, artık dakikalarla mı, saatlerle mi ölçüleceğini ancak Allah’ın bileceğı zaman diliminde neler karıştırmış olabileceğimi düşünüyordum.

“Bakarsan görürsün belki,” dedi, bu kez kinayeyle.  n nde bakıyor, bana dönmüyordu.  n nde sonunda bakacaktım. D retmenin manası neydi?

Mesajlara girdim.

Evren.

En  stteydi.

Yerin, hatta evrenin dibine batasica bu gecede, Evren’in ismi neden mesajların en üstünde idi?

Evren’in mesajlarını defalarca sildiğim ve her attığını da akabinde bekletmeden sildiğim için tarihçesi tertemiz olmalıydı ama değıldi.

İsminin altında, yaklaşık bir saat önce gelmiş olan şöyle mesajlar vardı:

[22.55] N’aber Leyla?

[22.55] Konuşamadık ne zamandır... Yazmıştım geçenlerde ama herhâlde görmedin...

Bundan sadece bir dakika sonra benim mesajım geliyordu:

[22.56] İstiyordum...

Bu... Bu da ne demekti?

Evren de aynı şeyi merak etmiş olmalıydı ki bana şöyle cevap vermişti:

[22.57] Leyla?

Ben de devam etmiştim.

[22:55] keşke beraber olsaydık

Lanet! Lanet olabilir miydi? Derhâl lanet olmalı hatta lanetlerin bini birleşip bir olup başımdan aşağı inmeliydi.

“Lanet olsun ya!” dedim. Sesimin nasıl çıktığını düşünecek hâlim kalmamıştı.

“Leyla... Ne oluyor?” dedi Baran. Onu da dehşete sürüklüyor olmalıydım, üstelik düştüğü dehşetin içinde adamı öylece de bırakıyordum, tam bir illettim.

“Leyla?” Dik yokuşu çıkmaya başlamıştık ama meraklı bakışları üstümden gitmiyordu.

“Saçmalamışım!” dedim. Sinirim tepeme çıkmıştı. Hangi akla hizmet bunu yapmışım ki? Çıldıracaktım. Çıldırılmamalıydım. Akıl demeye bin şahit isteyen hangi akla hizmet ettiğimi bilmiyordum ama bu artık bir sona ermeliydi.

“Ben evrene mesaj gönderdim! Sana mı gönderdim?”

“Leyla, ne diyorsun?”

“Yola bak, Baran!”

Eserekli aklım çok iyi çalışıyormuş gibi şimdi de karşıdan gelen arabalara takmıştım. “Ben onu evrene mesaj olarak şey etmiştim. Yani dilek olarak... Dilek gibi! Evrenin akışına düşürecek-tim, senin değil!” Saçmalıyordum ve keşke susabilseydim.

“Neymiş ki o?” dedi Baran.

Sesine hoşnut, çapkın bir merak yerleşti.

“Y-Yok bir şey... Boş ver,” dedim.

“Leyla ama...” dedi, bu kez yalancı bir sitemle. Yalancı bir sitemle değildi. Sitemle bile değildi. Eğleniyordu.

Niyeti beni delirtmek miydi?

“YOK BİR ŞEY!” deyip telefonu ön konsola fırlattım. Bir aracın ön koltuğunda daha evvel hiç delirmemiş olmalıydım zira görünen oydu ki bu dünyanın en saçma hareketiydi. Tam yoku-

şu dönerken elinden kurtulan telefon konsolun en sol köşesine girmekle yetinmemiş, utanmayıp oradan da kayarak kendini Baran'ın kucığına fırlatıvermişti.

Şahaneydi.

Yokuşu çıkmıştık. Yeniden, yeniden ve yeniden bir kırmızı ışıktaydık. Baran'ın şimdi, şu fazlasıyla müsait, boş ve uygun saniyede o telefonu oradan almasına bir engel var mıydı?

Yoktu.

Ekran kararmamıştı bile, tabak gibi parmaklarının ucundaydı. Ekranı baktı. Yüzünden kırmızı, sarı, yeşil gölgeler geçti. Trafik ışığıydı onlar, trafik ışığıydı. Dudaklarına yerleştikçe genişleyen muzip gülümsemesini, dişlerinin arasına aldığı anda renk değiştiren parlak alt dudağını, kısılan gözlerini ve ince uçlu bir kalemle çizilmiş gibi baktıkça tenime batan o narin kirpik çizgisini.., Görmüyordum aslında. Göz yanılsamasıydı. Görmemeliydim.

Gözlerini açtı ve bana dikti. Bir insanın gözlerini ancak bu kadar açıp ancak bu kadar dikebileceğini göstermek istiyor olmalıydı. Sonra dudaklarını araladı. Bunu yaparak ne göstermek istediği ise bana sorulmamalıydı.

“Ne olacak canım...” çıktı o dudakların arasından. Gözünü kırptı ve bakışlarını usulca benden çekti. “Karıştırmışım, sana göndermişim dersin, olur biter...”

Olur biterdi tabii. Olurdu, biterdi.

Bana ne olacaktı? Ben ne zaman ölüp bitecektim?

“Ben...” dedim. Cümlemin kalanını da getirmek istiyordum ama galiba vakıf olamayacaktım.

“Leyla...?”

Ara sokaklara girdik. Yavaşlıyorduk. Muhtemelen endişelenmiştik.

“Ben galiba iyi değilim!” dedim. Ellerimi dudaklarıma kapattım.

"Tamam, hemen duruyorum," dedi Baran. Bomboş bir sokaktan, çalılıkların yanından geçiyor olmamız gerçek bir şansın eseri olmalıydı. Az evvel başlayan yeni gün, belki de o kadar hayırsız çıkmayacaktı.

Durur durmaz arabadan fırladım ve kendimi bir ağacın dibine attım. "Lütfen gelme," diye bağırmıştım ama beni dinlememiş ve arkamdan gelmişti. Az önce hayırsız çıkmayacağını dillendirdiğim günün Allah derhâl iyiliğini verebilir miydi? Zira henüz on dakikası bile geçmeyen bu yeni güne, elleri saçlarımda, kusarak başlamak istemediğime emindim.

"Baran, git bak, lütfen!" diye isyan ettim. Beni biraz daha bırakmazsa sinirlenmeye başlayacaktım.

"Tamam, tamam," deyip olduğu yerde kaldı ve arkasını dönerek beni beklemeye devam etti. Çok geçmeden doğruldum ve yanına gittim. Üstümden âdeta bir tır kalktığı için çok daha iyiydim.

Saçlarımı topladı. Beni arabaya götürdü. Verdiği bir sürü kâğıt mendille elimi yüzümü kapatıp yerime oturdum. Binlerce ton ağırlık da üstüme oturdu.

"Ah çok yorgunum..."

Bir kemer beni usulca koltuğuma sabitledi. Motor çalıştı, tekerlekler hareket etti ve akıp giden yol beni, sakın bir beşik gibi apansız çöküveren uykunun kollarına gönderdi.

"Leyla... Hadi uyan."

Kapının önünde dikiliyorduk. Ne ara buraya gelmiştik? Buraya uçarak geldiğimizi sanmıyordum. Ayaklarım bana çaktırmadan, benden habersiz yürüyebiliyor muydu? Belki de bağımsızlığını ilan etmek üzereydi. Yakında ayrı eve de çıkardı.

Kafamdaki şalteri indirsem iyi olurdu.

"Çantayı," dedi Baran. Çantamı bana uzatıyordu. "Karıştırmak istemedim. Sanırım anahtarı bulman lazım artık ama..."

Lazımdı tabii. Önce kendimi bulsam nasıl olurdu? Onu da çantada arasa mıydım? Bu çantada herhâlde bir ben yoktum. Şimdilik bir anahtar olsa yeterdi.

Güç bela anahtarı bulup kapıyı açtık ve yukarı çıktık. Eve girer girmez, ben henüz birkaç saat önce girip çıkmak bilmediğim tuvalete daldım, o ise yine birkaç saat önce kahve yaptığı mutfığa girdi. Galiba kelimenin -veya tamlamanın- tam anlamıyla ritüellerin çifti olmuştu.

Veya olmamıştık. Tamlayanla tamlanan birbirini tamlamaktan acizdi.

Son birkaç dakikadır en sevdiğim arkadaşım olan diş fırçamla uzun ve neredeyse yarısında uyukladığım münasebetimizi tamamladıktan sonra kendimi odaya attım. Yatağa bir külçe gibi yığıldığımda, sadece beni bütün gece sıktıkça sıkı dar pantolonu çıkarabilmiş, üstümdeki koca gömlekle uğraşamamıştım. Sadece bir dakika geçmişti ve ismimi bile unutmuşçasına soluma devrilmişim. Uyuyakalmama ramak vardı.

“Leyla,” dedi bir ses. Sanki yedi kat derin uykulardan yükselen bir sestti. Ses sanki *ismini unutma* der gibi, “Leyla,” diyordu ya da bilmiyordum, belki hayaldi ve şu an hayal görüyorsam da buna şaşırıyordum.

Üzerime bir örtü örtülür gibi oldu sonra. Gerçekten ısınyordum, belki de hayal görmüyordum. “İyi geceler,” dedi ses bu kez de. Ses vücut bulmuş, uzuvlar geliştirmiş; sanki elleriyle saçlarının üzerinde belli belirsiz gezdikten sonra omuzlarıma inmişti. Sonra birden örtü eksildi. Örtünün sanki ruhu çekildi, ağırlığı hafıfledi, sıcaklığı eksildi. Örtünün bir ruhu vardı, evet; hayatta en emin olduğum şeydi bu. Ve az evvel sanki o ruh uzaklaşmış, sıcaklığı ağır ağır üstümden kalkmıştı.

Ani bir hareketle arkama döndüm ve örtünün ruhunu elinden kolundan tutup kendime çektim. “NEREYE GİDİYORSUN?”

Örtüyü tutmuştum.

Gitmeden yakalamıştım.

Baran şimdi arkama uzanmış, kollarını üzerime sermişti. Ya da ben onun kollarını zapt etmiş, alıkoymuş, hükmüme geçir-miştim. Durum ikisinden biriydi ama saat, hangisi olduğuna ka-rar veremediğim bir saatti artık.

O bir yelkovandı, ben bir akreptim.

Ve gerçek dünyadaki saatlerin tümü şaşmıştı ama bu evrende on iki olmamız, an meselesiydi.

Uyandım. Sıcak basmıştı. Eylülün en sıcak gecesini yaşıyor ola-bilirdik. Sadece zihnim uyanmıştı zaten; bedenimin tek yaptığı, külçe gibi yığılıp kaldığı yerde diğer tarafa dönmeye bile üşen-mekti. Sonra yavaş yavaş bedenim de ayılmaya başladı. Sıcığı ağır ağır, ısına ısına, bu kez gerçekten idrak eti. Sıcığa sarma-landığımı hissediyordum. Sıcak beni sanki zamanın ve mekânın sonuna dek kucaklıyordu.

Ama sıcak da dengesizdi galiba, bir an sarıp sarmalayıp sonraki an huysuzca çekilen sonbahar sıcaklığı gibiydi. Dengesizdi ve gitmiş-ti. Bulutların ardında tadımlık bir güneş bırakan bir eylül akşa-müstü misali, parmaklarının ucunu üstümde bırakmış, usul usul kenara çekilmişti.

Gözlerimi açtım önce, sonra zihnimi. Güneşi iyice ürkütüp kaçırmamaya çalışır gibi yavaşça gerindim. Başımı çevirdiğimde oradaydı. Uyuyordu ama hâlâ sıcak ve parlaktı. Işıklarını kısmıştı ama koskoca uzay boşluğunda parlayan eşsiz bir mücevher gibiydi.

O güneşti, ben de onun etrafında usul usul dönen dünyasıydım. Ya da ben bir akreptim; durmuş bir saatin uyuyan yelkovanının minik, sessiz akrebi. Sanki yaşamın devamı, alacağımız nefesler, evrenin kaderi... Her şey benim dönmeme kilitlenmişti. Mevsim-ler geçecek, saatler akacak, zaman kilidinden ancak ben dönersem çözülecekti. Döndüm usul usul. Mevsimler geçti. Zaman aktı. Mi-nik akrep, tembel yelkovanına sabırla yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı.

Saati yeniden on iki etti.

Sanıldım. Akrep yelkovana önce kollarını doladı. Dünya güneşin etrafında döndü, yörüngesini elleriyle ağır ağır, çepeçevre dolandı. Boynunun girintisinde başına bir yer buldu sonra; tutuşur mu, yanar mı diye korkmadan oraya yerleşti. Teni sıcaktı, korkmalıydı belki ama saat on iki olup yeniden durmuştu ve korkma saati artık geride kalmıştı. Kısacık akrep, koskoca yelkovanın bacaklarını tuttu sonra; sanki saat bir daha çalışmasın, zaman buradan bir yere akmasın diye onları kendine kilitledi. Zaman durdu böylece tamamen. Bir yere gidemezdi artık.

Gözlerimi kapattım. Gerçek dünyada saat kaçtı, hiç bilmedim. Bilmeme gerek yoktu.

Bu dünyada zaman durmuş, tek bir saate inmişti.

Saat tam on iki; korkup kaçmadan durmak, gitmemek, kalmak için en güzel saatti.

Sonunda sabah oldu. Odamın penceresinden sızan güneş, yatağıma kadar ulaşp tüm sığağıyla üstümüze yayıldı. Yorgun bün-yemin uyanmakta güçlük çektiği kuşluk vakitlerinden biri de olabilirdi bu veya saat pekâlâ bir başka on ikiyi gösteriyor da olabilirdi; misal, gerçek dünya on ikisini.

Neticede, gerçek dünyada yaşamak gibi küçük bir sorunumuz da vardı. Hatta minik bir kedi gibi dolandığım adamın artık koca bir kaplan olması gibi başka küçük sorunlarımız da vardı. Koca bir kurt da olabilirdi o pek tabii; büyük küçük kavramlarının tamamen birbirine girdiği zor vakitlerdi bunlar, minik kedinin artık kendi yuvasına dönmesinin hayırlı olduğu vakitlerdi.

Usulca kollarımı çektim. Bedenimi Baran'dan ayırmak, bir anahtar ucunu, yerleşip kilitli kaldığı onlarca dışın arasından sökmek gibiydi. Huysuz anahtar gıcırıtlarının arasında arkamı dönmeyi başardım. Boşta kalan elimi yastığın altına yerleştirdim. Anahtar ise uyanmıştı ve sanırım kapıları kilitleme gayretindeydi. Belki de kaçmayayım diyeydi. Haklıydı. Anahtarı travma sahibi yapmıştım.

Tam bu sırada telefon çaldı. Çalan telefonu açmam gerekirmiydi? Herhâlde gerekirdi. Bedenimi usulca gerdim ve yayın ucundaki ok gibi odanın içine uzandım.

Arkamdan bir ses yükseldi.

“Seni buraya kelepçelerim, Leyla.”

Günaydımın kim bilir kaç farklı dilde, kaç farklı ifade edilme biçimi vardı. Ama bir *günaydının* daha önce herhâlde hiçbir dilde, onlarca kilo ağırlıkla beraber böyle dile gelmişliği yoktu.

Ve o milyonlarca *günaydının* muhtemelen hiçbir dilde, bu denli şahane bir karşılığı da yoktu.

Telefon çalmaya devam etti. Çaldı, çaldı, çaldı ve sonunda sustu. Susana kadar birbirimize baktık. Tek kelime dahi konuşmadık.

Odayı nihayet sessizlik basıp dudaklarım nihayet aralandığında, dilimim damağıma yapıştığını hissettim. Yine de şu sözcükler, o sıkıntılı aralıktan çıkıp dünyayla buluşmayı başardı:

“Bu evde kelepçe yok yalnız.”

Gözlerinde havai fişekler patladı. Öğle vaktinde bu ne havai fişegiydi, akıl sır erdiremiyordum. Belki yıldızlar patlıyor, belki galaksiler çöküyor; evrenler gaz ve toz bulutu olup birbirine giriyordu. Patladıkça bitmiyor, yıldızlar yanıp yanıp sönüyor, unufak oluyor, tozları yüzüme serpiliyordu

“Bence üstündeki de iş görür,” dedi dudakları, bana yaklaşıırken. “Kollarından bağlarız, bir çıkarıp denesek mi?”

Arsız gülüşü, arsız gülüşüme kapandı. Boğazımda dev bir yumru oluştu. Şimdi hemen burada ölebilir ya da saniyeler boyunca nefessiz kalıp ölümümle öyle tanışabilirdim.

Her şartta öleceğime inancım tamdı.

“Dene madem! Ben de... o arada... nefes alırım!” dedim.

Bunu söylemek saniyeler aldı. Dakikalar aldı.

“Sonra hiç alamazsın belki!” dedi. Geniş gömlek üstümden kaymış, çoktan parmaklarının arasındaydı. Sonra ellerinden de kaydı. Boşta kalan elleri ve kalan her yeri, her yerdeydi. “Bu ne cesaret, Lavinia!”

Bu ne cesaretti, bilemedim. Bilemedikçe cesaret de büyüyordu. Belki cesaretin olayı buydu. Üstüne kapanan kafes kalktığına durmuyor, eviriliyor; dövuştüğü kurttan daha da büyük, daha da yırtıcı bir kurt oluyordu.

“Bu, bana hiç sağlam görünmedi!” dedim. Artık altında değil, üstündeydim. “Ben bundan anında kurtulurum!” Kenara attığı gömleği alıp bir kolunu yatak başına geçirdim. “Ya da senin şu pantolonu deneyelim mi?” dedim. “Sağlam kelepçe olur ondan!” Üstünde otururken aramızdaki kelepçeyi nasıl çıkaracaktık, belli değildi ama galiba önemli de değildi.

Sonra yataktan kalktık. Neden kalktığımız hakkında herhangi bir fikrim yoktu. Tam nereye gittiğimizi de biliyor sayılmazdım. Sırtımın soğuk duvara değdiğinde çıkardığı cıs sesi, gaipten mi geliyordu, bana mı öyle geliyordu? Duvarları geziyorduk. Başka bir evrene çıkıyorduk. Çıktığımız evren gürültülüydü. Kalabalıktı. Belki de uğursuzdu. Bas bas bağırarak bir ses kulaklarımı deliyor, sanki birazdan yanıp kül olacağımızı ilan ediyordu.

“Kapı!” diye bağırdım sonunda. Aklım başıma gelene kadar dakikalar geçmişti. Kapıda kalan her kimse ağaç olmuştı. Kapıda ağaç olan her kimse, zaten kesilip kereste yapılsa en iyisiydi.

Kapıda kim, ne arıyordu?

Baran beni kucağından indirdi ve üzerimden çektiği dudaklarının döktüğü herhâlde en kahr dolu nefesi verdi.

“Hadi, git aç, bekliyorum.”

“Leyla, yirmi sekiz tane mesaj attım! Yirmi yedincide buna cevap vermezsen artık eve geliyorum yazmıştım, o yüzden çemkireceğin varsa hiç ağzını açma, o telefonuna baksaydın! Ben de meraklı değilim dadılık yapmaya sana ama kim bi...”

Nisan kapıyı açar açmaz, yüzüme bile doğru dürüst bakmadan içeri daldı. Rahat bir insandı Nisan, çoğunlukla gailersizdi ama bir kez endişelendi mi, bünyesi buna çok alışık olmadığından olsa gerek, gözü dünyayı görmezdi.

Bu kez sadece dünyayı değil, beni de görmemişti.

"Leyla, ne..." diye kalakaldı önce. Sonra belli belirsiz bir tereddütle "Sen... duşta mıydın?" diye sordu. Durumu tahminen katiyen anlamamış ve aklına -karşısında bornozla durmama rağmen- daha mantıklı bir soru gelmemiştir.

Karşısında bornozla duruyordum çünkü bir dakika kadar önce, "Ne yapacağım ben?" sorusuyla kalakaldığımda, ben de daha mantıklı bir çözüm bulamamıştım.

"Bornozla olduğuma göre..." diye başlayacak oldum.

"Bornozla olduğuna göre, saçının ıslak olması da beklenir ama!" diye yapıştırdı Nisan cevabı.

"Saçıyla uğraşmaya üşenmiş de ondan..." dedi benimkine benzemeyen, Nisan'inkine ise hiç benzemeyen bir ses. Sonra sahibi geldi sesin. Dün gecenin kim bilir hangi yarısında daralıp üstünden attığı kırış kırış olmuş tişörtünü, yakasını başını pek de düzeltme gereği duymadan üstüne geçirmişti.

Nisan, ağır mı ağır adımlarla salona yürüyen Baran'ı tepeden turnağa -veya karmakarışık olmuş saçlarından çıplak ayaklarına kadar- inceledikten sonra arkasını döndü. Utanmasa iki eliyle yüzünü de kapatacaktı ama dişlediği parmaklarının arasından, "Ayyyy! Çok pardon!" gibi şeyler ciyakladığını duyabiliyordum. Şaşkın ve çaresiz gözlerini usulca bana çevirdi ama Baran'a yakın gelecekte yeniden bakabilmesi mümkün görünmüyordu.

Elbette bu, Baran'a engel değildi.

"Hoş geldin, Nisan! N'aber?" dedi gevrek mi gevrek çıkan bir sesle.

"Eeeee... hoş buldum, Baran... İyidir işte, ben de öyle bir uğramıştım Leyla'yı kontrol... eee... ama kalkıyorum... yani kalkıyorum derken, ayaktayım zaten... gidiyorum şimdi!"

Nisan'ın eli ayağına dolaşmıştı ve daha ne kadar saçmalayacağını görmenin tam sırasıydı. Bu, yüzyılda bir yakalanan bir hadiseydi.

Ve besbelli Baran'ın planı tam da buydu.

“Yoo, yooo! O kadar kapılarda kaldın, biraz soluklan, nefes al. Hatta siz oturun, böyle rahat rahat sohbetinizi edin, ben size kahve yapayım.”

K    k ve muzır bir gülümsemenin azıcık yukarısına yerleşen bakışlarını, Nisan’a göz kırıp, mutfak a ilerlemeden önce bana kaydır ı. Gözlerim, dış kapının üzerindeki elektrik anahtarlarına gitti. Konta ın atmış olması gerektiğine yemin edebilirdim ama her nasılsa hareket etmemişti.

Baran gözden kayboldu unda, Nisan açık ağzını kapamayı ancak ba armı tı. Fakat bu sefer de diyecek bir şey bulamadı ından olsa gerek, kendisine sorsak “ayran budalası” olarak niteleyece i o boş ifadeyle yüzüme kilitlenmi ti.

“Leyla! Seni yolarım! Haber versene, kızım! Manyak mısın, beni esas kızın psikopat arkadaşı durumuna d    r yorsun?” Cümlesini tamamladığı an itibarıyla biliyordum ki yeniden kendisiydi.

Tam bu sırada Baran, “Filtre kahve yapıyorum ama başka bir şey isteyen?” diyerek mutfaktan ba ını uzattı. Hâlâ muzipçe gülümsüyordu.  a kınlıkla kendisini izleyen ikimizden de yanıt benzeyen bir sinyal alamadı. Biraz daha geni  e gülümseyerek içeri d nd   ne göre görevini başarıyla tamamladığını d    n yor olmalıydı.

“Leyla? Ne oluyor? Korkuyorum valla bu kadarından, kızım. Bana tiyatro mu  eviriyorsunuz, ne yapıyorsunuz siz?”

“A-aa Nisan!” dedim  ımararak. “Misafire kibarlık ediyoruz. Hiç mi görmedin?” Madem birileri e lenmesine bakıyordu, benim neyim eksikti?

“Laflara bak ya! D n adamı evden kovuyordun, şimdi mutfak i lerini mi payla ıyorsunuz? Bu ne şiddet bu ne hız yahu!?” Nisan tam olarak kızgındı diyemezdim ama ne olup bittiğini anlatmadı ım ve fena şeyler olup bittiği izlenimi verdiğim için saçımı ba ımı yolası vardı.

“Eee, nasılsın akşamdan beri, Nisan?” dedi Baran. Çıplak ayakları hiç ses  ıkarmadı ından, salona gelip kapının yanındaki tekli koltu a yerle ti inin farkında bile olmamı tık.

“Aaa, Baran!” diye şaşırdı Nisan. Yine. Bu hâli çok eğlenceliydi. Ben kendisine gülerken o, “Hiiiiç işte... Biraz baş ağrısı, yorgunluk... Gerçi biz de çok kalmadık sizden sonra ama...” diye bir şeyler gevelemişti. Sonra bana döndü ve “Leyla’yı merak ettim,” dedi. Gecenin kapanışını yeniden yaşıyor gibiydi ve haklıydı, bizim yüzümüzden tepe sersemi olmuştu.

“Yani... biraz uyuyunca... açıldı... değil mi, Leyla?” dedi Baran. Sesi âdeta, kelimelerinin arasına koyduğu eslerin her birine *buyurun, hangi görüntüyü isterseniz kendiniz yerleştirin* der gibiydi.

“Eeeee tabii... dinlenince... insan kendine geliyor,” deyiverdim ben de. Demedim, deyiverdim, aradaki fark önemliydi. Garip bir sessizlik serildi aramıza. O eslerine gelip yerleşen görüntülerin suçuydu hep! Yüzünde bir tomurcuk gibi patlayıp açiveren hınzır gülüşün suçuydu.

“Ben gideyim artık madem,” diye bir ses duyduk. Bunu da Nisan deyivermişti. *Herkes birbirini tatlı tatlı iğneliyorsa ben neden balon gibi geriliyorum* diye düşünmüş olacaktı. Başka ne düşündüğünü bilmek istediğimden emin değildim.

“Ama daha kahve içecektik, Nisan!?” dedim, kolundan tutup onu çektiştirirken.

“Evet, Nisan... Leyla’nın küçük çikolatalı keklerinden de var hem... Artık ne kadar seviyorsa koca bir dolap depolamış. Bitirmesine yardım mı etsek ne yapsak?” dedi Baran. Nisan’la birbirimize bakakalırken bir kez daha ortadan kayboldu. Biri artık bu adamın ayakkabılarını mı getirseydi?

Baran’ın yokluğunu fırsat bilen Nisan, yerinden fırlayıp yanıma geldi. Bu sefer otuz iki diş sırtıyordu. “Leyla??? Bana bir cümleyle özet geçmek istediğin bir şey olabilir mi?”

“Eee... şey...” diye başladım. Merakla beni izleyen Nisan, devamını getirebileceğimden şüpheye düşmüş gibi, “Çabuk dökül, eniştem birazdan kahvelerle gelecek!” dedi. “Belki seninkine tuz da katmıştır!” diye gülüşmeye başladığında ise sözünü bölmem gereken yere gelmiştik.

" u an bir şey anlatamam, Nisan. Sonra konu uruz ama lütfen sen şimdi  y..."

Bu sefer bölünen ben olmuştum: muhteşem kokusu  nde kendisi arkada, Baran elinde iki fincan kahveyle yanımıza gelmişti. Kahvenin.

Kahveye odaklanmak zorundaydım.

"Buyurun bakalım, afiyet olsun!" dedi. Sesi de kokusu kadar muhte emdi. Kahvenin sesi yoktu, değil mi? Ka amayaca ım yer deydim.

Nisan'la bir ağızdan, "Te ekk rl r," diye cevap verdik. İkimizde yüzümüze yapı an ve bir rengi olsa muhakkak açık kırmızı olacak olan gülümsemeyi dudaklarımızdan silemiyorduk. Lise 1'  hoş gelmi tik.

Baran ikimize de göz kırptıktan sonra, "Ben de geliyorum şimdi," diyerek mutfa a döndü.

Bir süre öylece kalakaldık. Birkaç saniye daha sabrettikten sonra Nisan'a hiçbir şey demeden a a a kalktım ve birkaç saniye daha sonra oradaydım.

Olmam gereken yerde.

Neredeyse tam 24 saat önce bıraktı ım yerde, bıraktı ım kürenin içinde duruyordu. Tam 24 saat önce her şeyi kendi ellerimle mahverti im nokta, buradan başka bir yer değildi. Kollarından biri mutfak tezg hına yaslanırken diğeri üst rafa uzanıyordu, ve fakat o kolların gerçekte yaptığı beni aralarına  a ırmaktan başka bir şey değildi.

Küçük bir nefes verip kollarımı beline doladım. Ba ımı sırtına yasladım. Bir nefes bir bedeni ne kadar uzun sürede terk edebilirsin benimki de o kadar uzun süre ci erlerimde bekledi. Ellerim onun nefesini izlemeye başladı sonra. G  s n n ağır ağır, acele etmeden kalkmasını ve derinden gelen bir soluk bırakarak alçalıp inmesini.

Gözlerimi a tı ımda, onlarca gecelik uykumu almış gibiydim. Kollarımı gev ettim ve bedeni yavaşça bana çevrildi. Ne yapacağını bilemeyen ellerim uyu tu, parmaklarım karıncalandı. Belki de ne yapacaklarını bilmediklerinden değil iki sıcak avucun,

içinde önce kaybolup ılık dudaklarının ürperten temasıyla buluşukları içindi. Ardından o dudaklar sağ yanağıma değdi. Kalbimin, şakaklarımın biraz aşağısında attığına yemin edebilirdim.

“Soğumasın,” dedi.

Kahveleri kastediyordu.

Kahveleri kastediyor olmalıydı çünkü benim içim, Antarktika’ya bile gitsek soğumayacak hâldeydi.

Küçük bir kız çocuğu gibi başımı önüme eğip kapıdan aceleyle çıkmaya yeltendim. Arkamdan, “Ohooooo! İyice unuttun sen kendini!” diyen sesi duyuldu. Küçük, utangaç bir oğlan çocuğu olamayacak kadar muzipti sesi. Ve hiç yanılmadığı kesindi. Acilen saçını başını düzelterip ayakkabılarını giymezse, unuttuğum kadarı yetmiyormuş gibi dahasını unutacağım da kesindi.

“N-neyi?” dedim. Kızardığımı hissediyordum.

Arkasındaki tezgâhtan aldığı tabağı bana uzattı. Eline aldığı parçayı, aralık vaziyette duran dudaklarımın arasına bıraktı. Tek seferde yutmakta güçlük çektiğim keki ağzımda çevirirken, “Kilo alıcam!” diye isyan ettim. Bir saniye sonra, duvarla Baran’ın arasındaydım.

Belki de neye isyan edeceğimi iki kere düşünmeliydim.

“Ona da yardım ederim, Leyla. Yakarız.”

Yakardık. Yakacağımız kesindi. Ama benim şikâyetçi olacağım kesin değildi bundan, bilakis hiç öyle bir niyetim yoktu.

Onu izlemeyi sürdürdüm. Orada öylece durdum ve onu seyrettim. Tezgâhın başına dönüp kendine de bir kahve alışını... Tabağı alıp içeri geçişini... Mutfaktan çıkmadan yanağımdan bir makas alışını... Ki iki eli de dolu olduğundan o makası alabilmiş bile sayılmazdı ama azıcık, çok azıcık kıstığı ve o sebeple daha da çapkınca bakan gözlerinin yaptığı bundan bile beter bir şey olmuştu.

Görünmez ellerinin değdiği yanaklarım karıncalandı. Mutfakta bir süre tek başıma durmaya devam ettim. Şöylece bir etrafıma bakındım sonra.

Yoktu.

Biraz daha bakındım. Yok.

Hâlinden şikâyetçi olan, hâlâ katiyen yok gibiydi.

“Leylaaa yaaa... Dün tam Leyla’yydın sen cidden! Baran sağ olsun, iyi ki geldi de topladı seni, değil mi?” dedi Nisan, salona geri döndüğümde. Göz de kırpmıştı. Üstelik o gözü bana değil, Baran’a kırpmış olduğu dikkatten kaçacak gibi değildi. Kendisine iki dakika içinde ne olduğu muammaydı. Fabrika ayarlarına ne kadar da hızlı dönebilmişti.

“Öyle mi, Nisan Hanım!” diye çıktım ben de. “Bir dahakı sefere bunu aklında tut da saatlerce dil dökme sizinle çıkayım diye! Madem size o kadar yük oluyorum! Ben kendim de dönerdim ayrıca. O kadar da gömmeyiniz beni, rica edeceğim!”

“O malum arkadaş yapışp bırakmasaydı, görürdüm ama ben seni!” dedi Nisan. Sonra incele incele koptu sesi; ne sesini zapt edebildi, ne söylediklerini zapt edebildi. Herhâlde bu kadar da abartmaması gerektiğini fark ediyordu. Besbelli ağır bir farkındalık oluyordu.

Baran’la birbirimize baktık. Bizim bakışlarımız da bir o kadar istem dışıydı. *Evrene gönderdiğim* dileklerin her birinin yüzümde sergilediği bandolu geçit törenini izliyor olsa gerekti. Kayıp gitmiş her bir kelimenin, yüzümde bıraktığı her bir çizgiye kadar beni okuyabiliyordu. Dışarıdan bakınca kara kaplı, tozlu bir defterdim ben; Baran’a ise incecik, sayfa sayfa açık bir kitaptım.

Ve şimdi, hemen şu an, her şeyi bırakıp beni okumalıydı.

Kuytu, sessiz, ıssız bir köşeye çekip beni okumalıydı.

“Ben artık gideyim!” dedi Nisan.

Ayağa kalktım. “Seni geçireyim!”

Birkaç saniye içinde kapıdaydık. Yanağına kocaman bir öpücük kondurup, “Nisan,” dedim, “seviyorum seni, deli!”

Nisan asansörü çağırıp yanıma geldi. Hemen arkamda duran Baran’a *hoşça kal* der gibi göz kırptı. Bana son bir kez sarılıp, kulağımın dibine girerken, “Boş ver şimdi, beni sonra seversin,” diye fısıldadı ve asansöre atlayıp gözden kayboldu.

O an içeri kızgın bir hava girdi. Kapağı açılmış bir fırına girdiğimi hissettim. Tenimin kaynadığını, elimin ayağımın boşaldığını, bayılacak gibi olduğumu hissettim.

Geniş kolları beni tutmasaydı bayılırdım da belki.

"Ateşin mi var?" dedi Baran. Elleri alnıma gitmişti.

"Yoo!" dedim. Ben de alnıma dokundum. "Bir sıcak oldu ama... İyiyim, gayet iyiyim!"

Kollarının arasında bornozlandım, bornozun bana uzun gelen kolları alnımdaydı, alnımdan dumanlar çıkıyordu ama lafıma bakacak olan bir keriz varsa iyiydim. Hatta *gayet* iyi.

"Biraz daha iyi edelim o zaman seni," dedi. Parmakları, güneşte kalmış kadife bir perde gibi ısınan enseme gezinmeye başladı.

"Anlatmak yerine göstermeyi tercih ederim."

Aslında anlamayacak bir şey yoktu ama ben bu sarmalda pek muhtemel yine kaybolacaktım.

Üstümdeki bornozun sıkıca bağlanmış kuşağından tutup beni kendine çekti. Banyoya girdik. Burada bornozla olmam kesinlikle daha az garipti ama burada da bornozla çok kalacak gibi görünmüyordum. Kuşak benden de beter çıkmıştı; tutunamadı bile, kendini oracıkta yere serdi. Kalın, ağır bornoz sırtımdan saniyesinde kayıverdi, bir göz kırpışında yerle yeksan oldu. Bir göz kırpışı daha -belki iki ama asla daha fazla değil- suyun altındaydım. Bunlardan günde ortalama yirmi sekiz bin kez kırpıyorsak bu acele neydi?

Ve bu aceleyle gidersek nereye varırdık?

"Üşüdüm!"

Beni buz gibi suyun altına atmıştı. Su mu ısınmamıştı, ben mi fazla hızlı soğumuştum, bilmiyordum. Baran ise beni duymuyordu, derdi kendi üstü başıydı. Musluğa ulaşip kapatmak üzereydim ki dertlerinden kurtulup yanıma geldi.

"Manyak mısın?" dedim.

"Sıcak oldu demedin mi?" diye sordu.

Buz gibi su üstümüzden akıyordu.

"İyi de donalım da demedin!" dedim.

“Donmayacağız ki...” deyip beni kucağına aldı. Buz gibi fa yansa yaslanan bedenim mi üşümeyecekti? Kimi kandırıyordu?

“Kalp sağlığı için...” dedi boynumda gezen sesi. “Çok faydalı...”

Seslerimizi bastıran suyun sesi, kulaklarımdan ayrılmayan ne fesi, teninin tenimdeki hissi kalbimi tekletmek üzereydi. Neyin faydasından bahsediyordu?

“O kalp duracak ama!” dedim. Sadece demekle de bırakmadım.

“Ya da sağır olacağız...” dedi bu kez gülerек. Kulaklarını delip geçen avazıma ceza verir gibi gülüşünü sesin geldiği yere bastırdı. Sonra durdu ve uzaklaştı, bir bardak çaya dudak payı bırakır gibi.

“Bağışıklık sistemi için de...”

Dudak payı sıfırlandı.

“...Çok iyi.”

Belki sıfırın bile altına indi.

“Sonra kas ağrıları için...”

Elleri, boynumdan başlayıp yay gibi gerilen kaslarımin her birini dolaştı.

“Enerji...”

Dik bir yamacı çıktım. Hava soğudu.

“Canlılık...”

Buz kesti.

“Bünyenin tazelenmesi...”

İçeriden başlayan uyuşma hissi.

“Yenilenmesi...”

Buz kesigi. İs kokusu.

“Ve dirilmesi.”

Donarken yanmak. Delilik.

“Sus!”

Parmaklarımı boynuna geçirdim. Ölüyordum. Öldüğüm emindim. Burada yalnız olamazdım. Benimle ölmesi lazımdı.

“Soğuk duş...tabii...” dedim sonra, nefes nefese. Ne demek istiyor olabileceğimi düşünmeyi bırakmıştım; ölüp dirilmiş v ölüp dirilmiştik, hangi anlamın ne önemi vardı?

Beni yavaşça yere bıraktı ve musluğa dokundu. Su yavaş yavaş
sınmaya başlarken beni iliklerime kadar ısıtan, dudaklarından
kime akan sesiydi.

“Soğuk duştan bahseden kimdi?”

Kurdun İni

“A çıktım...”
“Saat de kim bilir kaç oldu...”
“Sen acıkmadın mı...?”
“...?”
“Baran...?”

Acaba açlıktan ölmüş olabilir miydi? Ya da sıcaktan? Yorgunluktan ölmediği kesindi. Öyle olsa pes etmesini bekleyebileceğim başka birçok an sayabilirdim. Okyanusta yüzüp dereye boğulmak ona göre olmadığı gibi evrene de haksızlıktı.

Evrene falan değil, bana haksızlıktı.

Evin muhtelif köşelerini bir bir dolaştıktan sonra başladığımız yere varmıştık. Aslında başladığımız yer tam olarak burası sayılmazdı. Başladığımız yer için epey yol gitmek gerekiyordu ama söz konusu yerdeki geçmişim isabetli kararlarla dolu olduğundan, altı bin bilmem kaç mil uzağa uçmak yerine burada yeniden başladığımız yerde olmak daha doğrudu.

Yeniden mi başlamıştık? Yoksa sıfıra mı çekmiştik? Aylar önce, Marmont'un o rahatsız bar sandalyesinin tepesinde, adını bile bilmediğim bir yabancıya “Anılarımı değiştirmeye geldim” demiştim ben. Yabancı, deli olduğumu düşünmüştü belki. İstediğim tuhafı ise aslında şuydu: O gün, tam 6.843 mil uzağa savrulduğum o yerde, bir şekilde gerçekten dediğimi de yapmıştım. Değilsem de kaderin çevirdiği dev bir satranç oyununun içinde yerini önce kaybedip sonra bulan basit bir taşım ben. Ya da bir

ağın içindeydim; şeker kamışından örülme bir ağın içindeki küçük, çaresiz örümcek. Hayat beni bir deliğin kıyısından diğerine namlara zıplata hiç beklemediğim bir yere getirmişti ve şimdi buradan her an, her yere düşebilirdim ama umursamıyordum.

Şekere bağımlıydım çünkü ben. Hepsi şekerin suçuydu.

“Yiyelim o zaman,” diye üzerime zıpladı, elleri kolları şekere bulaşmış, daha büyük örümcek. Seçtiği an, talihsiz bir andı. Öyle bir andı ki kötü emellerime alet olması an meselesiydi. Yine de sekiz bacağına sekizini birden bana saran o muhteşem örümceğin altından fırlamayı başardım. Az önce parmağımı bile kıpırdacak enerjimin kalmadığına yemin edebilirdim ama enerji belli ki duruma ve kişiye göre değişen bir şeydi. “Haksızlık ama...” dedim, isyan ederek. Açtım ben. Aç. “Bütün kalkanlarımı parçalıyorsun ama ben kurt gibi açım!”

Belli ki bilinçaltım kuru kuru aç olmakla yetinemeyecekti.

Dudaklarına yerleşen hınzır gülümsemeden yer kalan küçücük aralığa, “Yine sakıncalı sözcük seçimleri...” cümlesi sıkıştı. Ansızın yatağa çekildim ve çok da uzun olmayan bir zaman önce kenara fırlatılan ince örtü yeniden üstümüze serildi.

Biz, yemek yiyemeyecektik. Anlaşılmıştı.

“Baran, saat beş olmuş. Beş!” Midem gurulduyordu ama o kadar yorgundum ki yerimden kalkamıyordum. “En son yediklerim tadlar önce bünyemi nahoş yollarla terk etmişti. Bunu hatırlatmak istemem ama...”

“Onca çikolatayı unutuyorsun herhâlde.”

“Onlar... Onlar...”

“Onlar sayılmaz mı diyecektin?”

Oturduğu tekli koltuktan kalkıp yanıma geldi. İkili kanepenin ucuna uzanmış, yemek seçmeye çalışıyordum. “E tabii... Yer yemez yaktık, sen de haklısın!” dedi haylazca. Kulağıma bunu fırlatırken çoktan arkama yerleşmiş, bir koluyla belimi kavrarken çenesini omzuma bastırmıştı.

Yemek seçmeye gelmediği kesindi.

Bu döngüyü artık birimizin kırması gerekiyordu. Kanepeden zıplamak gibi talihsiz bir karar aldım. Talihsiz bir karardı çünkü zıplar zıplamaz iki seksen yeri boylayacaktım. Ciddiyete olan köşüm daha başlangıç çizgisinde hezimetle sonuçlanmıştı. Yerden yavaşça doğrulmaya çalıştım ama başaramıyordum.

Baran yanıma atladı ve beni kucığına aldı.

Bu kucakta uyurdum ben, neden böyle yapıyordu ki?

"İyiyim, iyiyim. Bugün ilk kez düşmüyorum nasılsa, idmanlıyım!"

Bu kucakta böyle konuşarak uyuyamazdım da. Derdim neyle

Beni koltuğa oturttu ve ayağımı dizinin üstüne aldı. “Bir bakayım, gel...” Bileğimi tutuyordu. Söz konusu bileğimi yaklaşık bir saat önce üçlü koltuktan deyim yerindeyse uçarak düştüğümde incitmiştim. Aslında boynumu kırmadığıma şükretsem yeterli ama orasını geçsek iyi olurdu. Boynumu kıracak kadar nasıl uçtuğum ise devlet sırrı olarak kalsa muhtemelen en iyisiydi.

“Bu kez çürüyecek kesin,” dedim.

“Çürümez, çürümez...” dedi. “Hemen buz koymadık Yine koyarız.”

Hemen buz koymuştuk koymasına ama şimdi de gözümün önüne gelen buz kalıpları, utanmadan ıslak ıslak başka yerlerde geziyordu.

Baran'a baktım. Gözlerini kırmış, dudaklarını büzmüş, beni izliyordu. Büzülmüş dudakları aralanmıştı sanki; belki bir şey söyleyecekmiş gibi, belki söylemekten vazgeçmiş gibi. Belki o alt dudak sadece dişlerinin arasına girmeyi arzu etmişti. Belki üst dudak kurumuştu sadece, o yüzden...

Hipnozdu bu! Hipnozdan farksızdı. Bir kez etkisine girdim mi içinden çıkmak mümkün olmuyordu.

“Ne düşünüyorsun, Leyla?” dedi gülerek.

“Biz bu işi beceremeyeceğiz, Baran...” dedim, pes eder gibi

“Ne...?” dedi, afallamış, şaşkın. Sesinde buz gibi rüzgarlar estiğini duydum.

"Yani yemek falan yiyemeyeceğiz," diye açıkladım. "Baksana, karar veremiyoruz, bir makarna bile seçemedik, dışarı mı çıksak ne yapsak?" diye geveledim.

"Çıkalım... çıkarız... çıkalım," dedi, ağzından küçük bir "Ha!" kaçtıktan sonra. "Ayrıca makarna seçemedik değil, sen makarna istemedin!" dedi, bana ağzımın payını verme fırsatını atlamayarak.

Bu taşın sekmesine izin verebilirdim.

"Nereye?"

"Sence?"

"Burası müsait mi?" diye sordu kalın, pürüzlü bir ses. Boğazını temizleme ihtiyacı bile duymamıştı.

"Buyurun," dedim, çantamı yandaki sandalyeden çekerek.

Geniş çantasını sandalyelerimizin arasındaki boşluğa bıraktı, sigara paketiyle cüzdanını kenara koydu, önümdeki portakal suyuna baktı ve yanına gelen barmene, "Bana da aynısından," dedi.

Barmen, kaşlarını az önce bana çatığından biraz daha fazla çatarak uzaklaştığında, üflediğini duyar gibi olmuştum. Ya da üfleyen yanımdaki de olabilirdi. "Hay aksi! Çakmağı unutmuşum."

"Buyurun," dedim, kendiminkini uzatarak. Küllüğü de ona doğru ittirdim.

"Çok teşekkürler," dedi. Sigarasını yaktı. Barın arkasındaki ağaçlık alanı sessizce izlemeye koyuldu. Aynısını ben de yapıyordum. Bu vaziyette portakal suyu değil, muhtemelen birer kadeh şarap içiyor olmalıydık ama benim alkol defterim bir süreliğine kapanmıştı.

"Sık gelir misiniz buraya?" dedi. Bana baktığını hissederek çok hafifçe sağa döndüm. "Gözüm sizi bir yerden ısıyor."

"Gelirim aslında, evet," dedim, "buraya yakın oturuyorum."

Bar sandalyelerinin tepelerinde oynayacağım tek oyun "doğruluk"tu bundan böyle. Dersimi almıştım.

Bir süre durduk. Konuşmadık. Bir müddet daha kendi iç seslerimizi dinledikten sonra "Siz? Siz de mi... Buralarda oturuyorsunuz?" dedim. Neticede "doğruluk" olan yerde "cesaret" de olmalıydı.

“Sayılır,” diye cevap verdi. Sigarasından bir nefes alıp k ll   bıraktı. Onun aldığı bir nefese karşılık, aniden bastıran ak am ayazı sigarasından iki    nefes daha almıştı.

Kollarımı ovu turdum ama bo a bir çabaydı. “Cekerim unutmu  olamam herhâlde!” diye kendi kendime söylendim. “Benimkini alın,” dedi nazikçe. Demekle de kalmayıp üstünden çıkardı ve omuzlarıma geçirdi.

“Yok canım! Siz de    rs n z!” diye karşılık verecek oldum. Kibarca gülümseyip önüne döndü.

Ben ise dönemiyordum. Hatta önüme d nememekle kalmı yor, “G mle iniz... Çok  ıkmu ,” diyordum.

“Teşekkürler. Çok zevkli bir arkadaşım benim için se ti.”

Tam olarak ona bakmadı ım için g rememi tim ama bunu söylerken gözlerinin parladı ına nerdeyse emindim.

“Hım... Zevkliymi  gerçekten... arkadaşınız,” dedim.

Gözleri hâlâ yıldızlar gibi yanıp sönüyordu. Ya da en azından tahminim o yönde idi. Bakı larının hâlâ önündeki portakal suyu yunda olması biraz komikti ama idare edebilirdik.

“ yledir,” dedi. “Gerçi bu da eski sevgilisinin de bana m  verdi, ona emin olamıyorum ama...”

   knl kla sa ıma döndüğümde, nihayet bana bah etti i bakı larımız bulu abilmi ti. Elindeki vazoyu az sonra yere  alacak haylaz bir çocuğun annesinin gözlerinin içine baktığı gibi bakıyordu bana.

Ya da kendini sevdirmeye çalışan bir köpek, yavru bir kurt k pe i gibi...

“Yok artık!” dedim. “Eee... yani... niye eski sevgilisinin olsun canım? O kadar da değil!”

“Değildir herhâlde...” dedi, aheste aheste. Durdu. “Zaten ona biraz uzun gelir gibi bu...” Sırıtıyordu. “Ama tabii, insan yine de bilemiyor...”

“Hah!” diye bir tepki verdim, tümüyle kontrolsüz. “Abartmayın artık! Garezi mi var da size, eski sevgilisinin g mle ini vermiş olsun? Hem, bakın, adı üstünde... Eski sevgili. Neden gömlekleri dursun ki... arkadaşınızda?”

"Bilmem..." dedi. Önündeki portakal suyundan artık kurtulup bir büyük açtırmak istermiş gibi kafasına dikti. "Eski sevgilisinin 'Seni seviyorum' diyen hediyesi de duruyordu sonuçta çantasında."

"O," dedim, ufacık bir soluk alıp hızlıca devam ederken, "başka bir sebeple duruyordur belki." Sağıma bakmaktan şimdilik imtina ediyordum.

"Yemek alır mıydınız?" diyen barmenin, önümüze birer menü koyması, tam da bu ana tekabül etti. Yanımdaki menüye en fazla beş on saniye baktıktan sonra "Ben bir Mac & Cheese alayım," deyip geri verdi. "Aynısından," dedim. Beş saniye bile bekleme gereği duymamıştım.

"Makarna seviyorsunuz desenize!" dedi, dikenli bir ses tonuyla.

"Yani... Pek makarna insanı değilimdir ama.... Şimdi canım çekti," dedim, dudak bükerek.

"Anladım..." dedi. Şimdi açık açık gülüyordu. "İnsanın canı... çekebiliyor tabii bazen... öyle şeyleri..." Biraz yakınlaşmış olabilir miydik? Fazla yakınlaşmış olabilir miydik? Dudaklarının arasına bir uğrayıp bir çekilen sigarasını beraber içecek kadar yakınlaşmış olabilirdik.

"Tabii aslında, dışarıda makarna yemek biraz saçma, o da ayrı..." dedi. Bu kez sandalyesine yaslanıp bana dönmüş, bir ayağını benim sandalyemin altındaki kısıma dayamış, kolunu da barın üzerine yerleşmişti. "En lezzetli makarna hangisi mesela bence, biliyor musunuz? Böyle saatlerce hiçbir şey düşünmeden, aylak aylak yapıp kalktuğun bir pazar günü... Kucağında sevgilin... Akşam olmuş... Mideler kazındıkça kazınmış... Evde hiçbir şey yok... Kilerde açılmış, yarısı bitmiş bir burgu makarna paketi... Haşlarsın bir on dakika... Üstüne biraz beyaz peynir... İkinci tabağı yiyip abartmayayım derken bir bakmışsın, ikiniz birden çalakaşık tencereden devam..."

"Bir güzel de uyursun üstüne, oooh!" dedim, neredeyse dudaklarımı yalarken.

"Yaaa..." dedi. "Mac & Cheese de iyi, güzel tabii ama o bol beyaz peynirli burgu makarnanın yerini tutar mı bilmem..."

"Tutmaz tabii..." dedim. "Ama burgu makarna da kaçmıyor, bir gün elbet onun da kıymeti bilinir."

"Bilinsin bakalım..." dedi. Hafifçe bana doğru eğildi. "Sizin gözleriniz mi biraz kanlanmış acaba?"

"Başım çatlıyor da..." dedim.

"Hım... Uzun bir cumartesi gecesi?" dedi, cümleyi benim tamamlamamı bekler gibi.

"Bitmeyen, en az 1,5 gün süren bir cumartesi gecesi diyelim..." dedim.

"Anladım..." dedi gülerek. "Açıkçası ben de çok farklı değilim..." Güldükçe yüzünde oluşan gölgeleri takip etmek istiyordum ama dikkatim pamuk ipliğine bağlıydı sanki. "İngilizlerin kullandığı bir tabir vardır bakın, bilmiyorum hiç duydunuz mu... 'Hair of the dog that bit you' derler, 'ısıran köpeğin tüyünü yaraya koymak'... Tedavi maksatlı."

"Duymuştum, evet," dedim heyecanla, "bildiğimiz 'çivi çiviye söker'in Anglosaksoncası."

"Aynen... Yaranın üstüne birer tüy dikelim mi o zaman, ne dersiniz?" dedi kaçamak bir bakış atarak.

Nihayet işgal ettiğimiz sandalyelere yakışır bir sipariş vermemizin şerefineymişçesine, barmenin ışık hızıyla önümüze koyduğu biraları aldık. Bir kez daha önümüze döndük ve iyice kararan çalılıkları izlemeye başladık.

"Eeee...?" dedim. Sessizliği bozma sırası bendeydi.

"Eee'sini, siz anlatıyordunuz..." dedi, "çantasında eski sevgilisinin hediyesini taşıyan arkadaşımдан bahsediyorduk en son, hatırlarsanız..."

"Hatırladım tabii," dedim. "Taşıyorsa muhakkak bir sebebi olacak olan... arkadaşınız!"

"Ta kendisi!" dedi, gülerek. "Bir teoriniz varsa dinlemek isterim, merak ettim doğrusu..."

"Belki," dedim, en ciddi tavrımla, "atmak için taşıyordur çantasında?"

"İstanbul'da çöp mü yokmuş?" dedi, dudaklarını hafifçe bükererek. Kırpiklerini âdeta sıra sıra çizen o ince uçlu kalem gözlerinin ucunda durmuş, bakışlarını sanki bir bir bana batırıyordu.

"Siz mesela," dedi, dudaklarını biraz daha kıvrarak. Bitirmemişti ve kolay kolay bitireceğe benzemiyordu. "Çöpünüzü atmaya Los Angeles'a mı götürürsünüz?"

Yüzümde oluşan *yaşım taş çatlasa on altı* gülümsemesine engel olamıyordum. "Belki," dedim, kaybolan ciddiyetimi yakalamayı bir kez daha deneyerek, "eski sevgilisi Los Angeles'ta vermiştir ona o hediye. Belki oranın bir anlamı vardır. Belki o anıdan, hatta daha bir sürü başka anıdan, özellikle o şehirde kurtulmak istemiştir."

"Hım..." dedi gözlerini büyüterek, "nişan yüzüğü falan da atmış mıdır acaba? Bilseydim çöpleri karıştırdım!"

Güldü. Üstünde güneşin yeni battığı iki yeşil göle benzeyen gözlerinin ufuk çizgisinde, sanki birer havai fişek patladı. Bu havai fişekleri ilk görüşüm değildi. Son görüşüm de olmasın istedim.

"Çok fenasınız ama siz!" dedim dudaklarımı dişleyerek. "Konuya yaklaşımınızdaki hassasiyet gözlerimi yaşarttı!"

"Ben gayet hassas yaklaştığımı düşünüyordum oysaki!" dedi. Yine bıyık altına bile gizlemeye gerek görmediği gülüşünü yaymıştı ortaya sere serpe. Sonra biraz doğruldu ve bana döndü. "Çantasından düşürdüğü hediye. aylarca muhafaza ettim, sonra bir geldi, hediye. duvardan duvara fırlattı. Cık cık cık..."

"Siz de neden sakladınız ki?" dedim. Hatta dememiş, bağır-mış bulunmuştum.

Bir süre durdu. Bana bakmıyordu. Karşıdaki ağaçlıkta görünmez bir dünya belirmişti sanki ve onun içinde kaybolmuştu, cevabı orada bulacakmış gibi. "Bilmem..." dedi sonunda bana dönerek, "benim de sebebini tam bilmeden yaptığım bazı şeyler vardır belki, küçük hanım."

Derin bir soluk aldım.

"Acaba... bir gün sahibi karşınıza çıkar diye mi umdunuz içinizde bir yerlerde?"

Hafifçe kısılmış gözlerini gözlerime dikti. Bu soruyu benden ilk kez duyuyor olabilirdi ama gözlerindeki ifade, cevabını ilk kez düşünmediğini ele veriyor gibiydi.

“Neden olmasın...” dedi sonunda. “Mesela belki burada bile karşılaşabilirmişiz. şimdi sizinle karşılaştığımız gibi.”

Birden, o duygu gelip kapıyı çaldı yine.

Her şey yine, bir kez daha, çok... Çok fazla geldi. O an gelmişti işte; önce bu kafeden, sonra bu şehirden, belki bu evrenden, hatalarımdan... Aylar önce beni, hayata dair bildiğim her şeyi ters yüz eden ve beni o günden beri sadece daha da büyüklerini yapmaya iten o lanet olası hatadan sonsuza dek kaçıp gitmek isteyeceğim o an...

O an gelmişti, avucumdaydı ama artık gitmek istemiyordum.

Tam şu an, tam burada, bu bar sandalyesinin tam ortasında öyle bir çekim kuvveti vardı ki beni olduğum yere  ivilemekle kalmıyor, beni bu dünyaya, hatalarıma, kendi ellerimle içinden çıkılamaz derecede zorlaştırdığım hayatıma mıhlıyordu; ben kıpırdayamazdım, ben bir milim hareket edemezdim, ben hiçbir yere gidemezdim.

Gitmek ihtimal dâhilinde bile değildi.

“Ne derdiniz peki?” dedim sesim titreyerek. Bir gün burada karşılaşsaydınız... bizim gibi? Ne derdiniz ona?”

Bunu sorarken ona bu kadar yaklaşmış olmam doğru muydu, bilmiyordum ama çekim kuvvetine söz ge irebileceğimi kim söylemişti?

“Kim bilir...” dedi. Uzun uzun bana baktı. Gözleri dile gelse de yetersiz kalacak bir şeyleri söylemeden söylemek istiyor gibiydi. “Tuttum artık, hatta kelep eledim, bir yere kaçamazsın derdim belki.”

Eli elime değmek üzereydi; çevirdiğimiz oyuna aldırmadan, bu barda tesadüfen tanışmış numarası yapmamıza bakmadan, kimse görmesin diye barın karanlık tarafına çöküp insanlara sırtımızı dönmüş olmamızı umursamadan eli elime değmek üzereydi. G zlerimse zaten onundu çoktan; kelepçeleri beni çok önce, çok, çok önce o yeşil zindanlara hapsetmişti.

"Neden peki?" diyerek böldüm anı. Zorladım, zorlamaya çalıştım, aslında çıkarmak bile istemediğim kelepçelerini. "Durmadan kaçıp duruyorsa sizden, bu kadar kovalamaya, bu kadar uğraşmaya değer mi?" Bunları neden sorduğumu bilmiyordum. Cevabı korkutuyordu beni. Ama içimde bir şeyler kopup parçalanıyordu artık sormak zorundaydım, sormazsam eksilirdim. Bilmeyerek daha fazla devam edemezdim.

"Biz..." dedi. Durdu ve bana döndü. Aramızda bıraktığı mesafe, bir kez daha bir dudak payı kadardı. O mesafeye depremler sığıyordu. Fırtınalar kopuyordu. Toprak sanki yerinden kayıyordu. "Biz iyiyiz çünkü," diye devam etti. Rüzgâr durdu. Dünya yerine sabitlendi. "Bunu öyle çok süsleyemezsiniz. Basittir. Baktığınızda... dokunduğunuzda... bilirsiniz."

Gözlerime baktı. Kıpırdayamıyordum. Kilitlenmiştik. Tam olduğumuz yerde durdurmayı başarırsak zamanı, sanki geçmişin de geleceğin de erozyonuna uğrayacak her şeyi, her şeyi durdurabiliirdik.

Bu delilikti.

Tam bu sırada telefona bir ışık düştü. Zaman, durmamıştı. Dünya saatte 1.670 kilometre hızla kendi eksenini etrafında, 108.000 kilometre hızla güneşin etrafında dönmeye devam etmişti. Yıldızlar her an kaymaya, sönmeye ve yok olmaya devam etmişti. Tam şimdi, bir tanesi daha gidiyordu işte. Ya da kendi içine çöküp bir kara deliğe dönüşen belki tek bir yıldız değil, koskoca bir galaksiydi. Oysaki evren sonsuzdu, sınırsızdı, ölümsüzdü. Bu patlamayı da sonsuzluğunun içinde yutup yok edemez miydi?

"Bazen de o kadar basit değildir," dedim, yaklaşık bir dakika kadar avucumda sakladığım telefonu barın üzerine koyup Baran'a dönerken. Bunu söylediğime göre devamını da getireceğimi düşünmeliydi ama bunu yapmak yerine kaçacağımdan korkmuş gibi bana baktı. Bunu söylediğime göre devamını da getirecektim. Bırakıp

gitmeyecektim. Telefonu önüne ittim ve aslında bir saat önce gelmiş olan ama yeni fark ettiğim mesajı okumasını istedim.

Gözde: Leylaciğim selam... Ne zamandır görüşemedik, n'aber? Ne diyeceğim... Sizin oralardayım, varsa vaktin bir kahve içelim mi? Böyle çok son dakika oldu tabii ama... Neyse buralardaysan ve müsaitsen bir mesaj at... Bana da biraz kafa dağıtma olur hem... Biraz lazım da... Neyse konuşuruz şekerim.. xx

Telefonu elinden bıraktı, gözlüğünü çıkarıp bana döndü.

“Leyla, bak...”

“Bak, Baran,” dedim. “Şimdi drama yapmayacağım sana. Anlıyorum çünkü... Yani, anlıyor gibiyim. Doğru anlayıp anlamadığımı da bilmiyorum tabii, bilsem kendim daha isabetli kararlar alırdım hayatta herhâlde... Ama neyse...” Boğazımı temizleyip devam etmeye çalıştım. “Sadece şu kadarını biliyorum... Say ki kendimden ya da başkalarında gördüklerimden... İnsanlar bir elmanın iki yarısı değil. Öyle bile desen elmanın bir tarafı diğerinden daha önce çürür. Biri için biten, diğeri için bitmiyor hemen... Biliyorum bunu. Böyledir yani... Ve bu onun için de böyle belli ki...”

“Leyla, bunun seninle bir ilgisi yok. Ki ben ayrıca zaten...”

“Bölme bak, lütfen. Bırak da söyleyeceğimi söyleyeyim. Zaten zor...” dedim güçlkle gülümseyerek. “Bak, Gözde’yi ben de tanıyorum. Hatta kâğıt üstünde... Seninle tanıştığımdan bile önce tanıştım onunla.”

“Leyla, Gözde’ye senin herhangi bir...”

“Borcum ya da sorumluluğum mu yok? Yok mu? Yoktur muhtemelen. Ama zaten bu da borç, sorumluluk ya da haklılık haksızlık meselesi değil. Üçüncü kişi edebiyatı da yapmayacağım sana. İlişki elbette iki kişiliktir. İyiyken de iki kişiliktir, bozulduğunda da... Ama...”

Durdum. Sesime bir boşluk girdi. Bölebileceği, itiraz edebileceği, kendi “ama”larını dizebileceği bir boşluk.

Bu defa bölmedi.

"Fakat işte, tam da bu yüzden..." diye devam ettim zorlukla yutkunarak. "o üçüncü kişi.... o iki kişilik dünyanın ortasına girmek, orada durmak istemeyebilir."

Kızmış mıydı? Yüzünde okuduğum şey öfke miydi?

"Senin aramızda durduğun yok, Leyla!" dedi, sert olmayan ama tavizsiz bir sesle. "Aramızda zaten kapanmayacak boşluklar var. Aramızda duran, aylardır, belki yıllardır kapanmayan onlar. O bunu duymayı bile reddetse de biz zaten bitmiş durumdayız." Akşam rüzgârının içip bitirdiği sigarasının yerine yenisini yaktı.

"Ben Gözde'yi duydum, Baran. Yani, istemeden de olsa kulak misafiri oldum Burak'la konuşmaya geldiğinde. Oyunu yüzünden de ne kadar stresli olduğunu... gerginliğini... her şeyin ne kadar üst üste geldiğini... Bana bile zamanında anlatmışlığı var o oyunu. Nasıl yoktan var ettiklerini, ne kadar emek verdiğini, onun için ne kadar önemli olduğunu... Bunları ben biliyorsam senin muhakkak bilmen gerekir..."

Sustum. Düşündüğüm kadar zor olmadı diyemiyordum. Düşündüğümünden de zordu. Yüzüne baktım. Konuşmuyordu. Bitirmediğimi biliyor olmalıydı. Bu kadar ucuna gelen ip, inceleyeceği kadar incelsin ve kopsun istiyordu o da belki.

"O yüzden..." diye devam ettim. "Sana 'Git ve bu işi hemen bitir' demeyeceğim. Ben... bunu ona... hiç kimseye yapamam... Aylardır çalışmış, yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmiş, oyunu çıkarmak üzere... Onu şu an en yanlış yerinden kıramam ben. Sen de kıramazsın, en azından şimdi."

Birbirimize baktık.

"Bu çok saçma, Leyla."

Boşluk aramıza yerleşti.

"Aşkta mantık yoktur, Baran."

Dipsiz bucaksız, sessiz, ürperten boşluk aramızda gerindi gerindi, evrenin en büyük kara deliği hâline geldi. Evrenin en büyük kara deliği beni yutmuş, suretimi dahi sanki hafızalarından silmişti.

“Neden mi demiştin?” dedi dakikalar sonra. Sesi deliğin içine doldu apansız. Bir ışık yandı havasız boşluğun içinde. “Neden demiştin...” dedi. Tekrar. “Neden uğraşıyorsun onunla, neden salıp gitmiyorsun onu...”

Demiştim. Yapmasını istediğim en son şeydi ama demiştim.

“İşte bu yüzden,” dedi. Sesi içime işleyen, nüfuz ettiği karanlı-
ğı paramparça eden bir ışıktı sanki. “Hep kaçtığını, korktuğunu,
güçsüz ve cesaretsiz olduğunu düşünse de aslında herkesten daha
yürekli, daha kuvvetli ve daha korkusuz olduğu için.”

Yutkundum.

Yutkunamadım.

Boğazım düğümlendi. Kelimeler kilitlendi.

“Ya da belki daha basittir,” dedim. Çözüldü kelimeler, nasıl
olduğunu bilemeden. “Belki görünmez kelepçeleri vardır ve o
yüzden kaçamıyordur.”

Bir süre birbirimize baktık, hiçbir şey söyleyemedik.

“Baran, gevşetelim,” dedim.

“O kelepçeleri gevşetelim, tamam mı?” dedim.

“Kitabı çıkaralım, derse gidelim, yapmamız gerekeni yapalım,
tamam mı?” dedim.

“Bir yere kaçmayacağım ama gevşetelim ve bekleyelim, ta-
mam mı?” dedim.

“Ama önce şu makarnaları yiyelim artık, olur mu?” dedim.
Küçücük, istemsiz, kendini bile yadırgayan bir kahkaha kopru
dudaklarımdan.

Sol eli saçlarımda dolaştı, dudakları usulca yanağıma gitti.

“Sonra da gidip uyuyalım,” dedim. Başım omzuna gömüldü.
“Bu akşam hava serin.” Gözlerim kapandı. “Bana sarıl ve uyuya-
lım...”

Omzumdan kayıp düşmek üzere olan ceketini düzeltti, kolla-
rını belime kelepçeledi ve “Tamam,” dedi fısıldayarak. “Hepsine
tamam, Leyla. Hepsine tamam.”

"Hemen uyuyacak mısın?"

Karanlık salonda, camın önünde duruyordum. Elimde koca bir bardak su vardı. İçemiyordum. Üstümdeki sersemlik gitmiyordu. Su fayda etmiyordu.

"Bilmiyorum," dedim. Aslında bilmeyecek bir şey yoktu. Yanıp uyuyabilirdim ya da karanlık geceye boş gözlerle bakıp olmayan cevapları orada aramaya devam edebilirdim.

İkisi de eş derecede faydasızdı.

Yanıma geldi, pencereyi açtı ve tek bacağıyla pervazın üstüne yaslandı.

"Baran, ne yapıyorsun!" Pervasızlığı beni gerçeğe döndürmüştü. "Pencereler çok alçak bu evde, korkarım ben böyle ani hareketlerden!"

"Korkar mısın? Yakışmadı ama sana bu," dedi. Demekle yetinmeyip elimden tuttu ve beni kendine çekti. Dehşete düşmüş hâlime acımış da olmalıydı ki hafifçe yana kaydı ve sırtını boşluğa değil, camın içeride kalan kısmına verdi.

"Bana çok yakışır korkmak hâlbuki, niye öyle dedin?" dedim, istemsiz bir şekilde sitem ederek, "uzmanlık alanım!" Nereye varmaya çalıştığımı bilmiyordum. Belki de beni sarıp sarmalamasını ve bunu yaparak düne, bugüne, yarına ait tüm korkularımdan kurtarmasını istiyordum.

Yapabilir miydi?

"Tanıyorum seni, Leyla. Her gün biraz daha iyi..."

Sıcak oluyordu.

"Ve bence uzmanlık alanların çok başka..."

Dudakları burnumun ucuna, karanlık olmasa çoktan al al olduğu belli olacak yanaklarıma değmek üzereydi.

Değmemeliydi.

"Mesela... bu gözlerin," dedi, parmaklarını fark etmeden kapıveren gözlerimin üstünde, kirpik çizginde gezdirerek, "bir demiri eritecek bakışlar atma yeteneği var."

"Yeterince delirmişsem, evet!" diye gülmeye çalıştım.

"Yo, yoo..." dedi. "Sadece delirdiğinde geçerli değil. Baktığın şeyi mesela... çok istiyorsan da geçerli."

Bunu söylerken aralayamadığım kirpiklerimin ucundan öptüğünü derhâl unutmam gerekiyordu ama nasıl yapacaktım?

"Çok istediğim şeyi demir gibi eritiyorsam sıkıntı var yalnız!" dedim, bir kez daha gayret ederek. Sadece kulaklarıma doğru yaklaşan nefesi değil, cüreti de beni delirtiyordu.

Delirtmemeliydi.

"Bilakis," dedi, "senin bu güçlü yanlarını sıkıntı olarak görme tutumunun üstüne eğilmemiz lazım." Dudakları, saçlarımin arasında dolaşıyordu.

Dolaşmamalıydı.

"Fazla... eğilmesek mi? Düşebiliriz!" Açık camın önündeydik ve karanlık boşluğa eğilmiştik. Ölüp cennete mi gitmek istiyorduk? Cennete gideceğimiz kesin miydi? Kesinse belki deneme-liydik.

"Baran!" dedim. Son nefesimi ismine harcamış ve bitirmiş gibiydim. Boynumun derinliklerine gömülmüş başını buz gibi ellerimle kavradım ve kendime çektim. Parmaklarımin her biri, darmadağın saçlarının içine geçti. Saçlarının her bir teli öyle bir çıkırdadı ki hemen topraklanmazsak alev alırdık, çarpılırdık, yanardık, biteriz gibi geldi.

"Biz ne dedik?" dedim. "Biz az önce ne dedik?"

Bana sadece bakmakla yetindi. Kelimelerim soru işaretine varamadı bile, sorum soruya dönemedi.

Dudaklarına yapıştım. Hiç şüphesiz topraklanmak içindi.

Onu öptüm ve "Yanlış bu!" dedim. "Yanlış... Yanlış."

Üç yanlış bir doğruyu götürürdü belki.

"Değmez mi?"

Asla hayır diyemeyeceğim belki de tek soruydu bu. Değmeyecek olsa burada olmazdım. Değmeyecek olsa içimde sıkışıkça sıkışan nefesin, çılgınlar gibi atan kalbimin, ruhumu dolduran bu yaşama sevincinin hepsini şimdi söküp atmam gerekirdi. Değmese ölürdüm zaten. Ölmek için çok erkendi.

“Üşüdüm,” dedim. Gidiyorduk. Gecenin içine çekilmişti. Rüzgâr arkamızdan gelmişti. Tüylerim diken dikendi. Üstümdeki her şey, soru işaretlerimi, yasaklarımı ve yanlışlarımı da götürerek bedenimi terk etti. Sırtım yumuşak zeminle buluştu sonra, bir sürü örtünün arasına girdim. Yine de ısınmıyordum. İstediğim tek örtü, üstümde değildi.

“Gel buraya,” dedim.

“Biraz sabret,” dedi.

Kuralların, yanlışların, yasakların olmadığı bir evrende, sabrın olması neden gerekliydi ki?

Sabretmedim.

“Beni sabrettiğin için sevmiyorsun,” dedim. Tuttum onu, kendime çektim. Teni pürüzsüz bir saten gibi üstüme serilirken nefesi merakla aralanan dudaklarımın kıyısına esti. Başını ellerimin arasına alarak yüzüne baktığımda, zifirî karanlık gecenin içinde alev almış birer zümrüt tanesi gibi parlayan gözlerindeki ışığı seçebildiğime emindim.

Kirpikleri kirpiklerime karıştı, dudaklarımın aralığı dudaklarıyla birleşti. Nerede olduğunu bilmediğimiz bir evrene gittik. Kulağımda sonsuzluğun içine son bir kezmişçesine üflediği sesi kaldı, sanki oradan asla silinmeyecekmiş gibi.

“Seni hem sabrettiğin için seviyorum hem de sabretmediğin için.”

Bir Dakika

Günlerdir Baran'ı görmüyordum. Ondan uzak kaldığım iki hafta yeterince uzun gelmemiş gibi üzerine dokuz saat daha geçmişti. Kasıtlı bir görüşmeme hâlî değildi bu; öyle ise bile öyle olduğunu itiraf etmek istememiştik. Birbirimizi özlediğimizi söyleyemezdik. Yaramaz mesajlar atamazdık. Uslu mesajları da feda etmiştik. Kitabın dahi affına sığınıyorduk.

Soğumamız gerekliydi.

İkimizin de işleri vardı ve işler yoğunlaşmaları icap ettiğinde, yoğunlaşabilen şeylerdi. Başımı bile kaldırmadan bir acil işten daha acil başka işe koşturduğum meşakkatli saatler günleri, günleri koca bir haftayı devirmişti. Bir pazartesi akıllalmaz bir hızla başka bir pazartesiye bağlanmış ve nihayet bana o günü getirmişti.

Bugün Baran'la buluşacak ve kitabın üzerinde çalışmaya devam edecektik.

Ofisten çıktığımda saat sekize geliyordu ve yorgunluktan önümü göremeyecek hâldeydim. Hava kararmak üzereydi ve etrafı çirkin bir sis basmıştı. Önümü göremeyecek hâlde olduğum abartı değildi, hatta sadece önümü görmediğim de öyle. Bütün gün beraber kafa patlatıp şimdi de birlikte taksi beklediğim Burcu'nun kolumu çekiştirerek bana göstermeye çalıştığı şeyi de görüyordum.

“Leyla, birini mi bekliyordun sen?”

Yorgun bakışlarımı Burcu'ya çevirdim.

"Ya birini bekliyorsun -daha doğrusu biri seni bekliyor- ya da çok hoş bir sapık peyda olmuş karşımızda!" dedi Burcu, eğlenerek.

Yolun karşısına baktığımda Baran'ı gördüm. Köşeye park etmiş, dışarıya çıkıp arabanın arkasına yaslanmış ve meraklı gözlerini, görüntüyü algılamaya çalışan ama her nedense bunu beceremeyen iki kişiye çevirmişti.

"Eeeee... yani ben de bilmiyordum beklediğimi... yani beklediğini," dedim şaşkınlıkla.

"O zaman sen kendisini tanıyorsun bayağı. Gerçi tanıyor ol tabii, akşam akşam bir de sapıkla uğraşmayalım!"

"Bir... arkadaşım," diye cevap verdim. Cevabım ikna edici değildi. Yüzümdeki ifade hiç değildi. Şişmiş bir bulaşık süngerinin sızdırdığı su gibi sızdırıyordu suratımdaki gülüş; damlıyor, akıyordum, fark etmemesi mümkün değildi.

"Tamam Leyloş, tamam. Ben anladım seni!" dedi Burcu. Taksiyi beklerken bacaklarıma yasladığım çantayı alıp elime tutuşturdu. "Benim de canıma minnet zaten, ilk gelen taksi de bana kalır... Hadi koş!"

Burcu'ya bir hoşça kal bile diyemeden alelacele yolun karşısına geçtim. Hemen akabinde arkamdan yükselen korna sesine bakılırsa karşıdan karşıya geçmekte bile pek iyi değildim. İki kolumdan beni sertçe kavrayarak yolun iyice kıyısına çeken Baran, "Kızım önüne baksana, deli misin!?" diyordu, belli ki öfkelenmişti.

Benim gülmeme de öfkeleniyor olabilirdi tabii.

"Bir de gülüyorsun! Herhâlde yollarda böyle *Leyla* gibi yürüdüğün için arabada sürekli yavaş deyip duruyorsun bana..."

İşin gerçeği, *kızım* demesine gülmüştüm. Hâlâ da ona gülüyordum.

"Ya tamam... Şey oldu, sinirim bozuldu," diye geçiştirdim.

"Daha tehlikesiz yerlerde bozulsun sinirin mümkünse..."
Hâlâ burnundan soluyordu.

“Tamam tamam, kusura bakma, dalgındım, yorgunum da çok...” dedim. Hâlâ yolun kıyısında ydık, herhâlde biraz ciddilemeden beni arabaya bindirmeyecekti.

“Tamam, hadi geç,    me,” deyip bana kapıyı açtı ve arabanın önünden yürüyüp direksiyona geçti.

“Niye geldim demedin, Baran?” dedim sitemle. “S yleseydin keşke, bekledin boş yere.”

“Yakınlarda bir toplantıya gelmi tim de... Geçerken sürpriz yapayım dedim...Ama esas sürprizi sen yapackmı sın,” dedi. Sesi hâlâ sitemliydi ama yumu amı tı. “Bu kadar uzun mesaiye kaldığını bilmiyordum.”

“Kalmıyorum... yani normalde... sadece bu ara... geç çıkıyorum i te...” Onsuz geçen bir hafta boyunca kendimi oyalamak için bu yola ba vurdu umu anlamasını beklemek kanımca çok olmazdı. “Sen de sıkıldın kesin... Böyle bekle bekle...”

“Niye sıkılayım, Leyla,” dedi arkadaki dosyaları göstererek, “Araba koltuğunda otururken de okuyabiliyorum mesela.”

“Esnek, yönetilebilir çalışma saatleri tabii, sen de haklısın,” dedim kinayeyle, “Ben de i te standart bir pazartesi gününü böyle p rs k bir ıspanak gibi tamamlamakla me gul m.”

“Her için zorlukları ayrı tabii,” dedi göz kırparak, “Bug nl  geçmiş olsun o zaman. A mısın peki? Bir şeyler yemek ister misin?”

“Bilmiyorum. Çok yedim. Çok ıvır zıvır yedim,” diye söylene meye başladım. Şimdi de derdim bu muydu? “Yok, yok... Hen vakit de kaybetmeyelim  imdi.”

“Yorgunsan... evine bırakabilirim?” dedi buna karşılık.

“YOOOOK!” dedim. “O kadar da değil, Baran Bey! Yılları deneyimli kurumsal kölesiyim, daha pazartesi gününden havlu atacaksam i imiz var.”

“O zaman istersen dışa...”

“Pizza söyleyelim mi?” dedim, abartılı bir ne eyle. Pizzada bu kadar mutlu olunacak ne vardı, bilmiyordum. Birden neden kuru gibi acıktı ımı da...

Bana baktı ve sadece gülümsedi.
Bazı cevapları bilmek gerekmezdi.

“Sanırım birazdan patlayacağım, soda var mı?”

Mutfak masasına dirseklerimi koymuş, bar sandalyesinden ayaklarımı sallandırıyordum. Sandalyenin arkasına taktığım çanta da benimle sallanıyordu. Çantayı bile bir kenara koyamadan direkt mutfağa geçmiştik çünkü eve vardığımızda kurye kapıdaydı, pizza bizden erkenciydi.

“Dünyaları yedim, of!” dedim, üçüncü dilimin sonunu dişlerken.

“İnceikti ve zaten ortasını yedin kızım!” dedi Baran. “Mübalagayı birazdan, çalışırken yaparsınız, Yazar Hanım.”

Kalkıp etrafı toplamaya başladım. Tabakları elimden alıp bana burnuyla kapıyı gösterdi. İçeri giderken hâlâ kıkırdıyordum.

“Ne oldu, yine ne gülüyorsun bakayım?” dedi arkamdan.

“Sen hep böyle *kızım* mı dersin?” dedim, başımı tekrar mutfak kapısından uzatarak.

“Hep demem,” dedi gözlüğünü düzelterek. “Yani herkese demem, hatta... Demem yani aslında bakarsan... Hoşuna gitmiyorsa...”

“Yooooo!” dedim büyük büyük. Saniyelerce uzattıktan sonra, “Diyebilirsin...” dedim. Nihayet sadede geliyordum. “Gitti.”

“Gitti derken?”

O kadar çok es vermiştim ki adama az evvel bizzat söylediği şeyi unutturmayı becermiştim.

“Hoşuma gitti yani... yani gitmedi değil.... yani o mânâda!” Saçmalamaya başlıyordum. Gözlerim kaçacak yer arıyordu. O ise karşımda gülüyordu. Unutmuş bile değildi belli ki.

Çalışma odasına geçtik. Buraya en son geldiğim, daha doğrusu buradan en son kaçarcasına çıktığım geceyi hatırlamamaya çalıştım. Çalıştıkça daha fazla hatıra zihnime üşüştü. Dağınık ama kendince bir düzeni olan çalışma masası, üstündeki kitaplar,

rengârenk kalemler, birbirinden nasıl ayırt edilebildiğine  aşır-
dığım, birbirine benzeyen dosyalar... Hafıza, yorgun duyguların
akşam güneşinin altında sadece uyuyakalmış taklidi yaptığı ama
asla uyumadığı bir sahildi. Esintili bir sahil.    ten bir sahil.

“Eeeee,” dedim, biraz tutuk bir şekilde, “nereden ba lasak?”

“Sen istediğın yere geç, Leyla. Rahatına bak yani,” dedi Ba-
ran. Bir sürü, bir sürü post-itle i aretlenmi  kalınca cildi bana
uzattı. “Bu ak am bir şey yazmak için fazla geç oldu hem. Yor-
gunsun da... Şimdilik sadece mantığını anlamaya çalışarak oku.”

Sadece not okumak için mi bulu mu tuk yani?

Anlamadığımı düşünerek açıklamaya çalıştı. “Dediğim gibi,
tembellik etmedim.” Kendinden memnun bir tavırla gülümsedi.
“Hatta neredeyse tümü tamamlanmış oldu böylece.”

Anlamadığım bu değildi. Şu an anladığım şeyi de idrak ede-
miyordum  stelik.

“Bitirdik mi yani!?!?” dedim. Çok içindeydim. Nasıl biterdi ki
hemen? Bitemezdi!

“Tabii ki hayır,” dedi tekrar gülümseyerek, daha geni  e bu
kez. “Bunlar benim notlarımdın tümü... Yani hemen hemen.
Ama hepsinin üzerinden geçeceğiz. Kendi kafama göre düzeltip
basacak değilim senin kitabını herhâlde. Beraber ba...”

“Anladım, anladım!” dedim bağırarak. Bu kadar sevinç göste-
recek bir şey yoktu. Ya da olmasa daha iyiydi.

“ imdi bak. Sarı olanlar iml  hataları, kelime değışiklikleri, kul-
lanım yanlışları, düşük cümleler ve benzeri. Doğrudan düzeltilecek
yerler.  oğunun üstünde de düzeltmeler var zaten. Turuncu olan-
lar, daha net ifade edilmesi gereken kısımlar. Beraber bakmalısınız
bunlara. Maviler... Bana anlatman gereken yerler. Yeterince net ol-
mayan, o yüzden belki yeniden yazılması gerekecek olan bölümler.”

“Yeşil?” dedim.

Gözlerinde soru işaretleriyle bana baktı.

“Bana mı bıraktın yeşil post-iti de yoksa?” dedim.

“Nereden... bildin ki?” dedi, biraz fazla uzun ve yersiz bir es-
vererek.

Bilmemiştim.

“Bilmedim?” dedim, gözlerindeki soru işaretlerinden birini kaparcasına.

“Sana da bir renk bıraktım, evet. Neticede senin kendi notların da olmalı. Ve evet, yeşili ayırdım...” Duraksadı. “Yani sen yeşil seversin gibime geldi.”

“İyi tahminmiş!” dedim. “Ya da attın tuttu... Öyle mi?”

Dilinin ucuna bir şey gelmişti de söyleyemiyor ya da söylemek istemiyor gibiydi. “Atmadım da...” dedi. “Kopya sayılsa sayılır herhâlde.”

Ne kopyasından bahsediyordu?

“Çantandan düşen... bir sürü şey vardı ya... hani o gece,” diye başladı. *Bakla şuradan bir çıksa da rahat etsem* der gibi büzülmüyordu dudaklarında sanki. Ya da büzülmüyordu, bu hülyalara kapılmam yeni bir durum değildi.

Gözlerimi dudaklarından derhâl çekmeliydim.

“Okuduğun kitap... sayfaları yeşil post-itlerle işaretlenmişti.”

Hatırladım. *Kendine Ait Bir Oda*²⁷ vardı o gün yanımda. Çok az bir kısmı kalmıştı ve uçakta, dönüş yolunda biter demiştim.

Bitmemişti.

“Hatırladım,” dedim. “Ve hâlâ bitirmedim onu, biliyor musun? Kısacık kitap üstelik...”

Hayatımın bir sayfası donup kalmıştı o zamanda sanki. Donan sayfayı orada bırakmış, üstüne ağır, kolay kolay kalkmayacak, kimsenin de kaldırmaya elinin gitmediği bir kapak yerleştirmiştim.

Kapak donmuş kalmış, pişmanlığı aylarca muhafaza etmişti.

“Hayatımın bir kısmı dondu kaldı o zamanda sanki,” dedim. Kapağı kaldırmaya mecalim ya da niyetim yoktu ama kapaktan ona bahsedebilirdim.

²⁷ *Kendine Ait Bir Oda (A Room of One's Own)*, Virginia Woolf'un makalelerinin yer aldığı kitap. (e.n.)

“Dondul...” dedi. Bir soru da değildi, cevap da değildi.

“Ben de çözmedim,” dedim. Omuzlarım, bir tür kayıtsızlık içinde kalkıp indi.

Bir süre birbirimize baktık. Aramıza giren sessizlik, nihayet herhangi bir kısır döngünün, yanlış anlaşılmanın veya inatlaşmanın karşısında gelişip aramıza giren bir sessizlik değildi. Aylar evvel kaderimden bir cüzzammış gibi kaçıp gitmenin pişmanlığı donmuş kalmıştı aramızda ama biz buz kesmemiştik. Onu artık çözen yoktu, çözmek isteyen yoktu ve bu hâliyle hayat, sakin, sıradan ve güzeldi.

Yanıma geldi. O da mı aynı histeydi? Belki o da aynı histeydi. Garip, yadırganası, belki tedirgin bile edesi rahatlığımın zaten tek kişilik olması mümkün olamazdı. Pencere divanının ucuna ilişmişim. İğreti biçimde oturmuş, doğru dürüst yerleşememiştim.

Yanıma oturdu, ayakkabılarını çıkardı, sırtını duvara verip bacaklarını bana doğru uzattı. “Sen de uzansana, Leyla,” dedi. Sonra da, “Orası öyle yaslanmadan oturulacak bir yer değil,” diye devam etti.

Belli ki değildi. Ayakkabılarımı çıkardım, sırtımı sağdaki duvara verdim, bacaklarımı bacaklarının arasına doğru uzatarak karşısına yerleştirdim. Simsiyah geceyi bir yanımıza, içini ufacık da olsa bir ışığın aydınlattığı odayı diğer yanımıza aldık. Bedenlerimiz, hatta belki evrenlerimiz de sanki böyle geçişken ve paraleldi. Uzay boşluğu ise hâlâ çok fazla boşluk doluydu ama sanki... Sanki eskisi kadar karanlık, ıssız ve soğuk değildi.

“Yalnız sen bunu böyle yapmaya devam edersen kilo alırım, haberin olsun!”

“Aaa, dalyan gibisin, Baran. Ne kilosun...”

“Yine de insan dikkat etmeli, on sekizlik değiliz artık.”

“On sekizliklere taş çıkarırsın sen, konuşturma beni!”

Gördüğüm rüyaya inanmakta güçlük çekerek gözlerimi arıladım. Neredeydim, ne vaziyette uyuyakalmıştım da rüyamda bunu görüyordum? Ben miydim o? Baran'a ne yediriordum? Su böreği? Tas kebabı? Manti? Baklava? Yumurta kırıp makarna haşlamak cylemleriyle özetlenebilecek dünyanın en kısa mutfak kariyeri, bilinçaltımda kendisini ev baklavası açmaya kadar evirmiş olabilir miydi?

Koltuktan ince bir bel ağrısıyla kalktım. Baran'ın bana verdiği cilt yanıma düşmüştü. Nerede kaldığım hakkında en ufak fikrim yoktu. Telefonum da görebildiğim bir yerde değildi, dolayısıyla kaç saat geçtiği de belirsizdi. Odanın içinde biraz tepe sersemi dolaştım. Baran yoktu. Neredeydi, o da belirsizdi.

Çantayı kapının neredeyse ağzında buldum, telefonum da içindeydi. Saate baktım. 23.30'a gelmişti. Ben neden 23.30'da burada uyuyor hâldeydim? Neden *yine* bu hâldeydim? Çalışmaya diye geldiğim bu evde, pencere divanının üstünde neredeyse gece yarısına kadar uyumak.... Bu, başıma daha kaç kez gelecekti? Ben bu durumda en son kaldığımda bu evden kaçmıştım, yine kaçmam mı gerekecekti? Bu evden neredeyse her defasında kaçarak uzaklaşmıştım. Bu evden tek çıkış yolum, kaçarak mı gitmekti?

"Günaydın!" diyen tiz bir ses ile irkildim. Sesin sahibinin, bıraksam evrenin oluşumuna kadar gidecek olan bu düşünce zincirini beni neredeyse koltuktan sıçratarak da olsa kesmesi, esefle kınanacak bir şey değil; isabetti. Sesin sahibi kapıya yaslanmış, gülüyordu. "Sabah oldu!" Belki bunu esefle kınayabilirdim. "Şimdi kış olsa *saat yedi oldu, hadi kalk okula* diye kandırırdım seni!" Tebessümünü hudutları yıka döke genişlemişti.

Kınayamıyordum. Mümkün değildi.

"O numarayı bir kere yerim, hıh!" diye dudak büktüm, yine de. Öte yandan, bu nasıl on ikiden vurmaktı? Masaya gidip bir bardak su aldım, dudaklarım kurumuştu. "Çocukken bir kere sabaha karşı tuvalete kalkmışım. Annemle karşılaşmışız. Böyle ertesi gün sınav falan var. Stresliyim herhâlde, o çocuk aklımla ne kadar

stresli olunursa işte artık... Bir iki dakika sonra annem bir bakmış, 'Yakamı iliklesene anne!' diye peşinden gidiyorum. Meğer sabah oldu sanıp gecenin dördünde önlüğümü giymişim! O gün bu gündür, uyandığımda saatten emin olmadan uykumdan kalkmam."

"Bu hesapla şimdi de uykuna dönmek istiyor olman lazım o hâlde," dedi eğlenerek. Karşıma oturdu. Hâlâ ayılabilmiş değildim. "Daha sabah olmadı, hatta çok var."

"İş üstünde uykuya dalınca... yani iş yaparken.... yani çalıştığın yerde uykuya dalınca... durum biraz değişiyor tabii!" Galiba sussam iyi olacaktı.

"Çok yorgunsan gitme, kal burada..." diye cevap verdi.

Bunu o kadar normal bir şey önerir gibi söylemişti ki hayır demek dünyanın en saçma tepkisi olacaktı sanki.

"Yok yok, gideyim ben!" diye itiraz ettim, yine de. Etmem gerekirdi. "Ne olduysa bana zaten bu akşam... Baran, niye uyandırmadın beni? İki saati geçmiş!"

"Uyandıramadım," dedi. Masaya uzanıp eline bir iki kâğıt almış, incelemeye başlamıştı. "Hem ayrıca neden uyandırayım? Ne güzel sarılmış yastığına, uyuyordun, belli ki ihtiyacın varmış."

Minderin üzerindeki yastığa ve altına giriverdiğim örtüye baktım. Bunlar ne zaman buraya gelmişti ve ben ne ara aralarına girmiştim?

"Burada bu kaçınıcı uykuya dalışın, biliyorsun, değil mi?" Bana kısacık bir bakış atıp kâğıtlarına döndü. Gülümsüyordu.

"Sorma..." dedim. Şimdi karşılıklı gülümsüyorduk. Bulaşıcı bir hastalık gibiydi; tutulup şifayı kapmamanın imkânsız olduğu bir hastalık. "Bu sefer rüya bile gördüm üstelik!"

"İnanırım," deyip güldü. "Ne gördün?"

"Hiiiiç... Hatırlamıyorum," dedim, sözde bozuntuya vermeden.

"Bu, hiiiiç hatırlamıyorum ses tonu değil ama... Bu, hatırlıyorum ama konuşmasam daha iyi olur ses tonu..." Bir kaşını kaldırdı ve yüzümü inceledi. "Hadi, anlat. Nasılsa sonunda anlatacaksın."

"Allah Allah, sen bana anlattın sanki!" dedim. Cümlem ağzıma tıkalı kaldı. Cümlemi ağzıma tıkan bendim. Bodrum'a gitmeden önce bu eve gelip tam şu an, üzerine oturduğu deri koltukta uyu-yakaldığım günü hatırlatmam iş miydi? O gün inatla anlatmadığı rüyasını konuşmamız şart mıydı? Hemen konuyu değiştirmem lazımdı. "Ya tamam! Ben sana... yemek mi yapıyormuşum ne yapıyormuşum... Sen de 'Ama ben böyle yersem kilo alırım.' diye söyleni-yormuşsun... Ama böyle bir *istemem de yan cebime koy* havalarında..."

"Hâlbuki parmaklarımı yiyormuşum aslında, öyle mi?" dedi azıcık öne doğru eğilerek. Yine de çok yaklaşmamaya gayret ediyordu sanki.

"Bana öyle geldi. Rüyama da müdahale etmeyelim yüksek müsaadenizle, Baran Bey!"

"Yok canım, estağfurullah, neden edeyim," deyip ayağa kalktı. Elindekileri masaya bıraktıktan sonra kapıya doğru ilerledi ve bana mutfağa gelmemi söyledi.

Biraz bekleyip peşi sıra mutfağa gittim. Kapıdan girdiğimde rezgâhtan aldığı tatlı tabağını bana uzatıyordu.

Tabaktaki, koca bir dilim revaniydi.

"Revani mi? Nereden çıktı ki bu saatte?"

"Annem uğradı, o getirdi," dedi. Küçük tatlı çatalını ağır hareketlerle tabaktaki dilime batırmış, kopardığı parçayı dudaklarına doğru uzatmıştı.

"A-annen mi?" Çatalın ucundaki, çektiği şerbetle ağırlaştıkça ağırlaşan parçayı, şaşkınlıktan açık kalan ağzımda buldum. Sıra-unda gevşekçe bir hoşnutluk peyda oldu. Durum belli ki Baran Bey için çok eğlenceliydi.

"Imm... Çok güzelmiş sahiden!" dedim dudaklarımı yalar-ken. Şerbette cimrilik edilmemiş bir revani için fazlasıyla hafif, hatta ferahtı. Tadı da şahaneydi.

"Sever misin sen de?" dedi, bir çatal da kendi ağzına atarken.

"Şerbetli tatlıyla aram pek yok aslında... Ama bu gerçekten güzel, hafif... İyi etmedin yani şu an!"

Dudaklarımı bu kez, bir yarısı istemsizse diğer yarısı son derece istemli bir aralık ayırdı. İkinci kez çatalla buluşan aralığı kapattıktan sonra hâlâ birazcık dolu olan ağzıma aldırış etmeden konuşmaya devam ettim.

Zira revaniden çok önce takılmam gereken konu, bambaşka bir şeydi.

“Annen burada mı yani?”

Gitmemiş olabilir miydi? Mesela biz burada, çıplak ayaklarla mutfak masasına yaslanmış, aynı çataldan revani yerken o, salon- da aylık dergileri karıştırıyor olabilir miydi?

“Yok yok...” deyip gülümsedi. “Revani yapmış da... Ben de çok severim... Yollamak yerine kendisi getirmek istemiş, biraz durdu, az önce de gitti.”

O sesleri... rüyamda görmemiştim de uyanmak üzereyken *duymuş muydum* yani?

“Ben... sizi duymuşum o zaman!” diye bağırdım. “O konuşmalar... uyku sersemi rüya görüyorum sandım ben de! Kandırdın yani, alacağın olsun! İyi eğlendin benimle gece gece!”

Gerisin geri mutfaktan çıkarken ağzım hâlâ üçüncü mü dördüncü mü olduğunu bilmediğim çatalından kapıverdiğim revaniyle doluydu.

“Allah Allah, ne yaptım ki ben?” diye arkamdan söylendi. Çalışma odasına gittim, peşimden gelmedi. Revani hafifti hafif olmasına ama tabaktaki parçanın *rahat* yarısını yediğim için dilim damağıma yapışmıştı. Odadaki sürahi boştu. Sersem tilki Leyla, eli mahkûm kürkçü dükkânına geri dönecekti ya da şapşal koç, kurdun inine.

Hayır, oraya değil.

Mutfağa dönüp yanındaki tezgahda duran sürahiye uzandım. Arsız bakışlarıyla beni adım adım takip etti. “Ne!?” dedim kızgınlıkla, “Susadım!”

“Yok bir şey, canım,” dedi gevrek gülüşüne kısa bir ara vererek, “Buyur, afiyet olsun.” Sürahiyi elimden almış, bardağı doldurarak bana vermişti.

“Teşekkürler,” diyerek bardağa uzandım. Almak üzereyken elimden çekti. “Ben de susamışım da...” Sudan küçük bir yudum kendisi aldıktan sonra, bardağı bir kez daha doldurarak bana uzattı. “Ama herhâlde sen benden daha çok yedin, ondan daha fazla susadın.”

“Ya gıcık mısın sen?” diye carladım. Bu akşam, derdi başı benimle uğraşmak olmalıydı. Ya da eve çalışalım diye gelip, dakikasında uyuyakalıp iki saat de kalkmayınca herhâlde canı sıkılmıştı ve intikam peşindeydi.

“Zaten senin yüzünden gece gece bin kalori aldım!”

“Abartma canım şimdi.” Revaninin son parçası çatalındaydı ve utanmadan hâlâ bana uzatıyordu.

“Sen ye onu, sen!” dedim. “Hadi sen günde iki tur yüzüyorsun. Ya ben bu saatte nasıl yakacağım?”

Ciddi ciddi bunu sormuş muydum yani?

Derin bir nefes alıp başını benden uzaklaştırdı. Başını bana doğru uzatmadığı için onu öpebilirdim. Başını bana doğru uzatmadığı için uslu uslu müteşekkir olmak yerine onu *öpmeyi* düşünebildiğim için de Allah iyiliğimi vermeliydi zaten.

Yanıma yaklaştı, dudaklarını araladı. Aramızdaki bir karış, bir dudak payı mesafesiydi şimdi. O dudak payı dehşetti; doğaüstü, korkutucu, ürpertici... Düşen kaybolabilirdi içinde ama vakit... Vakit doğru değildi. Başlamaya niyet ettiği cümleyi yutup, “Neyse,” dedi. Sustu. Dudakları mühürlendi. Bir yıldız söndü, galaksinin tüm ışığını sanki içine çekti. Vakit erkendi veya geçti ya da belki her ikisiydi. Vakit şanssızdı, talihsizdi.

“Hadi, ben gideyim,” dedim, kendimi toplamaya çalışırken. Aslında içeri gidip eşyalarımı toplamalıydım ama esas yapmam gereken, aklımın unufak olup mutfak yüzeyine yayılan milyonlarca zerresini toplamaktı.

“Bırakayım seni, geç oldu,” dedi Baran. Beni takip ederek çalışma odasına gelmişti.

“Yok, ben kendim giderim. Hatta... hatta yürürüm! Evet evet, yürüyeyim ben! Belki bir 30 40 kalori yakarım.”

“Yokuş yukarı? Gece yarısı?” dedi şaşkınlıkla.

“Evet! Ne var canım? O kadar da dik değil, üşenmeyip dolaşırsan... Merdivenler için ben de kendime pek güvenmiyorum tabii ama...”

Önce ayaklarıma, sonra kapının kenarında duran topuklu ayakkabılarıma baktı. “Ciddisin yani?”

Ciddi olmayıp ne yapsaydım, bilmiyordum. Burada durmak nükleer felaketti. Gitmekten, hatta kendime göstere göstere gitmekten başka çarem yoktu.

“Gideyim,” dedim son bir nefeste. Eşyalarımı toplayıp kapıya yürüdüm.

“O hâlde seni bırakayım,” diyerek arkamdan geldi.

“Yürüyeceğim diyorum, Baran!” dedim.

“Ben de *helikopter çağıracağım* demiyorum, Leyla!” dedi benimle aynı tonda. “Seninle yürüyeceğim işte... Hem fena mı, bana da egzersiz olur.”

Gecenin bir yarısı benimle yarım saat yokuş çıkmaya razı olan adama hayır diyemezdim.

Vakitsiz bir kış gecesi kadar serin, hatta soğuk gecenin içine çıktık. Havada, birazdan başımıza sağanak inecek gibi ağır bir nem asılıydı. İnce topuklu ayakkabılarım, çan eteğim, uzun kollu, ince gömleğim ve hepsinin üstüne geçirdiğim Baran’ın koca montu ile inanılmaz gülünç görünüyordum. Bu mizansende eksik olan tek şey, aslında gerçekten o sağanak yağmurdur ama ruhum zaten o kadar karmakarışık, beynim öyle sırlıslıklamdı ki o sağanağı da yesem ömrü billah kuruyamazdım. Yağmasa iyi ederdi.

“Boş yere gece gece seni de ayaklandırıdım. Cidden gerek yoktu,” dedim.

“Leyla, tamam artık, bir daha söylersen şu sokağın ortasında bırakıp gideceğim seni!” dedi kızarak.

“Tamam canım, kibarlık da mı etmeyelim?” dedim, hafif mızımız bir sesle.

“Bana etmene gerek yok,” dedi, bu kez tebessüm ederek.

Yüzümdeki şapşal gülümsemeyi gecenin hangi karanlık tarafına savursam bilemedim; küçük bir kız çocuğunun yüzüne gözüne bulaştırma bulaştırma yediği dondurma gibi bulaşıyordu ayarsız evincim her yere. Onunki öyle miydi hâlbuki? Dudaklarına yayılveren gülümseme ne kadar da zarif ne kadar ölçülü ne kadar güzeldi. Keramet dudaklardaydı belki. Dudakları daha fazla düşünmemem gerektiği kesindi.

“Yoruldu mu?” dedi birden.

“Yoo,” dedim, nefes nefese. “Hem daha ilk çatalının yarısını yakmışsındır ancak!”

“Sen hâlâ revanidesin...” dedi, belli belirsiz gülerek.

“Baran bu arada annene çok teşekkür et lütfen. Çok güzel olmuş, eline sağlık... Yani tabii... teşekkürümü nasıl iletirsin bilemem ama...”

“Bir yolunu bulurum herhâlde,” dedi göz kırparak.

“Annenin adı ne? Ne yapıyor, çalışıyor mu? Buralara yakın mı oturuyorlar?” diye sordum. Meraklı Leyla antenlerini dikmişti.

“Çalışmıyor artık ama o da akademisyendi, Nisan gibi. İsmi Saadet. Babam da doktor. Cerrah. İsmi Ediz. Karşıda oturuyorlar, Kanlıca’da. Aslında uzak sayılmazlar, aradaki Boğaz’ı saymazsak,” dedi gülümseyerek. “Başka?”

“Efendim?”

“Aradığım bir soru var mı diyorum?” dedi sevimli bir ifadeyle.

“Eee.... Ben böyle meraklı kedi gibi oldum, değil mi?” Biraz uzaklaşmaya çalıştım. Ve fakat gecenin bir yarısı kaygan Arnavut kaldırımlarında nefes nefese tepeye tırmanırken böyle ani manevralar için fazla topuklu ve fazla dengesizdim. Ayağım kaydı.

Yere kapaklanmak üzereyken beni tutup kendine çeken Baran, “Koluna girer misin lütfen?” diye hafiften kızarak sol kolunu, kıvırdığı sağ kolunun arasına aldı.

“Çok naziksiniz, Baran Bey. Hayatımı kurtardınız...” dedim toparlanır toparlanmaz dalgacı bir sesle. Koluna girince minik bir serçe gibi sekmeye başladığımı eminim ki fark etmişti.

“Esağfurullah, Leyla Hanım. Siz de pek bir n kredan, hatta galiba biraz da kadirbilmezsiniz ama serde centilmenlik var, ne yapalım...” dedi muziplik içinde. “Ya sizinkiler?” diye konuyu değiştirdi sonra. “Sizinkiler neler yapmaktalar, etmekte, efendim?”

“Benimkiler? Annem İngilizce  ğretmeni ama o da şimdi  alışmıyor. Adı Eda. Babam, Mehmet, bir lojistik şirketinde CFO. Aslında o da emekli olacak yaşta ama hâlâ deli gibi çalışmakta, adadaki evine çekilip kafa dinlemek yerine!”

“Nasıl? Siz de mi adalısınız?” dedi, biraz şaşkınca.

“Bozcaadalıyız, sayılırsa,” dedim gülerek. “Yani yazlığımız var orada... Ama babam, dediğim gibi, o emekli kafasına bir türlü giremediği için yılda on beş yirmi gün gidilir gidilmez. Bazen ben gidiyorum işte, yazın...”

“Güzelmiş,” dedi. Bir müddet öylece yürüdük. Nem m m k nm ş gibi daha da ağırlaşıyor, içinde y z lecek kıvama yaklaşıyordu. Yürüdükçe a ılacağım yerde daralıyordum ve solumdan bedenime dalga dalga yayılan sıcaklık hiç yardımcı olmuyordu.

“Amma uzunmuş bu yol da, değil mi?” diye g l şt m. “ ık  ık bitmedi...”

“Yaa...” dedi, sadece bir an, göz ucuyla bakarak.

“Eeee... Ne yapsak acaba, bir şey mi yapsak?” dedim, saçma sapan.

“Ne yapacağız, Leyla? İşte yürüyoruz...” dedi, normal olarak, anlam veremedi.

“Bir şey mi anlatsan, oyun falan mı oynasak, bilmece mi sor-san, ne yapsan?”

“Bilmece mi?  lemsin, Leyla! Fıkra da anlatabiliriz, bak eğer istersen...” Dil de çıkarmıştı, sersem.

“Aman tamam! Dalga geç diye söylemedim! Oyalanırdık çıkarken...” diye kestirip atmaya çalıştım.

“Tamam, kızma,” dedi, kolumu kolunun arasında hafifçe sıkarak. “Bak, aklıma bir şey geldi sahiden. Onu oynayalım... Bir yerde görmüştüm. Hatta az önce gördüm, Facebook’ta.”

Küçük bir kahkaha atmadan edemedim. "Facebook'ta mı? Az önce mi? Baran Kurt Beyler *hiç girmedigi* Facebooklardan bakıyorlar bakıyorum?" dedim sinir bozucu bir sesle. "Ne o, arkadaşlık taleplerinize bakmaya mı girdiniz, hocam?" diye de artırdım. "Yarın da dersiniz varmış, *feysinize* gelen talepler olmuştur belki... Talebelerinizden!"

"Leyla Hanımlar da iki saat boyunca uyuyup Baran Beyleri yalnız bırakmasalardı o zaman!" dedi. Arsızlık, sesinin her tınısına işlemişti. Gülmemek için dişlerimi sıktım. Bozuk atacağıma *havlu* atmam şahaneydi. "Yeterince eğlendiysek başlayalım mı?"

"Evet, hadi!" diye bağırdım. Gece gece. Sokağın ortasında.

"Şimdi bir dakika içinde en sevdiğin şeyleri sıralayacaksın. Ama aklına geldiği gibi. Düşünmeden, filtrelemeden, sınırlamadan. Ne geliyorsa. Serbest atış. Tamam mı?"

"Bu nasıl oyun peki?" dedim. "Yani nereye varacak bu şekilde, bir amacı var mı?"

"Leyla... Soru sormayı bırakıp oynayacak mısın, mızıkçılık mı yapacaksın?" dedi hemen. Birinin suyuna gitmek neredeydi. Baran Kurt neredeydi?

"İyi, tamam. Hadi başla," dedim. Sol eline telefonu almış, gerçekten de bir dakika geri sayıma ayarlamıştı.

"3-2-1. Başla!"

"Aaaa, Baran! Böyle streslendim ben!"

"Hadi hadi, oylanma!"

"Tamam tamam! Eee... Çikolata! Dondurma! Kahve! Evet, pisboğazım, ne yapayım en basitinden başladım. Eeee... Boğaz da olabilir, evet... Yani Boğaz'da yürümek. Koşmak ya da aylaklık etmek, bir bankta oturup çay içmek. Bebek. A-Arnavutköy."

Küçük bir es.

"Çiçek almak... Çiçek vermek... Ağaçlar, bitkiler, yeşil güzel şeylerin hepsi... Keman yapraklı kauçuk ağaçları... Yazmak... Okumak... Not almak okurken... Ya da bir kitaba alınan notları okumak, el yazısını deşifre etmek... Bazen anlamamak, bazen arasında kaybolmak."

Ufak bir soluk molası.

"Bir şeyler öğrenmek. Merak etmek... Meraktan işim olmayan şeylere burnumu sokmak..."

Küçük bir ara. Yutkunma arası.

"Beklemek... Sevdiğim birinden telefon beklemek, sevdiğim birinden mesaj beklemek, olmadık bir saatte gelen o mesajın karışan harflerinin içinde kaybolmak, onları çözmek..."

Bir ara daha. İstemsiz bir şekilde uzaklara dalmak için.

"Uyumak... Ama uyumak değil, uyuyakalmak... Geceleri sabahlara kadar uyumak bilmeyip kendime ait bir köşe buldum mu, oraya her kıvrıldığımda tatlı bir uykuya dalıp gitmek..."

Alarm sesi. Âdeta sessiz geceyi yararak *uyan!* diyen telefon alarmı.

"Sarhoş olmak. Fark etmeden kontrolü elden bırakmak."

Bir dakikanın doluşu.

"Aptallaşmak."

Susmayan tiz ses.

"Sarılmak."

Açılmayan uyku.

"Bırakmamak..."

Sürem dolmuştu. Bu kadar yeterdi. Kısa ve net.

"Kısa ve net, öyle mi?" dedi, dudaklarına yayılan gülüşü iyice açarak.

"Evet... Bence çok iyi toparladım bu kadar kısa sürede."

Eve neredeyse varmıştık. Son kısım merdivenlerdi ve onları uçarak geçemezdim.

"Çok iyi toparladın, evet," dedi. Dar merdivenlerin başına gelmiş, ağır ağır tırmanmaya başlamıştık. "Ama seni...." dedi, son basamağı çıkar çıkmaz, beni tırabzanların başına çekip, "Bu dolaylama sanatına olan bağımlılığından kurtarmamız lazım."

Kolumu kolundan çıkarıp iki elimi kavramış, kollarımızı birbirimizin beline dolamış ve başımı boynunda açtığı o mükemmel boşluğun içine yerleştirmişti. Bu oyun bir dakikalıktı belki ama

kenetlenmemiz, iki bedeni, iki ruhu bir yapan kelepçelerimizi
görmemiz bir saniyelikti. Sonsuzluk da bazen bir anlık olurdu.
Yoksa bu da o *bir an*lardan biri miydi?

“Efendim?” dedim, saçlarımın her bir telinde hissettiğim ne-
fesinin etkisini bertaraf etmeye çalışarak.

Başımı boyun girintisinden çıkardı ve sadece birkaç saniyedir
hane hakmayan ama sanki asırlardır benden sakındığı gözlerini
benimkilere dikti.

“Bir *sen* diyemedin.”

Gözlerim, gözlerinin koyulaşan yuvalarına girdi çıktı, girdi
çıkta. Durgun bir gölde ağır ağır, huzurla yüzer gibi gözlerinde
yüzdüm; kirpiklerinin kıyısına tutunup topraklarına yükseldim.
Yeryüzünü karış karış gezdim; ilk kez ayak bastığım bir dünya-
yı usul usul, hissederek keşfeder gibi. Ellerim ensesinde gezdi,
burnumun ucu boynuyla sakallarının buluştuğu yerle buluştu.
Dudaklarım kulaklarının yamacına ulaştığında, verdiğim nefes
bir bebeğin dünyaya verdiği ilk nefes ürkekliğindeydi. “Ben seni
evrene haykırdım. Yıldızlar yerlerinden kaydı. Tüm uzay duydu.
Sen duymadın mı?”

Bir dakika sonra evdeydim. Nefesimi kendi nefesine katması,
dudaklarıyla, kollarıyla, bedeniyle ama en çok ruhuyla sarılması
ve “Git yoksa tüm evreni yok edeceğim,” diyerek kelepçeleri çöz-
mesi, olsa olsa bir dakikadan ibaretti.

Ya da, *bir an*.

Bir an, yani sonsuzluk.

İşıklar

"İyi geceler Baran"

"İyi geceler, Leyla..."

"İyi geceler diyemedik de... O yüzden diyeyim dedim."

"Benim gecem iyi geçecek... Bana dediğin bana yetti. :)"

"Bir sorum var. Oyun dedin ya. neydi o oyun?"

"Aklında kaldı söylemezsen uyuyamam. :))))))"

"Çok mu merak ettin?"

"Gizli..."

"Ya söylesene..."

"Yine uykumu alamayıp gelir koltuğunda uyurum görürsün."

" :) "

"Oyun değildi tam... Bir arkadaşımın çektiği bir fotoğraf.
Facebook'a koymuş... Göndereyim, anlayacaksın..."

Arkadaşının Facebook iletisini bulup tekrar Whatsapp'a gelip görüntüyü oraya yollamasıyla geçtiğini tahmin ettiğim meşakatkatli bir üç dört dakikanın sonunda nihayet Baran'dan fotoğraf gelmişti. *"Don't seek wisdom elsewhere but English pubs"* yazıyordu

fotoğrafın altında. *"En bilge sözleri İngiliz publarından başka yerde anlamayın."* Bir İngiliz pubından nasıl bir aforizmanın çıkacağını merak ederek fotoğrafa baktım. Pubın kapısına dikilmiş bir kara tahta vardı fotoğrafta ve tahtada şu yazıyordu:

"And if I asked you to name all the things that you love, how long would it take for you to name yourself?"

"Senden en sevdiğin şeyleri saymanı istesem kendini söylemen ne kadar zaman alır?"

Benim yaklaşık bir dakikamı almıştı. Ama...

"Ama bu "

"Biraz değiştirmiş olabilirim, evet :) "

"Bakınız şu işe!"

"Biraz hile yapıp oyun arkadaşınızı kandırmışsınız diyelim bız ona
Baran Bey!"

**"Belki oyun arkadaşımın kendisini sevmekle ilgili bir derdi yoktur...
Leyla Hanım."**

"Belki sevdiğini söylemekle ilgili bir derdi vardır..."

Kendimi sevmekle ilgili bir derdim olmamış olsa bugün oyun arkadaşı olmaz, parlak bir ekranın daracık satırları arasına sığınmış, oyun oynamak zorunda kalmazdık.

"Söyledi mi peki?"

"Yani... Kendince bir şeyler dedi ama... Oyun arkadaşımın kendine has bir dili var... Yavaş yavaş öğreniyorum :)"

"Anladım... Kolay gelsin o zaman size. Baran Bey ne diyeyim?"

"O oyun arkadaşları biraz beladır yalnız "

"Böyle kaçıp dururlar oyundan mesela, yerli yersiz "

"İsterseniz ben size yardımcı olurum ama Ben de anlıyorum biraz o
çılden "

"Öyle mi? Harika olur, çok isterim. Bana buyurun bir gün hafta, sizi çalışma odamda ağırlayayım."

"Öyle mi? Bu onuru neye borçluyuz?"

"Daha tanışmadık bile, çalışma odamıza davetler falan?"

"Bilakis, sizi bir yerden çıkaracak gibiyim... Belki bir yerlerde karşılaşmışızdır... Böyle aylar önce, binlerce mil uzakta bir yerlerde..."

"Ne kadar da emin konuşuyorsunuz öyle?"

"karıştırıyor olmanız..."

"İsminiz neydi?"

"Lavinia?"

"Siz misiniz?"

"Sizsiniz, değil mi?"

"Biliyorum sizsiniz..."

"Kaçmayın :)"

Lavinia pencereyi açıp karşı yamacın tüm sokaklarını çınlatacak kadar yüksek sesle bağırarak istedi. Az önce tırım tırım çıktığı o basamakları koşarak inmek, o Arnavut kaldırımlarını uçarcasına arşınlamak, ağır mı ağır kapıyı aşarak o eve, o çalışma odasına girmek ve penceresinin önündeki koltuğa uzanıp sessizce karanlık geceyi izleyen adama bütün gücüyle sarılmak...

"Sizi seviyorum, Baran Bey!"

"O oyun arkadaşınıza da söyleyin, biraz cesur olsun!"

"İyi geceler!"

Pencerenin önüne çıkıp camı açtım ve pervaza yaslandım. Bir pencere pervazının bile sadece bir pencere pervazı olmaktan çıktığı yerdeydim. An donup donup yeniden çözülüyor, yeniden donuyor, yeniden çözülüyordu. Gece sislenmişti, hava nemli ve ağırdı, gök karanlık ve mattı ve karşı yamaç sislerin ardında kalmıştı ama ışık ışıktı.

Yamacın aşağı kıyısında, küçük mütevazı bir yıldız sisteminin minik kuyruğu gibi parlayan ağır kapılı gri evi buldum. Ya da ev beni buldu. Küçük, mütevazı bir yıldız sisteminin minik kuyruğu gibi parlamıyordu çünkü yanıp sönüyordu, yanıp sönüyordu.

Bir süre karanlık kaldıktan sonra bir kez daha yanıp sönmesini bekledim evin, bir kez daha yanıp sönmesini ve bir kez daha yanıp sönmesini.

Masaya döndüğümde, bu kez yanıp sönen telefonun kendisiydi:

"Lavinla... Acaba mesajımı aldınız mı? :) "

Ekranı kaydırıp yukarı baktım. Bundan başka bir mesaj yazmamıştı. Yazmamıştı ama...

"Işıklar? Sanırım ışıkları... açıp kapattınız?"

":)"

Ne yazacağımı bilemedim.

"Kendisi gece ışığa duyarlıymış da... 'Kapat' diyormuş açılan ışıkları..."

"kendisi çok huysuzmuş...)"

"Ve fakat... siz iki kere açıp kapattınız?"

"İki kelimelik bir anlamı vardır belki..."

Cam kumbaramın kapağı açılmış, an sıcacık olmuş, erimiş ve avuçlarımin arasında çözülüvermişti. Zapt etmeye uğraşmadım bile çünkü içime girmiş, aklımın tüm dehlizlerini doldurmuş, kalbime inmişti.

"Sizi seviyorum, Lavinla!"

"Tatlı rüyalar."

"İyi uyuyun, sonra koltuklarda uyuyakalmayın :)"

Renkli Rüyalar Koltuğu

“**E**vet... Bizim ajansa geçtiğimiz gibi olacak. Dosyanın son sekmesinde vardı tablo. Anlamıyorum, her zaman bu şekilde paylaşıyoruz planı... Tamam, neyse... O zaman yarın bir toplantı yapıp üstünden geçelim.”

Ders arasında, moladaydık. Ofiste işler birbirine girdiği için mola bana değildi. Ben telefonun ucunda, benimle her nedense orta yolda buluşmayı inatla reddeden ajans çalışanlarının birini bırakıp diğerine dert anlatmaya çalışırken; sınıfın kalanı masalara dağılmış, kahvelerini yarılamış, muhabbeti ilerletmişlerdi.

Telefonu kapadım ve aceleyle cebime tıktırıp kafeye doğru ilerledim. Baran ve Burak kafenin en uç köşesinde, yan yana iki sandalyeye yerleşmiş, sükûnet içinde etrafı izlemekteydi. Bitmiş ama bitmemiş bir konuşmanın noktalama işaretleri, aralarındaki esrarengiz sessizliğin üstünde sallanıyor gibiydi.

Kararsız kaldığım noktalama işaretleri beni tedirgin ederdi.

“Ne alaka, oğlum?”

Yanlarına vardığımı her nasılsa ikisi de fark etmemişti. Uzak-tan ayırdına varamadığım bir dalgınlık da vardı sanki burada, üstlerinde, belli belirsiz havada asılı... Bunu yapıyor gibi görünmüyordum ama yine de kibarlığı elden bırakmamayı tercih ettim: “Muhabbetinizi böldüm galiba ben...”

Burak beni gördüğünde gülümserken Baran’ın yüzündeki boş ifade nedense rahatsız gibi görünen bir tebessüme evrilmişti.

Ne oluyordu sahi?

“Ne oluyor?” deyiverdim. Bir kez daha iç sesim, düşünce zincirimi orta yerinden koparıp elime tutuşturmuştu.

“Yok bir şey, Leylacığım ya!” dedi Burak neşeli bir sesle. “Bu senin editörün bana kaç yaşına geldin biraz akıllancılık yapıyor işte, o kadar...”

Ne oluyor? sorum geçerliliğini koruyor hatta geçerliliğini üstel olarak artırıyordu.

“Projenizden konuşuyorduk, Leyla,” dedi Baran, boğazını temizleyerek. Tahminen konuyu tam ortamızda gevşek bir sarkaç gibi sallandırmak yerine ciddi bir yere bağlamayı uygun bulmuştu. İyi etmişti.

Burak, Baran’a kısa bir bakış atıp bana döndü. “Evet, Leyla... Seçmeler yaklaştı. 1,5 hafta var şunun şurasında. Metinlerinizi artık son hâline getirmeniz lazım.” Önündeki kâğıtlara hızlıca göz gezdirdi. Elindeki kalemle bir şeyleri takip ediyor gibiydi. Biraz daha oyalandıktan sonra yeninden bana döndü. “Bu kesit... Yani senin yazdığın... Kitabından alıntıladığın bir parça sanırım, öyle değil mi?”

Öyleydi. Annemlerde geçirdiğim o lanet olası haftanın kim bilir hangi buhranlı gecesinin eseriymiş elinde tuttuğu kâğıttaki satırlar.

“İlginç, evet... Merak uyandırıcı...” Bakışlarını dosyadan çekmiyordu. Bu kadar okumaya şu an ezberlemiş olmalıydı; kısacık bir kesitti. “Ne diyeceğim... Buna bir ara seninle bakalım mı? Kitabı yani... Biz Baran’la çok projede böyle paslaşarak çalışmışızdır. Gerçi Baran’ın yazar-editör mahremiyeti damarı da tutabilir şimdi ama senin kitabının çıkışı yakın artık, anladığım kadarıyla sona yaklaşmışsınız... Demem o ki ikinci bir göz, farklı bir bakış açısı her zaman faydalıdır, değil mi, Baran?”

Editörümün inatla koruduğu sessizliğini bozma vaktiydi.

“Faydalı olduğu muhakkak,” dedi, yeryüzünün tüm renklerinden arındırdığı ifadesiyle.

85' basım Ana Britanica'dan alıntı yapmaya da başlar mıydı?

"Vaktin varsa bir ara okula uğra o zaman, çalışalım beraber, ne dersin? Şu sıralar 7/24 buradayım sayılır..."

Çaktırmadan gözlerimi Baran'ın tarafına kaydırdım. Renklerden mahrum bıraktığı ifadesine mimik de eklenmemiştir. Öylece duruyor, ikimize de bakmıyordu. O açık kahverengi kemik çerçeve gözlüğünün, en müsait anlarda buğulanma gibi bir işlevi de mi vardı? Gözlerini okuyamıyordum, onları göremezken bu mümkün değildi. Dudaklarını ise sımsıkı kapatmış, hatta büzümüştü. Onları...

Onları okumaya çalışmanın bana faydasının olmadığı kesindi.

"İııı... şey..." Boğazımı temizleyip, daha tok bir ton tutturmaya çalışarak devam ettim, "Ben... bu ara o kadar yoğunum ki... Buraya bile zor yetiştim bugün, hatta geç kaldım... E-postayla falan... bakabiliriz belki?"

Dudaklarını gördüm; dudakları hareket etmişti. Sözde Burak'a bakıyordum ama gördüğüm, görebildiğim tek şey Baran'ın hafifçe sağa kıvrıldığı dudaklarından ibaretti. Hemen ardından kolları çıktı sahneye; gerindiler büyük büyük, esnediler, ensesinin arkasına yerleştiler. Sonra bacakları gözüme çarptı. Birini ağır hareketlerle diğerinin üzerine attı. Sıra ellerindeydi. Sağ yanından tek eliyle hafifçe kavradığı gözlüğünü çıkardı ve görünmez kelepçelerinden kurtulmuş gibi serbest kalan bakışları bir saniyeliğine, sadece bir saniyeliğine bana değdi.

Bakışları ikinci saniye bile bende kalmamıştı ve isabetti, kalsa ne olacağı belli değildi.

"E, tamam o zaman!" dedi Burak, önündeki kâğıtları dosyasına koyarken. "Bakarız bir şekilde." Ardından, kalabalığa seslenmek üzere ayağa kalktı. "Herkes toparlandı galiba. Geçelim derse isterseniz."

Hale, Jale ve tüm mahalle önde, Burak arkada, sınıfa doğru yürümeye başladık. Arkamda Baran'ın telefonunun çaldığını duydum. Burak'a yayınevinden aradıklarını söyleyen Baran, bizi bırakıp ağır adımlarla kafenin arka tarafına geçti.

Sınıfa girdim. İnsanlar yavaşça yerlerine yerleşmeye koyuldu. Defterler çıktı, telefonlar sessize alındı, kalemler oynamaya başladı. Bir süre boş gözlerle sınıfı izledikten sonra yerimden kalktım. Kendimi kafenin arka kapısında bulduğumda, aradan bir dakika bile geçmemişti.

"Evet, sebebini biliyorum... Ama mizanpajı çözmemiz lazım, metin hâlâ doğru yerde değil... Puntoyu gerekirse küçültelim ama bir prova görmemiz gerek o durumda... Biliyorsun kasım sonuna, açılışa yetişmesi gerekiyor."

Kafenin yan çıkışına kadar gitmiş, neredeyse kimsenin kullanmadığı dar kapının kenarına yaslanmıştı. Yüzüne aynı şeyi en az üçüncü kez açıklıyor ama bir türlü anlatamıyor olmanın verdiği türden bir bıkkınlık yerleşmişti. Belki onuncu kez bile anlatıyor olabilirdi, sıkılıp bir sigara daha yakmıştı. Gözlerini kısmış, kaşlarını çatmış, bezgince içini dişlediği dudaklarının ucunda sallanan sigarasıyla, çok komik bir hâldeydi. Bu hâline komik dediğimi duysa belki bana kızabilirdi. Ama ona fark ettirmeden, yanına yaklaşp sigarasını dudaklarının arasından alıp o bükük dudaklara minik bir buse bıraktıktan sonra sigarasını dudaklarının arasına geri kondurduğum için bana kızmayacağını düşünüyordum.

Bir adım geri çekilip usulca gözlerine baktım.

I-ıh.

Kızmamıştı.

"Başka bir şey yoksa kapatıyorum," demişti.

Telefonu cebine koydu. Bir eliyle sigarayı dudaklarının arasından alıp yandaki küllüğe attı, diğeriyle az evvel onu oradan çeken parmaklarımı kavradı. Parmaklarım, şimdi dudaklarının üzerindeydi. Parmaklarım, çok yanlışı bir yerdeydi. Parmaklarım burada yapacaklarından sorumlu değildi.

Parmaklarımı serbest bıraktı ve mihlanıp kaldığım yerden beni tutup kendine çekti.

Dudaklarımın arasının sıcaklığını artık parmaklarım değil, dudaklarım duyuyordu. G ne e kanat  ırpan bir pervane gibi yaklaştıkça yanıyordum. Nefes belki alıyor belki almıyordum ama alıyorsam şayet, bir kısmını onunkinden  alıyordum.

Cennetin kapısına gelmiştik. Buna cehennem diyen de olabilir-
di. Bense  onemsiz diyordum. Burada olduktan sonra,  onemsizdi.

Benimki kadar k    k bir b se kondurdu dudaklarıma. Cennetin kapısının kilitleri açıldı, kelepçeler s k ld , zaman hap-solduğu zindandan  ağıl  ağıl yeryüzüne aktı. Gözleri gözlerime doldu, elleri ellerimi sıyırdı, nefesinin kalanı yüzümü dolaşıırken   n me geçti ve işaret parmağımdan tutarak beni arkasından çekti.

“Hadi içeri... Geç kalmayalım.”

“Ne oldu?” diye sordu Baran nihayet, oturduğumuzda.

Dersten sonra ne yapacağımızı bilemeyip yemeğe gelmiştik.

“Hiç...” dedim. Garip şekillere girerek etrafı kolaçan etmekte olduğum, elbette Baran’ın gözünden ka mamı tı. Bahçenin sol köşesinde, farkında olmadan bir ayağına durmaksızın vurarak salladığım büyükçe bir masada oturuyorduk. Buraya iki hafta önce en son geldiğimizde bahçenin sağ köşesindeki barda oturuyorduk ve dünyayı veya kendimizi veya her ikisini de kandırabileceğimizden çocuklar kadar emindik. Sonra Gözde bana mesaj atmı tı. Şimdi de o zamandan bu zamana olup bitenlerin devamını düşünmek istemediğimden emindim ama çocuklar kadar emin olduğum söylenemezdi.

Baran birkaç santim  ne yaklaşarak bana baktı ve kulağıma, “Burada neden geriliyorsun sen?” diye fısıldadı. Masanın altında ise ayağını ayağıma sabitlemi , huzursuz bacak sendromuma geçici de olsa bir son vermişti. “Gerilme... ki zaten hiçbir yerde de gerilmemelisin.”

Söylediğinin hiç de kolay olmadığını bilmesi gerekirdi. Ben onun yanında bütün bunları çok kolaymı  gibi yaşıyor olabilirdim ama olan bitenin gerçekte kolay bir tarafının olmadığı netti.

“Leyla!” diye bir ses duydum tam o anda. Bir kadın sesiydi. Beni germesi gerekmeyen bir kadın sesiydi.

Elbette, duruma göre değişirdi.

“Hatta Baran’la Leyla! Siz ne arıyorsunuz burada? Gerçi benimki de soru! Çalışıyorsunuz herhâlde... Biz de Mert’le bir yemek yiyelim demiştik ders çıkışı...”

Nisan çantasını masaya bırakıp boynuma atladı. Normal saatlerde yemeğe çıkan normal insanlar olduklarından, yemeklerini yiyip kalkmışlardı ve evlerine gitmek üzerelerdi.

“Katılmaz mısınız biraz?” dedi Baran kibarca. Geldiğimizden beri o kadar rahat değildim ki bunu yapmasından daha fazla rahatsız olmayacağımı düşünmüş olmalıydı. Yanlış düşünmemişti. Şu aşamada dikkat dağıtmak belki de en doğrusuydu. Ve söz konusu dikkat dağıtmak olduğunda, gelmiş geçmiş en biçilmiş kaftan Nisan’dı şüphesiz.

Ya da öyle miydi? Kimseye haksızlık etmediğimizden emin miydik?

“Baran?”

Patlak turuncu spor ayakkabıları, zifirî karanlık yolda trafik levhası gibi parlayacak cart sarı sweatshirtünün kapüşonuna gizlenmiş ıslak kızıl kafasıyla yanımızda beliren, Arhan ve dev çantasından başkası değildi. Mevsim ve saat ne olursa olsun asla ve asla saçlarını kurutmamak, bu adamların altın kuralı gibi bir şey miydi?

“Bana laf edene bak, oğlum neredeyse kış geldi!” dedi Baran. Yerinden kalkmış ve düşüncelerimi okumuşçasına Arhan’ın kapüşonunu indirmişti.

“Kabul günü yaptığınızı bilseydim fön çektirip öyle gelirdim, abicim!” diye cevap verdi Arhan. Masayı şöylece bir tarayıp en tanıdık sima olarak beni bulduğundan olsa gerek, bana göz kıparak söylemişti bu dediğini. Ama beni bulmasa belki daha iyiydi zira gözlerimiz karşılaşır karşılaşmaz suratına kahkahamı patlatıvermem iyi olmuş muydu, emin değildim.

Arhan'a yerini verip benim oturduğum genişçe koltuğa gelerek yanıma yerleşen Baran, onu masadakilerle tanıştıırıyordu şimdi. Ya da öyle bir şeyler oluyordu, ipin ucu benden tamamen gİtmİştİ.

"Tanıştırayım. Nisan, Leyla'nın üniversiteden arkadaşı..."

"Ben de Mert," diye atladı Mert. "Aslında ben de senin teknik olarak üniversiteden arkadaşın oluyorum, değil mi, sevgilim?" dedi Nisan'a yaramazca sokularak. Son derece hayat dolu, şen şakrak bir tipti Mert, Nisan'la göz açıp kapayıncaya kadar tence-reyle kapak oluvermelerine şaşırmamalıydı.

"Doğru... Eee hâliyle ben üniversiteden ayrılamayınca, ömrümün sonuna kadar üniversiteden arkadaşlarla geçineceğim artık!" dedi Nisan gülerek. "Yalnız Baran, orası eksik kalmış sende, biz Leyla'yla esas liseden arkadaşız aslında..."

"Arhan'la biz de öyle..." diye cevap verdi Baran.

"Erik ağacından düşüp kâseleri patlatmamışız gibi 'liseden arkadaş' ha?" dedi Arhan, gevrek bir kahkaha patlatarak.

"Demek istediği, aynı mahallenin çocuklarıyız," diye açıkladı Baran, Arhan'inkisinin yanında elbette daha ölçülü kalan tebes-sümüyle.

"Aaaa, hangi mahalle?" diye bağırıverdi Nisan. Merakının yine maşallahı vardı.

"Cennet diyeceğim şimdi, olmayacak!" dedi Arhan. Bir maşallahı da kesinlikle o hak ediyordu. "Ama sahiden Cennet. Cennet Sokak, Yeşilköy, apartman adını unuttum valla, taşınalı on sene mi oldu on beş sene mi..."

"Yasemin," dedi Baran, sınıfın bilmiş çocuğu gibi. "Bizimkisi de Manolya."

"Hah evet, Yasemin! Çok yaşa, lan! Aklıma takılırdı çünkü o şimdi benim, annemi arardım valla bu saatte! Oğlum... bir dakika bir dakika! Oğlum az daha unutuyordum ya! Saadet teyzeye basılmışsınız, lan! Saadet teyzeye, var mı haberiniz?"

Saadet teyzeye mi basılmak? Basılmak? Saadet teyzeye?

"Kim basılmış?"

"Ne diyorsun, oğlum?"

Arhan, sırayla bir bana bir Baran'a, bir bana bir Baran'a baktığı o birkaç saniye içinde ziyadesiyle eğlenmiş göründükten sonra, ne kadar hayra olacağını kestiremediğim bayramlık ağzını açmaya karar verdi.

"İstihbarat Saadet'le İstihbarat Nevin'i hafife almayacaksın diyorum, ya ne diyeceğim!" dedi Baran'a bakarak. Sonra bana döndü ve geniş mi geniş gülüşünü tarafıma bahşederek şunu söyledi: "Eeeee, Leylacığım... Bu huysuzun çalışma odasındaki koltukta uyuma şerefine sen nail olduysan, soruna cevap veriyorum: sen."

Çalışma odasındaki koltukta uyuyakalmak... Dün akşam... Revani... Arnavutköy yokuşu...

Baran'ın annesi eve geldiğinde, çalışma odasına da mı girmişti?

Gitmeden bir de oğlunun kovuğuna mı bakıp çıkmıştı?

"Bu ne hız, hey maşallah!" oldu Baran'ın tepkisi.

"Bana sorarsan abine kadar bile gitmiştir haber, kardeşim!" diye cevapladı Arhan, hâlâ gülerken. "Kusura bakmıyorsun, değil mi, Leyla?" Kibarlığı elden bırakmamak da bu olsa gerekti.

Hâlbuki benim onun kusuruna bakacak hâlim mi vardı? Bir beyin ambalesinden diğerine sürüklenmekle meşguldüm ben, kusura ne hacetti?

"Senin... abin mi var?"

Kurt familyasının şeceresi benden bilhassa gizlenmişçesine buna böylesine dehşet dolu bir tepki vermenin âlemi neydi, bilmiyordum. Ama Baran sabah kalkınca su içerim dese ona bile şoke olacak hâldeydim.

"Emre abiden bahsetmedi mi bu sana ya?"

"Evet var... Abimden bahsetmedim mi sana ben?"

Böyle cevap verdiler şaşkın koç yavrusuna, Arhan ve Baran biraderler, hep bir ağızdan.

“Cerrah babanın cerrah oğlu Emre abim ya!” dedi Arhan bana bakarak. Sonra Baran’a dönüp, omzuna hafifçe geçirerek devam etti. “Sana ‘Doktor  ıkmadın, Kurt’tan da sayılmazsın’ deyip duruyor diye mi söylemedin lan yoksa kıza Emre abimi?”

Baran’ın masanın altından Arhan’ın patlak turuncu spor ayakkabısına hafifçe geçirdiğini fark ettim. Ardından nedense sinirlenmiş gibi değıl de arsızca kıvrıldığını düşündüğüm dudaklarını b z p bir açıklama yapmaya girişti. Doksan derece dönüp suratına bakamasam da kolunu koltuğ n üzerinden omzuma attığını, dibimde de gerindik e gerindiğini hissedebilmişim. Neredeyse bütün bu saçmalıktan hoşlandığını düşünmeye başlayacaktım, hatta belki de başlama faslını geçip doğrudan d ş nmeliydim.

“Babam da abim de kalp cerrahı,” diye anlatmaya başladı, başını tamamen bana çevirip gülümseyerek, “Hâliyle ailede bu yönde bir... baskı değılse de beklenti oldu diyelim... Arhan’ın *b d k e* anlattığının insanca tasviri aşağı yukarı bu.”

“Valla yazar olan ben değılim, ondandır, abicim. Artık kusura bakmayacaksınız!” dedi Arhan.

“A-anladım,” dedim ben de. Yazar olan bendim ama ne anladığım veya ne ifade edebildiğim meçhuldü.

“Emre abim damlarsa haber ver madem,” dedi Arhan. “  meye çıkalım, bir şey yapalım, ben de ne zamandır görmüyorum onu.” Her şey bitmiş,   me programına mı geçilmişti?

“ lkeye bir d nebilirse damlar herhâlde,” diye cevap verdi Baran. “Yine sempozyumdaymış. Hoş, çoktan duymuştur o duyacağını ya...” Cümlesinin sonuna itinalı bir    nokta gelip yerleşmişti.

“Deniz’den duymuştur tabii, değıl mi?” diyerek sırtıttı Arhan bu kez.

Deniz mi? Deniz de mi vardı? Bu saçma sapan vaziyetin  inde bir Deniz eksikti, hatta, eksik de değıldi.

“Deniz mi? Ay, Deniz kim, ne duydu, bütün s lalenize rezil mi oldum, ne oldu!?” diye bağırıverdim sonunda. En az    beş masanın bize baktığına emindim ve bu sayı, sadece benim a ınıdan göründüğü kadarıyla    beşti.

"Eeee. Leylacığım... Arkadaş sürü deyince kızıyor ama bir kurt *familyasından* bahsediyoruz neticede..." dedi Arhan kelimenin üstüne basa basa, "bilirsin... birbirlerine bağlılıklarıyla bilinirler."

"Deniz," dedi Baran, Arhan'ı ciddiye alıp almadığı okunamayan ifadesini takınarak, "abimin sevgilisi... Adada da komşumuz, aynı zamanda..."

O gece, benim Bodrum'da nişanda, Baran'ın ise adada mangal başında içmekte olduğu gece, Deniz'e de bir yenge vazifesiyle Baran'ı toplamak mı düşmüştü yani? Sarhoş kafasıyla -mesajlarının harflerini karıştıracak kadar sarhoş olan kafasıyla- benim hakkımda kim bilir neler söylemişti? Allah bilirdi, Deniz bilirdi... Acaba bir gün ben de bilir miydim?

"Bir kahve alırım, peki."

Baran'ın evine gelmiştik. Kimin neyi, hatta kimi yediğini anlamadığım ve şu an kesinlikle akıl sır erdirmek istemediğim akşam yemeğini erken bitirmek hayırlı bir karardı. Ne Arhan'ın ne Nisan'la Mert'in salı akşamını çarşambaya o masa başında bağlayacak enerjisi vardı zaten ne de bizim.

Biz dev bir soru işaretiydik.

"Afiyet olsun."

"Sağ ol."

Kahveden bir yudum aldım. Uykum kaçmıştı. Uykum yoktu. Bu gece burada uyuyacak değildim.

"Deniz... bir nevi... aileden yani..."

"Eh tabii," dedi Baran, tebessüm ederek.

"Annen beni gördü yani!" dedim, kastetmediğim kadar tiz çıkan bir sesle. Bunu idrak edememekte kararlıydım sanki. "Dün gece odaya girdi ve beni öyle gördü... Rezillik!"

"Niye rezillik olsun, canım... Uyuyordun," dedi, en normal, en makul açıklamaymış gibi.

“Saçmalama!” Bunu normal kar ılamam galiba olanaksızdı.
“Tam nasıl gördü?”

Baran, “Leylaaa ya!” deyip güldü genişçe. Ge istirebilece ini düşünüyor olmalıydı. “Uyurken i te... İnsan nasıl uyur?”

  te ben de tam bu yüzden soruyordum.

“Ortalama insanı bilmiyorum ama ben manyak gibi uyuyan bir tipim!”

“Biliyorum...” dedi g l   n  saklamadan.

Onu pataklamamı istiyor olmalıydı. “Uyku hâlim kimsenin beni, hele bir de ilk kez görmesini isteyece im bir hâl değil! Neden haber vermedin, Baran? Bak, çok kızgınım sana!”

Baran da nihayet bir tür isyan içine girmişti. “Ne yapsaydım, kızım? *Dur bir dakika, uyandırayım* mı deseydim?” dedi, gerçek bir hayretle. “Hem Leyla... Sen bunu benden acaba daha kaç kez isteyeceksin?”

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Tamam, onunla ilgili herhangi bir şeyden nefret etmem mümkün değildi ama en azından bugün bundan edebilirdim.

“Ne düşündü kim bilir...”

“Valla bilmem ben. Annelere laf anlatılmaz, onlar kendi bildiklerini anlarlar...” diye cevap verdi, sesindeki keyifli tınıyı gizlemeden.

O ne demekti? Ne demişti ki? Hiç mi bir şey dememi ti? Hiçbir şey demediyse kadınca ızın anladığı şeyi artık herhâlde Allah’a havale etmeliydik.

“Kim bilir ne tarafımı a mı ımdır öyle manyak manyak yarken, of!”

Derhâl dilime bir kemik nakli yapılmalıydı. Nakil olmuyorsa implant da olurdu. Dilimin acilen bir kemiğe ihtiya ı vardı.

“Merak etme, bir yerin açıkta değildi,” dedi. Dünyanın en olağan sözcük zinciriymiş gibi.

“Daha d n adını   rendi im annene ve var olduğunu bile bilmediğim abine kadar  anım yürüdü ama!” Artık ben de gülüyordum.  yice dengem  a mı  olmalıydı. “Ne sanıyorlar beni acaba?”

"Açıkçası ona ben bile emin değilim," dedi Baran. Bu kez sesine belli belirsiz bir mahcubiyet de yerleşmişti sanki. "Deniz'in en son bana 'Liseli genç gibi mesaj mı atıyorsun sen bir saattir!' dediğini hatırlıyorum. Ondan sonrası tamamen karanlık bende."

Benim Bodrum'da nişanda, onunsa adada mangal keyfinde olduğu gecenin sonunda, tuvaletlerde kusarken de acaba böyle gevrek gevrek gülebilmiş miydi?

"O akşamın maskarası bendim, merak etme, Deniz'in keyfi gıcırındaydı yani..." diye ekledi, beni teskin edecek açıklama buymuşçasına.

"Baran," dedim, herhangi bir konudan bahsediyormuş gibi rutmaya çalıştığım bir ses tonuyla. "Unuttuğun... hatta unuttuğunuz biri olmadığına emin misin? Bütün bu resmin içinde?" Sükûnetim ışık hızıyla uçup gidiyordu. "Mesela ismi Gözde olan biri? Sevgilin olarak bildikleri biri!"

Onun ciddiyete geçişi ise saniyeler bile sürmedi. Yerinden kalkıp yanıma geldi, masaya yaslandı ve bana doğru eğildi. "O neden öyle acaba, Leyla?"

Bir şey diyemedim.

"Demek istediğim, bir şeyler bittiğinde insanlar bunu anlayabiliyor demek ki..." Gözlerinden bir saniyeliğine, sadece tek bir saniyeliğine de olsa o insanlardan biri olamamamın hayal kırıklığı geçti sanki. "Neyse... Konuşmayalım şimdi bunu."

"Konuşmayalım! Hatta hiç konuşmayalım." Ateş bastı. "Ya da bir süre konuşmayalım." Yerimden kalktım. "Ben biraz..." Niye-tim bu evden kaçmak değildi ama burada bu şekilde biraz daha duramayacağımı hissetmiştim.

"Nereye?" dedi Baran, tam uzaklaşmak üzereyken elimi kavrayarak. Sesi buyurgandı. Sesi, onu dinlemekten başka çarem olmadığını söylüyordu. Sese karşı gelemedim.

"Bak... Anlatamayan benim belki..."

Derin bir nefes almıştı.

"O yüzden dinle... Gözde'yle ben..."

Elimi elinin içine hapsetmişti.

"Baran... Şimdi mi?"

"Evet!" dedi. Söylediğini anında unutmak değil miydi bu? Avucundan kayıveren elimi tutmuş, yüzümü kendisine çevirmiş, gözlerini gözlerime sabitlemişti. "Bak, Leyla... Bu durum... Bizim Gözde'yle kopmamız, uzaklaşmamız... bitmemiz... yeni bir durum değil. Yeni olan senin gelişin. Pardon, Lavinia'nın gelişti..." Gözleriyle masanın üzerinde duran dosyayı işaret etti. "Bu sadece ilk taslaktır, ona göre okuyunuz notunla..."

Gülümsüyordu. Yüzünde belli belirsiz gerilmiş kasların tümü az da olsa gevşemişti.

"Bak, ben Gözde'yle günler önce... ta o zaman... konuşmak istedim. Kaçtı. Duymazlıktan geldi. 'Şu an değil', 'Şu an olmaz', bir sürü şey... Bizim ilişkimiz artık o kadar laçkalaşmıştı ki bir şekilde yine geçiştirirse, duymazlıktan gelirse, unuturuz, geçer gider diye düşündü belki. Belkisi yok, öyle. Daha önce de olduğu gibi... Bana uzaklaşmaktan, kaybolmaktan başka çare bırakmadı. Adaya da en başta o yüzden gittim. Uzaklaşmak ve ciddi olduğumu göstermek için... Gözde'yi haftalardır görmüyorum ben, Leyla."

Gözde'yi haftalardır görmüyordu. Gözden uzak düşmüştü ama gönüldeki ıraklıkları bundan ibaret değildi. Gözün gözü görmediği bir sis içindeydi o da, onlar da. Benim de çok iyi bildiğim, yakından tanıdığım bir sisin içinde.

"Ve bu... çare... şimdi hâlâ doğru mu yanlış mı bilmiyorum. Durmak. Böylece durup kalmak... Bu anda... Böyle.... Seninle... Ama sensiz... Beklemek, senin istediğin gibi... Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum Leyla ben... Bildiğim tek şey, istemediğin şeyi yapıp seni üzme istemediğim. Duruyorum, sırf sen kaçıp gitme diye..."

Sisi düşünmek istemiyordum.

Hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum.

İstemiyordum.

Benim de tüm bildiğim bundan ibaretti.

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Kalkıp bir kahve almaya bile üşendiğim saatlere girmiştik. Rahat bir saattir yazıyor olmalıydım. Perşembe akşamki dersin Burak'ın bir konferansa katılması gerektiği için iptal olmasını fırsat bilmiş ve kitabın üzerinde çalışmaya devam etmiştik. Dikkatim ve takatim takdir edilesiydi. Takdir eden biri var mı diye başımı kaldırdım. Baran az önceki yerinde oturmuş, elindeki sarı fosforlu kalemle bir şeyler işaretliyordu. Köşedeki ayaklı lambanın ışığı üstüne düşüyordu. Bahçedeki çalılıkların rüzgârda kımıldanan yaprakların gölgesi yüzünde dolaşıyordu. Sıkılmadan izleyeceğim bir gölge oyunuydu. Sıkılmadan izleyeceğim bir gölge oyunu falan değildi. Kendimi kandırıyordum.

“Kaytarma, görüyorum,” dedi. Başını kaldırmış, gözlüğünün üzerinden birkaç saniye bana bakmıştı.

“Sen beni mi izliyorsun?” dedim. Dünyanın en saçma sorusu olabilirdi.

“Onu sana sormalı,” dedi dudaklarını hafifçe kıvrarak.

“Odaklanamadım birden!” dedim. Dikkatime nazar değdirmiştim; darmadağın olmuştu ve toplayamıyordum. Yazdığımı anlamıyordum.

“Ben bunu neden tekrar yazıyorum, Baran? Saçma değil mi, burası tamam mı hani?” Çare yoksa, çare çemkirmekti.

“Çünkü daha iyisini yazabilirsin, Leyla,” dedi. Son sözünü söyleyip bitirmiş bir edayla kâğıtlarına dönmüştü.

“Baran!” dedim. Amacım gerçekten bu sorunun cevabını mı duymaktı yoksa bir türlü geri dönemediğim paragraftan mı yırtmaktı, emin değildim henüz. “Geçen gün dedin ya...”

“Ne demişim bakalım?” dedi, meraklı gözlerini gözlerime dikerek.

“Hani... yeni olan senin gelişindi... daha doğrusu Lavinia'nın geliyordu diye...”

"Evet... Koca koca puntolarla 'Dikkat! İlk taslaktır!' notunla..." O geceki gülüşün aynısı yerleşmişti yüzüne. "O not duruyor hâlâ, görmek ister misin?"

Dudaklarımı ısırdım. Elimden şapşal şapşal gülmekten daha ötesi gelmiyordu. Her yol aşağı yukarı aynı yere çıkıyordu. Aklim fikrim gaz ve toz bulutu olmuştu ve içimdeki Bing Bang patlaya patlaya bitmiyordu.

"Lavinia'yı gerçekten beğendin mi sen?"

"Lavinia'yı mı?"

"Yani kitabı..."

"Onu anladım, Leyla."

Yerinden kalkıp bana doğru yürüdü. İfadesi her bir adımda ciddileşiyor muydu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Ne?" diye sordum, yarım ağız.

"Niye ikimize birden hakaret edesin geldi birden, onu anlamadım," dedi.

O kadar ileri gitmemiştim. Gitmiş miydim?

"Ne hakareti?" dedim. Sesime dolan sitemi engelleyemiyordum.

"Bir: Hâlâ bu soruyu sorman kendine hakaret. Beğenilecek tarafı olmayan bir şeyi düzeltmeye çalışmıyoruz haftalardır. Onu parlatmaya, daha iyi hâle getirmeye çalışıyoruz. İki: Bu soruyu sorman bana da hakaret. Bir kitabı, sırf yazarı gelsin diye kabul edecek kadar profesyonellikten uzak biri gibi mi görünüyorum?" Sesimdeki sitemi almış, altını açıp fokur fokur kaynattıktan sonra kendisinininkine dökmüştü.

"Öyle demek istemedim!" dedim. Çaresizlikle.

"Yanlış anlaşıldıysa özür dilerim, kusura bakma!" dedim.

"Ama bu da benim yazdığım derli toplu neredeyse ilk şey. Biraz şüpheyile yaklaşmam normal olmalı!" dedim.

"Hem... hiç mi merak etmedin yani? Hiç mi etkisi olmadı, bunu benim yazmış olmamın?" En son cümle itibarıyla artık demiyor, bağıırıyordum. Özür dilemekten buralara nasıl gelmişim, akıl sır erdirmek mümkün değildi.

“Aslında gerek yok ama endişenizi ciddiye alalım o zaman, Leyla Hanım,” dedi. Bu kez gülümsüyordu ama sesinde beni ciddiye davet eden öyle bir tını vardı ki davet ettiği yerde tir tir titrememek işten değildi. Yaslanmış olduğu masanın kenarından kalkıp sehpaye yürüdü. Notlarını eline aldı, birkaç sayfa arasında hızlıca gitti geldi, her birinin köşesine birer post-it kondurduktan sonra dosyayı bana verdi.

“İşaretlediğim yerleri yeniden yazacaksın,” dedi, dümdüz, okuyamadığım bir sesle.

“Ama...” diye itiraz edecek oldum. “Bunlar daha önce konuştuğumuz yerler değil.”

Beni dinlemedi ve devam etti.

“Sadece üç beş kelime değişikliği veya devrik cümlelerin düzeltilmesi değil ama... Tümüyle sıfırdan. Vermeye çalıştığın duyguya odaklanarak... Aynı duyguyu tamamen farklı bir perspektiften anlatmaktan bahsediyorum. Yazdığın şeye kıymaktan da gerekirse... Mevcut hâli kötü değil ama sana ‘iyi’ dedirtene kadar yeniden yazılacak onlar. Zaman sınırın yok. Bir gecede yazamazsın zaten. Ama kafa yorup aklındaki sınırları sıfırlaman gerek. Bildiğin çerçevenin içinde düşünürsen hep o çerçeveye sınırlı kalırsın. Bak mesela, arkanda koca bir kütüphane var. Bir saat kendine bırakıyorum seni. Aç, bak, karıştır, rastgele bir sayfa oku... Sonra başka bir şeye geç. İstersen aç, sevdiğim filmlerden parçalar seyret. Sana yolladığım yazılara bak. Bir saat sonra bu belirttiğim yerlerden bir tanesi için yeni bir ifadeyle gel.”

“Ceza mı alıyorum yani?” dedim. Kızmıştım. Kırılmıştım bile belki. Neye hatta kime, onu bile anlayamıyordum üstelik.

“Daha iyisini yazıyoruz, bunun neresi ceza?” dedi, ağırbaşlı bir gülümsemeyle.

“Bana hiç öyle gelmedi!” dedim dudak bükerek. Çocuk gibi gidip sarılsam düzelir miydi?

“İsterseniz buna bir isim verebiliriz ama, Leyla Hanım.”

“Ne ismi?”

Gelip masaya oturdu, elimde manasızca salladığımı bile farkında olmadığım kalemin ucuna iki kez dokundu. "Buraya, ilk taslağınızla geldiğiniz o ilk gün, 'Görmek istemezsiniz' dediğim şey diyebiliriz buna... sizin güzel hatıranız için." İşaret parmağını işaret parmağıma hafifçe değdirdi ve gözlerime baktı. "Stres mülakatınız."

Elli beş dakika geçmişti. Dakika sayıyordum. Dakika saymaktan nefret ediyordum. Ama yok yere editör kaprisi çekiyorsam da bu, kendi marifetimdi. Belki çektiğim *editör* kaprisi bile değildi fakat o durumda da yine kendim edip kendim bulmuş olduğumdan, susmam herhâlde en iyisi olacaktı.

Odanın içinde dört dönmeyi bırakıp masaya geri geldim. Yerime oturdum. Önümdeki kâğıtlara baktım. Elle tutulur 3 5 satır yazmış olsam yine gam yemezdim, ve fakat gamlı baykuştan hâlliceydim. Zaten gamlı baykuş yerine stres mülakatlarındaki başarısı ile parlayan bir aslan parçası olsaydım şimdiye kadar kariyer basamaklarını beşer onar çıkıp bilmem nerelerin başında da olmam gerekirdi. Özetle, bu hâlime belki çok da şaşmamak gerekirdi.

Gözlerimi son elli altı dakikadır yerinden kalkmayan Baran'a diktim. Aynı yerde oturuyordu. Aynı sayfaları acaba sekseninci kez mi okuyordu, doksanıncı kez mi okuyordu? Gözleri açık uyuyor olabilir miydi? Yoksa dört dakika sonra benden soracağı hesapları mı kafasında ölçüp biçiyordu?

Yeniden ayağa kalkıp masanın kenarına yaslandım ve geniş kütüphaneyi karşıma aldım. "*Arkanda koca bir kütüphane var... Aç, bak, karıştır, rastgele bir sayfa oku...*" Tabii! Çok kolaydı sanki! Nereden başlayacaktım? İyice kaybolmamak için kitaplara dönüp bakmamıştım bile. Şimdi ise sadece üç dakikam vardı. Kaybedeceğim hiçbir şey kalmamıştı. Raflara göz gezdirmeye karar verdim.

Ona, o an rastladım. İlk bakışta gözüme çarpması şans mıydı, aşkta seçicilik miydi yoksa bildiğimiz tesadüf müydü? *Tesadüfle romantize etme hastalığım* sağ olsun, bu konuda sağlıklı düşünemiyor olmam anlaşılabilirdi.

"Ve Yüzlerimiz, Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa Ömürlü..."²⁸ Ben kendime alırım demiştin. Aldın mı?" dedi arkamdaki ses.

Tam bir saat geride kalmıştı, önümdeki kâğıtta neredeyse hiçbir şey yazmıyordu ve elimde John Berger'in kendime hâlâ almamış olduğum kitabıyla kısıkvrak yakalanıvermişim.

"Almadım," dedim. Günler önce bu kitaptan bana gönderdiği satırları okuduktan sonra girdiğim şok her nereye çıkıyorsa kitabı elimde alır almaz yine oraya gitmişim.

Kitabı elimden aldı. Küçük bir ayraçla işaretlemiş olduğu son sayfayı açtı ve birlikte gömülüp kalsiyum fosfat olmanın yeteceği kısmı okumaya başladı. Bir saattir kullanmadığı sesi sert ve çataltıydı. İç içeliğinden mutlu olan kaburgaların, kalça kemiklerinin, ayak kemiklerinin ve kafatasının bu gece rüyama gireceği kesindi.

Son cümleyi tamamladığında odanın içinde küçük ve yavaş adımlarla attığı turu da tamamlamış, yeniden başladığı yere dönmüştü. Sanki bir şey okuyan, hatta saatlerdir okuyor olmaktan dolayı ağzı kuruyan benmişim gibi dilim damağıma yapışmıştı.

"Sana bir şeyleri sesli okumak yasaklansın," dedim.

Kitabı masaya bırakıp yerine geçti. O deri koltuğuna yavaşça yerleşirken yüzüne yerleştiğini gördüğüm gülüşü de güneşe bakan gül goncası gibi açılıverdi. "Neden?"

"Bütün ciddiyetim sıfırlanıyor da ondan," dedim. Taktik maktik gözetmeyecektim. Ciddiyetimin sıfırlandığı konusunda son derece ciddiydim.

"Var mıydı ki?" dedi, kendinden emin sesiyle. Hâlinden fazlacı hoşnut olduğunu anlamadığımı sanıyorsa yanıliyordu.

²⁸ *Ve Yüzlerimiz, Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa Ömürlü (And Our Faces My Heart Brief As Photos)*, John Berger'e ait, 2016 yılında Metis Yayınları tarafından yayımlanmış kitap. (e.n.)

“Hayır, nasıl olabilir ki?” diye hayıflanmaya başladım. “Zaten bir sürü bölüme tekrar bakmıştık... Bunları affedersin de yırtık dondan çıkardın!”

Kahkahasına engel olamadı. Beni özellikle sinirlendirmeye çalıştığını bilmesem kemiği falan kalmayan dilimin şuracıkta uydurduverdiği komediye ben de gülmeden ge mezdim.

“Ama yani!” dedim isyan içinde. Dosyayı aldım, kendimi de deri koltuğun hemen önünde duran puf kısmına bir külçe gibi bırakıverdim. Yorgun olan sadece kafam değildi; sanki buraya bir saat kürek çekip öyle gelmiştim. “Bu rüya kısmını mesela...” dedim, sayfalardan birini çevirip  ocuk gibi gözünün önüne ittirerek. “Nasıl yeniden yazabilirim ki? Doğum günümde uyuyakalıp kâbus görmüşüm, zaten k busun kendisi yeterince karmaşık, mantıklı bir şekilde anlatana kadar akla kararı seçmişim... Sonra Baran Bey tuttursun, ‘Yeniden yaz!’ Ne yapayım, kendime sıfırdan rüya mı uydurayım?”

Susmadığı gibi, daha yüksek bir sesle gülüyordu şimdi.

“Allah Allah ya! Sen bana anlattın mı sanki r yanı?” dedim.

Bir kez daha Allah’ın iyiliğini vermesi gereken yerdeydim.

şu rüyayı başıma bela etmeyi ne zaman bırakacaktım?

“Hangi rüyayı?” dedi imalı imalı, beni daha da köşeye kısırtmak ister gibi.

Susmanın faydası yoktu şu saatten sonra. “Hani Bodrum’a gitmeden önce sana gelmiştim ya o... Sonra da işte... burada uyu-yakalmıştım... İşte o gün, aklına geldiğini söylediğin rüya...” Susmam ne güzel olurdu. Sözün gümüş olup s k tun altın olduğunu öğrenemeden yaşım kemale erecekti. Keşke aklım da erseydi.

Hafifçe doğrularak bana doğru eğildi. Bacaklarının dibinde, aptal gibi kalakalmış vaziyetteydim. Kalkmaya yeltensem, takılıp d şe eğim kesindi.

“Anlatmıştım ya...” dedi gözlerini kısarak.

“Valla ben de anlatmıştım ama birileri bana yeniden anlattırıyor!” diye cırladım. şu an yapabile eğim tek şey, çıktığım saçma yolda yürümeye devam etmektir.

"Peki," diyerek elimdeki dosyayı aldı ve hafifçe yana eğilerek kenardaki sehpanın üzerine fırlattı. "Peki"sinin sonuna ne gibi bir noktalama işareti gelmişti, emin değildim ama oraya bir nokta koyduğunu düşünmem, saflığın Alâsı gibiydi. Dosyayı bırakıp bana dönmeden bir kaçış aralığı yakalayabileceğimi zannetmem de düpedüz alıktı zira yerimden tam kalkmak üzereyken beni kolumdan tuttuğu gibi kucağına çekmişti.

"O zaman ben de baştan anlatırım."

Dudakları dudaklarıma değdi.

Dudaklarım tam bu noktada "*Anlatma!*" demeliydi. Dudaklarım birbirlerine sıkıca kenetlenmeli ve o uçurumun kenarından kaçıp gitmeliydi. Ve fakat onların iflah olabileceklerini bana düşündüren neydi? Belli ki aklımın verdiği komutları dinlemek yerine onunkilere yapışmak ve "*En baştan anlat!*", "*Tekrar anlat!*", "*Bir daha anlat!*" demek çok daha çekici gelmişti. Dudaklarımı suçlamak, saçma olsa gerekti.

Bu koltuk da iki kişilik olmasa gerekti.

"Renkli Rüyalar Koltuğu..."

Araladığımız jalûzinin arasındaki boşluklardan, sol yanımızda uzanan sonsuz geceyi ve gecenin yutamadığı ufacık yıldızları izliyorduk.

"Efendim?" dedi, kulaklarımın arkasındaki saçlarla oynarken.

"Diyorum ki biz bir roman olsaydık mesela seninle, bu bölümün adı da Renkli Rüyalar Koltuğu olabilirdi..." Omzuna yaslanan başımı aniden ona döndüğümde, saçlarımda dolaşan parmakları dudaklarıma değmişti.

"Galiba editörün olarak seni biraz daha az çalıştırmalıyım," dedi gülümseyerek. Parmakları yeni yerini yadırgamamış, dudaklarımın çevresini usulca dolaştıktan sonra boynuma doğru ilerlemiş, çizdiği tüy gibi yoldan ilerleyerek başımın sol yanını huylandırmaya geçmişti.

Elini usulca kaldırdım ve kollarının arasından soğuk gecenin içine doğru sıyrılıverdim. Gece soğuk değil, buz gibiydi. Ama bu, o an yapabileceğim en doğru şeydi.

Yapılacak tek şeydi.

“Ne oldu?” diye seslendi arkamdan. Geri dönüp ona baktığımda yüzü düşmüştü; kaşlarıysa küskün, çatık. “Yine mi ‘Kaçak Leyla’?”

Kaçmıyordum. Kaçmak istemiyordum.

Kolları bir daha asla kaçmak istemediğim tek yerdi.

Ama bir oyuna tutuşmuştuk biz, aynı birbirimize tutuştuğumuz gibi bir oyuna fakat oyun kandırmıştı bizi.

Oyun, çocuk oyunu değildi.

Biz, çocuk değildik.

“İradesizlik ediyorum,” dedim. Sesimde bir kızgınlık, kırgınlık, üzüntü ya da pişmanlık yoktu. Sadece kimsenin reddedemeyeceği kadar açık bir gerçeği söyler gibi konuşuyordum ki söylediğim, kimsenin reddedemeyeceği kadar açık bir gerçektir.

“Söyleme şöyle, Leyla...” dedi.

“Gideyim ben,” dedim. “Gerçekten gitsem iyi olacak.”

“Gitme, kal. Ben seni yarın işe bırakırım.” Yavru kurt köpeği bakışlarını göremiyordum ama üzerimde hissedebilmişim.

“Bir söz verdim, sonra da onu çiğneyeceğim kadar çiğnedim zaten,” dedim. Arkamı döndüm ve loş ışıktaki gözlerini seçmeye çalıştım. “Bari iyice cilalamayayım.”

Yanıma geldi ve gözleri gözlerimi buldu. “Tamam,” dedi, burnuma küçük bir öpücük kondurduktan sonra. Bir süre öylece bakakaldık. Anlamıştım. İnat etmeyecekti.

“Ben seni bırakayım,” dedi.

“Ben gideyim, olmaz mı?” dedim.

“Olmaz diyeceğim ama inatlaşacaksın. Soyadın Keçi olmalıymış,” dedi sırtarak.

“Bak ya! Üstüme iyilik sağlık! Sen ol keçi!” diye cırladım. “Benden aşağı kalır yanın mı var? Ayrıca stres mülakatı ayağına bana yapmadığın işkence kalmadı!”

“Hepsi kitabınızın daha iyi olması için, Leyla Hanım,” diyor-du. Kalkmış, üstünü giyinmeye başlamıştı. “İyi mi, iyi mi diye dertlenen sizdiniz! Fena mı ettik?”

“Zaten cevabımı bile alamadım!” dedim küsmüş çocuklar gibi. Sehpanın köşesine hangi ara attığımı bilmediğim hırkamı almaya çalışıyordum.

“Hangi cevabı almadın bakalım, üşengeç?” dedi gülerek. Elinin ucundaki hırkayı bana uzatacağına, beni kolumdan tutmuş, kendine çekiyordu. “Hadi, inat etme bak. Çıkalım, yatalım işte yukarıda. Hem orada tavandan daha güzel izlersin yıldızları.”

“Olmaz... Bu şekilde kötü hissediyorum ben,” dedim. Paytak paytak peşinden yürüyor, odaya dağılan üstümü başımı topluyordum.

“Tamam,” dedi. Elimden çekip beni masanın kenarına oturttu, hırkayı üzerime geçirip düğmelerimi iliklemeye başladı. Bacaklarımı bacaklarının arasına yerleştirdi ve yüzüme doğru eğilerek dudaklarını burnuma değdirdi. “Neyi alamadın?”

“Hı?” dedim, yüzüne aval aval bakarak. Bir şey konuşuyorsak da ne olduğunu kesinlikle hatırlamıyordum. Türkçeyi olduğu gibi unutacağım noktaya bile çok uzak değildim.

“Cevabını... alamamışsın ya... Onu diyorum.” Kelimelerinin arasına, yüzümü bir akşam meltemi gibi yalayan öpücükleri yerleştiriyordu. Bu yaptığı, hiç mi hiç hayırlı olmuyordu.

“Evet... Hiç mi merak etmedin?” dedim. Masanın ucunda gidecek yerim kalmadığından arkaya doğru uzanmaya başlamıştım. Bu masada yatar pozisyona geçmek de hayra alamet olacak gibi değildi.

“Neyi?” dedi üstüme daha da eğilerek. Bulduğu her boşluğu doldurmayı âdet edinmişti sanki.

“Beni!” diye koyuverdim sonunda. “Tamam, yazdığım kitabı sadece ben yazdım diye kabul edecek değilsin. Tamam ama... hiç mi etkisi olmadı kitapla beraber kaçak Leyla’nın da meydana çıkacak olmasının?”

Durdu.

Durdu.

Biraz daha durdu.

Sessizliğı nihayet iki kelimeye evirildiğinde, ağzından çıkan o iki kelime “Sence... Leyla?” idi. Ve söz konusu *Leyla*’yı da sanki ilk kez duyuyor gibiydi.

 zerimden kalktı, elimi tutup beni de kaldırdı ve burnumun üstüne son bir öpücük bıraktı. “Gel bakalım, seni bir taksiye bindirelim, hadi.”

Gece Yarısı Öpücüğü

“Lütfen bekleyin, olur mu? Hemen geleceğim.”
“Abla, burada çok bekleyemem, burası tek yön!”

Hızlıca taksiden indim. Şoförün neyse ki onunla dalga geçip geçmediğimi sormayacak kadar içi geçmişti. Onunla başka bir saat diliminde, örneğin mesai çıkışı karşılaşmadığımız için şanslı sayılırdı. Misal, buraların mahşer yeri gibi kalabalık olduğu bir cumartesi gecesini, Arnavutköy’den Etiler’e çıkmak üzereyken gerisin geri aynı yokuşu inmesini istemiş de olabilirdim. Ona iyilik ediyor ve şimdi istiyordum. Çok söylenmese iyi ederdi.

Taksiden fırladım, seri adımlarla yolun karşısına geçtim ve ağır kapıya doğru ilerledim. Sessizce eve doğru da yönelmek üzereydim ki şansım yaver gitmeye karar verdi. Kapıyı çalmak zorunda bile kalmayacaktım. Baran evde değildi. Bahçeye çıkmış, büyük ve tekli koltuğa uzanmış, telefonla konuşuyordu.

“Tamam, konuşuruz... Sen bir dön de... Hangi gün demiştin...
Tamam... Anladım.”

Bir yandan söndürdüğü sigarasının son dumanını gecenin karanlığına üflüyor, diğer yandan da incecik tişörtle ve boxerla bahçeye çıkıp ürperdiğinden olsa gerek, tek eliyle masanın üstünde duran battaniyeye uzanmaya çalışıyordu.

Battaniyeyi hızlıca çekip kollarımın arasına aldım, sadece başını dışarıda bırakacak şekilde üzerine örttüm, telefonun ucunda yakınlıkla aralanan dudaklarına yapıştım ve bunların hepsi olurken birkaç saniye bile geçmedi.

"Baran?" Telefonun ucunda, derinlerden bir erkek sesi yükseldi. "Uyudun mu yoksa, oğlum?"

"A-abi yok... Yok... Uyu-madım!" Kucağı çok rahattı. Kucağı keşke bu kadar rahat olmasaydı. Neredeyse kalkasım gelmeyecekti. Acaba taksici ne zaman kornaya abanacaktı?

"Sesin kesildi de birden, bağlantı koptu sandım... Bu otelde bağlantı çok kötü zaten." Birden Baran'ın abisi olduğuna kanaat getirdi im kişi, acaba dünyanın hangi şehrinden sesleniyordu? Baran'ın tipine bakılırsa uzaydan bile sesleniyor olabilirdi. Baran'ın şu an hayatla bağlantısı kısıtlıydı. Aramızdaki battaniyeyi dokuyan pamuk ipliği kadar bile değildi.

"Yok yok... Bahçeye bir misafir girmiş de..." dedi en h nzir ifadesini yüzüne giydirip.

"Kedi mi girdi yine?" diyerek güldü karşıdaki ses. Baran'ın abisi. "O senin eve geçenlerde giren kedi mi yoksa?"

"Yok yooook..." diye cevap verdi Baran buna gülerek. "Bu... başka bir... kedi..." Graham Bell'in bile yaptığı ilk telefon konuşmasından bu kadar keyif aldığından   pheliydim. Kalkmaya yeltendi imde belimden tuttuğu gibi beni kendisine, telefonu da kulağına sabitlemiş; sabaha kadar ikimizi de bırakmayacak gibi görünüyordu.

"O lum, kapın bacan açık yatiyorsun... Tamam, mahalle senin kırk yıllık mahalle de... Koca İstanbul'un h rlısı var, h rsızı var... Alacaksın bir gün başına belayı!"

"Alaca ım gibi görünüyor..." diye cevap verdi Baran. Ama cevabını Emre abisi duyacak mıydı, emin değildim. Zira bu bir cevap değildi, olsa olsa dudak mesafesinde olan birinin kime ettiğini bilmediği sessiz bir isyandı veya dudak mesafesinde olan başka birinin duyabileceği arsız bir fısıltı.

Hattın ucundan, "Efendim?" diye bir ses geldi. Emre abiye yazıktı, g nahtı. Gecenin bir yarısı nasıl bir yuma a dolandı ının farkında olsa zevzek kardeşi yerine sevgilisini aramayı tercih ederdi belki.

“Baran,” diye işaret etmeye çalıştım, kulağındaki telefonu göstererek. O ise dudaklarını aralamış, gözlerini bana dikmiş, ne benim ne hattın ucundaki abisinin ne dediğini umursuyor gibiydi. Kendine yeni bir meşgale bulmuştu. Aramızdaki battaniyenin iki ucunu bulup beni battaniyeye dolama meşgalesi.

“*Kedi*” diye bana mı laf atmıştı o? Bir yumak misali benimle oynadığına göre kedigiller familyasının en cengâveri belki de kendisiydi. Ya da belki familyanın basamaklarını üçer beşer çıkıp doğrudan içinde uyuyan kaplanı uyandırmıştım. Büyük kediler ailesinin dört üyesinden biri, süper yırtıcı, küçük ve büyük hayvanların çoğunu avlayan, fil hatta gergedan yavrularını bile avlayabildiği rivayet edilen bir Bengal kaplanı... Küçük bir ev kedisini mi avlamayacaktı? Hepsi yine, hiç şüphesiz, on dakika bile sırnaşmadan rahat duramayan, ev kedisinden bozma arsız bahçe kedisi Leyla’nın kabahatiydi.

“ABLA!”

“Eeeee... *Bi saniye!*”

“*Baran? Alo? Ne oluyor, oğlum?*”

Sesler birbirine girmiş, evren evren üstüne binmiş, yörüngeler birbirine dolanmıştı. Kim, ne, neden, nasıl... Bütün sorular ışık hızıyla dipsiz bir kakofoniye dönüşmekteydi.

Bir yanda dünyanın kim bilir hangi bucağından seslenmek için beyhude bir çaba içinde olan Emre abi, bir yanda kaçan müşterisinin peşinden elin adamının bahçesine kadar giren taksici, bir yanda kocaman bir battaniyeye dolanmış yarı çıplak elin adamı ve son olarak kucakta dolaşan arsız bahçe kedisi.

Kedi, kaplan, koç, kurt...

Sirkin âlâsı hiç şüphesiz bu bahçedeydi.

“Abla, yolu kapattık, gelmiyorsan gidiyorum!”

Baran’ın kucağından fırladığım gibi koltuğun arkasına geçtim. Baran ise bir eliyle battaniyeyi üstüne sarmaya çalışırken, diğer eliyle bana *dur* işareti yapıp taksiciye seslenmekteydi. “Bir saniye kardeşim, bekle, bekle...”

İçeri girdi, peşinden girdim. Cüzdanını bulup bahçeye çıktığı arkasından çıktım. Şu an minnoş bir ev kedisi bile değil, boynunda da görünmez bir tasmayla oradan oraya sürüklenen muflon bir oyuncak kediydim.

Eline tutuşturulan turuncu banknotu gören taksicinin yüzünde aynı tonda bir güneş açtı. "Kusura bakma be abi, böyle daldım... Ama abla *'Muhakkak bekle, hemen geleceğim'* deyince... Sonra da gelmeyince..."

"Anladım, kardeşim. Anladım, sorun yok, tamam... Hadi iyi geceler, hayırlı işler sana."

Davetsiz misafirlerin sonuncusu ihraç edilmişti. Sıra, ilkindeydi.

Baran ağır kapıyı kapatıp bahçeye döndü. Koltuğun kenarına ilişmiş, öylece bakakalan bana sadece gözlerini bahşederek sehpa-ya bıraktığı telefonunu alıp kulağına götürdü.

"Alo? Abi? Alo?"

Emre abi görünen o ki pes etmişti. Son on dakikadır aldığı en iyi karar olabilirdi.

"Demek kaldık biz bize..." dedi Baran. Arsız gülüşünü sakınmaya harcayacağı bir saniyesi daha yok gibiydi. Baran Kurt; koskoca yayınevi sahibi, başeditör, hatta editörlerin en kallavisi; belinden neredeyse düşmek üzere olan koca battaniyenin komikliğine bakmadan bana gülmeyi tercih etmişti.

"Kilitledin mi sen artık o kapıyı?" diye bağırdım. Benim de normal bir misafirlik anlayışım olmadığı aşıkardı ama az önce mahallenin taksicisine birimiz yarı çıplak basıldıysak bu benden çok onun rahatlığının eseriydi.

"Sen de içeri girdiğinde göre artık, evet!" deyip yanıma yanaştı. Koltuğa oturdu ve beni tekrar kucağına aldı. "Gece yarısı ortaya çıkan bahçe kedisi misin sen, söyle bakayım, nesin?"

"Bu gece bir şeyler oldum ama... ne olduğumu ben de şaşır-dım artık," dedim.

"O zaman şimdi de uslu bir ev kedisi oluyor ve itiraz etmeden beni izliyorsun," dedi. Elimi tuttu, salona geçtik ve birkaç dakika içinde evin hiç çıkmadığım katlarından birindeydik.

Yıldızlı göklerin katman katman açılan ve sonsuzluğunun içine bizi davet eden gizemli katlarından birinde...

"Burası şahaneymiş!"

Yanına uzanıp üstümü örttüm. Beni örten kollarının kendisiydi. Gözlerimden uyku akıyordu ama tavandaki iki büyük çatı penceresi beni gökyüzündeki küçük yıldızlara davet etmişti. Davete icabet etmeden edemezdim.

"İşte buraya çıkıyorduk, Leyla... Sen yine kaçmasaydın," dedi yastığa daha da gömülerek. Uykusu çökmeye başladıkça sesi daha da boğulmuştu. Sonbahar uykusuna yatmak üzere olan kurtlar böyle mi laf sokuyordu?

"İnsanın adı bir kez çıkmaya görsün!" dedim, hafifçe mız-mızlanarak. Hâlbuki burası Leyla'nın çoktan susması gereken yer değil miydi? Burası orası değilse, orası neresiydi? Kurdu iğneleyip uyandırmanın, sonra da üstüme salmanın âlemi neydi?

Ama kurt uyanmamıştı. Belli ki kendisini benim değil, huzurun kollarına teslim etmişti. Belimde duran elini tutup iyice kendime sardım ve önüne geçtim. Arkamdan sarıldı, elini belime bastırdı, yastığın altındaki elimi de diğer elinin içine aldı ve başını saçlarımin arasına gömdü. Herkes kendi yuvasını kendi yapıyordu bir şekilde. Herkesin yuvası tekti ve kendine özeldi.

"Geri al... Yoksa uyuyamam!" dedim.

"Efendim?" dedi, uyku sersemi.

"Kaçak dedin bana yine demin. Hâlbuki bak, kaçamayıp geri döndüm!"

"Gece yarısı karanlıkların arasından fırladın gerçekten," dedi mayışmış bir sesle.

"Eeeee?" diye sürdürdüm ısrarımı.

“Tamam, tamam. Geri aldım,” dedi fısıldayarak, “Hadi uyu...”
 “Aldıysan uyudum bile!” dedim. “Tatlı rüyalar...”
 Güldü. “Sana da...”

“Leyla!”

Çiğdem bana sesleniyordu. Ofiste, toplantı odalarından birinde olduğum için bana katın bir ucundan diğerine ba ırmak suretiyle seslenmeyi tercih etmişti. “Yeme in gelmiş, ben alıyorum!”

Sabahtan beri 15 metrekare bile olmayan penceresiz toplantı odasına tıklı kalmı tım. Sinirim tepemdeydi. Bırakınız güneşi görmeyi,  i ek olsam çoktan    beş kez solaca ım kesindi. Oysa ki dün gece tepemde ne güzel bir pencere açılmıştı. Sadece d n geceyi düşünmeyi isteyerek ama aynı anda da hiç istemeyerek önümdeki tablolara döndüm.

Sabah hava aydınlanır aydınlanmaz uyanmı , Baran’dan  ıkkıp eve geçmiş, üstümü ba ımı de i tirip i e gelmi tim. Sabahın k r ndeki bu küçük maraton bile beni bezdirmeye yetmi ti. Haftayı bitirmeye saatler vardı ama sanki kalan enerjim bana en fazla birkaç dakika yetecekti. Yorgundum, mutsuz değil ama huzursuzdum, odaklanmak benim için zul md  ve kafamın içinde küçük bir gaz ve toz bulutu asılı gibiydi.

“Leyla! Sana fantastik bir teklifim var!” Burcu yanıma geldi ve masaya oturdu. “Bizim Bozcaada’daki evde tesisat patlamış. Suyu kesmi ler ama acilen bakılması gerekiyormu . Anlayaca ın, bana mecburi ada yolu göründü bu hafta sonu.”

Bu durumu fantastik bulmuştu çünkü haftalardır bir fırsat yaratıp sonbahar bitmeden son bir kez Bozcaada’ya gitmekten bahsediyordu. “Evren senin yerine d   nm   resmen,” dedim. “Fazla hasar yok inşallah... Baya ı su mu basmı  eşyaları?”

“Yok yok, kom suda yedek anahtar var, çok geçmeden girip kesmi ler ama iptidai bir boru mu takmı lar, ne olmuş... Kısacası o evren boruyu cidden bir tarafıma taktı!”

Burcu, evrenin elinden patlak bir su borusuyla kurtulduğu için şükretmesi gerektiğinin bilincinde değildi.

“Erkan’la gidin işte,” dedim. Erkan sevgilisiydi. “Atlayın akşamdan, gidin. Mevsimi de değil artık. Boştur yollar.”

Erkan gidemezdi. Kuzeninin nişanı vardı. Burcu’nun teklifi de tam burada fantastik boyuta ulaşıyordu. Planı, *Operasyon Su Borusu*’nda ona eşlik etmem için benim kanıma girmekti.

“Sana da hafta sonu dinlenmesi olur hem. Pazartesi günü için de izin alırsız belki hatta.”

Kelimeleri doğru ve yerinde kullanan insanlardan olduğu için Burcu’yu takdir ettim; teklifi gerçekten fantastikti. Bununla beraber, hiç planda yokken kalkıp patlak boru değiştirmeye Bozcaada’ya gitmek -ne kadar fantastik olursa olsun- belki bana gerçekten iyi de gelirdi. Gaz ve toz bulutunu dağıtacak şey, sahiden birkaç yüz kilometre uzaklaşmak olabilirdi. Gidebilirdim.

Tek bir şeyi unutmadığım sürece, gidebilirdim.

“Leyla!”

Bir Leyla’ya daha hazır olduğumu sanmıyordum. Otuz küsur senedir bu ismi taşıyordum ama hâlâ beni yerimden sıçratmasına çare üretebilmiş değildim. Belki de Çiğdem’in tiz Leyla’sına hiç alışamayacaktım, kabul edip geçsem daha iyiydi.

Dosyadan başımı kaldırıp Çiğdem’e baktım. Bu kez üzerine açık mavi bir çiçek iliştirilmiş, beyaz, büyükçe bir kutuyla yanımda duruyordu. Kutuyu elinde ufacık bir hareketle neredeyse hoplatabildiğine bakılırsa içinde olsa olsa tüy gibi hafif bir şey olması lazımdı.

“O da mı bana?” dedim, anlamayarak. “Ben başka bir şey sipariş etmemiştim ki?”

“Bilmiyorum artık. Onu da sen söyleyeceksin, şekerim. Kuryeler bugün sana çalıştı.”

Kutuyu alıp arkaya koydum. Bunun hamburger olmadığı ke-sindi. Geçişirme şansım var mıydı, bilmiyordum ama varsa dene-yecektim.

“Kızım, birazdan çıkmıyor musun sen? Bak, bunu açmadan gidersen büyük laflar hazırlarım sana, sonra hazırladığımla da kalmam, arkandan ederim de! Göz hakkı var, göz hakkı!”

Çiğdem’in yanına, her bir adımda merakları katlanarak artan kızlar üşüşüyordu. Mümkünmüş gibi, daha da fazla köşeye sıkı-şıyordum.

“İnat ederim, açmam böyle üşüşürseniz başıma yalnız!” dedim.

“Daha da merak ettirirsin, o olur!” dediler.

“Yabancı mıyız, aşk olsun?” dediler.

“Ne utanıyorsun ayrıca... Arkadaşımız hediyesini buraya yol-lamışsa, hediyeden +18 içerik de beklemiyoruz herhâlde!” bile dediler.

Buraya nereden vardıklarına aklım eremedi. Kız milleti haki-katen çok fenaydı. Ellerinden kurtulma ihtimalim yok gibiydi. Uzattıkça daha da çok batacağım ise kesin gibiydi.

Tepemdeki kalabalıktan sıyrılmaya öyle odaklıydım ki kutu-yu açana kadar içinde ne olabileceğine dair kafa bile yormadığımı fark ettim. Zaten kafa yormama da gerek veya vakit kalmamış-tı. Kutuyu açar açmaz rengârenk bir sürü ince kâğıdının arasına saklanmış minik paket, parmaklarımın arasından kaymış; elimde siyah bir kumaş parçası bırakmıştı.

“Tişört mü o?”

“Boşuna yükseldik!”

“Aç bakayım önünü...”

“Ne yazıyor?”

“A-aaa! O neyin mesajı öyle!?”

Gayriihtiyari üzerime tutuverdiğim tişörtün üzerinde, büyük metalik renkte, gümüş ve altın puntolarla *Midnight Mystery Ka-ser* yazıyordu.

“Hmm, Leyla Hanım! Gece gece kimleri öpüyorsunuz bilirim!”

Güruha katıldığını bile fark etmediğim Burcu, tam bu sırada elinde küçük bir kartla yanıma geldi. "Bu... kutudan düşmüş olabilir mi?"

Burcu'nun elindeki kart ufacıktı ve kargacık burgacık yazısı olan bir doktorun elinden değil, son derece düzgün yazısı olan bir editörün elinden çıkmaydı.

Bulanın okuyamaması imkânsızdı.

O gece yarısı öpücüklerinden,

Hep isterim :)

B.

"Gerçekten çıkmam lazım, kızlar. Geç kalıyorum, hadi ba..."

Asansörün kapısı kapanmadan evvel edebildiğim son sözler bunlar olmuştu. Maazallah Bandırma yolunda ölüp kalırsam beni bir *hoşça kalın* bile dememiş kaçak Leyla hâlimle hatırlayacaklardı. Adımın bir ofis sınırları içinde *Kaçak Leyla*'ya çıkması eksikti ama Baran sağ olsun, onu da becermiştik.

Çıkar çıkmaz telefonu elime aldım. İlki, kendisinden yaklaşık iki saat önce istediğim fotoğraf olmak üzere, Baran'dan on bir tane mesaj ve üç cevapsız arama vardı.

Kendisinden iki saat önce fotoğraf istediğim tamamen aklımdan çıkmıştı. Bozcaada'yı söylemek için Baran'ı aradığımda, kalabalık ve gürültülü bir yerdeydi. Birkaç başarısız denemenin ardından durumu; özetle, *Operasyon Su Borusu*'nu, gitme fikrini, biraz uzaklaşma fikrini, mesafelerin zaman ve duruma göre faydalı hatta zorunlu olduğu fikrini nihayet anlatabilmiş ama her nedense muvaffak olduğuma kendimi bir türlü ikna edememiştim.

Bir sorun olmadığını ve dinlenmeme bakmamı söyleyip kapatmıştı Baran. "İstersen bir gülen surat da gönderebilirim" diye takılmayı da ihmal etmemişti. İstiyordum. Gülen surat lazımdı. Onun gülen suratı lazım, hatta elzemdi.

İstediğim fotoğrafın hikâyesi aşağı yukarı buydu. İstediğim yerine getirip gönderdiği fotoğrafta, kabinlerden birine girmiş aynadan kendisini çeken Baran Kurt'u görmek mümkündü. Sö konusu Baran Kurt kendisini, kahverengi fötr bir şapka, belinden kalın bir kemerle oturtulmuş kaşe, bej bir trençkot ve düzgünce bağlanmaktan imtina edilmemiş koyu lacivert tonlarında bir fular ile süslemişti. Mesajı ise şuydu:

"Buyurunuz, Leyla Hanım! Bozcaada'da kafa dinlerken bu kış bana bu imajımla eşlik edecek olduğunuz fikrine de alışmanızı temenni ederim... Sadece pipom eksik, onu da siz tamamlarsanız müteşekkir olurum... Esenlikler."

Tek eksiğinin piposu olduğunu söylese de bu kombinin esas ihtiyaç duyduğu parça bana kalırsa serin kış akşamlarına uygun, bordo gri renklerde kalın bir robdöşambrdı. Hatta eline tutuştu- rulacak bir kadeh viski de *ben burada ne arıyorum* demezdi.

Kendimi asansörün dışında bulduğumda, otoparkın en alt katına indiğimi ancak idrak etmiştim. Benim bir arabam yoktu ama yerin dört kat altına inmiştim. Asansörden giriş katında inmeyi atlayıp buraya gelmiş olma ihtimalim kadar, bütün bu katları birkaç kez inip çıkmış olma ihtimalim bile vardı. Fotoğrafın akabinde gelmiş olan ve henüz bakamadığım on tane mesaja yine sıra gelemeden telefon çaldı. Arayan, beklediğim kişiydi.

"Leyla... Nereledesin?" dedi merakla.

Ağzımı hâlâ toparlayabilmiş değildim.

"Hımmm... Sanırım mesajımı aldın... Hatta belki hediyeni de aldın..."

Hâlâ bir şey demediğim için bir nevi kendi kendine konuşuyordu.

"Sen deli misin?" Bayramlık ağzımdan çıkacak ilk laf gerçekten bu mu olacaktı?

"Rica ederim, sevgilim. Güle güle giy," dedi, *gelirken iki ekmek de al, öyle gel der gibi.*

"E-efendim?"

"Güle güle giy diyorum... Benim yeni imajımı nasıl buldun? Alış diye sana önden attım..."

Tek alışmam gerekenin bu olduğuna emin miydik?

"Tabii tabii!" dedim onun rahatlığıyla yarışmaya çalışırcasına. "Bayağı açmış seni... Ama herbâlde mağazada kadeh bulamadım... Bir viskin eksik..."

Uzun uzun güldü.

"Hımm... Bu bir teklif mi? İçeriz, tamamdır," dedi.

"Ben biraz yavaş içeyim tabii... Daha içmeden kafam güzel oldu çünkü benim... Asansörde saykodelik anlar yaşadım, kendimi yerin kırk sekiz kat altında buldum falan..."

Otoparkın içinde başı kesik tavuk gibi dolanmayı bırakıp asansöre geri yürümeliydim.

"Tabii tabii, seni yavaş içirmek lazım!" deyip güldü. "Aksi takdirde ya uyuyorsun ya kaçıyorsun!"

Gülmeme engel olamadım. "Baran Bey'in Leyla Hanım'a lafları bitmemiş demek! Bak, yola çıkıyorum, maazallah başıma bir şey gelirse Leyla'ya en son bunları dedim diye arkamdan ağlarsın!"

Saniyelik bir sessizlik oldu.

"O asansörü gelir, üstüne bir kilitlerim. Sen de gitmeyi de ağlamayı da görürsün, Leyla!"

Tehdidinin gözümün önünde peyda ettiği görüntüler, hiç yardımcı olan türden değildi.

"Eeeee... şey... tamam... Yani tamam derken gelip kilitleme asansörü üstümüze tabii! Yani üstüme." Saçmalıyordum. "Benim acele etmem, hemen toparlanmam lazım!" dedim telaşla. "Tişört... tişörtüm çok hoşmuş... Teşekkür ederim." Sesimde ne idiği benim için bile belirsiz bir tını vardı.

"Bir fotoğrafınızı da ben alırım o zaman," dedi Baran. "Tişörtle... Arzu ederseniz de tişörtlüz..." Onun sesindeki tınının ne idiği ise fazlasıyla belirgindi; çapkındı, arsızdı, oyun peşindeydi.

Boğazımdan istemsiz, küçücük bir kahkaha koptu. "Ben gideyim o zaman... yavaştan."

"Tamam, tamam," dedi beni azat eder gibi.

"Leyla Hanım hediyesini çok sevdi, Baran Bey," dedim. "Hep severek giyeceğine emin olabilirsiniz."

"Hep isteyeceğı bir şey daha varmış, Baran Bey'in o hâlde... Notunda yazmış, biliyorsunuzdur..."

"Hiç   pheniz olmasın... Leyla Hanım, biliyordur."

Eylülün sonunda Bozcaada'ya gelmenin pek akıl k arı olmadığı, çok geçmeden kendini belli etti. Gelir gelmez müthiş bir ada rüzgârına tutulmu tuk. Burcuların evine hızlıca göz atıp orada k     bir kıyamet kopmadığına emin olduktan sonra birlikte bizim eve geçtik. Patlak banyo tesisatı, uyduruk bir muslukla tutturulmuş vaziyette iki gün beklemişti, birkaç saat daha bekleyebilirdi.

Ertesi gün Burcu'ya evde yardım edip onu ustaların başındaki mecburi nöbetine teslim ettikten sonra, meydana indim. Hava hâlâ r zg rlıydı, üstüne üstlük g ne sizdi. Fazla soğuk olmaması ise  a ırtıcıydı; yirmi k surlerde hissedilen sıcaklık, anlaşılan benim z ğ rt tesellim olacaktı. Meydandaki kahveye geçtim ve bilgisayarımı açtım. Baran'la üzerinde çalışmaya devam ettiğimiz; yazmam, düzeltmem ve kontrol etmem gereken bölümleri yanımda getirmi tim. Bir kahve söyleyip i e koyuldum.  ay kahveyi, ıhlamur  ayı,  ay tekrar kahveyi takip etti. Saati, Burcu yanıma geldiğinde fark ettim; neredeyse akşamı getirmi tim.

"Kitap diyorsun..." dedi Burcu, manidar ama takdir dolu bir bakış atarak. "Valla bravo, sen bayağı bayağı yazar olmu sun. İki kere mesaj attım, fark bile etmedin, değı mi?"

"Yoo, görmedim gerçekten," dedim. G rmemi tim. Telefona, hatta neredeyse etrafıma bile bakmamı tım. Çevremdeki amcalar değımiş; sabahki amcalar yerini çay içen, sigara içen, tavla oynayan, okey döndüren, gazeteleri karıştıran, bulmaca  iziktiren başka amcalara bırakmıştı. Kendime verdiğim sözde durmuş, belki ihtiyaç duyduğumu fark bile etmediğim terapiyi kendime uygulayabilmişim. Tek başıma kalıp, düşüncelere boğulmadan yazma, sadece bir şeyler yazma terapisi...

“Seninki ne yapıyormuş?” diye sordu Burcu. Yolda saatlerce dinlediği hikâye, üstelik de en heyecanlı yerinde nereye varmıştı, elbette merak ediyordu.

Oysaki biz hikâyeyi en heyecanlı yerinde, duraklama devrine itmiştik. Bütün ipleri birbirine dolayıp en merak uyandırıcı yerinde sezon finali yapan yerli dizi gibiydik.

Ne diyeceğimi bilemedim. “Adı üstünde, mesafelere saygı duyuyoruz,” dedim.

“Duyabiliyor musunuz bari?” dedi.

Burcu’ya *aklımı çelme* diyen, telefona ise *bana diyeceğin hiçbir şey yok mu* diyen bakışlar attım. Ekranı aydınlatmaya elim gitmedi. En son dün gece konuşmuştuk; daha doğrusu biz tam adaya varmak üzereyken Baran’ı aramış, devri benden teslim alan Arhan’la konuşmuştum.

“Leyla bu huysuzun telefonuna el koyuyorum, yoksa suratıma bakacağı yok, alınmazsın değil mi?”

Cevap olarak, huysuzu kendisine emanet ettiğimi yazmıştım.

“Bizde emanete ekstra özenle bakılır,”

Arhan’ın mesajında, bu kez bir fotoğraf da vardı. Fotoğrafta Arhan başına, Baran’ın mağazada taktığı şapkayı takmış, Baran’a ağzındaki sigarasını yakması için bir çakmak uzatıyordu.

“Seninkinin saçlarını bozuyordu, şapkaya da el koydum.”

Aralarına girmeye hiç niyetimin olmadığını yazdığımda, şapkanın kapanın elinde kalacağını söylemişti. Ve bu mesajla beraber yolladığı ikinci fotoğrafta, her ikisi de ellerindeki kadehleri kameraya, şerefime kaldırıyordu.

Bütün mesajları okuduktan sonra telefonu bana geri veren Burcu hepimizi * ok tatlı* ilan etti. “Ayrıca bu arkadaşı da amma fırlama! Maşallah, hemen yengesi yapıvermiş seni,” demeyi de ihmal etmedi.

Arhan’ı Marmont’un rahatsız bar sandalyelerinde ilk gördüğüm anı hatırladım.  çimizdeki  rlandalıyla şimdi neredeyse kardeş çıkacağımızı o zaman kim bilebilirdi?

“Leylaaa! Sana da alıyorum bir bira daha!”

Yemekte Burcu’nun tesadüfen o hafta sonu adada olan lise arkadaşlarıyla karşılaşmış, sonrasında hep beraber Polente’ye gelmiştik. Saat 10’u geçiyordu. Saatlerce yazı yazdığım, saatlerce hiçbir şey yapmadan bağ bahçe izleyip g neşı batırdığım, dinlenmenin dibine vurduğum koca bir günün sonunda sıkılmıştım.  nsanın kendine verdiğı mola bile bir gün olmadan insanı sıkabilmekteydi.

Habersiz kalan insanın içine düşen sıkıntı ise daha sıkıcı tür-dendi.

“Ne oldu?” dedi Burcu, şişeyi bana uzatırken, “Biriniz inadı kıramadınız mı daha?”

“Yok canım, ne inadı, inat minat yok!” dedim, üstünde otura otura artık iyice k çım  batan tahta sandalyede rahatsızca kıvrılarak.

Gerçekten yok muydu? Bana kalsa yoktu ama arkamda bıraktığım boşlukta bir inat tomurcuğı fidan vermiş, hatta dallanıp budaklanmış olabilir miydi?

Baran beni inattan mı arayıp sormuyordu?

Boş yere beklemenin miadını tamamlamıştım. Benim kibar kibar mesafe dediğim şeyin 24 saat geçtikten sonra vadesini doldurduğu, hatta başka isimler aldığı şüphe g t rm yordu.

Telefonu elime aldım ve mesajları açtım. Neredeyse bir günüdür dokunmadığım klavyeye parmaklarımı değıdirdim.

"Merhaba! kaçak Leyla dan kaçak Baran'a merhaba!"

Beklediğim cevap, bana saatlermiş gibi gelen birkaç dakika sonunda telefonuma düşmüştü. Beklediğim cevap olduğu da zaten tartışmalıydı.

"Sana da merhaba, Leyla."

Bekledim. Herhangi bir şey diyebilmek için biraz durup beklemem gerekti.

Duygularımı daha iyi ifade eden başka bir harf dizisi bilseydim, onu yazıp gönderirdim.

Baran ise cevap vermemişti. Belki de vereceği yoktu. Belki de bu gecenin payına, gülen suratların değil, boşlukların doldurduğu saniyeler düşecekti.

"Keyfin mi yok?"

"Öyle demezdim ama galiba senin yok."

"Yorgunum biraz."

"Neden ki?"

"Bir sebebi yok..."

"Nasıl yok? OLSUN! BU ALIM SEBEBİN!"

Klavye üzerinden bağırmaya başladığım acaba belli miydi?

"Bilmem... Belki yalnız bırakılmaya gelmeyen bir türümdür."

"Sen... Bana mı kızdın?"

Karşımda olsaydı, sorumla beraber dotan gözlerimle de muhatap olması gerekecekti.

"Yok, Leyla... Sana Leyla olduğun için kızamam."

Galiba şuracıkta ağlayabilecek olduğuma az evvel karar verirken, erken karar vermişim.

"O ne demek?"

Güç bela sorduğum soruya cevap vermedi.

"Yine Leylahıgını yaptın kaçtın mı demek istedin?"

Buna da yoktu cevabı. Belki öfkemin de muhatabı olmak istememişti. Zaten gözlerimin de olmuyordu. Bu, bana reva değildi.

"Buna kızmadığını sanmışım Baran! İlyidik hanı?
Hanı gıl dinlenmene bak'tı Anlamıyorum gerçekten!"

Sinirlerimin tepetaklak olmasına ramak vardı. Belki de yoktu. Ramakları tüketmişim. Çantamı omzuma taktığım gibi barın köşesinde kurulduğum sandalyeden kalkıp sahile doğru yürümeye başladım. Arkamdan bakakalan Burcu'ya birazdan geliyorum diye işaret etmişim ama ne zaman, nereye döneceğim, dahası nereye gittiğim bile muammaydı.

"Neredesin sen?"

"Bardayım! Şişenin dibine vuruyorum da! HA HA HA!"

Kantarın topuzu kaçıyordu.

"Birazdan da o sahildeki kayalıkların birinden kendimi atmayı düşünüyorum. nasıl plan?"

Telefonu çantamın içine fırlatıp ön gözdeki sigara paketine uzandım. Keşke mevzubahis şişeyi de gerçekten yanımda getirseydim. Hatta buralarda sararmış bir gazete kâğıdı da bulsam ruhumun ışık hızıyla savrulup içinde kaybolduğu berduşluk, tadından

yenmez hâle gelirdi. Ama mevcut şartlar altında yapabileceğimin en fazlası, kayalıkların dibinde sağdan sola amaçsızca volta atmak olmuştu. Aşk acısı namına benim payıma ancak böyle uyduruk bir vaziyetin düşmesine ise gülmek istemiş ama gülememiştim.

Cebimden güç bela çıkardığım çakmakla sigaramı yakmayı denedim. Beceremedim. Kafamdaki azıcık akıl fikirle beraber çakan çakmağı barda bırakmış olmam, elbette bu geceye yakışan neticeydi. Üç beş kez daha çakmayı denedikten sonra pes ederek çakmağı öfkeyle denize fırlattım. Denizleri kirletmemek lazımdı ama Leylalara da acımak gerekirdi. Kışımın üstüne oturup kendime acıma saatine belli ki sonunda gelmiştim. Yeterince acıdıktan sonra belki sözümde de durur, kendimi sahiden şuradan atardım.

“Gece yarısı öpücüğünü vermeden nereye atıyormuşsun kendini?”

Demek ki yeterince sıkıldığınızda -kendinizi otuz kırk santimlik bir kıyıda atmak isteyecek kadar sıkıldığınızda- hayal görmeye başlamanız da ihtimal dâhilindeydi. Ya da hayallerinizi *duymaya* başlayabilirdiniz. Allah size acır, sevdiğiniz insanın sesini kulağınıza getirirdi.

Ama yine de yeterince acımadığı kesindi çünkü size tatlı bir *seni seviyorum*unu bahşetmek yerine, size teessüf eden sitem dolu sesini duyurmayı seçerdi.

Dudaklarımda sallandığını fark bile etmediğim, yanmayan sigarayı dişleyerek arkamı döndüm. Sigaram, dudaklarımdan kayıp gecenin karanlığına karıştı. İki el belime dolandı, burnuma sanki senelerdir hasretini çektiğim diyarların kokusu geldi. Dudaklarımda kalan boşluk ufacık, sessiz mi sessiz bir öpücükle doldu. Sonra öpücük kanatlanıp uçtu, “Sen vermezsensin ben gelir, alırım... sevgilim,” dedi.

Hayal görmüyordum. Bu kadarını hayal etmek, delilikti.

Ki ben bu hayali görmek için deli olmaya da razıydım ama hayal değil, gerçektir.

On İki Santim

“Merhaba, sevgilim,” dedi.
Ne dediğinin bilincinde miydi?

“Hoş buldum... Çok hoş buldum seni.”

Dudaklarıma set çeken dudaklarıyla beni gafil avlamaktan hoşlandığı da belliydi.

“Ayrıca, çok da özledim...”

Dudaklarımı bırakmıştı ama boynumda gezen nefesiyle aklı-mı o kadar uçuruyordu ki söyleyecek tek bir şey düşünemediğim gibi, yakın gelecekte de düşünemeyecek hâldeydim.

“Sen beni özlemedin mi?” dedi. Bu seferki bir soruydu ve soru cümleleri, hatırladığım kadarıyla cevap cümleleri gerektiriyordu.

Hâlbuki anlamadığı şey basitti; bana kafayı yedirdiğinin farkında mı değildi?

“Bana kafayı yediriyorsun şu an... Farkında mısın?”

Rüzgâr çıkmış, açık bıraktığım saçlarımın tümünü birbirine geçirmişti. Baran da bana aldırmamış, “O, bana lazım ama...” diye cevap vermişti.

Karışan saçlarımı düzeltiyor, parmaklarının arasına aldığı tutamları usulca kulaklarımın arkasına yerleştiriyordu.

“Saçlarını bile özledim...” diyordu.

“Sen?” diyordu.

“Hiç mi özlemedin?” diyordu.

“Cevabımı hâlâ alamadım...” diyordu.

Bıraksam kim bilir daha neler diyecekti. Oysaki ben dudakların ucunda, hırçın sonbahar rüzgârında tır tır titreyen kuru bir yaprağa dönmüştüm; bir esintiyi daha çıkaramayacak, dalımdan kopup uçacak hâldeydim.

"Kafayı yemeye devam ettiğimdendir, Baran!" dedim. Bir yandan söyleniyor, bir yandan galiba ağlıyor, bir yandan da kendime asla söz geçiremiyor ve boynuna dolanıyordum. İlk rüzgârda kopup gidecek kuru yaprağın kendini yemyeşil bir sarmaşık sanması, dalına kendisini çepçevre dolayıp katiyen bırakmaması... Hüzünlüydü hatta belki acınasıydı ama anlaşılmaz değildi.

"Baran, ne yapıyorsun sen?" dedim. "Gerçekten... Önce бүгүн gün aramadın sormadın, sonra beni bir güzel kandırdın, bir güzel bozdun sinirimi, korkuttun. Neydi o öyle?"

"Çok mu korkuttum?" dedi gülerek. Böyle gülünce ciddiyetimin sonu çok erken geliyordu. Haksızlıktı.

"Korktum tabii! Bu da benim travmamdır belki?"

İki eliyle boynumu kavramış, dudaklarını alnıma dayamıştı. Ben de ona sarılıvermiştim yine, bulmacasının eksik kalan son parçasıymışım gibi.

"Sonra gecenin karanlığında pat diye karşıma çık..."

"Hep sen mi gece yarısı karanlıkların içinden çıkacaksın?" diye kesiverdi sözümü. "Gelip öpeceksin..." deyip bana doğru eğildi. "*Bu arada,*" derken tişörtümden tutmuş, beni tekrar kendisine çekiyordu, "çok yakışmış ama... sanırım kendisini artık üstünden çıkarmamız gereken vakitteyiz."

"Öyle miyiz?" diye bağırıverdim. "Nasıl öyleyiz? Bütün o konuştuklarımıza ne oldu? Hani... bekleyecektik?"

"Beklemeyeceğiz," dedi. Yüzüne küçücük bir gülümseme yerleşirmiş, devamını getirmek için bakışlarını gözlerime kenetlemişti.

Ama susmuştu.

Devamını getirmeye lüzum bile görmüyor gibiydi.

Kendimi kollarının arasından sıyrıp arkaya attım. Bir boşluğa düşmüşçesine sendelemiş, arkamızdaki ağaca tutunma ihtiyacı hissetmiştim.

Yüzümü, bana vermediği cevapların orada da olmadığı kesin olan gecenin karanlığına çevirmiştim ki geldi, geceyle arama girdi, dudaklarıma dokundu ve "Bitti," dedi.

"Nasıl yani?" dedim.

"Bitti yani," dedi.

"Ne bitti? Nasıl bitti? Şimdi... Şu vakitte... Bitti?" Bütün soruları bana tek tek sorduracak mıydı?

"Evet," dedi, dünya yuvarlak mı sorusuna cevap veriyormuş kadar galesiz.

Benim dünyam ise dümdüz olmak üzereydi. Ne dediğinin farkında mıydı?

"Gözde'yle mi konuştun? Bu hafta değil miydi... oyununun prömiyeri? O bitmeden bunu yapmayalım dememiş miy..."

"Tam olarak öyle değildir belki, Leyla!" dedi, galiba ilk defa öfkelenerek.

Fakat o an gözlerimin içinde nasıl bir dehşet belirdiyse sesine dolan anlık kızgınlık yerini, beni sarıp sarmalamak isteyen bir şefkate terk etti.

"Gel buraya..." dedi, kollarını bana sararken. "Evet, onunla konuşmaya gittim... Çünkü sen gittin ve her şey... bütün bu beklemler, sabretmeler, bitmiş gitmiş şeyler için kendimize bu kadar eziyet çektirmeler... birden çok saçma geldi, Leyla. Daha fazla duramadım. Çünkü neden duralım? Zaman o kadar değersiz mi?"

Bu bir soru değildi. Yanıtı da bende değildi. Elimizden aylar kaydırmıştık biz. Zamana değer biçmekte usta değildik.

"Ve evet, Gözde'yle konuşacaktım da..."

Konuşmamış mıydı yani?

"Ama gerek kalmadı. O da sonunda aynı noktaya gelmiş."

Bir sessizlik oldu. Sessizlik büyüdü, büyüdü, nereye yayılacağını bilemez hâle geldi.

"Nasıl yani?" dedim, kollarının arasından çıkmadan. Kollarının arası kalbime, ruhuma öyle bir kalkan olmuştu ki bu soruya duyup duyabileceğim hiçbir cevap, buradayken, bana en ufak bi  çizik dahi atamazdı sanki.

Kollarını hafifçe gevşetip beni önüne aldı, muhakkak anladığına emin olmak ister gibi ellerimi tutup gözlerimin içine bakarak devam etti. "O da 'Bitsin' dedi, Leyla... 'Uzatıp zorlamanın bir anlamı yok' dedi. 'Bir süredir düşünüyorum ve çok iyi anladım artık bunu' dedi. 'Bu saatten sonra ancak birbirimizi üzeriz, kırsız ve kimsenin kimseyi üzüp kırmasına değmez' dedi." Ellerimi avuçlarının içine almış, dudaklarına götürmüştü. "Çok zaman önce söylenmiş olması gereken şeylerdi. Benim haftalardır söylemeye çalıştığım ama dinlemediği şeyler. Ve o söylemeseydi, benim söyleyeceğim şeylerdi. Ama artık önemi yok, önemli olan nihayet söylenmiş olmaları."

Bir yerlerde depremler oluyor, yeryüzünün plakaları birbirinden ayrılıyor gibi hissettim. Sanki dev hortumlar dünyanın bilmediğim şehirlerin bilmediğim sokaklarını darmaduman ediyor, ismini bilmediğim dereler taşıyor, bin yıllık ağaçları yerlerinden ediyor gibi hissettim. Adını duymadığım sönmüş volkanlar patlıyor, hiç görmediğim ve bundan sonra görmeyeceğim şehirleri küle döndürüyordu sanki. Sanki hiçbir şey olmuyor ve hepsi aynı anda oluyor gibiydi. Dünya bir dönüyor, üç duruyor, aklına estikçe dümdüz oluyor ve zamanın bir noktasını seçip orada duruyor gibiydi. Biz duruyorduk, gece duruyordu, rüzgâr duruyordu, tepemizde kayıp duran yıldızlar bile duruyordu sanki. Bu evrendeki her şey durabiliyorsa zaman da durabilir miydi? Çoktan durmuştu belki de. Onu, defalarca kaybettikten sonra, sonunda, en güzel yerinde durdurabilmiştik.

"Hazır durmuşken kaçalım, Baran," dedim.

"Ne durmuşken, Leyla?" dedi.

"Boş ver," dedim ve elinden tuttuğum gibi onu arkamızdan usul usul esmeye başlayan poyrazdan kaçırdım, serin gecenin içine çektim.

"Aaaa, Baraaaaaaan! Sen Baran'sınn! Hoş geldiiiiiiin!"

Burcu'nun ben gittiğimden beri kaç bira daha içtiğini merak ediyordum. Bana kalsa istediği kadar içebilir ve biz de doğrudan eve gidebilirdik ama Baran "Arkadaşlarına selam verelim, biraz duralım, ayıp olmasın," diyerek kibarlık etmek istemişti. Geniş gülümsemesi ve herkesi anında etkisi altına alan sıcak tavrıyla Baran Kurt, zaten tam bu kibarlıkların insanıydı. *Bardan kız kaçırın münasebetsiz yeni sevgili* durumuna düşmeyi reddeden sosyal zekâsından onu yiyebileceğimi düşünmüştüm ama bunu için birkaç saat bekleyebilirdim de.

Bir şeyler almak için bara yürüdük. "O zaman dünkü teklifinizi kabul ediyorum, Baran Bey!" dedim. "Bir viskinizi içerim!"

Yüzüne h nzır bir gülüş yayıldı. "Bu kadar hızlı kabul olacağını bilsem başka bir dilekte, aman, teklifte bulunurdum!" dedi.

"Tekliflere a ı ım," dedim gülerek, "mesela fötr şapkanızı da yanınızda getirdiniz mi?"

"Böyle güzel tekliflere malzeme olacağını bilsem kafamda bile taşırdım!" dedi, dudaklarını kulaklarımın ucuna belli belirsiz de direrek.

"O zaman viskiyle idare edeceğiz," dedim.  rpermemi engelleyememiştım.

"Sen viski içer misin ki?" dedi.

"Sanırım bu gece şişeden bile içebilirim!" diye ba ırdım.

Söz konusu görüntüye şahit olma ihtimali bile ağzını kulaklarına vardırmaya yetmişti.

Kadehi alır almaz kafaya diktım.

Az öncekinden daha da fazla gülüyordu şimdi. Oysaki hiç komik değildi. Komik olmadığı gibi felaket acı, hatta felaket de ekşiydi.

"Ayyyyyyyy!" diye ba ırdım. Viski benim neyimeydi? Demek yeryüzünün plakaları yer de de iştirse, dünyanın eksenini on iki santim yerinden de kaysa, viski bana bir santim yaklaşılabiliyor değildi. Bir arızalı Behzat  . 'ydi, bir de bendim.

"Tamam, tamam... Hadi sana i ebilece in bir şey alalım," diyerek yeniden bara yöneldi.

"Hadi, beni eve götürüp bu üstümdeki kurtaralım!" diyerek onu yolundan çevirdim.

Dünyanın eksenini kilometrelerce yerinden kaydıracak kütleçekim kuvveti şu an benim içimdeydi.

On iki santim de neydi?

"Leyla? Kızım? Orada mısın? Yine mi kesildi hat? Leyla?"

"Kapatırsan mı acaba artık..." diye bir fısıltı duydum. Bunun, hattın ucunda, bana sesini duyursun diye iyiden iyiye bağırmaya başlayan annem olması mümkün değildi. Bu, olsa olsa bir elini başının altına yerleştirmiş, saç baş dağınık, hafif şiş ama fal taşı gibi açık gözlerini bana dikmiş Baran Kurt olabilirdi. Yan yatmış vaziyette, sırtarak beni seyreliyordu. Hayır, kapatmıyordum. Parmakları ufak ufak boynuma ilerledi, minik paraşütçüler gibi kendilerini sol omzumdan bırakarak kolum boyunca aşağı süzül-
dü. Tüylerim diken diken olmuştu ama kararım karardı. Kapatmayacaktım, inat etmiştim.

"Leyla ne yapıyorsun sen?" dedi annem. "Dışarıda mısın? Gürültü de yok gerçi ama..."

"Değilim! Değilim... Mmmmm-merdivenlerdeydim de... Merdivenleri inip çıkıyordum... ondan bir... nefessiz kaldım."

Aslında dürüstlüğüm takdire şayandı. Mesela merdivenler yüzünden nefessiz kaldığım bütününü yalan değildi. Sadece söz konusu merdivenler ahşap basamaklardan değil, dirseklerimden yatağa bastırduğum iki kolumun arasına başını sokuveren Baran'ın, boynumun muhtelif katları arasında aşağı yukarı ilerleyerek konduğu öpücüklerden oluşuyordu.

"Hep şu sigaradan, bırakamadın gitti... Yazık bu yaşta..."

Merdivenler giderek daha tekinsiz hâle geliyordu.

"Sigarayı azaltmam lazım tabii... HAKLISIN!"

Daha fazla direnmeyerek kendimi sırt üstü sağ tarafımdaki yastıklara bıraktım. Buradan sonra da kısmetse kendimi artık Allah'a havale ederdim.

"Neyse," dedi annem, "*mutfak balkonundaki kavanozlara bakmayı unutmama bak, onların yerini de... Leyla? Leyla?! Düştün mü ne oldu?*"

Kendimi Allah'a havale edemiyordum. Ediyorsam da paket Baran'a iade oluyordu. Dolandığım örtüleri aramızdan sıyırış, onun yerine üstüme kendisini örtmeye karar vermişti. Sorsak, kendisinin daha iyi bir örtü olduğunu iddia edeceği kesindi. Ki iddia makamının ikna yöntemleri de kendine hastı; karmaşık argümanlara, tez ve antitezlere başvurmak yerine doğrudan ellerini, kollarını ve dudaklarını devreye sokmayı tercih ederdi.

Durmaksızın sağa sola dönmekten elime dolanan kulaklık mikrofonunu çekiştirip dudaklarıma götürdüm ve anneme son düzgün cümlelerimi söylemeye niyetlendim.

"Eeeeeeee yok... Düşmedim! İyiyim!"

Zira bundan on saniye sonra söyleyip söyleyebileceğim tüm cümleler devrilir, otuz saniye sonra ise cümle yapısı olduğu gibi tedavülde kalkardı.

"Şimdi kapamam lazım, öpüyorum seniiiiii!"

"Tamam, kızım. Bağırma duyuyorum!"

"Galiba annen çok yanlış şeyler duymadan kapatacağın yok senin," dedi fısıltı tekrar. Bana kollarının arasında bıraktığı kısacık mesafeden sırtırken, "Sıra bendeyse artık beni de öpebilir miyiz, Leyla Hanım?" diye de ekledi.

"Konuşuruz anneciğim," dedim, telefonu kapatıp komodine koydum ve nereden estiğini bilmediğim bir cesaret rüzgarına kapılıp Baran'ın kollarının arasından bir hamlede sıçramaya yeltendim.

"Leyla Hanım'ı merdaneli çamaşır makinesine döndürdünüz, bir kendine gelsin, düşünürüz, Baran Bey!"

Elbette Baran Kurt, yanında bırakınız koçu ancak ufacık bir kuzu olabilen Leyla'dan kat kat kıvrak ve çevikti. Hemen arkamdan fırladı, kollarını belime geçirdi ve beni tuttuğu gibi tekrar yatağa, kucağına çekti. "Hemen de hazırlandığın gözümde kaçmadı..." dedi bir kaşını kaldırarak, "sözde istemiyordun..."

"Sen tutturdun!" diye cırladım. "Yoksa ekim ayında Ayazma'nın buz gibi denizine girmek kim, ben kim!"

Dakikalar önce tekrar yatağa serilmeden evvel bikinimi giymiş, ince askılı plaj elbisemi de üzerine geçirmiştım.

Sadece güldü.

Kuzu mu demiştım?

"Ama bende de keçi inadı var, malum, damarıma fazla basmazsan iyi edersin!"

Parmakları üstümdeki askılının iplerini çekiştirdi. "Soyadının Keçi olması gerektiğini söylemişim!"

"Sen yumakla oynar gibi seninle oynamaktan hoşlanıyorum desene şuna!" dedim, kafamı çevirip göz ucuyla bakışlarını yakalamaya çalışırken.

Gülmesine ramak vardı ama kendini tuttuğu belliydi. "Sen bana kedi mi dedin şimdi?"

Gözlerimi meydan okurcasına gözlerine diktım. "Şunu adam gibi çek çıkar da anlayalım, kedi misin panter misin?"

Bir dakika bile geçmeden anlamıştım. Kedi falan değildi. Panter de değildi, kaplan da değildi. İsmine saygısızlık etmemeli ve ona olduğu şeyi söylemeliydik.

Vahşi bir kurt.

İnce kese kâğıtlarına sardırduğımız beyaz peynirli minik sandviçlerin üçüncüsünü ısıırken hâlâ söyleniyordum. "Of ya! Kahvaltı yapamadık kaldık böyle..."

Baran başını yoldan çevirmeden cevap verdi: "Leyla, inan bak, o Rengigül'e gidebilseydik bundan daha fazla yiyemezdin... Bu ne iştah kızım ya, ada havası mı çarptı, ne oldu?"

Bilmiş kurt ağzının payını istiyorsa, ağzının payını vermekte beis görecektim. Önden katık olarak dereotlu küçük poğaçalardan birini aralık dudaklarının arasına sokuşturdum. "Kurt çarpmış bence! Bir çarpmış, iki çarpmış, durmamış üstelik. Arsız kurt."

Yüzüne yerleşiveren gevşek hatta neredeyse şapşala kaçan ifadeyi çabucak silerek önüne döndü. Dar ve taşlık yollarda dikkatli kullanma çabası içindeydi.

“Akşam rüzgârgüllerine çıkarız değil mi?” Damla sakızlı kura-biyelere geçmiştim. “Denizden ona göre vakitlice dönelim.”

“Denize girecek misin, girmeyecek misin?” diye sordu.

Isırdığım parçayı ağızımda zar zor çevirirken, kalan yarısını da Baran’ın ağızına ittirdim. “Ona göre mi yani?”

“Bunca yediğini yakmak için girmek zorundasın zaten, ondan dedim,” dedi, ağızındaki koca parçayı yutmaya çalışırken.

“Sen bana obur mu diyorsun yani? Görürsün!” diye söyledim. Filinta gibi adama, üstelik senelerin yüzücüsüne ne yapacaktım da o gördüğü *günü* olacaktı, kesinlikle fikrim yoktu.

Ayazma’ya varmıştık. Hava güneşliydi. Ekimin nispeten sıcak bir pazarını yakalayabildiğimize bakılırsa şans bizimleydi.

“Hadi o zaman!” dedi sabırsız kurt, plaja ayak basar basmaz.

“Daha dur, yeni geldik! Bari biraz güneşlenelim!” dedim.

“*Dünyaları yedim, bu vaziyette yüzemem* desene sen ona!” dedi şımararak. Yanıma çökmüş, damla sakızı kokulu nefesini yüzüme üflüyordu. Şımarıklıktan başka bir şey değildi.

“Sen git, kendininkileri erit!” diye cırladım. “Ben.... eritirim... kendiminkileri!”

“Peki madem. Teklif var, ısrar yok!” deyip yanağıma varla yok arası bir öpücük kondurdu. “Güneşin altında haşlanırsan karışmam,” deyip denize gitti.

Güneş sahiden, takvimlerin ekim ayını gösterdiği gerçeğine aldırmaksızın sinsi sinsi kızartacak gibi görünüyordu. Bu fazlaca ani gelişmiş hafta sonu kaçamağı için planlarım çok başka olduğundan yanımda güneş kremi dahi getirmemiş, sabah dolapta bulduğum, kim bilir hangi yazdan kalma birkaç şişeyi çantama atıvermiştim. Ya haşlanıp kızarmış tavuğa dönecek ya da alerji olacaktım; seçenekler basitti. Semalarda belirmeye başlayan dev bulutlar buraya ulaşıp güneşi kapatırsa kısmete üşütüp hasta olmak da dahil olurdu. Kader ne gösterecekse artık gösterecekti.

Sırt üstü uzandım, gözlerimi kapadım ve kendimi sessizliğin kollarına bıraktım. Ekimde burada olmanın en iyi yanı, hiç şüphesiz bu eşsiz sükûnetin insanın üstüne serin bir örtü gibi serdi-

gi dinginliği dinlemekti. Dinledim. Epey bir zaman dinledim. Gözlerimi yeniden açtığımda bulutlar güneşin saltanatına çoktan göz dikmişti. Yavaşça doğruldum ve bakışlarımı denize çevirdim. Benimki bana şov yapma gereği bile duymadan kendini dalgaların arasına bırakmış, gözden kaybolmuştu. Bense güneşin alnında kim bilir kaç dakikadır baygın baygın yatıyordum ve şimdi-den pişmeye başladığımı sanırım kabul etmeliydim.

Yine de o çivi gibi suya girmek hâlâ korkutucu bir fikirdi.

Arkamı döndüm ve bir süre de yüz üstü yatıp kitap okumaya karar verdim. Plastik şezlong minderi göğsümü ve bacaklarımı, başıma nasıl geçtiğini anlamadığım güneş ise kafamı yakmıştı. Direnmeyi bırakma zamanım gelmiş gibiydi. Ayrıca, küçük değilse de küçülüp cebime giresice karabalık neredeydi, o da artık bir zahmet kafasını sudan çıkarıp benimle ilgilense miydi?

Terlikleri ayağıma geçirip denize yürüdüm. Bu sabahın erken saatlerinde dolabın derinliklerinden çıkan ve muhtemelen senelerdir giyilmemiş olup durduğu yerde gevşeyen bikinimin askılarını kontrol edip suya doğru ilerledim. Suyun üstünde minik, siyah bir kafa tespit etmeye çalışırken neredeyse dizlerime kadar girmiş durumdaydım. Tam lanet olsun deyip kendimi bırakacaktım ki iki ıslak kol beni tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve öyle atılmaz böyle atılır dercesine dalgaların arasına indirdi.

Ne tarafa döneceğimi bile bilemez hâlde can havliyle sudan fırladığımda, Baran bir kez daha beni kucaklayıp kollarının arasına almıştı.

“Rica ederim!” dedi, iki ıslak öpücüğün arasında.

“Dondum, dondum, dondum!”

“O zaman seni derhâl alıştıralım!”

Bir kez daha suya bırakmıştı beni.

“Niye girdim ki ya!” diye isyan ettim, dişlerim zangır zangır birbirine vururken.

“Yanmışsın, kızım... Şu omuzlarına bak... Yanakların falan da kızarmış... Şemsiyeyi mi kapattın, ne yaptın?”

“Yoo,” dedim, ellerim gayriihtiyari omuzlarıma gittiğinde acıyla homurdanarak. “Of ya!”

“Şapşal!” deyip küçük kahkahasını dudaklarıma gömdü. “Hadi, yüzelim de bir açıl, kendine gel.” Belimden tutmuş, beni ileri doğru çe  ktiriyordu.

Hafif bir r  zg  r   km   , suyun y  z   dalgalanm   tı. Birka   da- kika i  inde suyun nihayet duruldu  u ve biraz ılındı  ı bir yere gelebilmi  tim. Yine de palet gibi ayaklarıyla bana kat kat fark atan ve metrelerce   tede durmu  , sırtta sırtta beni izleyen Baran’a yeti  ebilmi   de  ildim. Ba  ırmaya ba  ladım.

“Hey! Senin gibi idmanlı y  z  c   yok burada! Yoruldum, geri d  n!”   ımarık kızlar gibi naz yapaca  ım bir an varsa kesinlikle o anın i  indeydik.

“Demek yoruldun...” dedi, yanıma ula  ması saniyeler alm   tı. “O zaman biz de burada durup biraz oyalanırız.”

“Ne varm    aklında?” dedim, parmaklarımı ensesine sarıp. Cilvek  rlıktan de  il, sahiden dinlenip soluk almak i  in boynuna dolandı  ıma emindim. Bedenine de bacaklarımı dolam   tım. Onu da tamamen yorgunluktan yapt  ı ım kesindi.

Bir eliyle belimden kavradı, di  eriyle alınma yap   an minik sa  ları d  zelitti. Her iki eli sırtımda birle  irken g  z  me giren g  ne  e kar  ı kirpiklerimi k  rp   tırma ihtiya  ı hissettim.

“Bakıyorum ısındınız, Leyla Hanım!” dedi g  lerek. Bana   a- hane g  l   ler atabiliyordu tabii.    le g  ne  i g  z  n  n tam orta- sına isabet eden zavallı bendim, beyefendi de  il.

“Ekimde    yle bir hava bulmak da... Herh  lde sizin   ansınız, BA...”

Sesim, dudaklarının i  inde kayboldu. Saniyeler i  inde etkisiz h  le geldim. Ama gardımı yerle bir eden bu kez dudakları de  il,   st  mdeki biki- nin zaten y  zduk  e gev  semi   olan iplerini a  ıve- ren yaramaz elleriydi.

  stelik o eller, kollarının arasından sıyrılmaya   alı  mamı f  r- sat bilerek daha da fenasını yapm   ; bikiniyi tuttu  u gibi   nce boynumdan, sonra da ba  ımdan sıyr  ıvermi  ti.

Daha fenası? Altın kulaç Baran Kurt'tan bahsediyorduk. En fenasına elbette henüz gelmemiştik. Bikiniyi kendi kafasından geçirip boynuna astı ve hınzırca sıratarak etrafımda bir köpek balığı gibi dönmeye başladı. Yoksa o bir kurt balığı mıydı? Kurt balığı var mıydı? Şu an itibarıyla ikna olmuşum ki var olduğu kesindi. Az evvel kıyıda durmuş, küçük karabalık nerede diye meraklanan Leyla da olsa olsa bu resmin içindeki sazan olabilirdi. Dünya dönüyor, daire giderek daralıyordu ve sazan balığı Leyla kendini küçük kara kurt balığının kollarının arasında bulmak üzereydi.

"Baran! Ver şunu! Rezil oldum!" Kollarının arasında çaresizce çırpınıyordum. "Benim bir itibarım var burada! Saf köylü kızı gibi.... şey yapamazsın sen beni!"

"Bence senden çok güzel saf köylü kızı olur ama!" dedi kahkahalar atarak. Etrafta kimse var mı diye bir oraya bir buraya çevirdiğim suratıma rastgele öpücükler konduruyordu. "Sen acaba işi bırakıp buraya mı göçsen? Burada al yanaklı köylü kızı olarak yazarlık yaparsın... Türünün tek örneği olursun... Ben de gelir bir bağ alır, şarapçılık falan yaparım..."

"Bence büyükbaş hayvancılık yap sen, Baran Kurt!" dedim. "Gerçi kim kurda kuzu emanet eder, onu da bilmem ama!"

Ben de artık aptal gibi gülüyordum. Umarım bugün Bozcaada açıklarında boğulduğum gün olarak tarihe geçmezdi. Neyse ki yakınımnda sıkı bir yüzücü vardı. Fazla bile yakınımdaydı ama artık şikâyetçi olmaktan vazgeçmiştim.

"Bana sonradan isteyebileceğim şeylerin hayalini kurdurma, Baran!" dedim, vaziyet itibarıyla ne kadar ciddileşebilirsem o kadar ciddileşerek.

"Kuralım ne olacak?" dedi. "Bir gün gerçekleştiririz belki."

"Ben daha yazar bile değilim!"

"Ne olduğunun ne zaman farkına vardın ki?"

Güneş, bu kez onun gözlerinin içindeydi. Göz bebekleri kırıştırdığı ıslak, tuzlu kirpiklerinin ardına gizlenmişti. Onları açsaydı ben de oraya saklanabilir, bu bitmesini istemediğim rüyanın içinde sonsuza dek kaybolabilirdim.

Dudaklarımı dudaklarına götürdüm.

Maldivler, Bahamalar, Seyşeller... İsterlerse bu denizi, bu berrak, buz gibi suyu kiskanabilirdi. Çünkü dünya üzerinde bir dalıp bir daha çıkmak istenmeyecek en güzel, en duru, en berrak su, buradaydı.

Ve ben onun içindeydim.

“Çok yorgunum!” diye iç çektim. Ellerimi camdan sarkıtmış, alçalan güneşi parmaklarımla takip etmeye çalışıyordum.

Şaraplarımızı ve küçük plastik kadehlerimizi almış, katlanabilir sandalyelerimizi ve minik piknik sepetimizi arabanın arkasına atmış, gün batımını izlemek üzere adanın batı ucundaki rüzgârgüllere gitmekteydik.

“Onu suda çocuk gibi hoplayıp zıplarken düşünecektiniz, Leyla Hanım!” dedi Baran. Ellerini direksiyondan ayırmadan yüzünü bana dönmüştü. Yüzümde, kendi yüzünde oluşan yaramaz ifadenin izdüşümünü arıyormuş gibi bir hâl vardı. “Ya da küçük, saf köylü kızı mı demeliydim?”

Yüzümde, kendi yüzünde oluşan yaramaz ifadenin iz düşümünü aradığı kesindi.

“İşte ben... size göre biraz daha hamsam, demek ki...” diye mırıldandım. Yüzüm mü kızarmıştı? Galiba yüzüm kızarmıştı. Bunu normalde cırlayarak söylemem beklenirdi ama bu kez sesim neredeyse içime kaçmıştı.

“Bana hiç hamsınız gibi gelmedi!” Sözcüklerin üstüne çapkınca basa basa söylenmenin böylesi de herhâlde görülmemişti. “Bilakis, insanı suya götürüp susuz getirecek bir hâl var sizde!”

“Var, var! O suya gidip gelirken hasta olmak da var!” dedim. Mızızlanıyor olabilirdim ama haklıydım, denizden çıktığımdan beri hapşırıp öksürüyordum.

“Söylenme bakalım, huysuz!” dedi başıyla arka koltuktaki çantayı işaret ederek. “Evde kalın ne bulduysam attım çantaya. Artık isterse hortum çıksın, sana sökmez. Vitaminlerini de aldın... Turp gibisin turp!”

İstesen de keyfimizi kaçıramazsın diyordu. *Keyfimizi ne olur kaçıрма* diyordu. Keyif kaçırmak istiyor değildim. Şunun şurasında 24 saatimiz bile kalmamıştı, yarın bu saatlerde mecburi istikamet şehir keşmekeşine dönecektik.

“Dönmesek çok güzel olmaz mıydı, Baran!?” dedim, birazcık şımarıklık ederek.

“Maşallah, sen bayağı tembel çıktın!” diye lafı ağzıma çarpıverdi. “Sorumlu olduğun bir yayınevi yok mu senin? Editörün de epey geniş bir arkadaş herhâlde... Bakıyorum da 200 300 sayfa bir kitabı bitiremediniz bunca zamandır.”

Genel olarak laf çarpmayı seviyordu. Bu konuda kendisi bir istisna değil, hatta hiç değildi.

“Editörüm... başka meşgalelere daldı galiba... kitabı unuttu, günlerdir sorduğu yok!”

Ufukta alçalan güneşi takip eden gözlerimiz kendi hülyalarına dalıp çıkarken, adanın taşlı topraklı yollarında, çukurlara gire çıka nihayet rüzgârgüllerine geldik. Ekimde burada olmanın avantajlarından biri de buydu galiba. Gün çok daha erken batıyordu ama geniş, topraklı arazinin ucundaki gün batımı, yalnızca size ait bir seremoniydi.

Baran örtüleri ve sandalyeleri yamacın kıyısına taşıırken ben de arkasından şarabı ve piknik sepetini getirdim. “Burcular döndü yani İstanbul’a, öyle mi?”

“Evet,” dedim. “Şansa *co-pilot* pozisyonu boş kalmadı. Lise arkadaşlarıyla karşılaşmıştı ya burada, onlardan biriyle döndü.”

“Ve böyle rahatlattı vicdanını Leyla Koç!” dedi, şahsına has nüktedanlığını takınarak.

“Deme öyle,” dedim sitemle, “Alenen kızı ektim, illa bunu mu söyleteceksin?”

Tam sandalyeleri kurmuş, örtüleri önümüze sermiş, şarabı açmak üzereydik ki rüzgâr şiddetini aniden delicesine arttırdı ve kendimizi gerisin geri arabaya yollanmış bulduk. Çantanın içindeki en kalın şeyleri üzerimize geçirmiştik.

“En son gördüğümde, durumdan pek Őik yet ciymiŐ  gibi gelmedi bana... Yani Burcu,” dedi Baran, sandalyelere yürürken. Yanağ mdan küçük bir makas almayı da ihmal etmemiŐ ti.

Burcu elbette Őik yet ci falan değildi. Gitmeden Baran’ın boynuna atlamıŐ , “Bak Baranc ğ m, Leyla sana emanet. Söyle ona beni bu tatilde katiyen aramas n, ararsa k serim!” demiŐ ti.

“Seviyor arkadaşların beni valla!” dedi nevi Şahsına münhasır laubaliliğiy le. “Şeytan tüyü m  vardır bende, nedir artık...”

Sandalyemi biraz daha yanına çektim ve koluna minik bir çimdik attım. “ yle valla! Nisan’ı bile nasıl kandırdıysan... Yirmi senelik arkadaşım, kırk yıllık Barancı oldu!”

Kocaman bir kahkaha attı. Kırk yıllık Barancı Nisan burada olsa karşımdaki sevimli suratını m nciklamadan geçmezdi. Ki ben de m nciklamadan geçebilmek için kendimi zor tutuyordum.

“Sen bizim Nisan’la gönül bağımızı anlayamazs n bir kere, Leyla,” dedi gözlüğünü düzelterek, “Anlamak için fidanlık fidanlık dolaŐ man gerekir.”

“Eyvah!  ncirim susuz kaldı! Cuma sabahı aceleden atladım, sonra da unuttum!”

“ ncir mi?” dedi Baran ŐaŐ kınlıkla. “O sana aldığım...  ncir ağıacı mıydı!?”

“Yani... bir  eŐ idi... tam  ncir değil tabii, daha geniŐ  yapraklı ve kapalı alanda da yetiŐ meye müsait olan bir türü. Keman Yapraklı Kauçuk.  smi çok güzel, değil mi?” diye cırladım heyecanla.

ŐaŐ kınlıkla gülümsedi. Ciddi olduğ ma inanamıyor gibiydi. “Yine de... bir  NC R ağıacı yani, öyle mi? Ben Şimdi.... ocağıma  ncir ağıacı mı diktim yani senin!?”

“Yok artık!” diye kahkaha attım. “Hem ne o  yle? Saçma sa pan bir hurafe! Nesi varmıŐ   ncir ağıacının? Ne güzel ağıa !”

“Valla ben bilmem, Leyla... Büyüklerimiz boŐ na konuŐ mamıŐ tır!  ncir ağıacı, yapraklarından salgılanan asitler yüzünden dibinde ne varsa kuruturmuŐ . O yüzden ocağıma  ncir ağıacı diktirdiler yani... Ocağıma kuruttun manasında...” dedi bilmiŐ  bilmiŐ ,

“Benim canım incirimin asit salgıladığı yok!” diye söylenmeye devam ettim. “Kuru iftira! Gayet masum benim kauçuğum... Olsa olsa uzaktan soyu bozuktur... Ne yapsın, yazık, sülalesi yüziünden adı çıkmış...”

“Bilmiyorum artık, beni şüpheyeye düşürdün bir kere! Biz iyi bakalım o ağaca, neme lazım!” Ayağa kalktı, parmaklarını usulca gezdirdiği yanağıma ufak bir öpücük kondurdu ve önündeki şeye uzanıp doldurduğu kadehi bana verdi.

Ocağıma bir incir ağacı gerçekten dikilmişse şayet, bunu bana önce, çok önce yapmış olmaları gerekirdi. Hayatımın, uzun zaman sonra ilk kez bu kadar mutlu hissettiğim bir devriydi bu; inciri bilemezdim ama benim küçük incirimin bana getirdiği uğurdu, uğursuzluk değil.

“O, bana uğursuzluk değil; uğur getirdi,” dedim.

Yüzümüzden, kimin kime bulaştırdığını bilmediğimiz bir tebessüm geçti. Buraya esas neyi izlemeye geldiğimizi hatırlayana kadar birbirimize baktık. Batmaya yaklaşırken koyuverip ağlayan güneş, hiç şüphesiz bizi kıskanmış; kor kızılını Ege’nin koyu lacivert ufkuna bulaştırıp gitmişti.

“Battı bile!” dedim. “Bugün de böyle devrildi işte...”

“*Nankör zaman, ne çabuk geçiyor* da diyecek misin?” dedi.

“Tabii, diyeceğim! Bak, şu rüya gibi tatil de geride kaldı!” dedim. Üzücüydü.

“Henüz tam olarak geride kalmış sayılmaz,” dedi. “Şimdi mahalleye inip mükellef bir meze sofrasına oturacağız ve ben, seni sabaha kadar sıkıcı çocukluk anılarımla bunaltacağım!”

“İstediğim anıdan başlayabileceksem bana uyar!” dedim.

Elimden tutup beni yavaşça ayağa kaldırdı, kucığındaki telefonun kamerasını açıp bizi rüzgârgülleriyle beraber bir çerçevenin içine aldı ve en şaşkın bakışlarımdan birini yakalar yakalamaz kırmızı yuvarlağa dokundu. “O zaman buradan da bir anı bırakalım.”

Kuyruklu Yıldız

“Önce bir vişneli yaprak sarma alalım! Sonra... Kabak çiçeği dolması olsun tabii ortaya... Borani de istiyorum ben, şimdi canım çekti... Ahtapot salata... Eee, şimdi adaya kadar gelip damla sakızlı enginar almadan olmaz... Ayyy çok mu oldu, Baran!? Durdur beni!”

“Yok yok... Sen devam et, sevgilim,” diye cevap verdi Baran. Beni durdurmak, sağduyu sınırlarına davet etmek yahut benzeri katkılarda bulunmak yerine karşıma geçmiş, rahatına bakmayı tercih ediyordu. Taş çatlasa bir iki saat içinde çok yedim, şiştim, patlayacağım diye söylenmeye başladığımda acısı yine ondan çıkacaktı, dolayısıyla beni şu an durdurmuyarak yaptığı, kendi çirasını yakmaktan başka bir şey değildi.

“Abicim sen soğukları getir önden, biz ara sıcaklar için ayrı bir tura geçeriz gibi görünüyor.” Yakmakla da kalmıyor, ateşi harladıkça harlıyordu.

“Sen de açsın inşallah?” dedim Baran’ı süzerek. Bütün dünyaları tek başıma yiyecek olamazdım. Olmamalıydım.

– “Açım tabii! Ayazma’da üç beş tane midye dolma attık, başka ne yedik ki?” dedi. “Tepede de bir salkım üzüm yedik yemedik. Bu arada unutturma, meyveleri dolaba atalım eve gidince iyice pörsümeden.”

Keşke burada bir sepet meyveyi pörsümeden tüketecek kadar çok zamanımız olsaydı. On iki saatimiz bile kalmamıştı.

Kadehimden bir yudum aldım ve dudaklarıma bir sigara götürdüm. "Müsaadenizle, Lavinia," diyerek çakmağını uzatıp bana doğru eğildi. Göz göze geldik.

"Eeee, hangi anıları deşiyoruz bakalım bu akşam?" dedim derin bir nefes vererek.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi. Bir tane de kendi yakmıştı şimdi. "Doğruluk ya da doğruluk oynayalım."

Kaşlarımı çattım. "Onun doğruluk ya da cesaret olmadığına emin miyiz?"

"Eminiz. Bizimkisi böyle olabilir."

"Nasılmış bizimkisi?"

Büyük bir dikkatle masaya doğru eğildi ve gözlerini bana dikti. "Birbirimize şu son birkaç haftada merak edip sormadıklarımızı soracağız. Oyunun tek kuralı, doğruları söylemek... Anlaştık mı?"

Anlaşabilirdik tabii. O makûs birkaç haftanın sonunda nihayet kaçmayı bırakmasının ve bu ismin bu masada artık sadece artistik bir motif olarak varlığını sürdürmesinin şerefine, her türlü doğruluk oyununa vardı Lavinia. Lavinia'ya artık gitme denmesi gerekli değildi.

"Anlaştık bakalım!" dedim neşeyle. "Kim başlıyor?"

"Öncelik hanımlarda," dedi. Centilmenliği üzerindeydi ve fakat bu kez pozitif ayrımcılığının makbule geçtiğine emin değildim. Nereden başlayacağım hakkında en ufak fikrim yoktu. Tam çaktırmadan havalara bakmaya başlamıştım ki mezelerin geçit törenine sıra geldi. Bir bandoları eksikti, sanırım buzdolabının bir katını olduğu gibi söylemiştim. Bir vişneli yaprak sarma, misal, ancak bu kadar yetişebilirdi bir insanın imdadına. Ya da enginardan verseydik Lavinia'ya, düşünürken işe yarardı belki? Bunun daha ahtapotu vardı, boranisi vardı, kabak çiçeği dolması vardı... Yok muydu? Tık bile mi yoktu yani? Dünyalar sofraya serilmişti ama Lavinia'da bir tık dahi yoktu, öyle mi?

"Eee?" dedi Baran, arkasına yaslanıp.

"Ara sıcakları da mı söylesek?" dedim.

Kahkahası kulaklarımda patladı. En azından birimiz eğleniyordu.

"Bir afiyet olsun deseydik bari, obur şey!"

Hâlâ gülüyordu.

"Afiyet olsun, afiyet olsun..." dedim, bir lafı çekiştirebileceğim kadar uzatarak, "Sen mi başlasan acaba?"

"Yok canım, sen açsın. Lütfen, önden buyur," diye cevap verdi. Nazik şey.

"Onu demedim! Oyunu dedim!"

Sırıttı. Sonra daha da geniş sıırıttı. Kafasında beliren ilk cevapsız soru setinin karşılığını bulmuş gibi yeri göğü dele dele sıırıtiyordu sanki.

"Dert değil, başlarım ben... Zaten epey soru var aklımda."

Ne güzeldi.

"Hadi madem, şerefe!" dedim kadehimi kaldırarak.

"Şerefe!" diye karşılık verdi. "Başlıyorum o zaman... Ne yaptın? O altı ayda? Los Angeles'tan döndükten sonra yani."

Daha ilk sorudan bütün geceyi ipotek altına mı almak istiyordu?

Yüzümdeki bir gülümseme olduğuna emin olmaya çalışarak, "*Bütün gece buradayız mı diyorsun?*" dedim, "Bu nasıl soru böyle?"

"Neredeyse bir sömestr boyunca dersini aldın, Leyla!" dedi, çokbilmiş editör maskesini giyip, "En kısa ama etkili yoldan anlatmanın bir yolunu bulursun bence."

Madem en kısa ve etkili yoldan dem vuruyordu, en kestirmesinden çıkardım ben de o vakit. "Ne yaptığım tam olarak senin çalışma odandaki masanın üzerinde duruyor. Her tarafına onlarca post-it yapıştırılmış olarak..."

"Güzeeeeel... Güzel cevap. Baran bunu beğendi!" dedi, ağzına bir parça enginar atıp dudaklarını yalayarak. "Daha net olayım o zaman... Hayatına kimse girdi mi? Evren bile dâhil olabilir buna..."

Damardan girmek istiyordu demek, en azından bunu belli etmişti.

“Aramızdaki ilişkinin bitişini bir romana konu ettiğim insan... O romanı yazarken üstelik... Hayatıma girdi mi? Soru bu mu yani?”

“Her şey olabiliyor Leyla hayatta,” dedi.

Başka da bir şey demedi.

“Doğru,” dedim.

Hayatta her şey olabilirdi.

Ayrılanlar barışabilirdi.

Haklarında barışmasalar mı acaba diye dem vurulan kişiler dahi barışabilirdi.

“Ama biz barışmadık.”

Zaman bazı ayrılıkların üzerine sis gibi çöküp o ayrılıkların üstünü örtebilirdi.

“Ben... çıkmak istediğim sisin içine geri dönmedim.”

Vakarla ona gülümsedim. Vakarla bana gülümsedi. Birbirini anlamazlıktan gelen değil, birbirini anlayan ve bunu sadece bakışlarıyla ifade etmekle yetinebilen iki kişi olmanın vakarıydı üstümüzdeki. Konuyu memnuniyetle arkamızda bırakarak, “Sıra bende,” dedim.

Teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Tabii. Buyurun.”

“Beni aradın mı?”

Beni aradın mı?... Sorum masanın ortasına bir bomba gibi inmişti. “Kaçtım gittim... Hiç kimdir, nedir, nerden bulunur diye öğrenmeye çalıştın mı? Yoksa arkamdan cehennemin dibine kadar yolu var mı dedin?”

Kıvrılan dudaklarına ufacık bir tebessüm ilişmişti. “Adını bile bilmiyordum... Lavinia.”

Nereden peyda olduğunu anlamadığım arsız bir heves girdi sesime. “Bilseydin... diyelim?”

“Farazi sorular da mı var oyunumuzda?” diye cevap verdi, farazi olmayan bir merakla.

"Bilmem... olabilir belki," dedim.

"Olabilir," dedi.

"Olabilir... derken?" dedim.

"Olabilir. Yani belki arayabilirdim..." Onun sesine de muzip bir umursamazlık üşüşmüştü.

"Arayabilirdin mi... BELKİ?" Dil bilgisinin affına sığınmam gereken yerdeydim ama bekleyebilirdi. "O gece, konserden sonra... çalışma odanda.... öyle demiyordun ama!"

"Damarına ne zaman basacağımı merak ediyordum ben de!" deyip güldü. "İyi bile geldik bence buraya kadar."

"Kuralları çiğnedin, mızıkçı kurt!"

"Geri aldım. Özür diliyorum. Doğruluk ya da doğruluk oyunun kurallarına bundan sonra eksiksiz riayet edeceğime huzurunuzda ant içerim, Lavinia."

Sesime yapmacık bir sertlik kattım. "O hâlde adam gibi vereceğiniz cevabı bekliyorum!"

"Arardım," dedi ciddileşerek. "Ve aradım da... Söylemeyeceklerini bile bile sordum resepsiyona... Sonra bara da sordum. O gudubet restoran müdürüne bile sordum."

"Yok artık!"

Gülmeme engel olamadım.

"Gül tabii, gül sen daha! Bir isim dahi bırakmadan çekmişsin gitmişsin, sen daha gül... Sıra bana geçtiyse tam buraya cuk oturacak bir sorum var," dedi. Sesindeki iğneler tenime tek tek batıyor olmalıydı ama kalbim güneşte kalmış dondurma gibi erimiş, tenim bir pelte kıvamına gelmişti.

"Buyurunuz," dedim, dudaklarımı ısırarak.

"O gece, gitmeden... bana bıraktığını söylediğin not... Bulup bulmadığımı sormuştun ya hani, ilk toplantımızda..." Durdu ve bir müddet gözlerime baktı. "Uydurdun onu, değil mi?"

Ne desem boş olacak durağı burası olmalıydı.

"Bak ya!" dedi gafil avlanmış küçük kahkahasını patlatarak. "Tahmin etmiştim."

“Ne yapabiliyordim!? O kadar üstüme gelmiştin ki!”

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı. “Minik yalancı Leyla...”

Haklıydı. En başından beri onun karşısında yalancının tekiydim. Bunu tarif edemeyeceğim bir tatlılıkla söylemiş olması, gerçeği değıştirmezdi.

İnce parmaklarını çeneme götürüp eğilen başımı kaldırdı ve hafifçe sandalyesinden kalkıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Şşşş... Bak bakayım bana... Biliyorum seni ben.”

Tam olarak neyi diye sorar gibi gözlerine baktım. Sormaya dilim gidememişti.

“Bana artık yalan söylemediğini. Ve kaçmadığını. Tamam mı?”

Başımı kaldırdım, gözlerimi kapattım ve usulca dudaklarına dokundum. “Tamam...” Doğruluk ya da doğruluk oyununun en doğru, en basit cevabı buydu. Tek mutlu eden, tek huzur veren cevap da bundan başkası değildi. Aradığımız, hatta aramasak da bulacağımız tek cevap buydu. “Tamam. Her şeye tamam...”

“Bence de tamam,” dedi tekrar yerine oturup arkasına yaslanırken. Bir süre sessizce durdu, tepemizden başlayarak sokak boyunca sallanan sarılı mavili yeşilli lambaları izledi. Yüzündeki tebessüm, dingin ve gailesizdi ama fırtına öncesi sessizliğini süslüyor olabilir miydi?

“Efendim?” dedim sonunda. Karşımdaki ne denli hoş hatta şahane bir seyirlik de olsa daha fazla sabredemeyecektim.

“Efendim derken?” dedi. Dalgın bakışları bana çevrildi.

“Soracak bir şeyin var herhâlde. Sor sor,” dedim imalı imalı. “Hiç sizlik değil bu tavırlar, Baran Bey...”

“Pekâlâ o zaman, Leyla Hanım!” dedi meydan okurcasına. “Neden açık açık kim olduğunu söylememiş Leyla Hanım, en başında? Bunu bilmeyi istirham edermiş Baran Bey... Leyla Hanım bahşeder miymiş acaba cevabını?”

Gereğinden hayli uzun bir, “Eeeeeee...” döküldü dudaklarımdan. Dökülmesi gereken cevabın bu olmadığı kesindi. “Çok anlamlık bir şeydi o...”

“Bana hiç o kadar *anlık* gelmedi. Ya da o an, bayağı uzun bir anmış... Epey uzun!”

Eğleniyordu. Keyfinin gayet yerinde olduğı belliydi.

“Leyla Hanım’ın kulak misafiri olduğı kadarıyla...” diye başladım ciddi ciddi. “Baran Bey’in orada biraz... canı sıkılmış herhâlde!” Duyan, Baran Bey’i o hâl için neredeyse suçlu çıkar-dığını d   nebilirdi. “Biraz huysuz, aksi bir insan izlenimi veriyormuş... Bay... kendi deyimiyle... Kurt!”

Güldü. Artan bir merakla beni izlemeye devam etti ama sözümü bölmedi.

“ şte bu... huysuz ‘Kurt’ Bey de...”  stemsiz sırtıverdim. Ak-lıma barda kendisine art arda taktığım isimler geldikçe g lmeme engel olamıyor, zaten bir türlü diki i tutmayan uyduruk ciddi-yetimden durmaksızın çıkıyordum. “Bir * ekilin gidin başımdan* tavırları... Efendime söyleyeyim, bir *beni rahat bırakın* h lleri... Bir *bana dokunmayın da gidin nerede didi erseniz didi in* pozları...”

Koskoca bir kahkaha patlattı.

“Artık ne derdi varsa...”

Muhtemelen son c mlemdi zira bir kelime sonra ben de ko-yuverecektim.

Birden sustu ve masanın üzerinden bana yaklaştı. “O yüzden Leyla Hanım da... fazla bir *dert* mi olmak istememi , Kurt Bey’e?”

Cevap vermeden yutkunmam, nefesimi düzenlemem gerekti.

“Yani... Adam herkesten, her şeyden uzaklaşmak, sadece kafa-sını boşaltmak istiyormuş gibi durunca...”

“ imdi de sempatik kurt mu oldu? Az evvel huysuzdu?  lemsiniz, Leyla Hanım!”

Huysuz ya da *Sempatik* Kurt yerine dosdoğru Baran Kurt ol-duğunu öğrenseydim, acaba bugün neredeydik?

“Eeee sonra?” dedi merakla ama hafif duraksayarak. “Ayrıca ma allahınız var, bütün konuşmaya kulak misafiri olmuş gibi-siniz.”

“Üç karış ötemde mütemadiyen söylenince BAY... SOPA... Duymamak mümkün olmadı!”

“Bay... SOPA mı?” dedi hayretle.

Buna bir cevabım olamıyordu çünkü öncelikle gülerken boğazıma kaçan pirinç tanelerinden kurtulmam gerekmekteydi.

“Sopa yutmuş gibi oturuyordun!” dedim, öksürerek.

“Helal helal!” diyerek bana bir bardak su uzattı. “İyi etmişsiniz, iyi... Çok iyi düşünmüşsünüz sevgili... Lavinia!”

“Onu da zaten üç saniyede buldum...” dedim çocuk gibi.

“Ve fakat iyi bulmuşsunuz... böyle... parça tesirli.”

Durdu ve gözlerimin içine baktı.

Devamını getirmesini bekledim.

“Yani sonunda kaçıp gittiğiniz düşünülünce... Meğer size de ‘Gitme’ denmeliymiş, Lavinia... Ama dense bile yine gider miydiniz, orası da meçhul...” Gözleri hâlâ gözlerime dikiliydi.

“Der miydin ki?” dedim. Öylece. Gözleri sanki dilimi ele geçirmişti.

“İki kelam ederdik... Leyla,” dedi elini elime bastırarak, Leyla’ya bastırıldığı gibi ama daha hafif, daha şiir gibi. “Leyla’nın sohbetini de severmişim... kaçıp gitmeseymiş.”

Tabağımda kabak çiçeği dolması ve enginar değil, üzüntü ve muz kabuğu duruyordu şimdi. Bir damla yağ gözümünden süzüldü ve yağmurun ilk damlası gibi üstlerine serpildi.

Parmakları, kirpiklerime uzandı. Kalbi, kalbime değdi. “Aç bakalım ağzını,” deyip dudaklarımın arasına minik bir vişne bıraktı. Bunun için, aylarca pişmanlığını çektiğim bu hata, bu basiretsizlik için bir damla daha üzülmemi istemiyordu sanki. Üzülmemek için biraz durup ona bakmam yeterliydi aslında. Biraz durup onun burada, bunca zaman sonra karşımda sahiden durduğuna emin olmak, tüm bulutları dağıtmaya yeterdi.

“Tamam,” dedim veya mırıldandım. Sesim azıcık çıkmış ya da çıkmamıştı. “Borcumu ödeyeyim o zaman,” dedim, yüzümü yelleyerek. Sıcak olmuştu sanki.

“Ne borcu?” dedi merakla.

“Neticede sorunuzu tam yanıtlayamadım. Bütün birinci, ikinci, üçüncü tekiler  o ullar birbirine girdi...”

“Yooo, ben anladım,” dedi, kendinden emin ve rahat.

“Ne... anladın?”

“Leyla’yı... Ve tabii Lavinia’yı...”

“Nasıl?”

Bir süre durdu ve yüzüme baktı.  yice kendime geldi imden emin olduktan sonra devam etti. “Böyle alakasız, alelade bir yerlerden çıkmış gelmiş... apayrı bir dünyaya ait... ilişkisiz, amaçsız, beklentisiz bir *yabancı* gibi durursa... Karşısına çıkan o yabancıyla daha iyi vakit geçirirler diye d   nm   olmalı...”

Yüzünde gölgeler oynuyor, bilmediğim lirik danslara ba lıyor gibiydi. Gözlerine sanki bambaşka bir dünyaya ait, apayrı bir parıltı yerle mi ti. Gözbebekleri büyümüş ve koyula mı , kıyıları dalgalanmı  ve dumanlanmı tı sanki. Orada garip bir melankoli de görüyordum ben, çocuksu bir heyecan da, arsız bir ho nutluk da görüyordum hatta vakitsiz bir arzu bile görüyordum sanki.

“Lavinia’yı çok iyi... anla mı sınız,” dedim yutkunarak.

“Epey vaktim oldu,” dedi. “Kendisiyle tekrar kar ıla mamız zaman aldı.”

Altı ay...  yi mi kötü m  geçtiğine karar veremedi im, en alelade anında bile içimde bir yerlerde hep bir gariplik, bir burukluk hissettiğim, dilimin ucunda tamamlayamadı ım sayısız kelimeyle ve ya amadı ım bir geçmişin kekremsi tadıyla ge di im neredeyse 180 koca gün...

“*Ya sen?*” demek için a zımı açtım.

Ve anında vazgeçtim.

Onun altı ayının nasıl, tam olarak neyle geçtiğini bilmek istedi ime emin değildim.

Onun yerine ona kendi do rularımı söyleyebilir, beni anlamasını bekleyebilir, borcumu  deyebilirdim.

“ stedim,” dedim. “Yani istediğim için... yaptım.”

Sessizce beni izledi.

“O gece, o barda...”

Devam edemedim.

Altı ay önce o gece, o barda, daha saçının bir telini görür görmez aklıma gelen en acayip sıfatları taktığım adama aslında kafamı takmıştım ben. Bütün o sıfatlardan önceydi, sonsuz bir an kadar önce... Gezegenleri, yıldızları, galaksileri, kütlesi olan her şeyi birbirine doğru çeken o evrensel çekim kuvveti; o gece gezegenleri, yıldızları, galaksileri unutup benim içime girmiş ve beni ona çekmişti. Gelgitleri oluşturan, yıldızları oluşturan, ayın dünyanın etrafında, dünyanın da güneşin etrafında durmaksızın dönüp durmasına sebebiyet veren evrensel çekim kuvveti, evrenin mucizelerinin hepsini bir an için unutmuş; bütün kuvvetiyle benim içimden geçmişti. Leyla'yı Lavinia yapmıştı. Belki evrenin adı konmamış en son sırrı, keşfedilmemiş en son mucizesiydi.

“O gece, o barda... yanına oturduğumda yani...”

Söylemek üzere olduğum şeyin çok saçma olduğunu düşündüm birden; benim karmakarışık aklımın kapılarını açan anahtar bir başka akla uyabilir miydi, hiç emin değildim. Ama elinden tutup aklımı, kalbimi, düşünmeden, ürkmeden, çekinmeden açmak istediğim bir an varsa biliyordum ki o şu andı; biz o sonsuz anın içindeydik.

“Bana gülme... çünkü belki saçmalıyor olabilirim... ama... söyle ifade etmeyi deneyebilirim belki... ve bunu ancak *deneyebilirim* çünkü kafamın içini ama en içini, o gerçekten en kuytu, en arapsaçına dönmüş dehlizlerini bugüne kadar kimseye bu kadar açmayı denemedim ben... O gece, Baran, o barda, yanına otururken... dünya için hatta evren için küçük, benim için büyük bir mucize istemişim ben galiba... Evet, *galiba* çünkü o sırada bunu istediğimi fark bile etmedim... Evrenin içindeki o... her şeyi birbirine çekip duran çekim kuvveti sanki... sanki olduğu gibi benim içime doldu ve beni sana çekti. Gelip yanına oturmak, sonra sen de arkadaşlarının arkasından o bardan çıkıp gitmeden tutup yakalamak istedim seni. Yani sen... sanki böyle... bilmiyorum bana deli

mi dersin, ne dersin, belki de demelisin... ama sanki sen böyle bir kuyruklu yıldızdın ve ben de seni kaymadan kuyruğundan tutmak istedim... Ve birtakım kuyruklu yalanlar attım bunun için... Ve için gerçekten *acayip* olan tarafı da... yani aslında benim hep safsata bulduğum, hiç inanmadığım o *mucizevi* tarafı da  u ki... bunu o kadar kuvvetle istedim ki demek..."

"Aldın istediğini."

Anlıyor muydu beni?

Cümlemi tamamlamı tı ama sahiden, bütünüyle, tüm deliliklerimle, koşulsuz ve  n yargısız olarak tamamlayabilir miydi beni? Evrendeki tüm cisimleri durmaksızın birbirine çeken o çekim kuvveti, birbirine çekilen iki kişinin tek bir akılda buluşmasını da sağıyor olabilir miydi?

"Anlatabildim mi... hiç bilmiyorum," dedim.

"Anlatabildin," dedi. Sesi  yle tok, öyle derinden gelmişti ki sanki evrenin en derin bo luklarından yükselmişti sesi. Bütün soru işaretleri o sesin içinde kaybolmuştu ya da kaybolabilirdi sanki.

"Ve istediğim şeyden kastım... yani seni tutup bırakmak istemedim derken... sadece gecenin sonunu kastetmiyorum."

Gözlerimi çekinerek gözlerine diktim. Mahcup bakı larım tutulup kaldı orada, gözlerinden çıkmak istemedi.

"Sadece gecenin sonunu kastediyor olsaydın, Leyla," dedi, elimi avcunun içine alıp dudaklarına götürürken, "sen de ben de zaten burada olmazdık, bunu bilmen gerekir."

Yeniden   ık olmaya, bağılanmaya, kalbimin örselenmiş kapılarını birisine açmaya dair inancımı neredeyse kaybettiğim bir zamanda, o kapıdan girmişti. Daha haklı olması mümkün değıldi.

"Her şey çok... acayip," dedim.

"Mucizevi demeni tercih ederim," dedi. Gülümsedi. "Mucize güzeldi."

"Ya sen?" dedim. "Ben evreni kozmik bir çarpışmaya s r kleme  üzereyken... sende durumlar neydi?"

"Bilmiyorum, Leyla," dedi.

Tepkimi ölçmeye çalışır gibi gözlerini gözlerime dikti. Bakışlarını çekmedi ama değiştirmede de... Bir süre gözlerinde hiçbir gölge gezmedi.

"O ne demek?" dedim nihayet. Sesimdeki üzüntüyü ve muz kabuklarını gizleyememiştim.

"O, şu demek, Leyla..." Aramızdaki tabakların arasından kollarına bir yol araladı, yüzümün kıyısına ulaşan parmakları usulca yanağıma okşadı. "Ben, senin bende ki karşılığını, senin kadar... bir yandan deli... bir yandan tatlı... bir yandan nahif... anlatabilir miyim, bilmiyorum... o demek."

Aklım aylar, aylar öncesine gitti... Gözlerimin önüne, bana o zaman adını koyamadığım, adı belki hayret belki merak belki de hayranlık olan o garip, karmakarışık duyguyla bakan gözleri geldi. Şimdiki bakışlarını ise tanıyordum artık. Bu bakışlar yine o geceye aitti. Bana o gece, ona "*Bir kitap yazsam ben aşkı değil, aşkın bitişini anlatmak isterim*" dediğim zaman baktığı gibi bakıyordu. Bu kez emindim.

Dudaklarımı araladım konuşmak için ama *sıra bende* der gibi susturdu beni.

"Ve aynı zamanda, Leyla, bende ki karşılığın da işte tam böyle bir şey, demek..."

"Acaba biraz açabilir misin?" dedim, bir cesaret. "Çok deli ya da tatlı, hatta nahif olmasına bile gerek yok... Hatta en kısa ve öz olanı, malum, benim için en makbulü."

Gülümsedi. "Şimdi mesela sen... böyle anlatıyorsun ya kendini... bir yandan deli gibi çekinerek, tereddüt ederek... hatta kızmayacaksan, kendini *kaçırarak*... Aynı anda da istesen bile gizleyemeyeceğin kadar açık ve netsin aslında. Karışık olduğunu düşünüyorsun ya mesela... *saçma* diyorsun, *deli* diyorsun... *benim aklımın içi arapsacı* gibi diyorsun... Ama aslında senin olduğun şey, aynı anda hem berrak hem derin olmak..."

"Hepi topu bir saatte... bunu... anlayabilmiş miydin mi sahiden?" dedim. Ürpermiştim.

“Anlayabilirsin elbette, Leyla,” dedi. “Bunu dakikalar içinde bile anlayabilirsin. Bunun ideal yeri, zamanı, formülü yok pek... Yani gecenin birinde, belki aklına bile gelmeyecek bir yerde, bir yabancıya, ‘Bırak da yabancı kalalım’ dedi in bir adama, belki o ana kadar hiç d   nmedi in ya da derleyip toplamadı ın d    nceleri -bambaşka bir dilde üstelik- anlatırken bulabilirsin i te kendini... Anla mak... demek istediğim, iki insanın birbirini gerçekten anlayabilmesi... bütünüyle, her  eyiyle tanıyabilmesi demiyorum elbette ama içindeki özü kavrayabilmesi, öyle aylar, yıllar, uzun ya anmı lıklar gerektirmiyor. Ba , çok garip bir şey... Ya da senin dedi in gibi diyeyim... *Acayip*... Ve evet, aynı zamanda mucizevi de galiba... Çünkü sen anlamadan kuruluveriyor. Kontrolünün dışında... Senin o * ekim kuvveti* de diyebiliriz buna istersen.”

Göz kırptı ve gülümsedi. Devam edebilir miydi? Devam etmeliydi. Durdum ve bekledim.

“Senin kendin için söylediklerin... Kendin hakkında ama aslında sadece kendin hakkında da değil, bilindik ama söylenmeyen, ka ılan, aslında basit... gerçekler. Sonra onları ifade edi  biçimin... Sonra onları söylerken o kendinde fark etti in kendini ifade etme iste in... Hepsi... Hani insanın içinde böyle ufak ufak boşluklar olur ya, Leyla... Öyle derin, kapanmaz yaralardan falan bahsetmiyorum... Böyle ufak, belki de ufak oldukları için fark etmedi in, boşluk olarak g rmedi in yerler... I te, ba  kurdu un insanlar... Gerçekten ba  kurabildiklerin... O yerlere, o boşluklara denk gelir diye d   n r m ben. Dolmadan bo lu u fark etmezsin, belki aramazsın bile herhangi bir şey, doldurmak için... Ama bazen hatta tamamen bir tesadüf eseri...”

Yerimden kalktım. Sandalyemle birlikte yamacına kayıp kournuna kıvrılıverdim. “ ekim kuvveti gelir...” Boynundaki bo lu a dilimin ucundaki kelimeleri doldurmak için en güzel yerdeydim. “ ekim kuvveti gelir ve delinin birini o boşluklara dolduruverir.”

Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Yediğinin önünde yemediğinin ardında olduğu saatler bunlar olsa gerekti. Yarın bu saatlerde şehre dönmüş olacaktık. Şehre dönmek, son istediğim şeydi. Döndüğümüzde sanki şehir kuyruklu yıldızlarımızı yutacak, boşluklarımızı kendi keşmekeşiyle dolduracak gibi hissediyordum.

“Dönme miydik?” dedim.

Baran yanağımdan küçük bir makas aldı. Başım şaraptan, rakıdan, yediğimiz onca karmakarışık şeyden, belki sabah yediğimiz arsız ekim güneşinden, belki de bu sofraya otururken asla buralara kadar geleceğini bilmediğim o çok “acayip” hikâyeden sarhoş olmuş gibiydi.

“Ama hayat bizi bekliyor, küçük hanım,” dedi, dalgın düşüncelerimi bölerek. “Üstelik senin için heyecanlı bir hafta bu. Bakıyorum hiç umursadığın yok!” dedi şakayla karışık.

Bu hafta dersin seçmeleri vardı. Aramızdan birinin hikâyesi oyun için seçilecekti.

“Onu yazıp teslim ettim ya, benden çıktı artık! Kafam rahat, kaderimi değerli seçim kuruluna havale ettim, iyi olan kazansın!” dedim gülererek. “Bu arada, nasıl bir şey olacak? Yani kim değerlendirecek, seçecek?”

“Öyle büyük bir seçim kurulu falan yok tabii,” dedi, “fakültenin hocalarından oluşan küçük bir grup gibi düşünebilirsin. Burak’la ben de olacağız, elbette.”

“O zaman bana bir torpil geçersiniz artık, beyler,” dedim dalgaya vurarak, “iki oy cepte!”

Şımarma der gibi gözlerini kıstı.

“Valla ben bilmem! Sonlara doğru iyice açıldım, kendimi gösterdim diye düşünüyorum... Burak Hocamla da aram iyi!” Onu haylandıracağına emin olduğum şekilde masanın üstünden uzaklaşıp parmaklarımı sakallarının arasında gezdirdim. “Seviyor senin arkadaşların da beni ya!”

“Onu zaten gördük... Konserler, bir şeyler...”

O kadar mırıldanır gibi söylemişti ki diyeceği her neyse içinden söylemek istediğine yemin edebilirdim.

“Ne?”

Bakışlarını bir an dalıp gittiği uzaklardan alıp bana çevirdi. Dudaklarını b z d , önce bir şey söylemek ister gibi aralarını açtı, sonra o bir şeyi yutmak ister gibi hafifçe dişledi ve nihayet gülmemek için birbirine bastırđı o güzel dudakları, daha fazla işkence etmeden haşarı, imalı bir gülüşün kıyısına yollayıverdi.

O dudaklarla daha fazla oynamasa iyi ederdi zira o dudaklarla biraz daha oynarsa onlara yapışmak isteyecektim.

“Ne?” diye tekrar ettim, biraz daha yumuşak ve mülayim.

Bu kez gülüşü şekilden şekle girmiş, her bir şekilde başka bir şey gizliyormuş gibi beni benden alıp meraklara sürüklemiş ama sonunda yine hiçbir yere varamadan dudaklarında eriyip gitmişti.

“Hiç... yok bir şey.”

En tatlısından bir de göz kırpmıştı ama beni ikna edememişti.

“Bence de yok... Yani yok öyle yağma!”

Az öncekine benzer bir gülüş daha atarak bana döndü. Bir müddet anlam veremediğim bir ifadeyle yüzümü izledikten sonra nihayet “Tamam o zaman,” diyebildi.

“İyi madem...” diye başladım. Saz artık benim elimdeydi. “Söyleyin bakalım o zaman, Baran Bey, nasıl geldiniz siz o akşam... o caz konserine? Adada mı değildiniz yoksa? Leyla Hanım’ı mı kandırmıştınız yani?”

“Ben seni kandırmadım, Leyla, kızıyorum ama!” dedi, şakayla karışık ama sert bir tavırla. “Adadaydım... Adadaydım da...  nden biraz kopya almış olabilirim.”

“Kimden? Burak’tan mı duydun da damladın?” dedim göz süzerek.

“Hayır...” dedi kısacık. “Arhan söyledi.”

“Nasıl... Arhan söyledi?”

“Yani... söyledi işte.”

Arhan ve Berrak'la konserden önce karşılaşmıştık ve beni göndüğünü Arhan'dan duymuş olması çok da imkânsız değildi ama... Baran benim *velim* miydi ki rapor edilmişim?

"Nasıl... söyledi işte? Niye söylüyor ki beni?"

"Yani seni görünce... söylemiş işte Leyla... neticede..."

Susuyordu. Konuşmuyordu. Merakımı iyice kabartmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Neticede o da zamanında gördü etti bir şeyler işte!" dedi sonunda, söyleyip de kurtulmak ister gibi.

"Zamanında... gördü etti bir şeyler derken?" Arhan bizi ne zaman, nerede ve ne şekilde görmüş olabilirdi ki?

"Ben aylar önce Marmont'ta seni oraya buraya sorarken 'Manyak mısın?' diyordu ama sonradan sevdi seni işte demek! Hani diyorsun ya... 'Seviyor beni arkadaşların ya!' diye..." Taklidimi yaparken gülüyordu ama kuyruğuna bastığım için bana sinirlenmeden de edemiyor gibiydi.

"Gerçekten mi?"

Ciddiyetten çıkmamaya çalıştım ama imkânsızdı. Ertesi gün resepsiyonda *kaçan kız kovalamaca* oynarken bir değil *iki* kişiler miydi yani? Benim için bugüne kadar fazla, çok fazla trajik olan bu konunun ilk defa trajikomik bir tarafını görüyorken biraz eğlenme fırsatını tepecek değildim.

"Ya... gerçekten," diyordu dişlerinin arasından şimdi. *Gül bakalım, sen daha gül* der gibi diş biliyordu aslında kanımca.

"Eeeee... sonra?" dedim, gözlerimi merakla belertip. "Arhan-cığım fazla hafiyecilik oynamaktan, sonunda Leyla'yı her gördüğünde sana rapor etmeye mi başladı?"

Şimdilik cevap yoktu.

Attığım son kahkahaya gıcık olmuş da olabilirdi.

"Ne yaptı peki mesela?" diye devam ettim. Bu konu, burada kesmek için fazla eğlenceliydi. "Kanıtlarla mı geldi? Nerede, nasıl, kimlerle görülmüşüm? Dı dın dın dın çok heyecanlı!"

Gözlerini gözlerime dikti ve o iki yeşil dumanlı hava sahasından bir rüzgâr, bir fırtına, belki de bir kasırga gelip geçti. Sonra arkasına yaslandı, gözlerini kıstı, kollarını açtı ve geniş geniş gerindi. Heybetli gövde gösterisi, acaba oyuna geri döndüğünün m  m jdecisiydi?

‐Vardır kanıtları belki, evet...‐ dedi imalı imalı. ‐Görmek ister misin?‐

Hızlıca düşünmeye çalıştım. Arhan’la Berrak’ı konsere girmeden barda görmüştük. Burak’la bana selam vermişler, sonra yanımızdan gitmi lerdi.

‐Yok artık! Fotoğraf mı var? Fotoğrafımızı mı çekmiş? Man-yaksınız siz!‐ Tepkimin biraz abartılı olduğ nu kabul edebilirdim ama elimde değildi.

Sessizce bana baktı. Ya sabır mı çekiyordu yoksa kendi sesimden onu duyamayacağımı düşünüp susmamı mı bekliyordu, karar verememi tim.

‐Yemin ederim delisiniz siz! Öyle ders çıkışı bir konsere gittik... Sanki...‐

‐Ne için var kızım senin... Öyle... orada!?‐ dedi birdenbire. Sahiden delirmiş olabilir miydi? O kadar  ap al gözüküyordu ki delirmesi bu şekilde olacaksa bence ara ara, hatta sık sık delirebilirdi.

‐Pes!‐

‐Ben bilmem pes mes! Ama Burak’ı bilirim.‐

Bu bahsi kapama vakti gelmişti ama zerre kadar ciddile emiyordum.

‐İyi eğlendiniz bakıyorum, Leyla Hanım! Sınıfın arkasına t neyip ‘İnsan içinde öyle gülme!’ diye mesaj atarken iyiydi!‐

‐O... başka bir kere!‐

Başkaydı tabii. Başka... K lahı neredeydi? Bunu ona anlatmayı deneyebilirdim.

‐Bak, aklıma ne geldi...‐ dedim. Sağlam bir manevraya ihtiyacım vardı. ‐Geçen gün, senin geldiğ n son derste, bahçede Burak’la oturuyordunuz ve yanınıza gelmi tim.... Ters ters baktın bana... Yoksa konu yine bu muydu?‐

Cevap vermedi.

Yerimden kalktım ve yanına zıpladım. Sandalyesi ikimiz için fazla küçük görünüyor olabilirdi ama değildi. Tam aksiydi. Biçilmiş kaftandı sandalyesi ikimiz için.

“Bence yine da epey saçma...” dedim, bana bacaklarının kıyısında açtığı yere yerleşirken. “Yani boş kuruntu...” dedim, parmaklarımı yüzünde dolaştırıp. “Nereden çıkardın, anlamadım...” dedim, dudaklarım yüzünü gezmeye geçmişti.

“Ben bilmem...” dedi, gizliden gizliden gülümseyerek. “Daha ilk gördüğün gün, *siz birbirinize benziyorsunuz* diyen sendin, küçük hanım.”

“Kuyruklu yalan!”

Gülüşümü boynuna gömmeye çalıştım. Başını çevirdi ve gözleri, dudaklarıma değdi. Dudaklarımı yaladım, bakışlarını tatmak ister gibi. Bakışları çok tatlıydı ama dudakları kadar değildi. “Benim kuyruklu yıldızım sesin... Sen varken başkasını neden tutmak isteyeyim?”

“Demek kuyruklu yıldızdan tutmak istediniz, Leyla Hanım... Öyle herkesleri tutmak ister misiniz peki?”

Bana sandalyesinde yer açmak için bir bacağına diğerinin üstüne atmış, üstten üstten beni izlemeye geçmişti. “Kimler giriyor kuyruklu yıldız takımınıza, söyleyin de madem bilelim,” dedi en çapkın sesiyle.

“Açıkçası çok kriterim var!” dedim. “Gökyüzünde yalnız gezen yıldız olarak takılıyorum ben daha ziyade. Takımına girmek zor.”

“Demek şansım varmış...” dedi.

“Demek ışığınız güzelmiş... diyelim biz ona,” dedim.

“Bir ışık görmeden parmağınızı bile kaldırmaya tenezzül etmezsiniz gibi bir havanız var zaten, Lavinia... Öyle, değil mi?” dedi. Dikkatle tepkimi izlemişti.

“Yani...” dedim, uzatarak. Oraya istediği türden bir *eveni* kendisi yerleştirebilirdi. “Ama Yakışıklı Bay Kurt’un galaksisi ışıl ışıldır eminim! Sizin kuyruğunuzdan tutmak isteyecek çok  apkın yıldızlar olduğu muhakkak!”

Hafifçe gözlerini kısıp başını eğdi. “Yakışıklı Kurt mu?” dedi sırtarak. “Hani ‘Huysuz Kurt’tu?”

“Ben evrensel fizik yasalarından bahsediyorum bir kere!” dedim omuz silkerek.

Güldü. Bana birtakım cevaplar hazırladığı kesindi.

Hiçbirini vermedi.

“Ne? Yalan mı yani?    beş gülüş daha atsan Hale, Jale, bütün mahalle kuzey takımyıldızı gibi takılır peşine!” dedim. Dikkatle tepkilerini izleme sırası bana geçmişti.

“Ki hakları da yok diyemem!” diye devam ettim.

“Zaten esas kız milletinden korkacaksın!” diye sürdürdüm.

Daha da keyiflenerek gülmeye devam etti.

Konu neden buraya gelmişti ki?

Geçip gitmiş ilişkilerle uğraşmayı vakit kaybı bulurdum ben, enerji kaybıydı bana göre; insanı bir yere götürmezdi. Sormaz, sorgulamaz ve birçok şeyin aksine merak etmezdim çünkü gerçekten  nemsemezdim.

Ayrıca, beni görür görmez  arpıveren bu adamın, yörüngesinde kendi kendine süzülürken bile peşine hiçbir uydunun takılmayacağını zaten kim düşünebilirdi?

“şu an cidden saçmaladım!” dedim, kendime biraz kızarak. “Yani ben sevmem bile bu muhabbetleri... Sonuçta senin ne zaman, kiminle, ne yaşadığın kendi bileceğin iş. Ve sana *aziz misin* diye soracak da değilim. Adım Leyla da o kadar leyla değilim çok şükür! Zaten... zaten şu an burada bu şekilde oturduğuma göre... Gözde’yleyken ne yaptığını sana sorması gereken herhâlde son insan benim.”

Bu kadar uzatınca, konu önünde sonunda gelmek zorunda kalacağı gibi buraya gelmişti.

Sandalyenin iyice ucuna doğru gelerek bir eliyle masaya yaslandı ve bana doğru eğildi. Belki bu son söylediğim yüzünden birkaç devremin atmış olabileceğinden veya rüzgârda boynunu eğmiş bir gül goncası gibi başımın öne düşeceğinden çekinmişti.

Oysaki tek yaptığım, gözlerimi meydan okur gibi gözlerine dikmekti.

Yutkunduğunu hissettim.

“Şimdi ilk olarak, *aziz değilim* dersem kafamı kırmayacağını anladım... Sahanın göreceli olarak tehlikesiz olduğunu varsayarak devam ediyorum,” dedi, belli belirsiz gülümseyerek.

Elimi mahsusçuktan kafasına doğru hamle yapar gibi kaldırdım, parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim.

“İkincisi de şu, Leyla... Ne yaşamışsam bunu herhangi biriyle *beraberken* yaşamadım. Buna Gözde de dâhil. Yani bizim Gözde’yle olan ilişkimiz, biliyorsun, daha önce de söyledim, özellikle de son zamanları... beraberden çok, ayrı olduğumuz bir ilişkiydi. Bunu eleştirebilirsin, elbette, o ayrı mesele ama onunla beraberken gidip...” Duraksadı, yutkundu, dudakları en doğru kelimeleri seçmek istercesine gerindi. “Gökyüzünden yıldız toplamadım.”

Gülümsemeye devam ettim. “Neden döndün o zaman ona geri?”

Hafif, belki de biraz vakur bir tebessüm yerleşti yüzüne bu kez. “Eleştiriyorsun yani... Eleştir de zaten... Çok... gurur duyduğum bir karar değil... Hemen, yani Amerika’dan döner dönmez olan bir şey değildi... Yani, tekrar denememiz, eğer öyle diyecesek... Oradan bu niyetle dönmedim... Ama işte... çatlaklarla dolu olduğunu bile bile kırıp atamadığı kabuklar olabiliyor insanın hayatında... Seni artık beslemeyi, mutlu etmeyi bırakmış, aslında neden hâlâ içinde olduğunu bile sorgulaman gereken ama sorgulamayıp devam ettiğin, belki kolayına gelen, belki rahatına gelen ilişkiler... Dikiş tutmaz ama sen üstüne dikmeye devam edersin. İnattan bile değil, alışkanlıktan belki...”

“Bir tanıdığım,” dedi. Durdu ve o bir tanıdığının gözlerine, aylar sonra, Bozcaada’da bir meyhane sandalyesinde bakarak noktaladı sözlerini: “*‘İçine sürüklenip bir şekilde yürümeye devam ettiğın sis,’* demişti buna, aylar önce bir bar sandalyesinde.”

“Anladım,” dedim. Boğazımı temizlemem gerekti. “İyi demiş...”

“Evet...” dedi. “Güzel demişti... Ben de bunları tut, unutma ve yaz demiştim.”

“Siz de iyi demişsiniz...” dedim, “Yazmış mı bari?”

“Yazmış, yazmış...” dedi. “Hatta kader, bir şekilde, yazılmış hâlini önüme getirdi.”

Karşılıklı gülümsedik. Kader denilen şey, gerçekten acayipti; tüyler ürpertici hatta dehşet vericiydi. Veya belki de daha fazla direnmemeli, karşısında kıldan ince olan boynumuzu eğmeli ve ona olduğu şeyi s ylemeliydik.

Mucize.

“Ve son olarak, Leyla...” Leyla mucizeyi kabullenmiş ve kendince çizgiyi çekmişti ama Baran bitirmemişti. “Bizim, seninle aramızda olan... Gözde’yle *beraberken* olan bir şey değildi... Alelade bir şey de değildi... Biz seninle sadece... bir barda karşılaşıp *gecenin sonunu* getirmedi. Ve eğer... sormam diyorsun gerçi sen ama bunun gibi, yani senin ve benim yaşadığımız gibi bir şey yaşadın mı diye sorsaydın bana... bunun da cevabı *hayır* olurdu. Yaşasaydım, onunla olurum. Ben seninleyim.”

Girintiler Çıkıntılar

“Harika! Bayıldım! Sanki buna binersen başka bir evrende incekmişsin gibi! Öyle değil mi, Baran? Baksana şuna bir!”

NASA’nın Büyükkada’daki gizli uzay üssüne gelmiş değildik. Bilim kurgu filmlerinden bu adaya her nasılsa ışınlanıvermiş olan bir uzay mekiğinin kapısında da durmuyorduk. Anadolu Kulübünün, uzun çamlar arasından ilerlenen geniş bahçesinin sonunda, ince ve uzun bir köprünün ucunda, 20 30 metre çelik ayaklar üzerinde duran ve görüntüsüyle beni hayaller âlemine sürükleyen, yeşil, ahşap kabinli asansörünün önünde bekliyorduk sadece. Asansörü seyretmeyi bırakabilirsem havuz başına inecek, güneşi batmadan yakalayabilecektik.

“Bu asansörün hikâyesini duydun mu, bilmiyorum...” dedi Baran, kapısını açmış, benim içeri girmemi beklerken.

“Hayır,” dedim merakla, “anlatsana...”

“Atatürk, bu kulübe çok sık gelirmiş. 30’lu yılların sonuna doğru, rahatsızlığı sırasında kulübe daha rahat inip çıkması için yapılmış bu asansör. *Atatürk’ün asansörü* diye bilinir bu yüzden.”

“Şahane... Ne kadar güzel, asil... Geçmişe çıkan bir tünel gibi gerçekten o zaman! Sahiden de başka bir evrene aitmiş işte! 80 90 sene geçmiş ama solmamış, hâlâ yeşil kalmış bir yaprak gibi...”

“Geçmişe değilse de güzel bir yere çıkaracak seni birazdan,” dedi Baran. Elimi tuttuğu sırada aşağıya inmiştik. “Evet, o nostaljik hava gerçekten de buranın her yerine sinmiş gibidir, bana da öyle gelir hep.”

Havuz başından yürümeye başlamış, en kenardaki tırabzanlara doğru ilerliyorduk. Öğlene kadar durmaksızın çiseleyen yağmur akşamüzeri tamamen durmuş, yerini, yakmadan ılık ılık ısıtıcı bir sonbahar güneşine bırakmıştı.

“Bugün bitmeseydi? İyiydi böyle...” dedim iç çekerek.

“Sana bıraksak günlerin hiçbirini bitirmeyeceksin, biri sana yarınlar yandı bitti kül oldu mu dedi, ne dedi?” Çenesini başımın üstüne yerleştirmiş, gülerek konuşuyor; konuşurken kelimelerini, sanki dudaklarını arasında gezdirdiği saçlarımdan seçiyordu.

“Daha bugün cuma. Hafta sonu başlamadı bile.”

“Başlamasın. Bitmesin de. Elimde olsa zamanı tam şimdi dondurdum.”

Elimde olsa zamanı tam şimdi dondurur, bugünü olduğu yere sabitler ve hayatın geri kalanına bu anın içinde devam ederdim. Henüz günlerden cumaydı ama ben mutluluk yoksunluğuna çoktan kapılmıştım bile. Bozcaada’dan sonra kâbus gibi uzun mesailerle geçen bir haftayı güç bela geride bırakmış, bir saat önce Büyükada’ya gelmiştik. Hafta sonunu burada geçirecektik.

“Bence zamanı dondurmayalım. Bırakalım, aksın gitsin. Belki önünde tahmin edemediğin kadar şahane günler vardır,” dedi Baran, muzır bir sesle.

“Ben o şahane günlerin başıma açacağı dertleri senin aksine tahmin edebiliyorum,” dedim. “Kurumsal prangaları yeterince uzun süre taktığında, müthiş bir öngörü kabiliyeti de beraberinde geliyor!”

“O senin kurumsal hayat,” diye karşılık verdi Baran, bilmiş bir eda ile, “bana nedense yakında bir kölesini kaybedecek gibi geliyor.”

Kızıl güneş, boğazın lacivert suyu ile kavuşmaya birkaç kulaç uzaktaydı. Bense ağzındaki baklayı çıkarması için Baran’ı sabırla bekleme niyetindeydim.

“Belki bir gün o kurumsal hayatı geride bırakmak istersin, Leyla. İstemez misin? Seni çağıran başka bir işin oluyordur artık belki?”

“Böyle büyük büyük laflar etmek için biraz fazla erken değil mi, editörüm?” dedim nüktedan olduğunu umduğum bir tavır içinde. Ellerini belimden çekmiş, usulca kollarında gezdiriyordu. “Ayrıca, her yazar adayının aklını böyle mi çeliyorsunuz siz?”

Arkamdan ayrılıp yanıma geldi ve bir kolunu tahta tırabzanlara yaslayarak beni izlemeye başladı. “Sadece en sevdiğim sevgilileriminkini...” diye karşılık verdi, *haylazlıkta benimle yarışamazsın* demek istermiş gibi.

“Hımmm... Kaç kişiden bahsediyoruz mesela, tek bir anda?”

“Düşünelim...” dedi, bir parça olsun kaybetmediği muzipliğiyle. “Düşünemedim, hemen bitti çünkü cevabı biraz basitmiş. Bir.”

İstifimi bozmamaya çalışıyordum ama bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. “Tanıyor muyum?”

O ise bu hususta en ufak sıkıntı yaşıyor bile değildi. “Esasında tanıyor olmanız gerekir, hanımefendi ama yeterince iyi tanıdığınızı sanmıyorum nedense.”

“Enteresan... Neden öyle dediniz?”

“Neyi yapıp neyi yapamayacağını hâlâ tam idrak edebilmiş değil, o yüzden mesela,” dedi. Mevsimlerin birbirine girdiği erken sonbahara uygun olduğunu düşünerek çantaya attığım, ama içinde şimdiden biraz ürpermeye başladığım omuzları açık, koyu kırmızı elbisenin kollarındaki büyükçe volanlarla oynuyordu bunları söylerken. “Sonra kapının ağzına kadar gelmiş fırsatlara imkânsız muamelesi yapmaya meyilli olduğu için...”

Sıkıntılı bir nefes verdim. Duyduğu cevaptan memnun olmayacaktı ama bana inanan, değil bir elin parmaklarını, bir işaret parmağını bile geçmeyen bir adet arkadaşım ve bana neden inandığını bile hâlâ tam bilmediğim bir editörüm vardı ve başka kimseden söz edebiliyor sayılmazdık. Belki de öyle abartılacak bir vaka değildim.

Güneş batar batmaz çıkan serince rüzgâr, saçlarımı uçuşturmaya başlamıştı. Baran birbirine kavuşturduğu kollarını çözdü ve parmaklarını anında karıştıran saçlarıma götürdü. Ve fakat elleri diken diken olan kollarımı kendisine dolanmış bulacaktı

bir süre sonra; sessizce hapsirmiş ve küçük bir kedi gibi kollarının arasına girivermişim.

“Neyse madem, sen biraz daha öyle düşün... Ama bu arada biz de içeri girelim, sen üşüdün böyle...”

“Ne demek o?” dedim. Amacı bu muydu, emin olamasam aklıma getirmişti bir kere. “Zaten oyunun seçmelerinde de oldu, ser verip sır vermedin...”

“Vermeyeceğim de...” dedi göz kırparak. “Hadi geçelim.”

Binlerce metrekaare alan üzerine kurulmuş geniş bahçesini içinde, birkaç yüzyıl öncesine aitmiş gibi duran ve büyük, beyaz bir şatoyu andıran İkiz Köşklerini, bana tek tek tarif ettiği Sarı Binasını, Tarihî Binasını ve Yeni Binasını çepeçevre dolaştıktan sonra kulübün restoran kısmına geçtik ve güçlkle de olsa karar verebildiğim yemekleri söyledik. Centilmenlik yaparak bu karar bana bırakmıştı ama bu gibi kararları bana bırakmak, hiçbir zaman doğru karar değildi.

“Baran, buraya fazla mı modern kaçtım şu an ben?” dedim kavgıyla. Açık kahverengi tonlarındaki ceketimi açıkta kalan omuzlarıma örtme ihtiyacı hissetmişim. “Keşke siyah, lacivert bir şey giyeseydim...” dedim. “Yaş ortalamasını bayağı aşağı çektim şu hâlimle...”

Baran, kahverengi, dikdörtgen çerçeveli gözlüğünü gözünden çıkarıp masaya bıraktı ve koyu lacivert gömleğiyle neredeyse aynı tondaki pantolonuna bakarak bana döndü. “Sen bana yaşlı mı dedin şimdi?”

“E pek tabii, Mösyö Kurt... Şu atmosfer içinde, pek rahat bir kırk beşe merdiven dayadığınızı söylemek zorundayım,” dedim kıkırdayarak. “Bense plaj kıyafetinden bozma sarı elbisesiyle havuzdan çıkıp kendini restoranda bulan taş çatlasa yirmi beşlik çıtı olarak masanızı şenlendirmekteyim!”

“Hımmm... Bak sen...” dedi çapkın bir tavırla. “Nasıl oturmuş da bu masaya uçmuşsunuz o vakit, merak ettim, küçük sarı kanarya? Gözünüze kestirdiğiniz daha sıcak, daha konforlu bir kuş yuvasına da pekâlâ kanat çırpabilirdiniz!” İnce tabanlı ayakka-

hırlarından sıyrırverdiği ayaklarından biri bana doğru alçak uçuşa geçmişti; uzun, beyaz masa örtüsünün altından, oturduğum sandalyeyi yalayarak hafifçe sıyrılmış geniş eteğimin arasına süzülüp bacaklarımı bulmuştu.

“Er-sinnnn?”

Saniyesinde kuruyuveren dudaklarımdan dökülen ismin Ersin olmasını beklememiştim. Baran da beklememişti. Hatta iddia edebilirdim ki yan masamızda oturan ve en az yarısının işitme cihazı kullandığı kesin olan yetmişlik delikanlılar bile metrelerce öteden gelen bu tiz sesin kulaklarında yankılanmasını beklemiş değildi.

Ersin, ilkokul arkadaşımды. On bir yaşında beraber matematik dersi almışlığımız vardı. Daha doğrusu annelerimiz arkadaştı, daha da doğrusu üç önceki evimizde kapı komşusuyduk. Ersin’le birbirimizi muhtemelen ömrümüzün yarısından uzun süredir görmemiştik. Ömrümüzün yarısından uzun süresinin bana nasıl davrandığını objektif bir gözle değerlendirebilir miydim, bilmiyordum ama gülüşünü artık süslemeyen çarpık dişlerinin ve onlarca fazla kilosunun yokluğuna bakacak olursak söz konusu süre, Ersin’e oldukça iyi davranmıştı.

“Leyla? Bin sene oldu! İyi tanıdım yalnız seni ya, neredeyse çıkaramayacaktım! Ne kadar değişmişsin!”

Ne istiyordu acaba Ersin? Benim de onun 45 derece doğruya bakan, yarısı kırık dişinden bahsetmemi mi istiyordu acaba Ersin?

“Sen de pek aynı kalmış sayılmazsın, Ersin!” diyerek ayağa kalktım. Ben masanın diğer tarafına ulaşana kadar Ersin ve yanındaki uzun boylu, uzun bacaklı, oldukça alımlı ve dar, siyah elbisesiyle buraya benden çok daha uygun giyinmiş olduğu su götürmeyen muhtemel kız arkadaşı, masamıza kadar gelmişti.

“Baran?”

Altı derece teorisinin patladığı yerde miydik? Bu paralel evrende sadece tek derece teorisi mi geçerli sayılıyordu? Bu elli altmış metrekaarelik alanda, yaş ortalaması 65’in altında olan topu topu dört kişi içinde, herkes çaprazlama birbirini mi tanıyordu? O asansörün bizi paralel bir evrene çıkarmadığından ne kadar emindik?

“Nilüfer? N’aber?” dedi Baran. O da pe imden ayağa kalkmış, yanıma yana mı tı. Dört kişi anlamsızca dikilmiş, kimin kiminle nereden muhabbete ba layaca ını bilmeyerek birbirimize bakıyorduk.

“İyidir, tatlım. Senden?” diyen Nilüfer, *tatlısı* Baran’ın omzuna tutundu ve iki yana ına küçük birer  p c  k kondurdu. Neredeyse yirmi senedir görmediğim ve ben görmeyeli attığı boya bakarsak omzuna tırmanmam icap edecek olan Ersin’le de bizim kalkıp kibar kibar  p   ce imiz varsa bile bu saatten sonra artık  p   meyece imiz kesindi.

“Merhaba, ben Ersin,” dedi Ersin, geniş ellerinden birini Baran’a uzatarak. Birbirine dolanan bu zinciri    meye atlayan ceng ver kendisi olacaksa buyursundu. “Leyla’yla ilkokuldan arkada ız...”

“Memnun oldum. Baran,” dedi Baran, tok bir sesle. Onu izliyor olsam gözlerinin kendisinden bile en az yedi sekiz santim uzun olan Ersin’in geniş omuzlarından ba layarak boyunun posunun       n  alırcasına söz d   n  görüyor olurdum. Ama görmüyordum       benim de u ursuz nazarını Baran’a sabitleyip bırakmayan Nilüfer’i kesmek gibi bir me   alem vardı. Umarım kendisini de kesmek zorunda kalmazdım, et bı a ı sadece birkaç karı  uza ımdaydı.

“Ben de Nilüfer! Leyla’ydı, değil mi, Leyla?” Kısa dönemli hafızasında bir sorun olmadığını, bir salon dolusu b y  kbaba ve b y  kanneyle beraber anlamı  olmu tuk, Nilüfer ve y    k y    k tepelere duyurmak istercesine desibelini artırdığı tiz sesi sa  olsun. “Biz de Baran’la çocukluk arkada ıyız. Ne tesad  f, değil mi, Baran!? Ay yoksa siz de bizim gibi on dört on beş ya larında çıkıyor muydunuz?”

Tam olarak öyle sayılmazdı hatta hiç öyle sayılmazdı. Biz o ya lardan biraz evvel, ders arasında annemin kafamız çalışsın diye hazırladığı peynirli ev po a alarını yiyorduk.

“ ıkmıyorduk da çıksak daha iyi olurmu  aslında, değil mi, Leyla!” diye kahkahayı patlattı Ersin. Bu kahkahayı da g r   medi imiz o yirmi sene içinde edinmiş olmalıydı. “O yaşta yarı  atı gibi test    mekten kesinlikle daha akıl k arıydı, gen li imizi ya ayamadık yeminle!”

Oysaki Ersin'in *o yaşta* gençliğini yaşamak gibi bir kaygısı varmış gibi durmuyordu. Muhtemelen yaşına göre 20 kilo fazlasının olmasının da bunda etkisi olacaktı. Bence 45'te 45 doğru çıkarmak gibi kaygıları olan bir manyak olduğumdan, o yaşlarda *çıkarmak* ve *biz* olmayacak bir ikiliydik. O yaşlarda muhtemelen yine bu kadar hoş görünen ve beraber ne tür aromalı naneler yediklerini tasavvur edemediğim genç Baran ve genç Nilüfer'den de tahminen epeyce farklıydık.

"Ay, evet yaaaaaaaaa!" diye söze atladı Nilüfer. "Sanki babamın beni bırakacağı vardı da o kadar kastırdı da kastırdı. Saint Benoit tutmasa Saint Pulcherie tutardı yani, ne vardı. Tabii, Mektepli Baran Kurt'un yanında da edilmez böyle laflar ama neyse..." dedi ağzını yaya. "Eeee, ne var ne yok, sayın başeditör? *Best seller*lara bakıyorum ara ara, senin yayınevine rastlayamıyorum, üzülüyoruuuuum!"

"Biz tam olarak o rafları hedeflemiyoruz, Nilüferciğim, onandır," dedi Baran. Kıvrılmış dudaklarında gördüğüm belli belirsiz bir alay mıydı? Öyle ise biraz eğleneceğimiz muhakkaktı. "Ama kim bilir, belki yakında bir gün oralarda da oluruz, değil mi, Leyla?" Elimi tutmuş, tutmakla da kalmayıp dudaklarına götürmüştü.

"Vaaaay, çok romantiiiiik!" dedi Nilüfer. Ağzını acaba daha fazla yayabilir miydi, ayrıca sesi de henüz kulaklarımın zarını delmemişti, biraz daha bağırırsa mıydı? "İşle aşk bir arada!"

"Aa... Sen bankada çalışmıyor muydun, Leyla?" dedi Ersin şaşkınlıkla. "Ben sanki annemden öyle duymuştum diye hatırlıyorum. Yaaa hatta dur, şimdi aklıma geldi. Annem, annenin Facebook'undan mı görmüş bir gün... Öyle bir şey... Seni göstermişti bana bir iki sene önce böyle, Amerika'daydın galiba... Evlenmiş mi demişti, nişanlanmış mı demişti... Evlendiniz mi? Hayırlı olsun!"

"Yok artımmmmmm!"

Kendimi bunun için, muhtemelen çok uzakta da olmayan bir gelecekte esefle kınayacaktım ama bu kez Nilüfer'e katılmak zorundaydım. Bence de yok artıktı.

"Eeeeeee, yok... Yani hayır, evlenmedim... Yani evlenmedik... Yani biz de evlenmedik, ben de evlenmedim... Evlilik yok kısacası..." Acaba daha fazla saçmalayacak mıydım? Etrafım bir sürü boş boğazla doluydu. Onlardan biri beni şu an bölüp susturamaz mıydı?

"Ee, sen ne ile uğraşıyorsun, Ersin?" dedi Baran. Sol elini cebine koymuş, sağ elini belime yerleştirmiş, parmaklarını ise elbiseimin kalınca kuşağıyla belimin arasına sokmuştu. İmdadıma mı yetişiyordu yoksa ateşe benzin mi atıyordu, belli değildi.

"Ersin bizim şirkette satış direktörü, Baran!" dedi Nilüfer. "Babamla bayi toplantılarında distribütörleri eğlemekle meşgul-ler tabii bana sorarsan, hahahahaha!"

Bu kızın dilinin kemiği mi yoktu, ağzını iki dakika kapalı tutsa dilini eşek arıları mı sokuyordu? Sıra bana gelince benim cevaplarımı da verecek olabilir miydi? İnsanı sahiden korkutuyordu.

"Eh, satış işinin yarısı birilerini eğlemek şimdi Nilü, onu bir kabul edelim!" diye karşılık verdi Ersin. "Ee, sen Leyla... Bıraktın mı işi o zaman? Hiç bilmiyordum ya, şaşırdım valla! Yazar mı oldun şimdi?"

"Yok hayır, yani bırakmadım. Ama evet... Yani bir roman yazıyorum... Bakalım... Yeniyim daha orada. Öyle yazar oldum falan denemez pek." Bu konu ne zaman kapanacaktı? Ayrıca bu ne soru sualdi? Ersin daha o zamanlar derse kek börek yemek için otururdu, di'li geçmiş zamanla miş'li geçmiş zamanı ayırmakta zorlanırdı. Şimdi kitap kurdu olmuş, kendine yazın plajda okuyacağı roman mı arıyordu? Ersin bu zevzeklikle roman moman okumasaydı. Ayrıca mümkünse benim romanımı alıp hiç okumasaydı!

"Hayırlısı olsun, güzellik! Eminim onda da on numara iş çıkar- karsın sen! Benim tanıdığım en zehir gibi kızlardandın valla! Tabii, sözüm meclisten dışarı!" Nilüfer'i belinden kavramış, dudağının kıyısına büyük ve sulu bir öpücük bırakmıştı. "Biz sizi tutmayalım hadi, ayakta kaldınız. Çok memnun oldum, Baran! Leyla! İyi eğlenceler! Eda teyzeye selam söyle, annemden de söyle!"

“Sen de, Ersin... Sen de...” diyerek el salladım. Muhtemelen çok şapşal bir görüntüydü ama bu şekilde daha hızlı uzaklaşırlardı belki, denemeye değerdı.

“Ya bir ara görüşelim Baraaaaaaan! Sizin takımı da topla, gelin buralara. Hep beraber bir gece çıkalım, bir şeyler yapalım!” dedi Nilüfer, kurt takımının hayattaki en büyük gayesinin Nilüfer’le ada gecelerinin altını üstüne getirmek olduğuna adı kadar emin.

“Tabii tabii,” dedi Baran, salonun diğer tarafına doğru ilerleyen Nilüfer’le Ersin’in arkasından. Benim salladığım elden bile daha komik bir tonda çıkan sesini tahminen umursamamıştı. Hatta bütün bunlardan ziyadesiyle eğleniyor olması, muhtemelen daha olasıydı.

Birkaç saniye daha ayakta dikildikten sonra göz göze geldik ve birbirimize belli belirsiz birer tebessüm atarak yerlerimize oturduk. Baran, yarılanmış kadehlerimizi tamamlayıp kendisinininki kaldırdı ve bakışlarını bana dikerken masaya doğru eğilip gözleriyle beni yanına çağırdı. Sandalyemi hafifçe öne çekip masaya doğru eğilmemle, bacaklarımdaki gezintisinde kaldığı yeri koordinatlarının küsuratına kadar ezbere alıp unutmadığını fark etmem bir oldu. Nefesimi mi daha zor zapt etmişim, elimdeki kadehi mi, bilemiyordum.

“Yemekten sonra içkimize barda devam eder miyiz... *güzellik?*”

Kirpiklerim birbiriyle birkaç kez telaşla buluştu, sessizce yutkundum ve kendimi yavaşça geri çekerken kesik bir soluk bıraktım.

Konuşmak için dudaklarımı yalamam, Baran’ı susturmak için ise kendi ayakkabımı çıkarmam lazımdı.

Gözlerinin yeşilinin içinden incecik bir sis dalgasının geçip hızlıca dağılması, göz bebeklerinin dev bir mercek altına girmişçesine büyüyüp gözlerinin kısılması, soluğunun hızlanması ve bir şey söylemek isterken gafil avlanan dudaklarının istemsiz bir şekilde aralanıp kapanması sadece birkaç saniye aldı.

"Bence senin bahçende de devam edebiliriz... *tatlım*."

"Leyla..."

"Leylaaaaa..."

"Sevgilim, hadi kalk artık!"

İlk ikisinin ninni gibi geldiğine yemin edebilirdim ama üçüncüsünün dokuz günlük bayram tatilinin ardından gelen sabah saat 07.00 alarminin acısı gibi acısı vardı.

"Offf, gitmiyorum ben!" dedim, uyku mahmuru.

Oysaki bugünün cumartesi olduğunu, işe zaten gitmeyeceğimi, dün akşam yemekten sonra eve gelip biraz hamakta sallandıktan sonra üşüyüp içeri kaçtığımızı, film izlemeye niyetlenip onuncu dakikasında uyuyakaldığımızı hatırlamıyor değildim. En azından biraz düşününce, belli başlı taşlar sırayla yerine oturuyordu.

"Deniz bizi topa koyar," dedi Baran, tabiatın bir kanunundan bahsediyormuşçasına emin.

Deniz'i de hatırlıyordum tabii... Takriben bir saat kadar önce, buz gibi havada üstündeki incecik tişört ve kısacık şortuyla bahçe kapısına dayanan ve Baran'a aşağı inmesini söyleyen -daha doğrusu aşağı inmesi için bağırان- fazlaca atletik kadından başkası değildi, Deniz. Dağılmış saçı başı ve yarı çıplak vaziyette beline doladığı çarşafı aşağı sarkıp gün ışığına alışamayan gözlerini ovuşturarak, "Gelmiyorum!" diye bağırان Baran'ı gördüğünde, çağrısından vazgeçmişti. Bizim tanışmamız da zaten aşağı yukarı bu ana denk geliyordu. Üstüme uyduruktan geçirdiğim ve düğmelerini bile iliklemediğim bir erkek gömleğiyle Baran'ın yanından ben de aşağı sarkıvermiştim. Uyku sersemi kafam çalışmamışsa benim suçum değildi.

Yatakta doğrulup arkamı döndüğümde ayılmamı sabırla bekleyen Baran'ın haylaz ifadesiyle karşılaştım. Giyinmiş kuşanmış, süs-

lenmiş püslenmiş; birazdan açık kahverengi kemik çerçeveli güneş gözlüğünü takıp köşedeki modern Josephine kılıklı koltukta²⁹ bir *old-fashioned* yudumlamaya başlayacak gibi görünüyordu.

Modern bir *Josephine* mi? Ahşap bir tuvalet masası da çıkar mıydı bir yerden? Bu odanın Baran'ın yatak odası olduğuna emindik miydik?

"Hâlâ söylemedin," dedim.

Sorumu yine kulak arkası etti, iki gündür yaptığı gibi.

"Deniz kahvaltı sofrası konusunda çok hassastır. Ki şimdiden yarım saat geç kaldık, dokuz buçuk demişti." Ayağa kalkmış, düzgün değilmiş gibi saçlarını düzeltmeye başlamıştı. "Ama esas bir aydır seni sorup duruyor, 'Ne zaman geliyor, Leyla?' diye... Asla kaçışın yok yani."

Beni mi soruyordu? Hatta sorup duruyor muydu? Bir aydır?

"Nasıl yani? Bir aydır beni mi soruyor?" dedim. Konu ciddiye bindiğine göre daha fazla oyalanmadan, kalkıp şaftı düzeltmenin vakti gelmişti. Çantamı buldum ve eşyalarımı toplayıp banyoya yöneldim.

"İşte ben adadayken, sen Bodrum'dayken... Daha da anlatmaya gerek yok bence..." dedi Baran.

Yolumdan geri döndüm çünkü daha da anlatmaya pekâlâ gerek vardı. "Azıcık anlatsan?" dedim, hâlâ aynanın önünde yakasını paçasını düzelden Baran'ın ensesine, yetişebildiğim kadar sokularak. "Biraz anlatsaydın da ben de bilseydim," dedim bir kolumla beline sarılırken, "Ben Bodrum'dayken, sen adadayken... ne olmuş?"

Çapkın bakışlarımı aynadan yakalayıp beni kolumdan tuttuğu gibi önüne çekti. Ayna, buz gibiydi. Ben, aynayla bu kadar yakından temas etmek için fazla kıyafetsizdim. Baran'la bu kadar yakından temas etmek için ise... Çok fazla.

²⁹ Yatak odalarında, çoğunlukla yatağın ayak ucunda ya da aynanın karşısında konumlandırılan, sırt ve kol dayama yeri tek tarafta bulunan, dinlenme, giyinme veya makyaj temizleme amaçlı kısa süre oturulan koltuğa verilen isim. (y.n.)

“ imdi anlatmasam daha iyi,” dedi. Kısa bir i  çekti. Ufak bir öpücük kondurmakla yetinecek gibi duran dudakları, benimki-
lere değer de mez bir şeyler mırıldanmaya başladı. “Ama...  o-
istersen... daha sonra... başka şeyler... mmmmmmm... anlatabili-
rim.” Do ruldu, gerindi, dudaklarını bıraktı ve cümlesini anca-
odadan hızlıca çıkarken tamamlayabildi. “Ama hemen çıkmamız-
 art yoksa bu yarım saatin lafını senelerce dinleriz.”

“Re ellere bayıldım!” dedim homurdanarak, lokmamı bitirmeyi-
bile beklemeden.

“Afiyet olsun!” dedi Deniz ne eyle. “Ben yaptım diyeceğim,
inanmayacaksınız ama vi neyi sahiden ben yaptım!”

“Ben de *inanmayın* derdim ama vi neleri geçen yaz burada,
pazardan beraber aldık,” dedi Emre abi. Yaklaşık bir saat geçmişti
ve Emre abiye hâlâ nasıl seslenece ime karar verememi tim. Emre
abi çay alır mısınız? Emre abi çay alır mısın?  ay alsana... Emre-
Neden Emre abiye çay veriyordum, orası zaten belli değildi.  ay-
danlı ı salona getirmişti Deniz, isterse kalkıp kendisi alabilirdi.

“Bana esiyor, Leyla, böyle bazen... Mutfa a bir dalıyorum, dalı -
o dalı !” dedi Deniz gülerek. “Artık elime ne malzeme geçtiyse...”

“Terbiyeli nohut yedi imi bile hatırlıyorum bir keresinde bu-
rada, Leyla,” dedi Baran. Hafifçe bana dönmüş, bir kolunu san-
dalyemin üzerinden omzuma atıp diğer eliyle de parmaklarını
avucunun içine yerle tirmi ti.

“Huzursuz el sendromun mu var senin?” dedi kulağıma e ilip.

“Yooo...” dedim fısıldayarak. Üstümdeki hırkanın eteklerini
 eki tirdi imin farkında bile değildim.

“ yisin, değil mi?”

“Evet? Neden? De ilim gibi mi duruyorum?”

“Yooo... Sıkıldın mı acaba dedim...” Sofradan kalkarken, bir
zeytin alıp ağzına attı. “Ho , sıkılacak vakit bırakmadılar ya...
Bazen bo bo azlıkları tutuyor, ağrı kesici atıp uyudu um ak am-
lar biliyorum.” Koltuklara ge mi tik.

"Boşboğazmış!" dedi Deniz, şakayla karışık. "Sen kukumav kuşu gibi bir köşeye tünediğin için bize kalıyor tabii ihale! Leyla, sen tabii zamanla kendin daha iyi göreceksindir ama bu seninkinin huysuzluğu tuttu mu, ağzını bıçak açmaz, bıçak."

"Kuru iftira... Bıçakla gelmeyi denediniz de mi konuşuyorsunuz?" dedi benimki, geniş geniş sırıtarak.

"Geçen neydi o... Bir geldi..." diye devam etti Emre abi, Baran'a aldırış etmeden, "Sözde yine kahvaltıya böyle... almış eline bir dosya... Sabahtan akşama kadar onu okudu durdu. Döne döne böyle... Çiziyor, ediyor...bir şeyler karalıyor. Adam bizi görmeye değil, işe gelmiş!"

"En sonunda kovaladım evden valla, sinirimi bozuyordu orada, köşe lambası gibi!" dedi Deniz, yüksek yüksek.

Gülmeden edemedim. Nedense o iş tanıdık gelmişti.

"Evde sıkıldım, biraz da burada çalışayım dedim, abi. Ne var yani, yabancı mısınız?" oldu Baran'ın abisine cevabı. Hemen ardından Deniz'e de şunu yapıştırıverdi: "Senin benim salonum için seçtiklerin kadar elegan ve şık değilim ama ne yaparsın, eldeki malzeme bu, Deniz Hanım!" Her şeye dikecek bir kılıfı var gibiydi.

Deniz, iç mimardı. Kurt erkeklerinin son bir saattir abarta abarta anlatmayı bitiremedikleri, Deniz'in ise kısmen teyit ettiği kadarıyla fazlaca titiz, dediğim dedik, azıcık da işkolik bir hanımefendiydi. Kendi mimarlık şirketini kurmuş, zaman içinde geniş bir müşteri portföyüne ulaşmış, kendi deyimiyle *mesleki şımarıklık* yapıp sadece çalışmak istediği işleri seçebileceği kariyer basamaklarına erişmişti. Abi Kurt ise kendinden on yaş küçük olduğu için kazık kadar boyuna rağmen bu sıfatla anılmaya eli mahkûm olan Yavru Kurt'a fiziksel olarak fazla benzememekle beraber; iddia ettikleri kadar zıt kutuplar da değillerdi. Emre Kurt cerrahtı, üç nesillik Kurt geleneğini devam ettirip dedesi ve babası gibi çok başarılı bir kalp cerrahı çıkmış; bütün o dirsek çürüttüğü yıllar boyunca ailenin çalışkan ve azimli büyük oğlu bayrağını vakar ile taşıırken, bayrağın sopasıyla da Baran'ı ekseriyetle dürtmekten imtina etmemişti.

Ailenin alışkan, titiz Kurtları, on yılı aşkın süredir beraberdi. Ki aslında Deniz bir Kurt da değildi zira Emre'yle evli değillerdi. Buna rağmen aralarındaki iletişim, ritim ve enerji bakımından, tanıdığım evli çiftlerin büyük kısmına beş basabilirlerdi. Çiftlerin kimyası daima belli ederdi kendini; bunu konuşmalarından, birbirlerine bakışlarından, hitaplarından, mimiklerinden ve kendilerinin fark bile etmediği vücut dillerinden anlayabilirdiniz. İki insan birbirini gerçekten seviyor mu, b t n yor mu, birbirlerinin suyuna değil de dikine giderken bile birbirlerini herkesten daha iyi anlayıp kolluyor mu, görebilirdiniz. Bunun için birer altın halka veya salonun başköşesine yerleştirilmiş bir düğün fotoğrafı gerekmezdi. Hakiki bir uyumu, bir objeye veya dondurulmuş bir film karesine hapsedemezsiniz.

“Benim evin mimarı da Deniz bu arada, Leyla,” dedi Baran. Bir anda konuya geri dönmekte güçlük çekmiş, gözlerimi kıpıştırmıştım. “alışma odasındaki kütüphane mesela... yayınevini kurduğum zaman Deniz'in bana hediyesiydi, odaya özel çizmişti.”

“Tek dokundurmadığı parça da o olmuştu tabii!” dedi Deniz gülerek. “Kalan her şeye ama her şeye müdahale etti.”

“M balağalar... M balağalar...” dedi Baran göz devirip.

“İnsan bir pencerenin yerini santim santim değiştirtir mi yahu?” dedi Deniz isyan edercesine. “O yatak odasındaki pencere, inan Leyla, sayamadım kaç kez çizildi...”

“Ama çok güzel olmuş! Yeri de, yerleşimi de... böyle, odanın kalbi gibi... Ve oradan baktığında sanki... yatmıyorsun da gökyüzünün tam ortasında... s z l yorsun gibi...”

Sesimin ufalanıp gittiğini hissettim. On altı yaşında, mahcup, utangaç bir genç kız gibi kızarmamam gerekirdi. On altı yaşında, mahcup, utangaç bir genç kız gibi kızarmadığımı diledim.

“Beğenmene sevindim,” dedi Deniz, sıcacık, içten bir gülümsemeyle. Sonra yerinden kalktı, Baran'ın omzuna hafifçe vurup mutfağa doğru ilerledi. “Sen de kendine çok tatlı bir şair bulmuşsun, Baran, aferin!”

"Leylacığım bıraksana, ben hallederim," dedi Deniz. Sofrayı toplamaya başladığını görüp kalan boşları birleştirmiş, peşinden mutfığa gelmiştim. Şimdi de onları bulaşık makinesine yerleştiriyordum çünkü orada öylece dururlarsa kuruyacakları, kururlarsa da bana batacakları kesindi.

"Sen sahiden değişiksin, Leyla," dedi Deniz, kendine bir bardak su koyarken. "Yani aslında bayağı normalsin, tam tersi... o anlamda diyorum."

Demek istediği bir bardak su doldurmak kadar basitmiş gibi bana baktı.

"Demek istiyorum ki," dedi, gülümseyip, gözlerini kırparak, "Baran'ın yanında gördüğüm diğer kızların yanında... Ki çok da bir kimseyi gördük sayılmaz biz, o ayrı ama... Hiçbiriyle şöyle bir anımız olmadı mesela... Hiçbiri sofradan boşları alıp mutfığa gelmedi."

"Aman, ne olacak, canım," dedim tebessüm ederek. Söylediğini saçma bulduğumdan değil, sahiden lafı bile edilmeyecek kadar önemsiz olduğunu düşündüğümünden böyle demiştim.

"Bir şey yok tabii..." dedi Deniz. "Ama bir o kadar da çok şey var aslında."

"Aslına bakarsan ben... yani normalde biraz soğuk, mesafeli biriyimdir..." dedim. Başlamak için gerçekten burayı mı seçmiştim? "Demek istediğim, genelde yeni tanıştığım kişiler benim için böyle derler... Yani, herhâlde böyle derler... İçlerinden... O yüzden teşekkür ederim... galiba."

Teşekkür mü ederdim? Galiba?

"Tabii şimdi böyle deyince kendime samimiyetsiz demiş gibi oldum ama..."

Bir bardak su da ben almalıydım sanırım. Bu böyle devam etmeyecekti.

"Yoo, ben anladım seni, Leyla," dedi Deniz. Bana uzattığı bir bardak suya baktım şaşkınlıkla. "Girdiğin her ortamda *sevgi pırıncığı* gibi kanat çırpmadığın için soğuk nevale olmuyorsun. bana sorarsan... Ki soğuk nevale olabilirsin de, bazen olman da *gerekir!* Demek istediğimi tam da bu zaten... Sen de bizim gibisin, *üstünde pozuyla* gezen insanlardan olmadığın belli... Bence insan gerçekten rahat ettiği, iyi olduğu insanların yanında en doğal hâlini gösterebiliyor. Siz de Baran'la öyle bir ritimdesiniz işte. İyisiniz. Ve benziyorsunuz."

"Benziyor muyuz?" dedim. Bu şaşkınlık hissini üzerimden atamayacak gibiydim. Deniz de lafının buradan kesilmesini beklemiyor gibiydi. Ben de beklememiştim. "Baran benden... daha rahat, daha kendinden emin... çok daha cesur... hatta belki..."

"Olabilir," dedi Deniz. Yanıma geldi ve benim yaslandığım tezgâha yaslandı. "Benzemekten kastettiğim o değil zaten," dedi omzuyla hafifçe omzuma dokunarak. "Benzerlik tam olarak aynı yerlerden girintili çıkıntılı olmayı gerektirmez. Aksine, girintilerin çıkıntılarının uyumlu olmasını gerektirir."

"Yine neyin teorisini dayatıyorsun bakalım, Deniz Hanım? Bu kızın kafası daha tazecik, ambale etme ilk günden."

Büyük büyük sesiyle, büyük büyük içeri girmişti. İçeri giren adamı çok özlediğimi fark etmiştim. Ben on altı yaşında değildim ya da biz bir ömürdür ayrı değildik. Bu kadar özlem hangi araya sığmıştı, kaç yaşa delaletti? Aniden içime dolan özlemi alacak kadar büyük bir boşluk var mıydı evrenin içinde? Uzay boşluğuna sığar mıydı hepsi? Belki onca girintinin çıkıntının arasına dolsun diye büyümüştü bu özlem bu kadar; dolarsa yumuşatırdı kıyıları, medcezirleri bile keserdi belki...

Birbirimize baktık ve hiçbir şey demeden gülümsedik. Kahveye başka bir zaman geleceğimize söz verip, Emre ve Deniz'den affımızı isteyerek ağaçların arasından yürüye yürüye Baran'ın evinin bahçesine geçtik.

“Söylemeyecek misin gerçekten? Gerçekten mi, Baran?”

Şansımı bir kez daha deneyecektim.

“Sürpriz,” dedi bir kez daha, son iki gündür dediği gibi.

Cuma sabahı okuldaki seçmelerden çıkmış, çıkar çıkmaz beni aramış ama kimin oyununun seçildiğini söylemek yerine bir iki günlük bir çanta yapmamı söylemişti. Sonra da adaya gelmiştik. O saatten beri her fırsatta uğraşıyordum ama bana mısın demiyordu.

“Ne zaman söyleyeceksin peki?” dedim.

“Hiç söylemeyeceğim,” dedi kendinden emin. “Sonuçlar pazartesi günü saat üçte bölümün internet sitesinden açıklanacak. O zamana kadar korumam gereken profesyonel bir sınır var, Leyla Hanım, üzgünüm.” Meslek erbabı Başeditör Baran Kurt konuşmuştu.

“Ama ben...”

“Ama sen...” diyerek sözümü böldü. Koltuklara doğru ilerlediğimizi sanıyordum ama birkaç adım sonra, bahçenin köşesindeki iki eriğin arasında sallanan hamağın üzerindeydik. “Benim sevgilim olduğun için o sınırı daha da fazla korumam lazım zaten, anlaşıldı mı, küçük hanım? O yüzden daha fazla sormayınız, mesleki prensipleri ihlal etmeyiniz, ettirmeyiniz.”

“Leyla!”

“Leyla?”

“Şışış orada mısın? Alooooo? Hat mı düştü yine acaba?”

Nisan’ın aradığı Leyla’ya, şu an ulaşılmamaktaydı. Leyla her gün gittiği ofisinde, her gün oturduğu masasında, her gün baktığı ekranın karşısında oturuyordu ama orada değildi. Küçük bir kara delikten paralel bir evrene çıkmıştı Leyla; daha sonra tekrar arandığında ulaşıp ulaşılmayacağı da bu evrenin bilinmezleri arasındaydı.

“Leylaaaaaa! Dünyadan Leyla’ya, dünyadan Leyla’ya!”

G ne  sistemini tüm yildızları aynı anda kaymı , onlarcası doğarken yüzlercesi  lm  , Leyla'nın dünyası tüm parçacıklarına kadar gaz ve toz bulutu hâline gelmişti.

"Leyla!  oka girdin herhâlde!? Benim ismim diyordun... Burada ismim yazıyor diyordun... Senin oyunun mu seçilmiş yani  imdi? Bir teyit et, bir şey yap, kızım ya! Ya da linki at, ben senin yerine idrak edeyim durumu çünkü sana bir kal geldi!"

"Evet," dedim, kendi kulaklarıma bile zor ulaşan sesimle. Hangi dediğine evet dediğimi bilmiyordum. Nisan keyfine uygun bir sorudan ba layıp herhangi birine bu cevabı yerle tirebilirdi.

"Evet, ne?" diye sormaya devam ediyordu ama o inatla, *"söylesene, seçilmiş misin?"*

"Evet."

"Oley be! Biliyordum!  ime doğmuştu! Yaşasın! Çok sevindim, kuzum. G z n aydın,  ahane haber!"

Muazzam co kusuna kısa bir soluk molası alan Nisan, bu duraksamadan kendine bir düşünme payı çıkarmış olmalıydı ki araladığı dudaklarının arasından bu kez daha isabetli sorular döküldü: *"Bir dakika, değil mi  ahane? Leyla? Ne oldu? Neden sus pus oldun?"*

Kulaklığın ucundaki mikrofonu dudaklarıma yakla tırdım ve di lerimin arasından güçlükle sıyrılan sesimle konuşmayı dedim. *"Burak... yazmış da..."*

"Yazıyor zaten, onu biliyoruz!" dedi Nisan,  en kahkahasıyla. Sesinin tınısı bile âdeta dansa kalkmı tı.

" yle değil..." diye mırıldandım.

"Ay, ne o zaman?" dedi Nisan sabırsızca sözümü keserek, *"be tane bölüm hocası bir araya gelip eşek  akası yapalım mı demişler, kandırmı lar mı seni? 'Seni seçmedik  akaydı ceeeeee!' mi yazmış Burak yani, ne yazmış?"*

Burak, ders arasında olduğundan arayamadığı için özür dilemi , öncelikle en içten dilekleriyle beni tebrik etmiş, en objektif ve şeffaf şekilde ve oy çokluğuyla benim yazdığım metnin seçildiğini haber vermiş, bunu sonuna kadar hak ettiğimi söylemiş

ve henüz bitmediğini çünkü çok mutlu olacağım bir sürprizinin daha olduğunu müjdelemişti, uzunca mesajında.

"Ne sürprizi, daha ne sürprizi?" diye bağırdı Nisan, "Bir güne bu kadar sürpriz fazla deseydin!"

Diyememiştim.

Günlerce, bazen kitabımı bile bir kenara koyarak üstünde çalıştığım bu oyun metnini...

Cümlelerinin arasına sığınırken yaşadığım sürüncemeleri unuttuğum, nefes aldığım bu hikâyeyi...

Gerçek bir yaşantının gerçek olabilecek bir kesitini gerçek bir iç sese dönüştürdüğüm ve sonunda beni, hislerimi, dünyamı belki yer yer benden bile daha iyi anlatan bu karakteri...

Ona yazdığım üç bin beş yüz küsur sözcüğü...

Yüzlerce cümleyi...

Onlarca anıyı...

Sayılamayacak kadar çok duyguyu...

Perdeler açıldığında sahneye taşınması için Gözde'yi seçtiğini söylediğinde, tek kelime edememiştim.

Edebilmem mümkün değildi.

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

Her şey, yedi sayfa olması gereken ödevleri otuz sayfa yazmamla başladı. Yaklaşık yirmi sene önceydi. Bugünün geleceğini bir görmüşse, yirmi sene önce W.B.C. görmüştür. Ondan başlayarak, bu satırların bu satırlar olmasını sağlayan, saymakla bitmeyecek kadar çok insan var ki buna, binlerce kilometre ötede bir Hollywood (anti)masalı çekerken aklıma nasıl bir tohum ektiğini dahi bilmeyen yazar/yönetmenler de dâhildir. Bazen bir film izlersiniz, hayatınız değişir. Çünkü değişeceği vardır.

Bu hikâyeye niteleyemeyeceğim kadar çok şey katmış olan Dilara, Esin, Pınar ve Seçil. Çok şey söylenebilir ama az ve öz söyleyeceğim (şok!); evrene göndereceğiniz mesajlara inanın. Sizi seviyorum. PS. Seçil; inanmak sana yol, su, elektrik ve iş olarak geri dönüyor, kaçarsan anlarım... PPS. Dilara; zaman, mekân ve ortam fark etmez ve pek tabii söylememe gerek de yok, hâlâ en çok *senin*. Tuğba; iyi ki karşılaştık ve iyi ki buluştuk ama evrenin işine bakılırsa buluşmamız kaçınılmazmış! Bu yolculuğa aynı frekansta bir zihinle çıkmak paha biçilemez. *Ama Gitme, Lavinia*'yı yayına hazırlarken beraber çalışma fırsatı bulduğum sevgili Sevgi, Büşra, Merve, Dilan ve tereciye tere sattığım satırlarda aklının içini en fazla merak ettiğim editörüm Nurdan; bu güzel yolculukta yanımda olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. Son olarak, Özdemir Asaf'ın o kıymetli mısralarını bana emanet etme inceliğini gösteren sevgili Olgun Arun'a da sonsuz minnet ve şükranlarımı sunsun bu satırlar. Canım annem, babam ve Duygu'm; bazen aklınızın alamayacağı kadar içindesinizdir bir şeyin. İyi ki benim ailemsiniz. Ve siz... Bu satırlardaysanız, iyi ki buradasınız. Ne mutlu ki. Ben hep buralardayım. Kelimeler güzel. Yenilerinde buluşalım. Hep. Sağlıcakla.

Bitmiş bir aşkın hatırasıyla vedalaşmak için dünyanın bir ucuna giden Leyla ile kendi bitişiyle henüz yüzleşmemiş Baran'ın yolları, dünyanın tüm kentlerindeki tüm barlar arasında, 6.843 mil uzaktaki bir barda kesişir.

İki yıldız kayar o gece, sisin içinden. Leyla bu aşkın izlerini silmek değil, bir gün bunları yazarak özgürleşmek istediğini fark eder. Baran ise kendisini bir sisin içine hapsedtiğini...

Üçüncü bir yıldız daha kayar o gece ama o kuyruklu yıldızın ucuna; aşka tutunmak kolay değildir.

Aylar geçer, dünya kendi etrafını yüzlerce kez gezinir ve bir-birinin ismini bile bilmeden binlerce mil uzağa sürüklenen Leyla ve Baran'ı evren, dünyanın bir başka ucunda, yeniden bir araya getirir.

Bir yayınevinin bahçesinde, aylar önce o gece yazmaya karar verdiği romanıyla bekleyen Leyla'yı karşılayacak kişi, o romanın editörü olacak olan Baran'dan başkası değildir.

Aşk korkuları yenebilir mi? Kopkoyu bir sisi dağıtabilir mi? Yıldızları yerinden kaydırabilir mi aşk? Bir yazarla bir editör, ilk satırlarını beraber yazdıkları romanın sonunu getirebilir mi?

